

КРАЛТЕ НА ТРИЛЪРА

От автора на •Айсбергът на смъртта•

ДЖЕЙМС РОЛИНС

ПЯСЪЧНА БУРА

Убар, изгубен град в пясъците на пустинята,
крие нещо поразително...

Джеймс Ролинс

Пясъчна буря

На Катрин, Адриан и Р.Дж., следващото поколение

БЛАГОДАРНОСТИ

Натрапвам се на твърде много хора. Най-напред от сърце благодаря на Каролин Макрей за нейното упорито приятелство и подкрепа от първата дума до последната... и отвъд. И на Стийв Прей за усърдната и детайлна помощ със схемите, логистиката, рисунките и за здравословната критика. И на неговата съпруга, Джуди Прей, задето ни изтърпя въпреки многото отчаяни и спешни попълзновения върху личното ѝ време. Същите героични усилия бяха положени и дори надхвърлени от Пени Хил (с помощта на Бърни и Кърг, разбира се). За някои подробности в романа трябва да благодаря на Джейсън Р. Манчини, старши служител в музея Машантукет Пекот. За помощта с езиците – на Дайан Дейгъл и Дейвид Еванс. Книгата нямаше да е такава, каквата е, без моите основни съветници, които един по един редовно ме въртяха на шиш – Крис Кроу, Майкъл Галоуглас, Лий Гарет, Дейвид Мърей, Денис Грейсън, Дейв Мийк, Ройал Адамс, Джейн О'Рива, Кати Дуарте, Стийв Купър, Сюзън Тунис и Керолайн Уилямс. Използваната карта е взета от „The CIA World Factbook 2000“. И накрая четиримата, които си остават сред най-верните ми поддръжници – моят редактор Лиса Кюш, моите агенти Рас Гален и Дани Бейърър и моят издател Джим Дейвис. И както винаги нека подчертая, че отговорността за всички евентуални грешки във фактите или в подробностите пада изцяло върху моите плещи.

ПЪРВА ЧАСТ ГРЪМОТЕВИЧНА БУРЯ

1. Огън и дъжд

14 ноември, 01:33

Британският музей. Лондон, Англия

След тринайсет минути Хари Мастерсън щеше да е мъртъв.

Ако знаеше, щеше да изпуши последната си цигара до филтъра. Той обаче загаси фаса само след три дръпвания и махна с ръка да разкара дима пред лицето си. Ако го хванеха да пуши извън стаята за почивка, онова копеле Флеминг, шефът на музейната охрана, щеше да му трие сол на главата. И без това беше на изпитателен срок, задето закъсня с два часа за смяната си миналата седмица.

Изпсува под нос и прибра фаса в джоба си. Щеше да го допуши през следващата почивка... ако въобще им отпуснеха почивка тази нощ.

Гръмотевица отекна през дебелите зидове. Зимната буря се беше разразила малко след полунощ с въведение от мощна градушка, последвана от потоп, който като нищо можеше да отмие Лондон в Темза. Светкавици танцуваха разкривени по небето от хоризонт до хоризонт. Според синоптика по Би Би Си това била една от най-силните гръмотевични бури за последното десетилетие. Половината град бил останал без ток заради забележителния преграден огън от светкавици.

И по каприз на съдбата точно неговата, на Хари, половина от града беше останала на тъмно, включително и Британският музей на улица Грейт Расъл. Макар че имаше резервни генератори, цялата охрана беше привикана за допълнителна защита на музейната собственост. До половин час щяха да пристигнат. Хари вече беше застъпил на нощна смяна, когато осветлението угасна. И въпреки че охранителните камери все още функционираха на резервно захранване, Флеминг заповяда всички от нощната смяна незабавно да тръгнат на обиколки по четирикилометровите коридори на музея.

Това означаваше да се разделят.

Хари вдигна фенерчето си и го насочи по коридора. Мразеше да

обикаляла нощем, когато музеят тънеше в мрачна тишина. Единствената светлина идваше от уличните лампи навън. А сега заради аварията дори и тези светлинки бяха загаснали. Музеят тънеше в зловещи сенки, разчупвани само от червените локви на нисковолтажните охранителни лампи.

Хари с пълно право си бе доставил нужната доза никотин за кураж, но повече не можеше да отлага задълженията си. Понеже беше най-низшият служител от нощната смяна, на него се падна да обиколи коридорите на северното крило, които бяха най-далеч от подземното охранително гнездо. Това обаче не означаваше, че не може да мине направо. Обърна гръб на дългия коридор и тръгна към вратата на Голямата зала на кралица Елизабет II.

Тази централна зала заемаше два акра площ между четирите крила на музея. В сърцето ѝ се издигаше великолепната Кръгла читалня с меден купол, една от най-хубавите библиотеки в целия свят. Отгоре цялата зала беше захлупена с огромен, проектиран от Фостър и партньори стъклен покрив, който я превръщаше в най-голямата покрита площ в Европа.

Хари отключи и влезе в подобното на пещера помещение. И тази зала тънеше в мрак. Дъждът трополеше по стъклото високо горе. Стъпките на Хари ехтяха в просторното помещение. Ново гръмотевично копие проряза небето. Покривът от хиляди триъгълни стъклени панели за миг просветна ослепително. После тъмнината отново удави музея под съпровода на дъжда.

Последва толкова силна гръмотевица, че Хари я усети сякаш в гърдите си. Покривът изтрещя и пазащът се поприведе при мисълта, че цялата конструкция може да се стовари на главата му.

С насочено напред фенерче той пресече залата на път към северното крило. Заобиколи покрай читалнята в центъра. Отново блесна светкавица и освети залата за миг-два. Гигантски статуи, невидими в мрака, се появиха сякаш от нищото. Лъвът от Книдос се изправяше на задните си крака до масивна глава от Великденския остров. После мракът погълна отново пазителите.

На Хари изведнъж му стана студено и кожата му настръхна.

Ускори крачка. При всяка стъпка псуваше под нос.

– Трижди проклетите боклуци скапани... – Монотонните ругатни му помагаха да се успокои.

Мушна се през вратите към северното крило, посрещнат от познатата миризма на мухъл и амоняк. Доволен беше пак да усеща солидни

стени край себе си. Насочи фенерчето към дългия коридор. Всичко изглеждаше наред, но той беше задължен да провери всяка галерия в крилото. Пресметна наум. Ако побързаше, можеше да приключи обиколката и да му остане време за една бърза цигара. С мисълта за дозата никотин той тръгна по коридора след лъча на фенерчето.

Северното крило беше избрано да приюти изложбата по случай кръглата годишнина на музея – етнографска колекция, която да представи пълна картина на човешките постижения през вековете и да обхване всички култури. Като например египетската галерия с всичките ѝ мумии и саркофази. Хари продължи бързо, като отмяташе наум галериите с културно наследство – келтската, византийската, руската, китайската. Входът към всяка от галериите се охраняваше от специална врата. Със спирането на тока вратите автоматично се бяха спуснали.

Най-накрая се видя и краят на коридора.

Повечето от колекциите в галериите бяха тук само временно преместени от Музея на човечеството заради празненствата по случай годишнината. Но експозицията в дъното винаги си е била тук, поне откакто, я помнеше Хари. В тези помещения беше изложена арабската колекция на музея – безценни антични артефакти от Арабския полуостров. Експозицията беше подредена по поръчка на едно семейство, забогатяло от петролен бизнес в онзи район, което редовно плащаше наема за помещението. Говореше се, че поддържането на подобна експозиция в Британския музей възлиза на над пет милиона лири годишно.

Човек трябваше да се отнася с уважение към подобно постоянство.

Или пък не.

Хари изсумтя при мисълта за толкова много глупашки прахосани пари и плъзна лъча на фенерчето си по гравираната медна плоча над входа – „ГАЛЕРИЯ КЕНСИНГТЪН“. Известна още като „Мансардата на кучката“.

Хари никога не се беше срещал лично с лейди Кенсингтън, но от приказките сред служителите знаеше, че и най-малкото недоглеждане по отношение на нейната галерия – прах по някоя повърхност, петно върху табелка или разместен артефакт – гарантираше най-строгото мъмрене на виновния. Галерията беше личният ѝ любим проект и никой не беше застрахован от гнева ѝ. Хора губеха работата си заради нея, поискаше бе уволнението дори на един от висшите администратори.

Точно по тази причина Хари се позабави малко по-дълго пред охранителната решетка на галерията. Плъзна грижливо лъча на фенерчето из преддверието. Но и тук всичко беше наред.

Тъкмо се обръщаше, когато някакво движение привлече погледа му. Той застина с насочено към пода фенерче.

В едно от вътрешните помещения се плъзгаше синкаво сияние и сенките се кривяха след него.

Друго фенерче... В галерията имаше някой.

Хари усети как сърцето се качва в гърлото му. Обир. Облегна се на близката стена. Посегна с треперещи пръсти към радиостанцията си. Гръмотевица отекна през стените, плътна и дълбока.

Той вдигна радиото към устните си.

– Вероятно незаконно навлизане в северното крило. Моля за указания.

Зачака началникът на смяната да отговори. Джийн Джонсън може да беше гадняр, но беше бивш офицер от Кралските военновъздушни сили. Разбираше си от работата.

Мъжкия глас отговори на повикването му, но смущенията от гръмотевичната буря изядоха повечето от думите: „... вероятно... Сигурен ли си?... изчакай, докато... Решетките наред ли са?“ Хари погледна назад към спуснатите охранителни решетки. Естествено, че трябваше да провери дали някой не ги е човъркал. Всяка галерия имаше само един изход към коридора. Единственият друг начин да се влезе в запечатаните помещения беше през някой от високите прозорци, само че те си имаха аларми срещу взлом. И макар че бурята беше прекъснала основното електроснабдяване, резервните генератори поддържаха охранителните системи. Не се беше вдигнала тревога.

Хари си представи как Джонсън вече насочва камерите в това крило. Рисува и огледа петте помещения на галерия Кенсингтън. Сиянието в дъното се виждаше все така ясно. Движението му изглеждаше безцелно, небрежно, не като решителния размах на крадец. Хари огледа набързо охранителната решетка. Електронната ѝ ключалка светеше в зелено. Никой не беше минавал оттам.

Пак погледна към сиянието. Може пък да беше само отражение от фаровете на нечия кола, която минава под прозорците на галерията.

Пресекващият глас на Джонсън откъм радиостанцията го стресна.

– Камерите не показват нищо нередно... Камера пет е извън строя. Изчакай на място... другите идват. – И да беше казал още нещо, то изчезна в ефира, заглушено от бурята.

Хари стоеше до решетката. Други пазачи идваха на помощ. Ами ако в галерията нямаше нарушител? Ако наистина бяха фарове на кола? Отношенията му с Флеминг и без това бяха обтегнати. Само това

оставаше – да стане за смях пред всички.

Реши да рискува, вдигна фенерчето и извика:

– Ти там! – Намерението му беше да прозвучи заплашително, но викът му заприлича повече на пронизителен врясък.

Само че никаква промяна не настъпи в движението на светлината. Тя сякаш хлътваше все по-навътре в галерията – не като паническо отстъпление, а със същите бавни лъкатушения. Крадец не би могъл да е чак толкова хладнокръвен.

Хари се премести до електронната ключалка на решетката и я отвори с картата си. Магнитните ключалки се изключиха. Той повдигна решетката колкото да се провре под нея и влезе в първото помещение. Изправи се и пак вдигна фенерчето. Решително потисна обзелата го за миг паника. Трябваше да провери преди да вдигне тревога.

Но станалото – станало. Не му оставаше друго, освен да запази донякъде достойнството си, като разбули мистерията сам.

Извика още веднъж, просто за всеки случай:

– Охрана! Не мърдай!

Викът му не предизвика никакъв отклик. Светлината продължаваше да се придвижва със същия постоянен лъкатушен темп навътре в галерията.

Хари погледна назад през решетката към коридора. Другите щяха да пристигнат всеки момент.

– По дяволите! – измърмори той под нос. Тръгна бързо по посока на светлината, решен да открие произхода ѝ преди другите да са дошли.

Почти без да се оглежда, той мина покрай съкровища с огромно историческо значение и безценни в парично изражение – стъклени витрини пазеха глинени плочи от асирийския цар Ашурбанипал; тромави статуи от пясъчник, датиращи отпреди персийските времена; мечове и оръжия от всякакви епохи; финикийска слонова кост, изобразяваща древни крале и кралици; дори първото издание на „Приказки от хиляда и една нощ“ с оригиналното си заглавие „Разказвачката от Ориента“.

Хари минаваше с бърза крачка покрай артефакти от различни династии – от времената на кръстоносните походи до рождението на Христос, от величието на Александър Велики до епохата на цар Соломон и Савската царица.

Най-накрая стигна до последната стая, една от най-големите. Там експонатите биха представлявали интерес за всеки естественик – редки камъни и бижута, фосили, оръдия от неолита от представения район.

Източникът на светлината се разкри. Почти в средата на покритата

с купол стая половинметров глобус от синя светлина плуваше лениво из помещението. Примигваше и повърхността му сякаш се обливаше с пламък от призматично синьо масло.

Пред очите на Хари глобусът мина през стъклена витрина сякаш беше направена от въздух. Той застина на място. Миризма на сяра стигна до ноздрите му откъм топката небесносиня светлина.

Глобусът се превъртя над една от червените охранителни лампи, която угасна с пукот. Шумът стресна Хари и той Отстъпи крачка назад. Същата съдба явно беше сполетяла камера пет в стаята зад него. Той погледна към камерата в тази стая. Червена светлинка грееше над нея – все още работеше.

Явно проследил наблюденията му, Джонсън се обади по радиостанцията. По някаква причина смущенията бяха изчезнали.

– Хари, май ще е по-добре да се махнеш оттам!

Той все така стоеше вкаменен – и от страх, и от удивление. Явлението се отдалечи от него и се отправи към тъмния ъгъл на стаята.

Сиянието на глобуса освети буца метал в стъклен куб – червено желязо, голямо колкото теле, коленичило теле. Табелката твърдеше, че било камила. Приликата в най-добрия случай можеше да се нарече съмнителна. Пишеше също, че артефактът бил намерен в пустинята.

Сиянието се залюля над желязната камила.

Хари отстъпи предпазливо назад и вдигна радиостанцията.

– Исусе!

Примигващата топка светлина пропадна през стъклото и кацна върху камилата. Светлината ѝ угасна като духната свещ.

Внезапният мрак ослепи Хари за миг и той вдигна фенерчето. Желязната камила си беше в стъкления куб и не личеше да е пострадала.

– Изчезна...

– Ти добре ли си?

– Да. Какво беше това, по дяволите? Джонсън отговори със страхопочитание:

– Проклетата кълбовидна мълния, струва ми се! Чувал съм колеги да разказват за такива, когато минавали с бойни самолети през гръмотевични бури. Бурята трябва да я е изплюла. Каква гледка само, проклет да съм!

Вече няма никаква „гледка“, с въздишка си помисли Хари и поклати глава. Каквото и да беше това чудо, поне му спести подигравките на колегите.

Той отпусна фенерчето надолу и видя, че желязната камила

продължава да свети в мрака. С тъмночервен цвят.

– Това пък какво е, мамка му? – измърмори Хари и стисна радиостанцията. Силен удар статично електричество ухапа пръстите му. Той разтърси ръката си с ругатни и отново вдигна радиостанцията. – Има нещо странно. Не мисля, че...

Сиянието откъм фигурата внезапно се усили. Хари отстъпи назад. Желязото започна да се топи по повърхността на камилата сякаш под въздействие на киселинен дъжд. Не само той беше забелязал промяната.

Радиостанцията изляя в ръката му:

– Хари, изчезвай оттам! Завъртя се на пета, но беше късно.

Стъклената витрина избухна. Остри отломки пронизаха лявата му страна. Назъбено парче разряза като с нож бузата му. Но той не усети порязванията, защото го връхлетя нажежена вълна, която погълна всичкия кислород. Устните му се отвориха за вик, който така и не прозвуча.

Повторна експлозия вдигна Хари от пода и го метна в другия край на галерията. Ала в охранителната решетка се удариха само пламтящи кости, които се стопиха в стоманата.

01:53

Сафия ал Мааз се събуди, обзета от дива паника. Отвсякъде пищяха сирени. Отблясъци на червени предупредителни светлини танцуваха по стените на спалнята. Ужас я стегна като в менгеме. Не можеше да диша; студена пот изби по челото ѝ, сякаш изтикана от стегналата се кожа. Пръстите ѝ се сгърчиха върху завивките и ги притиснаха към гърлото ѝ. Неспособна да примигне, за миг се озова в капан между миналото и настоящето.

Сирени пищят, взривове ехтят в далечината... и не толкова далече, писъци на ранени, на умиращи, собственият ѝ глас в кошмара от болка и шок...

Клаксона запищяха откъм улицата под апартамента ѝ.

– Направете място на колите! Всички да се изтеглят назад!

Английски... не арабски, нито иврит...

Нисък бумтеж се изтъркаля покрай кооперацията, в която живееше, и заглъхна в далечината.

Гласовете на пожарникарите я върнаха в леглото ѝ и в настоящето. Беше в Лондон, а не в Тел Авив. Издиша бавно и на пресекулки. Сълзи избиха в очите ѝ. Тя ги изтри с разтреперани пръсти.

Пристъп на паника.

Поседа увита в одеялото си, докато дишането ѝ се нормализира. Но пак ѝ се плачеше. Винаги става така, каза си тя, но думите не помагаха. Уви се плътно с вълненото одеяло, очите – затворени, сърцето – туптящо в ушите. Подхвана дихателните упражнения, на които я беше научил психоаналитикът. Вдишваш до две, издишваш до четири. Усещаше как напрежението се оттича с всяко вдишване. Студената ѝ кожа бавно се затопляше.

Нещо тежко скочи на леглото ѝ под съпровода на тих звук. Като от скърцаща панта.

Протегна ръка, която бе посрещната с доволно мъркане.

– Ела тук, Били – прошепна Сафия на дебелия черен персийски котарак.

Били положи глава в дланта и и потърка гушката си в пръстите и, после се просна напреко на бедрата и, сякаш някой внезапно бе отрязал невидимите конци, които го бяха държали изправен. Сирените явно бяха прекъснали обичайните му нощни обиколки из апартамента.

Тихото доволно предене продължи в скута на Сафия.

И именно то – повече от дихателните упражнения – отпусна мускулите на раменете ѝ. Едва сега Сафия забеляза, че се е изгърбила, сякаш в очакване на удар, който така и не беше дошъл. Изправи рамене и протегна врат.

Сирените и врявата все още се чуваха на половин пресечка от сградата, в която живееше. Трябваше да стане и да разбере какво става. Да се движи. Паниката се беше превърнала в нервна енергия.

Преметна крака и премести внимателно Били върху одеялото. Преденето пресекна за миг, после се поднови, когато стана ясно, че не го гонят. Били се беше родил на лондонските улици, беше си улична котка, космата топка сплъстена козина и слюнка. Сафия беше намерила окървавеното котенце проснато на площадката пред апартамента, със счупено краче, цялото в масло, ударено от кола. Беше му помогнала, а то я ухапа по палеца. Приятелите я бяха посъветвали да го отнесе в приют за животни, но Сафия знаеше, че онези места не са по-добри от сиропиталищата. Затова го уви в една калъфка за възглавница и го занесе в близката ветеринарна клиника.

Лесно би било да го прекрачи онази вечер на площадката, но навремето и тя като котето се беше оказала изоставена и сама. Тогава и нея я бяха прибрали. Също като Били, и тя бе станала част от онзи дом – но нито един от двамата не беше опитомен докрай, запазвайки предпочитанията си към дивите места и изгубените краища на света.

Ала всичко това беше свършило с една експлозия в слънчев пролетен ден.

Всичко бе станало по нейна вина... Плач и писъци изпълниха отново главата ѝ, сливайки се със сирените.

Като дишаше трудно, Сафия протегна ръка към нощната лампа, малка имитация на Тифани с водни кончета от цветно стъкло. Натисна няколко пъти ключа, но лампата не светна. Нямахше ток. Бурята сигурно беше прекъснала електропровода.

Може би за това беше врявата долу. Дано да е нещо толкова простичко.

Стана от леглото – боса, но с топла бархетна нощница до коленете. Отиде до прозореца и нагласи щорите така, че да надзърне към улицата долу. Апартаментът ѝ беше на четвъртия етаж.

Обикновено тихата и достопочтена улица с метални лампи и широки тротоари се беше превърнала в сюрреалистично бойно поле. Пожарни и полицейски коли препречваха улицата. Дим се стелеше въпреки дъжда, но поне силната буря се беше превърнала в обичайния лондонски ръмеж. Понеже уличните лампи тъмнееха, единствената светлина идваше от въртящите се лампи върху покривите на специалните автомобили. Надолу по улицата обаче по-наситен червеникав блясък си пробиваше път през дима и тъмнината.

Пожар.

Сърцето на Сафия заби по-бързо, дъхът ѝ се задави – не от стари ужаси, а от новороден страх за настоящето. Музеят! Дръпна трескаво вървите на щорите, вдигна ги догоре и отвори прозореца. Наведе се в дъжда, без да забелязва ледените капки.

Британският музей беше съвсем наблизо. Не можеше да повярва на очите си. Североизточният ъгъл на музея представляваше обгърната от огън развалина. Пламъци изригнаха от изпотрошени прозорци по горните етажи, дим излизаше на плътни колони. Мъже с дихателни маски влачеха маркучи. Дебели водни струи се издигаха нависоко. Стълби се възправяха във въздуха от задната страна на пожарните коли.

Най-страшна беше дупката, зейнала на втория етаж в североизточния ъгъл. Отломки и почернели буци цимент лежаха пръснати по уличното платно. Явно не беше чула експлозията или я беше взела за поредната гръмотевица. Но не гръмотевица беше причинила това.

Повече приличаше на бомба... на терористичен акт. Пак ли...

Усети как коленете и се подгъват. Северното крило... нейното крило. Знаеше, че димящата дупка води към галерията в дъното. Цялата ѝ

работа, цял живот изследвания, колекцията, стотици антики от родната ѝ земя! Твърде много беше, за да го проумее. Заради неспособността да повярва гледката ставаше някак нереална, лош сън, от който всеки момент ще се събуди.

Дръпна се назад в безопасността и разумността на стаята си. Обърна гръб на виковете и трептящите светлини. В мрака водните кончета от цветно стъкло оживяха. Тя ги зяпна, неспособна за миг да проумее как-во става, после се сети. Токът беше дошъл.

В същия миг телефонът на нощното ѝ шкафче иззвъня и я стресна.

Били вдигна глава от одеялото, наострил уши. Сафия направи няколко бързи крачки към телефона и вдигна слушалката.

– Ало?

Гласът беше строг, делови.

– Доктор Ал Мааз?

– Д-да?

– Обажда се капитан Хоугън. В музея стана инцидент.

– Инцидент? – Каквото и да се беше случило, определено не беше просто „инцидент“.

– Да, директорът на музея помоли да ви повикам на работна среща. Ще можете ли да дойдете?

– Да, капитане. Тръгвам веднага.

– Добре. Ще оставя името ви при охраната. – Телефонът изпука, когато капитанът затвори.

Сафия плъзна поглед из спалнята си. Били удряше опашка с типично котешко раздражение от непрестанните прекъсвания.

– Няма да се бавя много – измърмори тя, без да е сигурна дали казва истината.

Сирените продължаваха да вият под прозореца ѝ.

Паниката, която я беше събудила, упорито отказваше да изчезне напълно. Светогледът ѝ, сигурността на работата ѝ в спарените коридори на музея бяха разклатени. Преди четири години беше избягала от един свят, където жени прикрепяха бомби към гърдите си. Беше избягала при безопасността и реда на академичния живот, изоставила бе работата на терен в полза на теоретичните изследвания, зарязала беше кирките и лопатите в полза на компютрите и разпечатките. Беше си изкопала малка ниша в музея, в която се чувстваше на сигурно място. Беше си създала дом тук.

Ала бедата пак я беше намерила.

Ръцете ѝ трепереха. Стисна ги в опит да отблъсне нов пристъп на

паника. Идеше и да пропълзи обратно в леглото и да се завие презглава с одеялото.

Били я гледаше и очите му отразяваха светлината на лампата.

– Нищо ми няма. Всичко е наред – тихо рече Сафия повече на себе си, отколкото на котарака.

Не прозвуча убедително.

02:13 по Гринуич [21:13 източна време]

Форд Мийд, Мерленд

Томас Харди мразеше да го прекъсват, докато решава кръстословицата в Ню Йорк Таймс. Това беше вечерният му съботен ритуал, който включваше и голяма чаша четиридесетгодишно шотландско уиски и хубава пура. Огън припукваше в камината.

Облегна се назад в кожения стол и се загледа в решената наполовина кръстословица, после щракна химикалката си Монблан.

Деветнайсет надолу го накара да сбърчи чело – „Хора с изключителни умения“.

Докато се чудеше за отговора, телефонът на бюрото му извънтя. Той въздъхна и вдигна очилата от върха на носа си към отстъпващата линия на косата си. Сигурно беше някоя от приятелките на дъщерите му, която се обажда да докладва как е минала срещата ѝ през уикенда.

Наведе се напред и видя, че примигва петата линия – неговата. Само трима души имаха този номер – президентът, председателят на обединеното командване на сухопътните, морските и военновъздушните сили и заместникът му в Агенцията за национална сигурност.

Сложи сгънатия вестник в скута си и натисна червеното копче на линията. Това докосване щеше да задейства променящ се алгоритмичен код, които да възпрепятства всяко евентуално подслушване.

Вдигна слушалката.

– Харди слуша. – Директоре...

Той изправи гръб. Гласът не му беше познат. Гласовете на тримата, които знаеха номера, познаваше толкова добре, колкото гласовете на близките си.

– Кой е?

– Тони Ректър. Съжалявам, че ви безпокоя по това време.

Томас прелисти набързо тефтерчето в главата си. Вицеадмирал Антъни Ректър. Свързваше името му с четири букви: АИОП. Агенция за изследователски отбранителни проекти. Този отдел отговаряше за

изследователската и развойната дейност в Министерството на отбраната. Имаха си мого – „Бъди пръв на мястото“. Ставаше ли дума за технологичен напредък, Съединените щати не можеха да са втори.

Никога.

Неясното чувство за надвиснала беда се засили.

– С какво мога да ви помогна, адмирале?

– Имало е експлозия в Британския музей в Лондон.

Последва подробно обяснение на ситуацията. Томас погледна часовника си. Бяха минали по-малко от четиридесет и пет минути от експлозията. Остана впечатлен от способностите на организацията, оглавявана от Ректър, която беше събрала толкова много разузнавателна информация за толкова кратко време.

Когато адмиралът приключи, Томас му зададе най-логичния въпрос.

– И какъв интерес има АИОП към експлозията? Ректър отговори.

На Томас му се стори, че в стаята внезапно е станало с десет градуса по-студено.

– Сигурен ли сте?

– Вече съм пратил екип на място, който да проучи точно този въпрос. Но ще ми е нужно съдействие от британското МИ5... или още по-добре...

Загатнатият вариант увисна във въздуха, неизречен дори по тази обезопасена линия.

Сега Томас разбра причината за този таен разговор. МИ5 беше британският еквивалент на собствената му организация. Ректър искаше от него да хвърли димна завеса, така че АИОП да си свърши работата, преди някой друг да се е досетил за откритието. А това включваше и британското разузнаване.

– Разбирам – най-накрая отговори Томас. „Бъди пръв на мястото.“ Помоли се да бъдат на ниво за тази мисия. – Разполагате ли с готов екип?

– До утре сутринта ще са готови.

Заради премълчаването на информацията Томас разбра кой ще се заеме с това. Написа гръцка буква в полето на вестника.

Σ

– Ще им разчистя пътя – каза той в телефонната слушалка.

– Много добре. – Линията прекъсна.

Докато оставяше слушалката, вече обмисляше какво да направи. Трябваше да действа бързо. Сведе поглед към недовършената кръстословица. Деветнайсет надолу.

Хора с изключителни умения...

Колко подходящо!

Взе химикалка и написа отговора с печатни букви.

СИГМА.

02:22 по Гринуич

Лондон, Англия

Сафия стоеше пред заграждението – жълто-черна рамка с формата на буквата А. Беше скръстила ръце пред гърдите си, разтревожена, измръзнала. Димът пълзеше навсякъде. Какво се беше случило? Зад барикадата един полицай държеше портфейла ѝ и сравняваше снимката на документа с жената пред себе си.

Сафия знаеше защо сравняването е трудно. Музейната лична карта в ръката му показваше сериозна трийсетгодишна жена със смугъл цвят на лицето, катраненочерна коса, стегната назад в ефектна плитка, зелените очи бяха скрити зад тъмни очила за четене. Пред себе си обаче младият полицай виждаше размъкната жена в мокри дрехи, чиято коса бе залепнала на дълги кичури по лицето ѝ. Очите ѝ сигурно изглеждаха празни и объркани, вперени отвъд загражденията, отвъд трескавата дейност на пожарната и полицията.

Новинарски екипи изникваха навсякъде, оградени с ореоли от проекторите на камерите си. Няколко телевизионни буса бяха паркирали с по две от гумите си на тротоара. Забеляза и два британски военни камиона сред пожарните коли, там бяха и екипите им с пушки в ръце.

Вероятността за терористично нападение не можеше да се изключи. Беше чула това на минаване през тълпата от един репортер, когато заобиколи, за да стигне до бариерата. Мнозина и хвърляха подозрителни погледи – единственият човек от арабски произход на улицата. Познаваше от личен опит тероризма, но не по начина, в който я подозираха тези хорица. А може би тълкуваше погрешно реакциите им. Форма на параноя, наречена свръхтревожност, която често се явява като последица от пристъп на паника.

Сафия продължи през тълпата, като дишаше дълбоко и се опитваше

да се съсредоточи върху причината да дойде тук. Съжали, че е забравила чадъра си. Беше излязла от апартамента си веднага след като ѝ се обадиха, забави се само колкото да нахлузи кафеникави панталони и бяла блуза с цветни мотиви. Наметна дълъг до коленете шлифер, но в бързането чадърът беше останал в поставката си до вратата. Осъзна грешката си едва когато стигна до входа на сградата и изскочи под дъжда. Тревогата ѝ попречи да се качи обратно до четвъртия етаж и да го вземе.

Трябваше да разбере какво е станало в музея. Десет години беше градила колекцията, а през последните четири се беше занимавала с проекти за музея. Колко е било унищожено? Какво можеше все още да се спаси?

Навън дъждът отново се засили, но поне нощното небе вече не се гневеше толкова. Когато стигна до импровизирания пропускателен пункт, беше мокра до кости.

Разтрепери се, докато чакаше полицаят да реши дали тя и жената от снимката са едно и също лице.

– Можете да минете. Инспектор Самюелсън ви чака.

Друг полицай я придружи до южния вход на музея. Тя вдигна поглед към колоната. Фасадата изглеждаше солидна като банков трезор, излъчваше усещане за вечност, което не подлежеше на съмнение.

До тази нощ...

Въведоха я през входа и надолу по серия от стълби. Минаха през врати, на които пишеше САМО ЗА МУЗЕЕН ПЕРСОНАЛ. Знаеше къде я водят. В подземното охранително гнездо.

Въоръжен пазач стоеше на пост до вратата. Кимна, когато се приближиха – явно ги очакваше. После отвори вратата. Придружителят ѝ я предаде на друг човек – чернокож в цивилни дрехи с обикновен син костюм. Беше малко по-висок от Сафия, косата му бе напълно посивяла. Лицето му приличаше на избеляла от употреба обработена кожа. Тя забеляза сивата сянка на четина по бузите му – не се беше избръснал, сигурно го бяха вдигнали от леглото. Той ѝ подаде корава ръка и се представи делово:

– Инспектор Джефри Самюелсън. Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо.

Тя кимна, бе твърде неспокойна, за да говори.

– Моля да ме последвате, доктор Ал Мааз. Имаме нужда от съдействието ви, за да установим причината за експлозията.

– От моето? – едва изрече тя.

Минаха през стая за почивка, пълна с хора от охраната. Изглежда

всички служители от всички смени бяха повикани. Позна неколцина от мъжете и жените, но те я гледаха, сякаш беше външен човек. Тихите им разговори замлъкнаха, докато минаваше край тях. Явно знаеха, че са я повикали, но не и защо. Въпреки това подозрението ясно се долавяше зад мълчанието им.

Сафия поизправи гръб, обзета от известно раздражение въпреки тревогата си. Та те ѝ бяха колеги, работеха заедно! Но пък всичките знаеха за миналото ѝ.

Раменете ѝ се изгърбиха, докато инспекторът я водеше по коридора към стаята в дъното. Знаеше, че там се помещава „гнездото“, както го наричаше персоналът – стая с овална форма, чиито стени бяха изцяло покрити с мониторите на охранителната система. Оказа се, че стаята е почти празна.

Веднага забеляза шефа на охраната Райан Флеминг, нисък, но много набит мъж на средна възраст. Трудно беше да не го забележиш заради напълно голата му глава и гърбавия нос, които му бяха спечелили прякора Плешивия орел. Стоеше до слаб мъж в колосана военна униформа, включително и пистолет в кобур на пояса. Двамата се бяха навели над раменете на един техник, който седеше на бюрото пред мониторите. Обърнаха се да я погледнат, когато влезе.

– Доктор Сафия Ал Мааз, куратор на галерия Кенсингтън – представя я Флеминг, изправи се и ѝ махна да се приближи.

Флеминг бе работил тук още преди Сафия да поеме поста си. Започнал като обикновен пазач, той се беше изкачил по йерархичната стълбица до поста на шеф на охраната. Преди четири години беше осуетил кражба на предислямска скулптура от нейната галерия. Именно онава усърдие му беше спечелило сегашния пост. Семейство Кенсингтън знаеха как па се отплащат на онези, които са им направили услуга. Дори и след този поврат в кариерата си той винаги се бе отнасял с особена загриженост към Сафия и нейната галерия.

Тя се приближи до групичката при мониторите, следвана от инспектор Самюелсън. Флеминг я докосна по рамото с болка в очите.

– Толкова съжалявам! Твоята галерия, работата ти...

– Колко сме изгубили?

Много, ако се съдеше по вида на Флеминг. Той посочи към един от мониторите и Сафия се наведе напред. Камерата снимаше в момента. В черно и бяло тя видя картина от края на централния коридор в северното крило. Навсякъде се кълбеше дим. Мъже със защитни костюми се движеха по коридора. Неколцина се бяха събрали пред охранителната

решетка, която водеше към галерия Кенсингтън. Сякаш оглеждаха някаква фигура, завързана за решетката, зловеща, подобна на скелет форма като полуразпаднало се плашило.

Флеминг поклати глава.

– След малко ще пуснем съдебния лекар да идентифицира останките, но и сега знаем, че са на Хари Мастерсън, един от моите хора.

Костите още димяха. И това е било човек? На Сафия й се стори, че светът под краката й се накланя, и отстъпи крачка назад. Флеминг я прихвана за лакътя. Пламък, достатъчно силен да изпари плътта от костите, й се струваше немислим.

– Не разбирам – промълви тя. – Какво е станало?

Мъжът в синята военна униформа отговори:

– Точно върху това се надяваме вие да хвърлите известна светлина. – Обърна се към техника. – Върни назад до нула сто.

Техникът кимна.

Военият се обърна към Сафия, докато заповедта му бъде изпълнена. Изражението му беше сурово, не предразполагашо.

– Аз съм командир Рандолф, представител на антитерористичния отдел на Министерството на отбраната.

– Антитерористичния? – Сафия плъзна поглед по другите лица наоколо. – Бомба ли е избухнала?

– Това още не е установено, госпожо – каза командирът.

Техникът се размърда.

– Готово, сър. Рандолф посочи монитора.

– Бихме искали да видите това, но информацията е засекретена и не бива да говорите с никого за видяното. Разбирате ли?

Не разбираше, но въпреки това кимна.

– Пусни го – нареди Рандолф.

На екрана се виждаше задното помещение на галерия Кенсингтън. Всичко изглеждаше наред, макар стаята да беше тъмна, осветявана само от охранителните лампи.

– Това е заснето малко след един часа през нощта – поясни Рандолф.

Сафия видя как нова светлина се появява откъм една съседна стая. Отначало й се стори, че някой е влязъл и носи лампа, вдигната високо. Но скоро стана ясно, че източникът на светлината се придвижва самостоятелно.

– Какво е това? – попита тя. Отговори техникът:

– Прегледахме лентата с различни филтри. Изглежда е явлението,

наречено кълбовидна мълния – глобус от плазма, изхвърлен от бурята. За пръв път в историята е заснето едно от тези проклетни неща.

Сафия беше чувала за тези особени мълнии. Топки зареден с електричество въздух, които светят и се движат хоризонтално над земята. Появяваха се в открити равнини, в къщи, на борда на самолети, дори в подводници, но рядко причиняваха щети. Премести поглед към монитора с директната връзка към димящия обгорен коридор. Мълнията определено не можеше да е предизвикала такъв взрив.

Докато размишляваше върху това, на монитора се появи нова фигура – човек от охраната.

– Хари Мастерсън – каза Флеминг.

Сафия си пое дълбоко дъх. Ако Флеминг беше прав, то това беше същият човек, чиито кости димяха на другия монитор. Искаше й се да затвори очи, но не можеше.

Охранителят последва сиянието на кълбовидната мълния. Изглеждаше също толкова озадачен като хората около нея. Вдигна радиостанцията си и докладва нещо, но записът беше без звук.

После светещата топка се спря над един от изложбените подиуми, който поддържаше желязна фигура. Падна надолу и угасна. Сафия примижа, но нищо не се случи.

Охранителят продължаваше да говори в радиостанцията... после изглежда нещо го стресна. Обърна се точно когато стъкленият куб се пръсна. Миг по-късно се появи и втора експлозия, като бял блисък, после екранът потъмня.

– Задръж така и върни четири секунди назад – нареди Рандолф.

Записът застина, после се превъртя назад. Стаята се появи в обратен ход – първо блясъкът, после стъкленият куб се възстанови около желязната фигура.

– Тук спи.

Образът застина, като трептеше леко върху монитора. Железният артефакт се виждаше ясно в стъклената си кутия. Всъщност прекалено ясно. Сякаш блестеше с някаква своя светлина.

– Какво, по дяволите, е това? – попита командирът. Сафия се вгледа в древния артефакт. Сега вече знаеше защо са я повикали. Никой тук не разбираше какво се е случило. Нищо не се връзваше.

– Това скулптура ли е? – продължи Рандолф. – От колко време е там?

Сафия разбираше какво има предвид, долавяше зле прикритото обвинение. Дали някой беше вмъкнал бомба в музея, прикрита като

скулптура? И ако е така, кой би бил най-вероятният съучастник в подобно дело? Кой друг, ако не вътрешен човек? Някой с експлозия в миналото си.

Тя поклати глава и на въпросите, и на обвиненията.

– Не е... не е скулптура.

– Какво е тогава?

– Желязната фигура е фрагмент от метеорит... открит в оманската пустиня в края на деветнайсети век.

Сафия знаеше, че историята на артефакта е започнала много преди това. От векове арабските митове разказваха за изгубен град, чийто вход се пазел от желязна камила. Богатството на този град било отвъд човешкото въображение. Имало такива съкровища, че стотици черни перли били разпилени близо до входа му, сякаш били непотребен боклук. После, през деветнайсети век, един бедуински водач завел на мястото британски изследовател, но така и не открили изгубен град. Открили само парче от метеорит, заровено наполовина в пясъка, което наподобявало коленичила камила. Дори черните перли се оказали отломки от стопено стъкло, образувано при горещия сблъсък на метеорита с пустинния пясък.

– Този метеорит с форма на камила – продължи Сафия е бил част от колекцията на Британския музей още от откриването му... Но го държаха на склад, докато аз не го открих в каталога и не го добавих към колекцията.

Детектив Самюелсън наруши тишината.

– Кога стана това прехвърляне?

– Преди две години.

– Значи е стоял в галерията доста дълго време – многозначително отбеляза детективът и хвърли доволен поглед към командира, сякаш вземаше връх в някакъв предишен спор.

– Метеорит значи? – измърмори командирът и поклати глава, явно разочарован, че теорията му за конспирация се е оказала безпочвена. – В това няма никакъв смисъл.

Някакво раздвижване привлече вниманието им към вратата. Сафия видя директора на музея Едгар Тайсън да влиза решително в стаята на охраната. Обикновено елегантен, сега той беше с омачкан костюм в унисон с тревожното му изражение. Подръпна малката си бяла брадичка. Едва сега Сафия се зачуди на отсъствието му. Музеят беше животът на този човек.

Ала причината за многозначителното му отсъствие скоро изясни.

Всъщност го следваше по петите. Жената влята в стаята, присъствието ѝ почти изпреварваше физическото ѝ тяло, като силен повей преди буря. Беше висока около метър и деветдесет, носеше дълго палто от кариран вълнен плат, от което се стичаше вода, но пясъчнорусата и коса до раменете беше суха и фризирана на едри букли, които сякаш се развяваха от техен собствен бриз. Тя явно не беше забравила чадъра си.

Командир Рандолф изправи гръб, пристъпи напред и поздрави с респект.

– Лейди Кенсингтън!

Без да му обръща внимание, жената продължи да оглежда стаята, докато погледът ѝ не се спря на Сафия и в очите ѝ не проблесна мигновено облекчение.

– Сафи... слава Богу! – Забърза напред и я прегърна здраво, като шептеше задъхано в ухото ѝ: – Когато чух... ти толкова често оставаш да работиш до късно... А не те намерих по телефона...

Сафия я прегърна на свой ред и усети, че раменете на другата жена треперят. Познаваха се от деца и бяха по-близки от сестри.

– Добре съм, Кара – измърмори тя, притисната към рамото ѝ.

Изненадана бе от дълбочината на искрения страх у тази иначе силна жена. Такава силна привързаност лейди Кенсингтън не ѝ беше показвала отдавна – още от времето, когато бяха съвсем млади, преди смъртта на Кариния баща.

Кара потрепери.

– Не знам какво щях да правя, ако те бяха загубила. – Ръцете ѝ се стегнаха още повече около Сафия, както да я утешат, така и сами да извлекат утеха.

Сълзи изпълниха очите на Сафия. Спомни си друга прегръдка, подобни думи. Няма да те загубя!

Когато Сафия беше на четири години, майка ѝ загина при катастрофа с автобус. Баща и вече го нямаше и Сафия се озова в сиропиталище – ужасно място за дете със смесена кръв. Година по-късно от имение Кенсингтън взеха Сафия за другарче на Кара и ѝ дадоха собствена стая. Тя смътно си спомняше този ден. Беше дошъл някакъв висок мъж да я вземе.

Това беше Реджиналд Кенсингтън, бащата на Кара.

Заради близката си възраст и еднакъв буен нрав Кара и Сафия бързо се сприятелиха... споделяха си тайни нощем играеха сред финиковите палми, измъкваха се да идат на кино, шептяха за мечтите си под завивките. Беше прекрасно време, едно безкрайно, скъпо лято!

Когато станаха на десет, дойде ужасната новина – лорд Кенсингтън обяви, че Кара ще замине за Англия и ще учи там две години. Съсипана, Сафия дори не се извини, че става от масата. Изтича в стаята си, отчаяна и паникьосана от страх, че ще я върнат в сиропиталището като играчка, която са прибрали обратно в кутията. Но Кара я последва. „Няма да те загубя! – беше обещала тя сред сълзи и прегръдки. – Ще поискам от татко да дойдеш с мен.“ И удържа на думата си.

Сафия беше в Англия с Кара през онези две години. Учиха заедно, като сестри, като най-добри приятелки. Когато се върнаха в Оман, бяха неразделни. Заедно завършиха училище в Маскат. Всичко изглеждаше чудесно до деня, когато Кара се върна от ловната експедиция по случай рождения си ден изгоряла от слънцето и безутешна.

Баща ѝ не се беше върнал с нея.

„Загинал при пропадане“ беше официалната версия, но тялото на Реджиналд Кенсингтън така и не беше открито.

След онзи ден Кара се промени. Със Сафия бяха все така близки, но това беше по-скоро заради силното желание на Кара да запази част от предишното щастие, отколкото от истинско приятелство. Кара хвърли всички усилия да завърши собственото си образование и да поеме мантията на бащиния бизнес. На деветнайсет се дипломира в Оксфорд.

Младата жена се оказа финансов гений и успя да утрои състоянието на баща си още докато учеше в университета. „Кладенци Кенсингтън“ продължи да се разраства, навлизайки в нови сфери на дейност – компютърно обезпечени платформи, патенти за обезсоляване, телевизионни канали. Въпреки това Кара нито за миг не изостави извора на бащиното си богатство – петрола. Преди година Кенсингтън задмина корпорация Халибъртън по най-доходни петролни договори.

Както и петролния бизнес на Кенсингтън, Сафия също не беше изоставена. Кара продължи да плаща за образованието ѝ включително за шестте години в Оксфорд, където Сафия защити доктората си по археология. След като се дипломира, тя остана под крилото на „Кладенци Кенсингтън“. Накрая се премести в Британския музей, за да се грижи за любимия проект на Кара – колекцията антични предмети от Арабския полуостров, чието начало беше положил Реджиналд Кенсингтън. И също като петролната корпорация, и този негов проект процъфтя под грижите на Кара и се превърна в най-голямата частна колекция в целия свят. Преди два месеца управляващото Саудитска Арабия семейство се беше опитало да купи колекцията и да я върне на арабска земя срещу стотици милиони долари, ако можеше да се вярва на слуховете.

Кара беше отказала. За нея колекцията означаваше нещо повече от пари. Тя беше паметник на нейния баща. Макар че тялото му така и не беше открито, тук беше неговата гробница – в това самотно крило на Британския музей сред цялото богатство и история на арабския свят.

Сафия погледна покрай рамото на приятелката си към монитора с директната връзка, към обвитите в дим руини на усиления ѝ труд. Можеше само да гадае какво ще означава тази загуба за Кара. Все едно някой е осквернил гроба на баща и.

– Кара – започна Сафия в опит да смекчи предстоящия удар, като и съобщи сама. – Галерията... нищо не е останало от нея.

– Знам. Едгар вече ми каза. – Колебанието бе изчезнало от гласа на Кара. Тя се отдръпна от прегръдката, сякаш внезапно се беше почувствала глупаво. Огледа хората в стаята. Обичайният ѝ властен маниер се върна.

– Какво е станало? Кой го е направил?

Загубата на колекцията толкова скоро след като беше отхвърлила предложението на Саудитска Арабия явно беше събудила и нейната подозрителност.

Без колебания записът беше пуснат още веднъж, за да го види лейди Кенсингтън. Сафия си спомни как я бяха предупредили за секретността на записа. Кара не бе предупредена – с богатството си имаше своите привилегии.

Сафия не обърна внимание на повторените кадри върху монитора, а внимателно наблюдаваше Кара и се страхуваше от реакцията ѝ. С периферното си зрение зърна последния блясък на експлозията, после екранът потъмня. По време на целия запис изражението на Кара не се промени – мраморен барелеф на една дълбоко замислена Атина. Но накрая очите ѝ се затвориха бавно. Не с шок или ужас – Сафия чудесно познаваше настроенията на Кара, – а с дълбоко облекчение. Устните на приятелката ѝ се раздвижиха в бездиханен шепот, доловен само от нейните уши.

– Най-последно...

2. ЛОВ НА ЛИСИЦИ

*14 ноември. 07:04 Източно време
Ледярд, Кънектикът*

Търпението беше ключът към успешния лов.

Пейнтър Кроу стоеше на родната си земя, която бащиното му племе нарекло Машантукет – „земята с много дървета“. Но там където чакаше Пейнтър, нямаше дървета, нито птичи песни, нито шепот на вятър по бузите. Тук царяха камбанките на игралните автомати, звънът на монети, вонята на цигарен дим и непрестанното рециклиране на замрял въздух.

Курорт и казино Фоксудс беше най-големият хазартен комплекс в целия свят, надминал събратята си в Лас Вегас и дори в Монте Карло. Разположен край скромното селце Ледярд. Кънектикът, внушителният комплекс се издигаше драматично над гъстите гори на резервата Машантукет. В добавка към хазартната машина с нейните шест хиляди игрални автомата и стотиците игрални маси, курортът бе приютил и три хотела от световна класа. Целият комплекс беше собственост на племето пекот, „хората на Лисицата“, които бяха ловували из същите тези земи през последните десет хиляди години.

Този лов обаче не беше за сърни или лисици.

Плячката на Пейнтър беше един китайски компютърен специалист на име Ксин Занг.

Познат повече под псевдонима си Каос, китаецът беше хакер и разбивач на кодове с изключителен талант, един от най-добрите в Китай. Откакто прочете досието му, Пейнтър изпитваше уважение към слабичкия мъж в костюм на Ралф Лоран. През последните три години той беше организирил успешна вълна от компютърен шпионаж на шатска територия. Последното му постижение беше кражба на технология за плазмено оръжие от Лос Аламос.

Жертвата на Пейнтър най-после стана от масата за пей гоу.

– Ще искате ли да осребрим печалбата ви, доктор Занг? – попита главното крупие, надвиснало над масата като капитан над носа на лодката си. В седем сутринта имаше само един играч... и охранителите му.

Изоляцията изискваше от Пейнтър да наблюдава плячката си от безопасно разстояние. Не биваше да събужда подозрения. Особено на такъв късен етап от играта.

Занг премести купчината черни чипове към крупиеото, което раздаваше картите, жена с отегчен поглед. Докато тя Роеше печалбата, Пейнтър огледа жертвата си.

Занг напълно оправдаваше репутацията на китайците като непроницаеми. Имаше лице на покерджия, по него не можеше да се разчете

нищо, никакъв характерен тик или изражение, което да издаде дали ръката му е силна или слаба. Просто си играеше играта.

Както правеше и сега.

Никой не би се досетил по вида му, че всъщност е майстор в престъпленията, издирван в петнайсет страни. Беше облечен като типичен западен бизнесмен – шит по поръчка костюм на дребно райе, копринена вратовръзка и платинен ролекс. И въпреки това от него се излъчваше някакво усещане за строгост и естетизъм. Черната му коса беше избръсната около ушите и на тила, оставена да расте само като корона на върха на главата му, почти като при монасите. Носеше малки очила с кръгли стъкла със слаб синкав оттенък, които му придаваха академичен вид.

Най-накрая крупнето размаха ръце над купчините, показвайки на охранителните камери, скрити в черните огледални куполи на тавана, че са празни.

– Точно петдесет хиляди долара – обяви тя. Главното крупие кимна. Жената наброи обявената сума в чипове от по хиляда долара.

– Дано все така да ви върви, сър! – каза главното крупие.

Без дори да кимне, Занг си тръгна с двамата си бодигардове. Беше играл цялата нощ. Навън се зазоряваше. Форумът за кибер престъпленията щеше да възобнови работата си след три часа. Конференцията беше посветена на последните тенденции в кражбата на самоличност, на инфраструктурната защита и на множество други теми, свързани със сигурността.

След два часа щеше да започне официална закуска, организирана от Хюлет Пакард. Занг щеше да осъществи трансфера по време на тази среща. Американската му свръзка още не беше известна. Това беше и една от главните цели на провежданата операция. Освен че се опитваха да прихванат информацията за оръжията, искаха да отстранят и партньора на Занг, който действаше вътре в Щатите – човек, свързан с претъпна мрежа за търговия с военни тайни и технологии.

Мисията не биваше да се проваля.

Пейнтър последва групата. Шефовете му в АИОП лично го бяха избрали за тази мисия, отчасти заради опита му в микронаблюдението и компютърното инженерство, но най-вече заради факта, че лесно може да се слее със средата във Фоксудс.

Макар да беше със смесена кръв, Пейнтър беше наследил достатъчно от чертите на баща си, за да мине за индианец пекот. Все пак беше прескочил няколко пъти до един солариум, за да обогати тена си, и си беше сложил кафяви контактни лещи, които да скрият сините очи на

майка му. После върза черната си като гарваново крило коса до раменете на опашка и наистина заприлича на баща си. За да довърши дегизируването си, беше облякъл униформен костюм на казиното със символа на племето пекот, избродиран на джобчето – дърво върху могила на фона на ясно небе. Пък и кой ли се заглеждаше над костюма?

Пейнтър остана нащрек, докато следваше Занг. Очите му и за миг не се фокусираха пряко върху групичката. Наблюдаваше ги с периферното си зрение и използваше в максимална степен естественото прикритие. Дебнеше плякката си през неоновата гора на примигващите автомати и широките полянки на покритите със зелено сукно маси. Поддържахе дистанцията и променяше темпото на стъпките си и посоката им.

Миниатюрната слушалка в ухото му излая нещо на мандарински. Гласът на Занг, уловен от минипредавателя. Китаецът се отправяше към апартамента си.

Пейнтър докосна микрофона на гърлото си и прошепна в радиостанцията:

– Санчес, добра ли е връзката?

– Силна и ясна, командире.

Другият агент в тази мисия, Касандра Санчес, беше на позиция в апартамента срещу този на Занг и имаше грижата за техническото обезпечаване на наблюдението.

– Как е подкожният? – попита я той.

– Добре ще е Занг скоро да седне на компютъра си. На бръмбара му свършва горивото.

Пейнтър се намръщи. „Бръмбарът“ беше имплантиран вчера по време на масаж. С латиноамериканските си черти Санчес изглеждаше почти като индианка. Беше имплантирала подкожния предавател по време на дълбок масаж предната вечер, като замаскира убождането с силен натиск с палците. Беше покрила миниатюрната рана от убождането с хирургическа упойка. Докато масажът свърши, течността беше засъхнала. Дигиталният предавател обаче имаше само дванайсет часа живот.

– Колко време ни остава?

– В най-добрия случай... осемнайсет минути.

– Проклятие!

Пейнтър насочи вниманието си обратно към разговора на своята жертва.

Занг говореше тихо, така че да го чуват само охранителите му. Пейнтър добре владееше китайски и се надяваше Занг да намекне кога

смята да изтегли файла за плазмените оръжия. Остана разочарован.

– Момичето да е готово, след като си взема душ – каза Занг.

Пейнтър сви юмука си. „Момичето“ беше на тринайсет, робиня по договор от Северна Корея. „Това е дъщеря ми“ – бе обяснил китаецът на малцината, които се бяха сетили да попитат. Ако беше вярно, кръвосмешението би се добавило към дългия списък от престъпленията на Занг.

Пейнтър заобиколи около едно обменно бюро и пое успоредно на тримата покрай дълга серия от игрални автомати. Наблизо иззвъня джакпот. Спечелилият, мъж на средна възраст в екип за джогинг, се усмихна и се огледа за човек, който да сподели радостта му от споходилия го късмет. Наблизо беше само Пейнтър.

– Спечелих! – извика триумфално мъжът със зачервени очи от продължилата цяла нощ игра.

Пейнтър кимна.

– Дано все така ви върви, сър! – отговори той с чутите малко по-рано думи на главното крупие и подмина човека.

Тук никой не печелеше много – освен казиното. Само игралните автомати миналата година бяха донесли чисти приходи от осемстотин милиона долара. По всичко личеше, че племето пекот е извървяло дълъг път от бизнеса с пясък и чакъл от осемдесетте години на двайсети век.

За жалост бащата на Пейнтър беше пропуснал икономическия бум на племето, защото в началото на осемдесетте беше напуснал резервата, за да си опита късмета в Ню Йорк. Там беше срещнал майката на Пейнтър, италианка с гореща кръв, която в крайна сметка беше намушкала съпруга си след седем години брак и раждането на сина им. Докато майка му чакаше изпълнението на смъртната си присъда, Пейнтър беше израснал в поредица от приемни семейства, където бързо се беше научил, че е най-добре да си мълчи и да остава незабелязан.

Това беше първата му среща с изкуството на шпионажа... но не и последната.

Групичката на Занг влезе във фойето на Гранд Пекот Тауър и показа ключа за апартамента на охраната.

Пейнтър мина покрай входа. Отзад на кръста носеше деветмилиметров Глок в кобур, прикрит от униформеното сако. С усилие потисна желанието си да го извади и да гръмне Занг в тила, като при екзекуция.

С това не би постигнал целта – да прихванат и върнат изследователската документация за орбиталното плазмено оръдие. Занг беше успял да открадне информацията от солидно защитен федерален сървър, оставяйки червей след себе си. На следващата сутрин един техник от

Лос Аламос на име Хари Клайн отворил файла и без да иска, стартирал информационния червей, който се заел да изяде всички отпратки към оръжието, като в същото време изсрал фалшива следа, уличаваща Клайн. Тази компютърна измама коства на детективите две седмици, докато проследяваха фалшивата информация.

Дузина агенти от АИОП се бяха потили над червейските лайна, докато установят истинската самоличност на крадеца – Ксин Занг, шпионин, регистриран като технолог в Чангнет, телекомско парвеню със седалище в Шанхай. Според разузнаването на ЦРУ откраднатата информация беше в портативния компютър в апартамента на Занг. Харддискът беше защитен със сложна кодирана система. Една-единствена грешка при опит да се получи достъп до компютъра би изтрила всичко.

Това не биваше да се допуска. В Лос Аламос нищо не беше оцеляло след червея. Според предварителните оценки загубената информация щеше да върне програмата назад с цели десет месеца. Но най-неприятната последица беше, че откраднатите резултати щяха да изстрелят китайската програма с цели пет години напред. Файловете съдържаха някои феноменални пробиви и удивителни нововъведения. АИОП трябваше да предотврати това. Задачата им беше да се доберат до паролата на Занг и да приберат компютъра.

Времето им изтичаше.

Пейнтър наблюдаваше на стъклото на един автомат, тип „Колело на късмета“, как Занг и бодигардовете влизат в експресния асансьор, който водеше директно до частните апартаменти на върха на сградата.

Пейнтър докосна микрофона на гърлото си и прошепна:

– Качват се.

– Разбрано. Чакам сигнал, командире.

Докато вратите се затваряха, Пейнтър хукна към един съседен асансьор. Напреко беше опъната яркожълта лента с големи черни букви – НЕ РАБОТИ. Пейнтър мина през нея, натискайки в движение бутона. Вратите се отвориха и той влетя вътре. Отново докосна микрофона.

– Готово! Действай! Санчес отговори:

– Дръж се.

Когато вратите на асансьора се затвориха, той се опря на махагоновата ламперия с широко разтворени крака.

Кабинката се стрелна нагоре и го натисна към пода. Мускулите му се напрегнаха. Гледаше как светещите номера на етажите се катерят нагоре все по-бързо. Санчес беше пренастроила тази кабина на максимално ускорение. Освен това беше забавила асансьора на Занг с двайсет и

четири процента, което не можеше да се забележи.

Когато кабината на Пейнтър стигна до трийсет и втория етаж, намали рязко и се разтресе. Краката му се отделиха за миг от пода, после се строполиха обратно. Мушна се през вратите веднага щом започнаха да се отварят, като внимаваше да не размести лентата пред тях. Погледна индикатора на съседния асансьор – кабинката на Занг беше три етажа по-надолу и се изкачваше.

Налагаше се да побърза.

Пейнтър хукна по коридора с апартаментите и откри номера на Занг.

– Какво е положението? – прошепна той.

– Момичето е приковано с белезници към леглото. Двама охранители играят на карти в централната стая.

Санчес беше поставила моливни камери във вентилационните отвори на стаята и наблюдаваше. Пейнтър отключи вратата на отсрещния апартамент.

Касандра Санчес седеше сред оборудването си за електронно наблюдение и мониторите като паяк в паяжина. Облечена беше в черно, от ботушите до блузата. Дори презраменният и кожен кобур с автоматичен Зиг 45 – и калибър и коланът бяха в тон с облеклото ѝ. Беше снабдила pistolета си с гумирана дръжка и беше пригодила ударника за силната си лява ръка. Беше изключително точен стрелец, обучена – също като Пейнтър – в специалните сили, преди да постъпи в Сигма.

Очите и го посрещнаха с искрицата на адреналина, който се излива във вените в началото на всеки край.

Собственият му дъх се учести, като я видя. Гърдите и издуваха тънката материя на копринената риза, прилепена плътно от каишките на презраменния кобур. С усилие вдигна поглед към очите ѝ. Работеха заедно от пет години, но едва наскоро чувствата му към нея се бяха задълбочили. Работните обеда се превърнаха в по едно след работа, а накрая и в Дълги вечери. Ала все още оставаха непресечени граници, предпазливо поддържана дистанция.

Касандра сякаш усети мислите му и отклони поглед, предпазливо както винаги.

– Крайно време беше копелето да се качи тук – каза тя насочила вниманието си обратно към мониторите. – Дано отвори онези файлове през следващия четвърт час, иначе... Мамка му!

– Какво? – Пейнтър се приближи до нея.

Тя посочи към един от мониторите, който показваше триизмерно

напречно сечение на горните нива на Гранд Пекот Тауър. Малък червен хикс грееше между линиите.

– Тръгна обратно надолу!

Хиксът беше сигнал от трасирация елемент, вграден в минипредавателя. В момента той се спускаше надолу през етажите на хотела.

Пейнтър стисна юмрук.

– Нещо го е уплашило. Свързвал ли се е със стаята си, откакто влезе в асансьора?

– Не.

– И компютърът е още там?

Тя посочи към друг монитор, който показваше чернобял образ на апартамента на китаеца. Лаптопът все така се стоеше на масичката в хола. Ако не беше кодираната защитна система, лесно щяха да влязат вътре и да изчезнат с компютъра. Само че им трябваша кодовете на Занг. Имплантираният в тялото му бръмбар щеше да запише всеки удар върху клавиатурата и така да улови кода. При успех можеха веднага да закопчат Занг и хората му.

– Трябва да се върна долу – каза Пейнтър. Проследяващото устройство беше толкова миниатюрно, че имаше обхват само от двеста метра. Наблизо трябваше да има човек по всяко време. – Не можем да го изгубим.

– Ако е разбрал за нас...

– Знам.

Той тръгна към вратата. В такъв случай Занг трябваше да бъде елиминиран. Щяха да изгубят файловете, но поне информацията за оръжието нямаше да стигне до Китай. Това беше резервният им план от самото начало. Бяха се подсигурили отвсякъде. Над една от вентилационните решетки в апартамента дори имаше прикачена електромагнитна граната. Можеха да я активират по всяко време чрез електромагнитен импулс, който да включи самозащитата на компютъра и всичко да бъде изтрито. Китай в никакъв случай не биваш да се добере до резултатите от изследванията.

Пейнтър изтича по коридора, вмъкна се в асансьора с лентата и каза в микрофона на гърлото си:

– Можеш ли да ме свалиш долу преди него?

– Добре ще е да си прихванеш топките – отговори тя. Преди да е имал време да последва съвета и, кабинката изчезна изпод него. Дълго остана в безтегловност, а стомахът упорито се катереше към гърлото му. Асансьорът премина към свободно падане. Пейнтър потисна пристъпа

на паника, надигнал се заедно със стомашния сок. После подът на кабината стремително полетя към него. Нямаше начин да се задържи прав. Падна на колене. Всичко се нормализира и асансьорът спря плавно.

Вратите се отвориха със свистене.

Пейнтър се изправи на крака със залитане. Трийсет етажа за по-малко от пет секунди. Трябва да беше някакъв рекорд. Измъкна се от асансьора във фоайето и погледна към номерата над експресния асансьор, с който слизаше Занг.

Беше само един етаж над него.

Пейнтър отстъпи няколко крачки, достатъчно близо да покрива вратата, но не толкова, че да предизвика подозрение.

Вратите се отвориха.

Пейнтър погледна отражението в Излъсканите метални врати на срещния асансьор. О, не!... Завъртя се и застана пред асансьора. В кабинката нямаше никого.

На друг етаж ли беше слязъл Занг? Пристъпи в празния асансьор. Невъзможно. Този беше експресният. Спираше само тук и горе при апартаментите, без междинни спирки. Освен ако е натиснал аварийния бутон и е отворил ръчно вратите, за да избяга.

И тогава Пейнтър го забеляза. Беше залепен на задната стена. Искрящо парченце пластмаса и метал. Минипредавателят. Бръмбарът.

Усети как сърцето му се блъска в гърдите, докато влизаше в асансьора. Очите му не можеха да се откъснат от микроскопичната електронна джаджа, залепена на стената. От късна я и я огледа отблизо. Занг го беше примамил долу.

О, Боже!

Докосна микрофона на гърлото си.

– Санчес!

Сърцето му блъскаше като лудо. Не последва отговор.

Завъртя се и натисна силно бутона, обозначен само с надпис АПАРТАМЕНТИ. Вратите се затвориха твърде бавно. Пейнтър крачеше напред-назад в тясната кабина като лъв в клетка. Отново повика Санчес по радиото. Отново никой не отговори.

– По дяволите! – Бързият асансьор се качваше нагоре. Пейнтър удари с юмрук в стената. Махагоновата ламперия се напука под кокалчетата му. – По-бързо, проклет да си!

Но знаеше, че вече е късно.

14:38 по Гринуич

Лондон, Англия

Застанала в коридора на няколко стъпки от галерия Кенсингтън, Сафия не можеше да диша, но не заради силната миризма от горящо дърво и изгоряла изолация или пък остатъчната смрад от изгорели проводници. Дължеше се на чакането. Цяла сутрин беше гледала детективи и инспектори от всички британски агенции да се влачат навън и навътре. А нея не я допускаха.

Само за официалния персонал.

На цивилните не беше позволено да пресичат жълтата лента, кордоните на барикадите и бдителния поглед на военната охрана.

Половин ден по-късно най-сетне ѝ позволиха да влезе вътре и да види със собствените си очи разрушението. В този миг гърдите ѝ се стегнаха като в хватката на нечий огромен юмрук. Сърцето пръхаше в гърдите ѝ като уплашен гълъб.

Какво щеше да завари? Какво все още можеше да се спаси?

Почувства се поразена до дъното на съществуването си, опустошена, съсипана като галерията.

Работата беше нещо повече от нейния академичен живот. След Тел Авив тук тя беше възродила сърцето си. И макар да беше напуснала арабския свят, не го беше изоставила. Все още беше дъщеря на майка си. И беше построила дубликат на арабския свят в Лондон, на един арабски свят преди терористите, предметен разказ за историята на своята земя, за чудесата ѝ, за античността и тайнствата ѝ. Заобиколена от тези антики, докато крачеше през галериите, тя бе чувала хрушенето на пясъка под краката си, усещала бе топлината на слънцето по лицето си, вкусвала бе сладостта на прясно откъснати фурми. Беше неин дом, място, където не я грози опасност.

Но беше и нещо много повече. Мъката впи зъбите си още дълбоко.

Подозираше, че подсъзнателно беше построила този дом не само за себе си, а и за майката, която никога не беше познавала. Случваше се, когато работеше до късно вечер, да долавя слаб лъх на жасмин във въздуха, спомен отпреди детството, спомен за нейната майка. Макар да не бяха споделили живота си, можеха да споделят това място, този дом.

Сега всичко това го нямаше.

– Пускат ни.

Сафия се размърда и погледна към Раян Флеминг. Шефът на сигурността беше останал да чака с нея, макар че почти не бе спал.

– Ще дойда с теб – каза ѝ той.

Тя пое дъх с усилие и кимна в знак на признателност. Последва другите музейни работници, които се бяха съгласили да помогнат за каталогизирането и документирането на оцелялото в галерията. Щеше да отнеме седмици.

Сафия вървеше напред, едновременно привлечена и ужасена от онова, което щеше да завари вътре. Заобиколи последното заграждение. Охранителната решетка беше свалена от хората на съдебния лекар. Поне това ѝ беше спестено, слава Богу! Нямаше желание да вижда останките на Хари Мастерсън.

Прекрачи прага и погледна.

Въпреки предварителната настройка и малкото, което беше зърнала от видеокамерите, гледката я свари неподготвена. Светлата галерия сега приличаше на почерняла пещерна система, пет зали от овъглен камък.

Дъхът и спря. Хората около нея ахнаха.

Огнената буря беше съсипала всичко. Вътрешната облицовка беше изгоряла и отдолу се виждаше голата зидария, Всичко беше съборено на пода с изключение на една-единствена вавилонска ваза в средата на галерията, висока до кръста. Беше сериозно овъглена, но не беше паднала. Сафия беше чела, че същото се случвало по време на торнадо – опустошението било пълно на километри разстояние, а нечие колело си стояло необезпокоено на стойката си в центъра.

Нямаше никакъв смисъл. Всичко това нямаше никакъв смисъл.

Мястото още вонеше на дим и черна вода до глезените покриваше пода, останала след потопа на пожарните маркучи.

– Ще ти трябват гумени ботуши – каза Флеминг, като сложи ръка на рамото ѝ и я насочи към оставени в редица ботуши. Тя нахлузи един чифт като замаяна. – И каска.

– Откъде да започнем? – промърмори някой.

Подходящо екипирана, Сафия влезе в галерията като насън, механично и без да мига. Мина през залите. Когато стигна до галерията в дъното, нещо изхрущя под тока на ботуша и. Тя се наведе, плъзна ръка под водата и вдигна един камък от пода. Няколко резки от клинообразно писмо личаха по повърхността му. Беше парче от асирийска плоча, останала от древната Месопотамия. Изправи се и плъзна поглед по развалините на галерия Кенсингтън.

Едва сега забеляза другите хора. Непознати в дома и. Трудеха се на изолирани групички и говореха приглушено, като в гробище. Строителни инспектори оглеждаха пораженията върху стените, а служители на

пожарната измерваха нещо с ръчни устройства. Глутница инженери от общината спореха в един ъгъл за бюджети и оферти, а няколко полицаи стояха на пост до сриналия се участък на външната стена. Група работници вече сковаваха груба преграда от дъски, която да обезопаси отвора.

През зейналата дупка Сафия мерна зяпачите от другата страна на улицата, задържани от кордоните. Упоритостта им беше изненадваща, като се има предвид, че ръмежът от сутринта вече се беше обърнал на суграшица. Фотосветкавици просветваха в мрачния следобед. Туристи.

Изблик на гняв проби вцепенението ѝ. Идеше ида ги изрита всичките. Това беше нейното крило, нейният дом. Гневът ѝ помогна да дойде на себе си, върна я към ситуацията. Имаше задължения.

Сафия насочи вниманието си към другите учени и студенти от музея. Те вече се бяха заели да сортират отломките. Окуражително бе да види как поне засега обичайната им дребна завист е оставена настрана.

Сафия тръгна обратно към входа с намерение да организира онези, които бяха изразили желание да помогнат. Но когато стигна до предната галерия, на входа се появи многобройна група. Начело крачеше Кара, в работни дрехи, с червена каска с логото на „Кладенци Кенсингтън“. Водеше отряд от двайсетина мъже и жени. И те бяха облечени като нея, със същите червени каски.

Сафия пристъпи пред нея.

– Кара? – Цял ден не я беше виждала. Кара беше изчезнала някъде с директора на музея, най-вероятно да помогне в координирането на различните следователски екипи от противопожарната служба и полицията. Изглежда няколко милиарда лири стерлинги бяха достатъчни да ѝ осигурят нужната за това власт. Кара даде знак на хората да влязат в галерията.

– Хващайте се на работа! – Обърна се към Сафия. – Доведох собствения си изследователски екип. Сафия погледна след групата, която нахлу като някаква малка армия в стаите. Вместо оръжия носеха измервателни уреди от всякакъв вид.

– Какво става? Защо правиш това?

– За да разбере какво е станало.

Кара гледаше как хората и се хващат на работа. В очите ѝ имаше някакъв трескав блясък, пламенна решителност.

Сафия отдавна не беше виждала това изражение на лицето и. Нещо бе подпалило у Кара енергия, която и липсваше от години. Само една причина можеше да породи такава трескава страст.

Баща и.

Сафия си спомни очите на Кара, докато тя бе гледала записа на експлозията. Странното облекчение. И промълвеното „Най-последно...“.

Кара влезе в галерията. Хората от екипа ѝ вече бяха започнали да събират проби от различни повърхности – пластмаса, стъкло, дървесина, камък. Тя спря при двама мъже, които държаха метални детектори и ги движеха бавно над пода. Единият измъкна парче стопен бронз от купчината отломки и го остави настрана.

– Искам да откриете всяко парченце от онзи метеорит – нареди Кара.

Мъжете кимнаха и продължиха да търсят. Сафия попита:

– Какво всъщност търсите?

Кара се обърна към нея със светнали от решителност очи.

– Отговори.

Сафия долови надеждата зад строгата линия на устните ѝ.

– За баща ти?

– За смъртта му.

16:20

Кара седна на един съгваем стол в коридора. Работата в галериите продължаваше. Големите сита подрънкваха. Говорът на работниците в крилото почти не стигаше до нея. Беше излязла да изпуши една цигара. Отдавна ги беше отказала, но сега имаше нужда да прави нещо с ръцете си. Пръстите ѝ трепереха.

Имаше ли силата за това? Силата да се надява?

Сафия се появи на входа, забеляза я и тръгна към нея.

Кара ѝ махна да не идва и посочи към цигарата.

– Имам нужда за минутка да остана сама.

Сафия спря, изгледа я продължително, после кимна и тръгна обратно към галерията.

Кара си дръпна още веднъж, изпълвайки дробовете си с хладния дим, но той не ѝ донесе утеха. Беше на ръба, адреналинът от нощта беше на привършване. Погледна към паметната плоча до входа на галерията. Бронзът напомняше за баща ѝ, основателя на колекцията.

Кара въздъхна, издишвайки дима, който залюта на очите ѝ. Татко...

В галерията нещо падна с трясък, почти като от изстрел с пушка – напомняне за едно минало, за един лов в пясъците.

Кара се пренесе в миналото.

Беше шестнадесетият ѝ рожден ден.

Ловът беше бащиният подарък за нея...

Арабският орикс избяга нагоре по склона на дюната. Бялата козина на антилопата изпъкваше на фона на червеникавите пясъци. Единствените петна върху снежното и палтенце бяха черният край на опашката ѝ и също толкова черната маска около очите и носа ѝ. Мокра червена диря се стичаше от раната в хълбока и.

Тя се мъчеше да избяга от ловците, но копитата ѝ затъваха дълбоко в рехавия пясък. Кръвта избликваше по-силно, докато животното се бореше да достигне хребета. Чифт заострени рога режеха неподвижния въздух при всяко свиване на вратните мускули в усилието да бъде изминат поредният метър.

Четвърт миля по-назад Кара чуваше ехтящите му викове над ръмженето на своето четириколесно високопроходимо возило с широки, силно набраздени гуми.

Притеснена, тя стисна здраво ръчките на мотопеда който прелетя над върха на огромна дюна. За един застинал миг тялото ѝ увисна в безтегловност над седалката, преди мотопедът да се приземи от другата страна.

Гневно стиснатите ѝ устни останаха скрити зад пясъчния ѝ шал, който вървеше в комплект с жълтеникавия ѝ екип за сафари. Русата ѝ коса, сплетена до средата на гърба, се развяваше зад нея като опашка на дива кобилка.

Баща ѝ поддържаше темпото, яхнал друг мотопед, пушката беше праметната зад гърба му. Шалът му висеше около врата. Лицето му беше потъмняло като кожата на старо седло, косата му беше станала пясъчносива. Улови погледа ѝ.

– Близо сме! – извика той над тънкия вой на моторите. Насътпи газта и отпраши надолу по брулената от вятъра страна на дюната.

Кара ускори след него, превита над ръчките на мотопеда, следвана по петите от водача им бедуин. Именно Хабиб ги беше отвел при плячката. И пак неговият точен изстрел беше ранил орикса. Макар да остана впечатлена от умението му да уцели антилопата в бяг, Кара се беше вбесила, когато разбра, че изстрелът е бил съзнателно предназначен да рани животното, а не да го убие.

– Да я забавим... за момичето – беше обяснил Хабиб.

Кара не можа да преглътне жестокостта... и обидата. Ходеше на лов с баща си от шестгодишна. Самата тя беше умел стрелец и предпочиташе чистите попадения, които не измъчваха пляквата. Съзнателното раняване на животното беше излишна и неоправдана жестокост.

Натисна педала за газта и изхвърли пясък зад себе си.

Имаше хора, особено в Англия, които вдигаха неодобрително вежди по повод възпитанието и и я смятаха за мъжкарана, още повече че растеше без майка.

Кара знаеше, че не е така. Обиколила беше половината свят и беше възпитана без лицемерните представи за разделителната линия между мъжете и жените. Знаеше как да се защитава, умееше да се бие с юмруци и нож.

По подножието на дюната Кара и водачът настигнаха баща ѝ, чийто мотопед беше попаднал в камилска локва – рохкав участък, който всмукваше като плаващ пясък. Подминаха го в облак от прах.

Баща ѝ изкара мотопеда си от локвата и ги подгони към следващата дюна – масивна двестаметрова планина от червен пясък.

Кара първа стигна до хребета заедно с Хабиб, като намали леко, колкото да види какво я чака отвъд. И добре че го направи. Отвъдният склон на дюната се спускаше отвесно като скала към широка пясъчна равнина. Като нищо можеше да се катурне надолу с главата по стръмния склон.

Хабиб ѝ махна да спре и тя се подчини благоразумно. Забави мотопеда и изведнъж усети тежката жега да се стоварва върху раменете ѝ, но не ѝ обърна внимание. Дъхът излезе от гърдите ѝ с дълга въздишка на страхопочитание.

Гледката отвъд дюната беше забележителна. Залязващото слънце излъскваше равния пясък като истинско стъкло. Омарни миражи потрепваха тук и там, създавайки илюзии за просторни водни езера – лъжливо обещание на един непрощаващ пейзаж.

Ала друга гледка накара момичето да затаи дъх. В Центъра на равнината самотен комин от пясък се издигаше в спирала и изчезваше сред облак от прах на голяма височина.

Пясъчен дявол.

Кара беше виждала пясъчни дяволи и преди, даже и по-мощни пясъчни бури, които връхлитаха сякаш от нищото и затихваха също толкова бързо. И въпреки това гледката я поразя дълбоко. Самотната природа на тази буря, съвършената ѝ неподвижност над равнината. Имаше нещо тайнствено и чуждо в нея.

Чу Хабиб да си мърмори нещо с наведена глава сякаш изричаше молитва.

Баща ѝ ги настигна и привлече вниманието ѝ.

– Ето я! – каза задъхано той и посочи към подножието на стръмния склон.

Орикът се влачеше през откритата пясъчна равнина и вече куцаше силно.

Хабиб вдигна ръка, забравил за молитвата си.

– Не, няма да ходим по-нататък. Баща ѝ се намръщи.

– Какви ги говориш?

Водачът гледаше напред. Очите му бяха скрити зад черни очила, каквито носеха в Африканския корпус, под вълнена оманска чалма, наречена „шамаг“.

– По-нататък няма да ходим – отсечено повтори Хабиб. – Това е земята на ниснасите, забранените пясъци. Трябва да се върнем.

Баща ѝ се засмя.

– Глупости, Хабиб!

– Татко? – въпросително го погледна Кара. Той поклати глава и обясни:

– Ниснасите са караконджолите на дълбоката пустиня. Черни джинове, призраци, които обитават пясъците.

Кара премести обратно поглед към непроницаемите черти на техния водач. Пустинната четвърт на Арабия – Руб ал Кали – беше най-голямата пясъчна маса в света, пред която дори Сахара изглеждаше като джудже, и фантастичните истории, които се носеха из този район, бяха многобройни и странни. Но някои хора все още ги смятаха за верни.

Включително и техният водач, както личеше.

Баща ѝ увеличи оборотите на двигателя.

– Обещах ти лов, Кара, и няма да те разочаровам. Но ако искаш да се върнеш...

Кара се поколеба, като местеше поглед от баща си към Хабиб и обратно, на границата между страха и решимостта, между

митовете и реалността. Тук, в дивото на дълбоката пустиня, всичко изглеждаше въз-можно.

Погледна към отдалечаващата се антилопа, която куцукаше през горещите пясъци, всяка стъпка беше мъчение, пътят ѝ бе изтъкан от болка. Знаеше какво трябва да направи. Цялата тази кръв и агония беше предизвикана заради нея. Трябваше да сложи край.

Вдигна шала си и смени предавката.

– Има по-лесен път надолу. По левия склон. – Пое по протежение на хребета към един по-полегат участък.

Нямаше нужда да поглежда през рамо, за да усети широката бащина усмивка на задоволство и гордост – тя я огряваше ярко като слънцето. В момента обаче не я стопляше.

Плъзна поглед по равнината, покрай самотния орикс, към самотната пясъчна спирала. Макар пясъчните дяволи да бяха нещо обикновено, гледката незнайно защо я озадачи. Не се беше помръднала.

Стигна до по-полегатия склон и насочи мотопеда надолу към равнината. Стръмно беше. Мотопедът се плъзгаше и се накланяше, но все пак не се прекатури въпреки рохкавия пясък. Когато пое по равнината, гумите му зацепиха добре в по-твърдия терен и Кара набра скорост.

Чуваше мотопеда на баща си отзад. Звукът стиг-на и до плякката им. Орикът ускори крачка, тръсвайки глава в агония.

Беше на по-малко от четвърт миля напред. Няма да трае още дълго. На равния терен мотопедите Щяха да настигнат животното и един чист изстрел щеше да сложи край на болката му и на лова.

– Ще се скрие! – извика баща ѝ и посочи. – Отправя се към пясъчната буря!

Баща ѝ се стрелна покрай нея. Кара натисна педала за газта и се приведе ниско над ръчките. Скъсяваха разстоянието до раненото създание, но отчаянието му даваше непонятни сили.

Ориксът прекрачи границата на бурята и се отправи към центъра.

Баща ѝ изруга цветисто, но продължи преследването.

Кара го последва, повлечена от решимостта му.

Съвсем близо до бурята откриха дълбока хлътнатина в пясъка. И двамата набиха спирачки до ръба ѝ. Пясъчният дявол се издигаше от центъра на хлътнатината, сякаш копаеше дупка в

пустинята и изхвърляше пясък високо във въздуха. Прашната колона трябваше да бъде около петнадесет метра широка, а падината – поне четиристотин.

Димящ вулкан в пясъка.

Следи от синя енергия плющяха във вътрешността на колоната с изнервящо тихи припуквания. Усещаше се миризма като на озон. Този феномен беше характерен за бурите в сухите пустини – статично електричество.

Без да обръща внимание на гледката, баща ѝ посочи към дъното на падината.

– Ето го!

Кара погледна надолу. Куцукайки по дъното, орикът се придвижваше към най-гъстия прах – въртящия се циклон близо до центъра.

– Свали си пушката! – извика баща ѝ.

Тя остана неподвижна, неспособна да помръдне.

Орикът стигна до ръба на пясъчния дявол, краката му прешиха, коленете се подгъваха, но животното въпреки това упорито се стремеше към по-плътното прикритие на завихрения пясък.

Баща ѝ изруга тихо и насочи мотопеда си надолу по склона.

Уплашена, Кара прехапа устни, прехвърли мотопеда си през ръба и пое след него. Веднага усети статичното електричество, уловено в хлътнатината. Косъмчетата по кожата ѝ запукаха при допира с дрехите и подсилиха страха и. Намали и задните гуми потънаха в пясъчния склон.

Баща и стигна дъното и спря със завъртане, като едва не преобърна мотопеда. Успя да се задържи на седалката и се завъртя с пушката на рамо.

Кара чу високия пукот на неговата „Марлин“. Погледна към орикса, но той вече се беше скрил в пясъчната буря и сега се виждаше само като блед силует. Силуетът подскочи и се строполи.

Смъртоносен изстрел. Баща ѝ беше успял!

Кара внезапно се почувства като пълна глупачка. Беше позоволила на страховете си да вземат връх и баща ѝ беше свършил нейната работа в лова.

– Татко! – извика тя, готова да го похвали и горда от упорития му прагматизъм, довел лова до успешен край.

Ала внезапен писък удави следващите и думи. Писъкът долея откъм пясъчния дявол, излязъл сякаш от някакъв тъмен ад,

ужасен вик на агония. Тъмната сянка на орикса се мяташе в сърцето на дявола, полускрита от завихрения пясък. Агонизиращият вой се изтръгваше от неговото гърло. Животното умираше.

Баща ѝ се опита да завърти мотопеда. Вдигна към нея широко отворените си очи.

– Кара! Махай се оттам!

Тя не можеше да помръдне. Какво ставаше?

После пронизителният писък пресекна като прерязан с нож. Разнесе се отвратителна миризма – вонята на горяща плът и козина. Тя се издигна над падината, покри Кара, задушаваше я. Видя, че баща ѝ все още се мъчи да обърне мотопеда, но гумите бяха потънали. Беше заседнал.

Очите му я откриха, все така застинала на мястото си.

– Кара! Тръгвай! – И махна с ръка да подсили думите си. Загорялото му лице беше смъртно бледо. – Бягай, миличка!

И тогава тя го усети. Раздвижване в пясъка. Отначало беше леко подръпване, сякаш гравитацията внезапно се беше увеличила. Песъчинки започнаха да танцуват и да се слягат надолу, бързо се превърнаха в ручейчета, потекли в лъкатушни пътеки право към пясъчния дявол.

Баща ѝ също го усети. Форсира двигателя, гумите се въртяха в пясъка, изхвърляйки облаци прах. Извика и:

– Бягай, дявол да го вземе!

Този вик я разтърси. Баща ѝ рядко крещеше и никога не изпадаше в паника.

Тя форсира двигателя на мотопеда. За свой ужас видя, че пращната колона е станала по-широка, подхранена от необяснимите течения в пясъка. Протягаше се към мястото, където баща ѝ беше затънал в пясъка.

– Татко! – извика тя предупредително.

– Тръгвай, дете! – Най-накрая той освободи мотопеда си, сякаш чрез чисто усилие на волята, и го насочи в кръг около подвижния пясък.

Кара последва примера му. Зави, форсира двигателя и пое обратно по склона. Пясъкът под гумите я всмукваше, сякаш беше попаднала във водовъртеж, който я дърпаше назад. Впрегна всичките си умения да се пребори с коварното течение.

Най-накрая стигна до ръба на падината и погледна през рамо. Баща ѝ още беше близо до дъното, лицето му бе мръсно от

прах и пот, очите – присвити съсредоточено. Зад рамото му Завихреният пясък се приближаваше, надвиснал и искрящ от бичовете статично електричество. Покриваше цялото дъно.

Кара не можеше да отмести поглед. В сърцето на прашния дявол се разрасна някакъв мрак, разливаше Ще нашироко и ставаше все по-черен, по-плътен. Изливите статично електричество не успяваха да го осветят. Миризмата на изгоряла плът все още се усещаше във въздуха. Спомни си предупреждението на вода-ча им и сърцето ѝ се изпълни с ужас. Черни призраци... ниснасите.

– Татко!

Ала баща ѝ беше затаънал в дълбоките силни течения на въртопа без възможност да избяга. Ръбът на разширяваща се колона почти го достигна. Очите му срещнаха нейните, уплашени не за него, а за нея.

Устните му изрекоха „Тръгвай“... после той изчезна, потъна в мрака, който изпълваше дявола.

– Татко!...

Последва ужасяващ писък.

Колоната от пясък изригна навън с ослепителна сила. Нещо откъсна Кара от седалката и я запрати високо във въздуха. Запървърта се. Времето се разтегна, докато земята не се издигна да я удари. Нещо се впи в ръката и – светкавица от болка, която остана почти незабелязана. Претърколи се върху пясъка, докато не спря с лицето надолу.

Остана да лежи там, неспособна да помръдне. Накрая страхът за баща и я накара да се завърти на хълбок. Впери поглед към димящия вулкан в пясъка.

Дяволът го нямаше, изчезнал бе. Само прах висеше във въздуха. Тя седна с мъка, простена и се опита да нагласи по-безболезнено наранената си ръка. Всичко това нямаше никакъв смисъл. Огледа се във всички посоки.

Пясъкът се простираше равен навсякъде около нея, недокоснат, без следа или отпечатък. Всичко беше изчезнало – нямаше пясъчна падина, нямаше окървавен орикс, нито обрулен от пясък мотопед.

Тя плъзна поглед по празните пясъци.

– Татко!...

Вик откъм галерията върна Кара към настоящето. Цигарата ѝ, забравена между пръстите, беше изгоряла до филтъра. Тя стана и я загаси с тока на ботуша си.

– Тук! – повтори се викът. Беше един от техниците ѝ. – Намерих нещо!

*08:02 източно време
Ледярд, Кънектикът*

Пейнтър Кроу клечеше на пода на асансьора, докато вратите се отваряха на най-горния етаж на Гранд Пекот Тауър. Готов за засада, той беше насочил напред пистолета с патрон в цевта, пръстът му бе на спусъка.

Коридорът пред асансьора беше празен. Не се чуваха гласове, нито стъпки. Някъде отдалеч се чу телевизор със заставката на „Добро утро, Америка“. Лично за него това утро не беше от най-добрите.

Поотпусна се и рискува да хвърли поглед покрай вратата, готов да стреля мигновено. Нищо. Събу обувките си и остави едната така, че вратите да не могат да се затворят, ако асансьорът му потрябва за спешно отстъпление. После направи три бързи крачки към стената отсреща и огледа коридора.

Чисто беше.

Прокле липсата на достатъчно опитни агенти. Макар да разчиташе на хотелската охрана и местната полиция, които вече покриваха всички изходи, федерални агенти не му бяха отпуснати от страх да не би индианците да решат, че е нарушен суверенитетът им.

Освен това по план мисията изглеждаше лесна – сгачват и арестуващ. В най-лошия случай щяха да унищожат изследователските данни, за да не попаднат в китайски ръце.

Сега всичко беше отишло по дяволите. Бяха го излъгали с помощта на собственото му оборудване. Но в момента се страхуваше повече за друго.

Касандра...

Молеше се да греши, но не хранеше големи надежди.

Плъзна се покрай стената на асансьорното фойе. То се отваряше към средата на коридора. Номерирани апартаменти се редяха в двете посоки. Приведен, той погледна вляво и вдясно. Празно. Нито следа от Занг или бодигардовете му.

Тръгна по коридора.

Сетивата му се бяха изострили като бръснач. Ключалка изщрака зад него, той се завъртя и падна на едно коляно с насочен пистолет. В другото крило на коридора се появи възрастна жена по халат. Взе от прага броя на „Ю Ес Ей Тудей“, който хотелската управа осигуряваше безплатно за гостите си, и се прибра обратно, без дори да забележи въоръжения мъж надолу по коридора.

Пейнтър се завъртя обратно. Изтича към вратата на своя апартамент. Провери дръжката. Заключено. Посегна с една ръка за ключа; другата държеше глока насочен към вратата на Занг отсреща. Прекара ключа по електронната ключалка. Светна зелена светлина.

Бутна вратата, без да отдели гръб от стената отстрани.

Не последваха изстрели. Нито викове.

Нахлу през вратата. Спря два метра навътре, краката широко разворени в поза за стрелба. Виждаше добре централната стая и спалнята.

Празни.

Избърза напред и провери спалнята и банята. Нямаше външни хора... нямаше следа и от Касандра. Върна се при електронните джаджи. Погледна мониторите. Те още показваха апартамента на Занг от различни ъгли. Бяха се изнесли. Компютърът го нямаше. В апартамента имаше само един човек.

– Господи... не...

Хукна назад през вратата, забравил всякаква предпазливост. Прекося с два скока коридора и трескаво затърси специалния ключ на охраната, който отваряше всички врати в хотела. Влезе в апартамента на Занг и хукна към спалнята.

Тя висеше гола на едно въже, закачено за вентилатор на тавана. Лицето ѝ беше посиняло над примката. Краката ѝ, които още ритяха, когато я бе видял на монитора, сега висяха отпуснати.

Прибра в движение пистолета си и прескочи един стол буквално с прелитане. Измъкна кама от ножница на китката си и преряза въжето с един-единствен бърз удар. Приземи се тежко, хвърли ножа и улови падащото тяло.

Сложи я на леглото, после се отпусна на колене. Пръстите му подхванаха трескава борба с възела на примката.

– По дяволите!

Въжето се беше впило дълбоко в тънкия ѝ врат, но примката най-после се отпусна и той я свали. Пръстите му провериха предпазливо врата ѝ. Не беше счупен.

Дали още беше жива?

В отговор нахъсано дихание разтърси тялото ѝ и излезе през устата. Пейнтър облекчено отпусна глава.

Очите ѝ се отвориха и започнаха да се въртят трескаво в паника и объркване. Закашля се. Ръцете ѝ се бореха с невидим противник.

Той се опита да я успокои, като говореше на китайски.

– Няма страшно. Не мърдай. Няма страшно.

Момичето изглеждаше дори под тринайсет години. Голото ѝ тяло беше насинено на места, където едно дете не би следвало да бъде насинено. Занг я беше използвал безмилостно, а след това я беше оставил на въжето, за да забави преследвача.

Той се отпусна на пети. Момичето захлипа и се сви на кълбо. Не я докосна, знаеше, че е по-разумно да не го прави. Комуникаторът избръмча в ухото му.

– Командир Кроу. – Беше шефът на хотелската охрана. – Има стрелба при изхода от северната кула.

– Занг? – Скочи на крака и хукна към балкона.

– Да, сър. Докладваха ми, че използва партньорката ви за жив щит. Възможно е да е ранена. Пращам още хора натам.

Пейнтър рязко отвори прозореца. Той беше обезопасен и се отваряше само колкото да провре главата си навън.

– Трябва да блокирате улицата.

– Момент.

Звук на пищящи гуми стигна до слуха му. Един Линкълн изтреща откъм обслужвания паркинг и се отправи към хотела. Личната кола на Занг отиваше да го прибере. Шефът на охраната се върна в ефир.

– Минал е през северния изход. Все още държи партньорката ви.

Линкълнът стигна до ъгъла на високата сграда. Пейнтър обърна гръб на прозореца.

– Погрижете се за проклетата блокада!

Но за това вече нямаше време. Беше вдигнал тревога преди по-малко от четири минути. Полицейските сили най-вероятно се занимаваха с пиянски сбивания, наркомани и дребни кражби, а не с проблеми на националната сигурност.

Трябваше той да ги спре.

Наведе се и взе ножа си от пода.

– Стой тук – меко каза на момичето. Хукна към централната стая и с ножа разхлаби решетката на вентилационната шахта. Винтовете изскочиха и тя се отвори. Пейнтър мушна ръка в отвора и грабна черното устройство, скрито вътре. Електромагнитната граната беше приблизително

колкото футболна топка.

С устройството в ръка той хукна към вратата на апартамента и оттам по коридора навън. Все така по чорапи затича по застлания с килим коридор. Направи бърз анализ наум, сравнявайки местоположението на северния изход спрямо неговото местоположение на този етаж. Можеше само да се Надява, че грешката е малка.

Осем врати по-нататък той спря и отново извади ключа на охраната. Плъзна го през електронната ключалка и бутна вратата веднага щом се появи зелената светлинка.

– Охрана! – извика той и влетя в стаята.

Възрастна жена, същата, която беше забелязал и по-рано, седеше на един стол и четеше вестника. Метна го във въздуха и стисна халата на гърлото си.

– Was ist los? – попита тя на немски.

Той мина покрай нея на път към прозореца, като я успокои, също на немски, че всичко е наред.

Отвори прозореца. Отново само колкото да провре глава. Погледна надолу.

Линкълнът беше там. Задната врата на седана се затвори с трясък. Изтрещяха изстрели. Куршуми обсипаха странично колата, докато гумите ѝ пищяха и пушеха, но тя беше бронирана, американско производство.

Пейнтър се облегна назад и измъкна устройството с форма на футболна топка през прозореца. Натисна бутона за активиране и хвърли гранатата право надолу с цялата сила в рамото си, надявайки се пасът му да се окаже точен.

Колелетата на линкълна спряха да пищят, когато гумите ухапаха пътя. Пейнтър отправи молитва към предците си. Обхватът на електромагнитния импулс беше само двайсет метра. Затаи дъх. Каква беше онази стара поговорка? „Поти“ върши работа само при конски подкови и ръчни гранати.

Най-последно чу приглушеното „пуф“ от взрива. Дали е би достатъчно близо?

Отново промуши глава навън.

Линкълнът стигна до близкия ъгъл на сградата, но вместо да завие, изглежда изгуби управление и се блъсна челно в редица паркирани коли. Предницата му се качи върху багажника на един Фолксваген пасат и там си остана.

Пейнтър въздъхна.

Това им беше хубавото на електромагнитните импулси не подбираха какви компютърни системи да изпържат. Дори онези, които управляваха линкълни последен модел.

Долу униформен персонал от охраната се изля през изхода и бързо обгради обезвредената кола.

– Was ist lost? – повтори иззад гърба му германката. Той се обърна и тръгна бързо през стаята.

– Просто изхвърлих малко боклук.

Прекоси бързо коридора към фойето с асансьорите. Прибра си обувките от блокираната кабинка и натисна бутона за приземния етаж.

Каскадата му беше сложила край на бягството на Занг, но със сигурност беше изтрила всичко от компютъра, който той носеше – изследователските данни бяха унищожени. Но не това беше главната грижа на Пейнтър.

Касандра!

Трябваше да я измъкне.

Веднага щом вратите се отвориха, той хукна през игралния етаж, където цареше пълен хаос. Стрелбата не беше останала незабелязана, макар че неколцина все още си стояха спокойно пред игралните автомати и натискаха копчетата с упорита решителност.

Насочи се към северния изход и мина през серия от блокади, като размахваше картата си и се тревожеше да не го забавят. Най-накрая забеляза шефа на охраната Джон Фентън и му извика. Той го преведе през разрушения от стрелбата изход. Натрошено стъкло хрущеше под краката им и миризма на барут се прокрадваше във въздуха.

– Не разбирам защо се блъсна колата – каза Фентън. – За наш късмет.

– Не беше само късмет – каза Пейнтър и му обясни за електромагнитния импулс и неговия двайсетметров обхват. – Някои от гостите ви ще имат проблем, когато се опитат да запалят колите си тази сутрин. А и на първите етажи може да има някой и друг изпържен телевизор.

Отвън местната охрана бе взела нещата в свои ръце. Освен това редица от сиви полицейски коли с включени светлини се приближаваха през паркинга към мястото на произшествието. Местната военна полиция.

Пейнтър огледа района. Бодигардовете на Занг бяха на колене с ръце на тила. Две тела лежах на земята, униформени сака на охраната бяха метнати върху лицата им. И двете тела бяха на мъже. Пейнтър отиде при тях и дръпна едното сако. Друг от бодигардовете, половината му

лице липсваше. Нямаше нужда да проверява другото тяло. Позна излъсканите кожени обувки на Занг.

– Застреля се – каза познат глас откъм групичката мъже от хотелската охрана. – Предпочете да умре.

Пейнтър се обърна и видя Касандра да пристъпва напред. Лицето и беше бледо, усмивката – срамежлива. Беше само по сутиен. Лявото и рамо беше превързано.

Кимна към едно черно куфарче на няколко крачки встрани. Компютърът на Занг.

– Изгубихме данните – каза той. – Електромагнитният импулс ги е изтрил.

– Може и да не е – каза тя с усмивка. – Куфарчето е защитено с медна, фарадейска обвивка. Съдържанието му би трябвало да е останало изолирано от импулса.

Той въздъхна с облекчение. Значи данните са спасени. Не всичко е изгубено... стига да пробият кода, за да включат компютъра. Пристъпи към Касандра. Тя му се ухили, очите ѝ все така блестяха. Той извади пистолета и го опря в челото и.

– Пейнтър, какви ги... – Тя отстъпи назад.

Той я последва, без да сваля и за миг пистолета от главата – Какъв е кодът?

Фентън се дръпна встрани.

– Командире?

– Ти не се меси – сопна се той на шефа на охраната и насочи цялото си внимание към Санчес. – Четири бодигардове и Занг. За тях знаем. Ако Занг е бил наясно, че го наблюдаваме, лесно е можел да предупреди свръзката си на конференцията. Щяха да избягат заедно, за да довършат размяната.

Касандра се опита да погледне към труповете, но той спря с пистолета си.

– Не мислиш, че аз съм била свръзката, нали? – каза тя и се засмя.

Той посочи със свободната си ръка, без да отпуска пистолета си.

– Мога да позная изстрел от четиридесет и пети, като твоя „Зиг Зауер“.

– Занг ми го взе. Пейнтър, това твоето е чиста параноя. Аз...

Той бръкна в джоба си и извади бръмбара, който беше намерил прикрепен към стената на асансьора. Вдигна го към очите ѝ.

Тя застина, но отказа да го погледне.

– Няма кръв, Касандра. Никаква следа от кръв. Което означава, че

изобщо не си му го имплантирала, както трябваше да направиш.

Чертите ѝ се изостриха.

– Компютърният код?

Тя просто го гледаше, студено и безчувствено.

– Знаеш, че не мога.

Той потърси в това непознато лице партньорката, която познаваше, но тя отдавна не беше там. Нямах и следа от разкаяние, от вина, само решителност. Нямах нито време, нито нерви да я пречупи. Кимна на Фентън.

– Кажете на хората си да я закопчат. Искам да е под постоянно наблюдение.

Докато ѝ слагаха бележниците, тя му извика. Думите и бяха повече от ясни.

– Пейнтър, по-добре си пази гърба. Нямах идея в какво се забърка току-що.

Той вдигна куфарчето с лаптопа и се отдалечи.

– Плуваш на дълбокото, Пейнтър. И навсякъде около тебе има акули, обикалят ли, обикалят.

Той не и обърна внимание и се насочи към северния изход. Трябваше да признае нещо пред себе си – просто не разбираше жените и толкова.

Преди да влезе в сградата висока фигура с шерифска шапка му препречи пътя. Беше от местната полиция.

– Командир Кроу?

– Да?

– Получихме спешно повикване за вас, препратено през нашата служба.

Челото му се събърчи.

– От кого?

– От някой си адмирал Ректър, сър. Можете да говорите с него по някоя от нашите радиостанции.

Пейнтър се намръщи. Адмирал Тони Ректър, Тигъра, директорът на АИОП, неговият командващ. Пейнтър никога не беше разговарял лично с него, беше виждал само името му на паметни бележки и писма. Дали във Вашингтон вече бяха чули за кашата тук?

Остави се да го заведат при една от паркираните сиви коли, чийто буркан на покрива все още светеше. Взе радиостанцията, която му подадоха.

– Командир Кроу слуша. С какво мога да ви помогна, сър?

– Командире, трябва да се върнете незабавно в Арлингтън. Един хеликоптер вече пътува към вас да ви вземе.

Сякаш само това беше чакал – шумът от перка на хеликоптер се чу в далечината. Адмирал Ректър продължи:

– Ще ви замести командир Жилс. Уведомете го за развоя на операцията, после се явете на рапорт тук, веднага щом качнете на Дълес. Ще ви чака кола.

– Да, сър – отговори той, но връзката вече беше прекъснала.

Излезе от колата и вдигна поглед към сиво-зеления хеликоптер, който се приближаваше над околните гористи земи, земите на неговите предци. Някакво злокобно чувство го завладя. Баща му наричаше това усещане „недоверие към белите очи“. Защо адмирал Ректър го беше повикал по спешност? Какво се беше случило? Нямаше начин да не се сети за думите на Касандра.

„Плуваш на дълбокото, Пейнтър... и навсякъде около теб има акули, обикалят ли, обикалят...“

3. ВЪПРОСИ НА СЪРЦЕТО

*14 ноември, 17:05 по Гринуич
Лондон, Англия*

– Тук! Намерих нещо!

Сафия се обърна и видя, че един от мъжете с металните детектори вика на партньора си. Сега пък какво? Дотук двамата бяха открили парчета от бронзови статуетки, железни кандила и медни монети. Сафия тръгна натам – може и да беше нещо важно.

В другия край на галерията Кара се появи на входа към крилото, явно и тя бе привлечена от вика. Приблужи се към тях.

– Какво намерихте? – попита хладно и властно.

– Не съм сигурен – каза мъжът и кимна към детектора си. – Но стрелката трепти като бясна.

– Парче от метеорита?

– Не мога да кажа. Под този каменен блок е. Въпросният блок доскоро бе представлявал торс и долни крайници на статуя от пясъчник, сега катурната по гръб. Въпреки че горните крайници и главата липсваха, отнесени от взрива, Сафия веднага позна фигурата. Статуята с човешки

размери някога бе стояла на пост при една гробница в Салала. Датираше от 200 г. пр.Хр. Изобразяваше мъж с продълговат предмет на рамото си. Някои смятаха, че предметът прилича на пушка, но всъщност беше погребално кандило, което се носи на рамото.

Унищожението на статуята беше трагична загуба. Бяха останали само торсът и два счупени крака. Дори и те бяха поразени до такава степен от горещината, че пясъчникът се беше стопил и после втвърдил в стъклена кора по повърхността на отломката.

И други хора от екипа с червени каски се насъбраха около тях.

Мъжът насочи металния си детектор към съсипаната статуя.

– Ще трябва да преместим блока. Да видим какво има отдолу.

– Направете го – каза Кара и кимна. – Ще ни трябват лостове.

Двама мъже тръгнаха към подредените на една маса работни инструменти.

Сафия решително пристъпи напред.

– Кара, почакай. Нима не виждаш коя е тази статуя?

– Какво имаш предвид?

– Погледни по-внимателно. Това е статуята, която баща ти откри. Която беше заровена до онази гробница в Салала. Трябва да запазим каквото е останало.

– Не ми пука. – Кара я дръпна настрана за лакътя. – По-важно е, че под нея може да има улика за онова, което се случи с баща ми.

Сафия се опита да я дръпне още по-встрани и каза приглушено:

– Кара... наистина ли смяташ, че случилото се тук може да има нещо общо със смъртта на баща ти?

Кара махна на мъжете с лостовете.

– Дайте ми единия.

Сафия остана на мястото си. Погледът ѝ се плъзна по другите помещения на галерията и тя видя съдържанието им в нова светлина. Целият ѝ труд, колекцията, годините проучвания... беше ли всичко това за Кара нещо повече от най-обикновен паметник на загиналия ѝ баща? Дали не е било и някакво разследване? Опит да се събере на едно място целият изследователски материал, за да се определи какво точно се е случило с баща ѝ в пустинята преди толкова много години?

Сафия се спомни историята, както я беше чула като момиче, разказана през сълзи и безутешен плач. Тогава Кара беше убедена, че нещо свръхестествено е причинило смъртта на баща ѝ. Сафия знаеше подробностите.

Ниснасите... духовете на дълбоката пустиня.

Още като момичета двете с Кара бяха проучили тези легенди, бяха събрали цялата достъпна информация за митологията на ниснасите. Според легендите ниснасите бяха единствените останки от един народ, обитавал някога огромен град в пустинята. Познат беше под различни имена – Ирам, Вабар, Убар. Градът на хилядата колони. Препратки към краха му можеха да бъдат открити в Корана, в Приказки от хиляда и една нощ, в Александрийската библиотека. Основан от правнуците на библейския Ной, Убар бил богат и декадентски град, пълен със зли хора, които се занимавали с тъмни изкуства. Неговият цар не зачел предупрежденията на един пророк на име Худ и Бог унищожил града, погребал го в пясъците и повече никой не го видял, превърнал се в Атлантидата на пустините. По-късно се появили легенди, които упорито твърдели, че градът все още съществува под пясъка, обитаван от мъртвите, гражданите му застинали в камък, покрайнините му били любимо място на зли джинове и на още по-неприятните ниснаси, жестоки създания с магически способности.

Сафия бе смятала, че Кара е отминала тези митове като най-обикновени притчи. Особено след като следователите бяха обяснили смъртта на баща ѝ с внезапно отворила се в пустинята яма. Такива смъртоносни капани не бяха нещо необичайно в онзи район, случваше се да погълнат самотни камиони или някой непредпазлив пътешественик. Скалното легло под пустинята беше предимно от варовик, поръозна скала, надупчена от каверни, проядени от отдръпващото се ниво на подпочвените води. Такива каверни се сриваха често и това предизвикваше феномени като описания от Кара – плътна завихрена колона от прах над въртоп от подвижен пясък.

На няколко крачки от нея Кара грабна един от лостовете с намерение сама да се включи в работата. По всичко личеше, че обясненията на геолозите отпреди години не я бяха убедили.

Сафия би трябвало да се досети, особено заради упоритостта, с която Кара преследваше фикс идеята си за древна Арабия и милиардите, които беше похарчила да се рови в миналото, да събира артефакти от всички епохи, да наема най-добрите професионалисти, включително самата нея.

Сафия затвори очи, замислена каква ли част от собствения ѝ живот е била подчинена на тази безплодна мания. До каква степен Кара беше повлияла върху професионалния ѝ избор? Върху изследователските ѝ проекти тук? Поклати глава. За момента не беше в състояние да го проумее докрай. По-късно щеше да го обмисли на спокойствие.

Отвори очи и пристъпи към статуята, препречвайки пътя на другите.

– Не мога да ви позволя да го направите.

Кара й даде знак да се мръдне, гласът ѝ бе спокоен:

– Ако отдолу има парче от метеорита, то е по-важно от запазването на останките от една счупена статуя.

– Важно за кого? – Сафия се опита да наподоби деловия маниер на Кара, но въпросът ѝ прозвуча повече като обвинение. – Статуята е една от малкото от тази епоха в Арабия. Дори и счупена, тя е безценна.

– Метеоритът... – ... може да почака – каза Сафия, прекъсвайки своята работодателка. – Поне докато не намерим начин да преместим статуята, без да я повредим.

Кара я фиксира със стоманен поглед, който пречупваше повечето хора. Сафия устоя на предизвикателството, понеже бе познавала момичето от миналото на жената.

Пристъпи към нея. Взе лоста и с изненада установи, че ръцете на другата треперят.

– Знам на какво се надяваш – прошепна тя.

И двете знаеха историята на метеорита с форма на камила, разказана от британския изследовател, който го беше от крил, и че камилата уж пазела входа към изгубен град, погребан под пясъците.

Град на име Убар.

И сега метеоритът беше избухнал при изключително странни обстоятелства.

– Трябва да има някаква връзка – измърмори Кара, повтаряйки думите си отпреди малко.

Сафия знаеше един начин да прогони такава надежда.

– Знаеш, че Убар вече е открит. – Остави думите да стигнат до съзнанието на приятелката ѝ.

През 1992 година легендарният град беше открит от Никълъс Клап, любител археолог, с помощта на радар за дълбоко сканиране, качен на сателит. Основан около 900 г. пр.Хр. и разположен при един от малкото водоизточници, древният град бил важен търговски пост по Пътя на тамяна, свързващ тамяновите горички в крайбрежните омански планини с пазарите на богатите градове на север. През вековете Убар процъфтявал и се разраствал. Докато един ден половината град не пропаднал в огромна яма и бил изоставен на милостта на пясъците от суеверните си жители.

– Бил е просто най-обикновена търговска спирка – продължи

Сафия.

Кара поклати глава, но Сафия не беше сигурна дали отхвърля последното ѝ твърдение или се предава пред реалността. Сафия добре помнеше колко се беше развълнувала Кара при вестта за откритието на Клап. Вестниците по целия свят тръбяха за това на първите си страници. „ОТКРИТ ЛЕГЕНДАРЕН ИЗГУБЕН АРАБСКИ ГРАД!“.

Беше отишла на място да помогне в ранния етап на археологическите разкопки. Но както Сафия бе отбелязала, след като в продължение на две години изравяха чирепи и тук-там по някой запазен домакински съд, археолозите се бяха примирили с факта, че мястото е просто един скучен изоставен търговски пост.

Нямаше несметни съкровища, нямаше хиляда колони, нито черни призраци... Бяха останали само болезнените спомени, които преследваха живите.

– Лейди Кенсингтън – повика я отново мъжът с металния детектор, – май доктор Ал Мааз беше права, като каза да не местим това проклето нещо.

И двете жени се обърнаха към прекатурената статуя. Сега мъжете с детекторите стояха от двете ѝ страни и бяха насочили инструментите към масивния торс. И двата метални детектора бибипкаха в хор.

– Грешката е моя – продължи първият. – Каквото и да съм открил, то не е под камъка.

– Тогава къде е? – раздражено попита Кара. Отговори другият мъж:

– Вътре в него.

Последва миг стъписване, докато Кара не наруши тишината:

– Вътре?

– Да, госпожо. Трябваше по-рано да се сетя да триангулираме. Но въобще не допусках, че може да има нещо вътре в камъка.

Сафия пристъпи напред.

– Сигурно е случайно попаднал железен къс.

– Не и според замерванията. Сигналът е силен.

– Ще трябва да го отворим – каза Кара.

Сафия я погледна намръщено. По дяволите! Отпусна се на колене до скулптурата и панталоните и подгизнаха.

– Трябва ми фенерче. Някой ѝ подаде фенерче.

– Какво ще правиш? – попита Кара.

– Ще погледна вътре.

Сафия прокара ръка по пострадалата от високата температура на

взрива повърхност на статуята. Грапавата песъчлива текстура се беше превърнала в стъкло. Долепи фенерчето към масивния торс на статуята и го включи.

Цялата стъклена повърхност на статуята се освети. Подробностите почти не се виждаха под тъмната кристална кора. Сафия не видя нищо необичайно, но стъклото беше само пет сантиметра дебело. Каквото и да търсеха, можеше да е по-навътре в камъка.

Кара ахна зад нея. Надничаше над рамото ѝ.

– Какво? – Понечи да дръпне фенерчето.

– Не – спря я Кара. – Премести го към центъра.

Сафия насочи светлината към центъра на торса.

Появи се сянка, буца в средата на статуята, вклинена дълбоко, на границата, където стъклото преминаваше в камък. Светеше в тъмночервено под лъча на фенерчето. Формата не можеше да се сбърка – особено заради местоположението на буцата в торса.

– Това е сърце – прошепна Кара. Сафия седна на пода зашеметена.

– Човешко сърце.

20:05

Часове по-късно Кара Кенсингтън стоеше в частната тоалетна близо до отдела по древния Близък изток.

Още само едничко...

Изтръска една оранжева таблетка върху дланта си. Адерал, амфетамин по рецепта, двадесет милиграма. Претегли хапчето в ръката си. Толкова много енергия в толкова малка обвивка! Но може и да не стигне. Изтръска още една таблетка. В края на краищата, предната нощ не беше мигнала, а имаше още много работа.

Метна хапчетата в устата си, изви глава назад и ги преглътна на сухо, после впери поглед в отражението си в огледалото. Кожата ѝ изглеждаше поруменяла, очите ѝ – твърде разширени. Прокара ръка през косата си в опит да ѝ върне част от обема. Не успя.

Наведе се към крана, пусна студената вода, намокри двете си ръце и ги притисна към бузите си. Задиша дълбоко. Сякаш бяха минали дни, а не часове, откакто я бяха вдигнали от леглото в семейното имение в село Блакхийт. Новината за експлозията я бе подгонила по мокрите от бурята улици в лимузината ѝ към музея.

И сега какво?

През дългия ден най-различни следствени екипи бяха събрали

всички необходими проби от галерията – обгоряла дървесина, пластмаса, метали, дори кости. Накрая и няколко фрагмента от метеорита бяха открити сред отломките. Всички първоначални данни сочеха, че електрически разряд е възпламенил някакви летливи компоненти дълбоко в парчето метеоритно желязо. Никой не се наемаше да каже какви са били тези компоненти. По-нататък експериментите щяха да бъдат повторени при лабораторни условия както в Англия, така и в чужбина.

Кара не можеше да прикрие разочарованието си. Образът на светещата сфера върху видеозаписа я бе върнал към деня, когато баща ѝ беше изчезнал в спиралата от пясък, искряща с подобни изливи от синкаво електричество. После експлозията... и още една смърт. Вероятно имаше връзка между миналото и настоящето.

Но каква? Дали и това не беше поредната задънена улица, като толкова други досега?

Почукване на вратата откъсна вниманието ѝ от огледалото.

– Кара, готови сме да започнем. – Беше Сафия. Усети загрижеността в гласа на приятелката си. Само Сафия се досещаше за тежестта в сърцето ѝ.

– Идвам веднага.

Тя пусна блистера обратно в чантичката си и я затвори.

Първоначалният прилив на изкуствено предизвикана енергия вече притъпяваше острието на отчаянието. След един последен и отново напразен опит да придаде обем на косата си тя отиде до вратата, отключи я и излезе в един от по-приветливите изследователски отдели – известната Стая с арките на Британския музей.

Построена през 1839 година, двуетажната зала с куполи в западната част на музея беше в стила на ранната викторианска епоха – двойни галерии от библиотечни шкафове, стълби и мостчета от ковано желязо, арковидни проходи, водещи към отделени ниши. Атмосферата на това място те връщаше към времената на Чарлз Дарвин, на Станли и Ливингстън, на Кралското научно общество, когато учените носели фракове и се събирали на размудка сред лавиците с книги и древни ръкописи. Макар до него никога да не е била допускана широката общественост, отделът по древния Близък изток сега използваше това помещение като учебен център и резервен архив.

Днес обаче, приютило само малцина избрани, то щеше да послужи като импровизирана морга. Кара погледна през стаята към каменния труп без глава и ръце, положен върху носилка на колелца. Само това беше останало от древната скулптура, намерена в северното крило. Сафия

бе настояла да я измъкнат измежду отломките и да я донесат тук, на сигурно място.

Две халогенни лампи осветяваха тялото, а комплект инструменти лежеше в готовност на едно дълго писалище в съседство, подредено като хирургична маса със скалпели, щипки и форцепси. Имаше също и чукове с различни размери и четки.

Само хирург нямаше.

Сафия напъха ръцете си в латексови ръкавици. Носеше защитни очила и плътно пристегнатата престилка.

– Готова ли си? Кара кимна.

– Хайде да отворим гърдите на старчето – извика един млад мъж с типичния глуповат ентузиазъм на американците. Кара познаваше добре всички, които работеха за нейната галерия, познаваше и Клей Бишоп, дипломант от Северозападния университет. В момента той се занимаваше с един повдигнат на триножник цифров рекордер и се явяваше видеооператорът на групата.

– Покажи малко уважение, Бишоп – предупреди го Сафия.

– Извинявай – каза той с крива усмивка, която противоречеше на разкаянието в думите му.

Не му липсваше привлекателност на този типичен кльошав представител на своето поколение. Беше с дънки, с тениска с щампа и маркови маратонки, които някога може и да са били бели. Поизправи се, протегна се, показвайки ивица от голия си корем, и прокара ръка по червенкавата четина на лицето си. Единствената отстъпка пред академичния дух във външността на този дипломант бяха дебелите очила с черни рамки, достатъчно грозни да изглеждат модерни. – Тук всичко е готово, доктор Ал Мааз.

– Добре. – Сафия пристъпи под халогенните лампи до масата с инструментите.

Кара заобиколи от другата страна да гледа, присъединявайки се към другия човек, който щеше да присъства на аутопсията – Райан Флеминг, шефа на охраната. Явно беше дошъл, докато тя е била в тоалетната. Кимна ѝ, но стойката му се стегна при приближаването ѝ – явно и той като повечето музейни работници се изнервяше в близост до нея.

Изкашля се, докато Сафия снемаше разни мерки.

– Дойдох веднага щом чух за откритието – тихо рече той на Кара.

– И по каква причина? – попита тя. – Има ли някакъв проблем със сигурността?

– Не, от чисто любопитство. – Той кимна към скулптурата. – Не

намираме всеки ден статуи със сърца в тях.

Това си беше истина, макар Кара да подозираше, че не точно това сърце беше довело Флеминг тук долу. Очите му се задържаха значително повече върху Сафия, отколкото върху странната статуя.

Кара се усмихна вътрешно на увлечението му и насочи вниманието си към проснатата на носилката скулптура. Под черупката от стъкло светлината на лампите улавяше дълбок червен блясък.

Сърце, човешко сърце.

Тя се наведе по-близо. Макар сърцето да изглеждаше с правилни размери и анатомична структура, явно е било изработено от някакъв вид руда, щом детекторите на следователския екип бяха уловили присъствието му. И въпреки това Кара не можеше да ре отърси от мисълта, че сърцето всеки момент ще започне да бие, стига тя да почака достатъчно дълго.

Сафия се наведе над статуята с инструмент с диамантен връх в ръка. Внимателно разчерта стъклото, описвайки квадрат около погребаното сърце.

– Искам да запазя колкото се може повече.

След това постави вакуумна чашка върху стъкления квадрат и хвана дръжката.

– Предполагам, че свързката между стъклото и пясъчника под него не е силна.

Взе гуменото чукче и започна да почуква решително по протежение на вътрешните ръбове на стъкления квадрат. Появиха се малки пукнатини, следващи очертаните предварително линии. При всеки удар с чукчето присъстващите примигаваха, затаили дъх. Дори Кара откри, че стиска палци.

Единствено Сафия запази спокойствие. Кара познаваше склонността на приятелката си към паникьосване в стресови ситуации, но винаги когато работеше в свои води, тя беше корава като диаманта, вграден в резачката и за стъкло... също толкова прецизна. Работеше с почти свръхестествено спокойствие и пълна съсредоточеност. Но Кара забеляза блясъка в очите ѝ. Вълнение. Кара отдавна не беше виждала този блясък, той ѝ напомни за жената, която Сафия беше преди време.

Може би за нея все още имаше надежда.

– Би трябвало да е достатъчно – каза Сафия. Върна чукчето при другите инструменти и с помощта на миниатюрна четка отстрани стъклените парченца, така че работната повърхност да бъде максимално чиста. Когато остана доволна от резултата, тя хвана здраво дръжката на

вакуумната чашка и натисна, първо в едната посока, после в другата, като внимателно разклащаше квадрата. Накрая дръпна силно нагоре и стъкленото блокче се отдели чисто. Кара пристъпи по-близо да надникне в отворената гръд на статуята. Сърцето беше изработено дори с повече детайли, отколкото си беше представяла. Всяка камера се различаваше ясно, включително миниатюрните повърхностни артерии и вени. Лежеше в гнездото си от пясъчник така, сякаш скулптурата се беше оформила около него по естествен начин, като перла в мида.

Сафия внимателно освободи стъклото от вакуумното устройство и го обърна. Горната повърхност на сърцето се беше отпечатала в стъклото. Тя го насочи към камерата.

– Клей, добре ли хващаш всичко това? Приклекнал до камерата си, той се залюля на пети.

– О, божке, направо е фантастично!

– Ще приема това за „да“. – Сафия постави стъклото на библиотечното писалище.

– Ами сърцето? – попита Флеминг.

Сафия се обърна и погледна в отворената гръд. Почука с дръжката на една малка четка по сърцето. Всички чуха звънтежа.

– Със сигурност е от метал. Бронз, бих казала, съдейки по червеникавия цвят.

– Удари на кухо – изкоментира Клей и премести триножника с камерата така, че да има по-добър ракурс към гръдната кухня. – Я го направи пак.

Сафия поклати глава.

– По-добре не. Виждате ли как пясъчникът обхваща на места сърцето и отгоре. Няма как да го извадим, без да нарушим целостта на камъка. Мисля, че трябва да го оставим така и други учени да го видят в този вид, преди да сме пристъпили към изваждането му.

През последната минута Кара едва си бе поемала дъх. Сърцето трещеше в ушите ѝ, и то не от амфетамините. Никой друг ли не забелязваше?

Преди да е попитала на глас, в дъното на Стаята с арките се затръшна врата. Всички се стреснаха. Чуха се приближаващи стъпки. На двама души.

Сафия насочи халогенната светлина към залата.

– Директор Тайсън!

– Едгар! – Кара пристъпи напред. – Какво правиш тук? Директорът на музея отстъпи крачка встрани, така че да се види придружителят му.

Беше инспекторът от отдел „Убийства“ към централното лондонско управление.

– Инспектор Самюелсън беше с мен, когато разбрах за невероятното ви откритие. Тъкмо привършихме и той помоли за възможност лично да погледне удивителната находка. Как бих могъл да му откажа след помощта, която ни оказа?

– Разбира се! – С най-добрия си дипломатически тон Кара прикри изблика на раздразнение. – Идвате тъкмо навреме. – Даде им знак да се приближат към импровизираната морга, като им отстъпи мястото си. Собственото ѝ откритие трябваше да изчака още малко.

Флеминг кимна на шефа си за поздрав.

– Май и аз видях достатъчно. По-добре да ида да проверя нощната смяна. – Отдръпна се, но не и преди да се обърне към Сафия: – Благодаря ти, че ми позволи да присъствам.

– За теб винаги – каза разсеяно тя, насочила вниманието си към откритото сърце.

Кара забеляза как очите на Флеминг се задържаха още миг върху Сафия, а после се извиха с болка и той си тръгна. Както винаги, Сафия беше сляпа за всичко извън работата си. Беше оставяла и по-достойни мъже от Флеминг да излязат от живота ѝ.

Инспектор Самюелсън пристъпи напред и зае мястото, освободено от шефа на охраната. Беше праметнал униформеното си сако през една-та ръка, а ръкавите му бяха навити до лактите.

– Надявам се, че няма да ви преча.

– Ни най-малко – каза Сафия. – Голям късмет извадихме с това откритие.

– Наистина.

Инспекторът се наведе над статуята. Кара беше сигурна, че не само обикновеното любопитство го беше довело тук. Детективите не обичаха странните съвпадения.

Едгар застана до рамото на инспектора.

– Направо невероятно, нали? Това откритие ще привлече вниманието на целия свят.

Самюелсън се изправи.

– Откъде е дошла статуята?

– Баща ми я откри – каза Кара.

Самюелсън продължително я огледа с вдигната вежда.

Кара забеляза, че Едгар отстъпва крачка назад, забил поглед в обувките си. Това беше тема, към която всички запознати пристъпваха

предпазливо.

Сафия вдигна нагоре защитните си очила и се зае да обясни по-натък, спестявайки на Кара тази необходимост.

– Реджиналд Кенсингтън финансира археологически екип, който да наблюдава изкопните работи за строежа на нов мавзолей при една гробница в град Салала на оманското крайбрежие. Открил статуята, заровена до старата гробница. Било рядка находка – да намериш предислямска статуя от двеста години преди Христа, при това толкова запазена, направо недокосната! Но пък гробницата е била почитана в продължение на две хилядолетия и районът около нея е останал неосквернен и сравнително рядко посещаван. Истинска трагедия е да загубим един толкова добре запазен артефакт.

Самюелсън не се трогна.

– Но случилото се ни доведе до това ново откритие. Има някакво равновесие. Същото не може да се каже за бедния Хари Мастерсън.

– Разбира се – побърза да каже Сафия. – Не исках да кажа, че... че неговата смърт не е истинска трагедия. Напълно прав сте.

Самюелсън огледа присъстващите. Очите му се задържаха малко по-дълго върху дипломанта Клей Бишоп. Каквото и да видя там, то изглежда не го задоволи напълно. Погледът му се върна обратно върху статуята.

– Споменахте за гробница близо до мястото, където са намерили статуята.

– Да. Гробницата на Наби Имран.

– Фараон ли е бил? Сафия се усмихна.

– Гробницата не е била египетска. – Също като Кара и тя знаеше, че инспекторът се прави на тъп. – В арабския свят най-известни са гробниците на персонажи от Библията или от Корана. В този случай се касае за персонаж и от двете свещени книги.

– Наби Имран? Не помня да са го споменавали в часовете по вероучение.

– Всъщност той никак не е бил маловажен. Чували сте за Дева Мария, нали?

– Бегло. – Каза го толкова искрено, че Сафия отново се усмихна.

Беше протакала разкритието, но накрая все пак се предаде.

– Наби Имран е бащата на Мария.

*13:54 източна време
Арлингтън, Вирджиния*

Пейнтър Кроу седеше на задната седалка на сребрист мерцедес S500 седан. Той се плъзгаше гладко по междущатска магистрала 66 от международното летище Дълес на изток към Вашингтон, но чак дотам нямаше да стигат. Шофьорът, мълчаливец с фигура на защитник в американския футбол, даде мигач и зави в изхода за Арлингтън. Почти бяха пристигнали в щаба на АИОП.

Пейнтър погледна часовника си. Само преди два часа се намираше в Кънектикът, в зловеща конфронтация с партньор, комуто бе имал пълно доверие през последните пет години. Мислите му се отдръпнаха от Касандра като опарени, но продължиха да се въртят около парливия проблем.

Бяха ги привлекли от специалните части по едно и също време – него от „тюлените“ на военноморските сили, нея от армейските рейнджъри. АИОП се беше спряла на тях двамата за един нов, секретен отряд на подчинение на агенцията под кодовото име Сигма форс. Повечето служители на АИОП не подозираха за съществуването на отряда. Задачата на Сигма беше издирване и задържане – таен военизиран отряд от агенти с техническа подготовка, които бяха пращани на горещи места, за да придобият или защитят нови изследвания и технологии. Докато Делта форс беше създадена като антитерористичен отряд, Сигма трябваше да пази и поддържа технологичното превъзходство на Съединените американски щати.

Независимо на каква цена.

А сега и това спешно привикване в щаба...

Трябва да беше някаква нова мисия. Но защо се бяха разбързали толкова?

Седанът се спусна по Норт Феърфакс Драйв и навлезе в паркинга. Минаха през серия охранителни постове и скоро им бе разрешено да паркират на едно празно място. Мъж с гръден кош като варел и безизразно лице пристъпи напред и отвори вратата.

– Последвайте ме, командир Кроу.

Заведе го в централната сграда чак до кабинета на директора и го помоли да почака, докато съобщи за пристигането му. Пейнтър вперил поглед в затворената врата.

Вицеадмирал Тони Ректър беше шеф на АИОП още преди Пейнтър да постъпи на работа тук. Преди това бе оглавявал Кабинета за информационни данни, разузнавателния отдел на АИОП, чиято дейност в контрола на данните, изтичащи в компютърните мрежи, в търсене на

терористични заговори, активност и финансови транзакции беше станала особено важна след единадесети септември. Интелигентността, опитът и справедливите управленски методи на адмирала в крайна сметка му бяха спечелили директорския пост.

Вратата се отвори. Придружителят му отстъпи встрани и направи път на Пейнтър да мине. Веднага щом той се озова вътре, вратата се хлопна зад гърба му.

Стаята беше облицована с махагонова ламперия и леко миришеше на тютюн за лула. Бюро от същия махагон стоеше в средата на стаята. Зад него Тони Ректър „Тигъра“ стана да се ръкува с новодошлия. Беше едър мъж, не дебел, а като човек, който някога е бил мускулист, а сега е поомекнал малко, прехвърляйки шейсетте. Ала плътта беше единственото „меко“ нещо в него. Очите му бяха сини диаманти, косата му – пригладена и сива. Ръкостискането му беше желязно, както Пейнтър се увери сам, после адмиралът му кимна да се настани на един от двата стола с кожена тапицерия.

– Седнете. Повикал съм и доктор Макнайт. Той скоро ще дойде.

Доктор Шон Макнайт беше основател и директор на Сигма, прекият началник на Пейнтър, бивш тюлен, който впоследствие беше защитил магистърска степен както по физика, така и по информационни технологии. Значи всички големи клечки се включваха в играта. Каквото и да ставаше, беше нещо голямо.

– Мога ли да попитам какъв е поводът, сър? Адмиралът се настани в собственото си кресло.

– Чух за неприятностите в Кънектикът – каза той, изплъзвайки се от пряк отговор. – Момчетата в компютърния отдел с нетърпение чакат лаптопа на онзи шпионин. Да се надяваме, че ще успеем да възстановим данните за плазмените оръжия от паметта му.

– Съжалявам, че не успяхме... че не успях да се добера до паролата. Адмирал Ректър сви рамене.

– Поне китайците няма да сложат ръце върху данните. А като се има предвид ситуацията, вие добре свършихте работата.

Пейнтър се въздържа да попита за бившия си партньор. Най-вероятно транспортираха Касандра на сигурно място, където да я разпитат. А оттам – кой знае? Гуантанамо Бей, форт Ливънуърт или някой друг военен затвор. Вече не беше негова грижа. И въпреки това усещаше тъпа болка под гърдите. Дано да беше някакъв проблем с храносмилането. Със сигурност нямаше основание да се чувства виновен за съдбата на Касандра.

– Колкото до въпроса ви – продължи адмиралът, – Службата за отбранителна наука привлече вниманието ни към нещо. Снощи е имало експлозия в Британския музей.

Пейнтър кимна, понеже беше слушал новините по пътя.

– Ударила го е светкавица.

– Такава е официалната версия, да.

Пейнтър не се затрудни да прочете отрицателния отговор между редовете и изправи гръб. Преди да успее да попита вратата се отвори и доктор Шон Макнайт влезе в стаята, или по-скоро нахлу като малко торнадо. Лицето му беше червено, челото – влажно, сякаш бе тичал през целия път дотук.

– Потвърдено е – съобщи той на адмирала. Адмирал Ректър кимна.

– Сядай. Нямаме много време.

Пейнтър погледна към шефа си, докато той седна на другия стол. Макнайт работеше в АИОП от двайсет и две години, включително и като директор на службата ѝ за специални проекти. Един от първите му „специални проекти“ беше сформиранието на Сигма. Беше я планирал като група оперативни работници, които са на „ти“ с технологиите и същевременно притежават необходимата военна подготовка – „акъл и мускули“, както обичаше да се изразява той – и които биха действали с хирургическа прецизност в защита на секретните технологии.

Резултатът беше Сигма форс.

Пейнтър беше един от първите вербувани, избран лично от Макнайт, след като си беше счупил крака при една мисия в Ирак. Докато Пейнтър се възстановяваше, Макнайт го беше научил колко е важно да поддържаш в отлична форма и ума, не само тялото си, подлагайки го на академичен тренировъчен лагер, който се бе оказал по-суров от обучението за морската пехота. Нямаше друг човек на тази планета, когото Пейнтър да уважава повече от него.

А сега бе толкова различен...

Макнайт седеше на ръба на стола си с изправен гръб. Изглеждаше така, сякаш е спал с тъмния си костюм, личаха му всичките петдесет и пет години – очите му бяха присвити от умора, устните стегнати, пясъчносивата коса разрошена.

Нещо очевидно не беше наред.

Адмирал Ректър завъртя плазмения монитор върху бюрото си към Пейнтър.

– Командир Кроу, най-напред вижте този запис. Пейнтър се попремести малко по-близо, готов да получи отговори на някои от

незададените си въпроси. Десктопът отстъпи място на чернобяло изображение от видеозапис.

– Това е от охранителните камери на Британския музей.

Той седя мълчаливо, докато записът вървеше. Не продължи дълго. Когато експлозията сложи край на записа и екранът побеля, Пейнтър се облегна назад. Двата му началници го гледаха изпитателно.

– Онази светеща сфера – бавно каза той – беше кълбовидна мълния, ако не греша.

– Така е – потвърди адмирал Ректър. – Именно този извод привлякъл вниманието на двама изследователи от отдела за отбранителни науки, които били по това време в Лондон. Кълбовидни мълнии никога досега не са били заснемани на филм.

– Нито са причинявали подобни разрушения – добави Макнайт.

Пейнтър си спомни лекцията по електроинженерство, която беше слушал по време на обучението си за Сигма. Сведения за кълбовидни мълнии имаше още от древногръцката епоха, бяха ги наблюдавали цели групи от хора и за тях се споменаваха на много места. Ала се срещаха изключително рядко и именно затова си бяха останали мистерия. Теориите за произхода им варираха от свободно носеща се плазма, образувана поради йонизирането на въздуха по време на гръмотевични бури, до изпаряването на силициев двуокис от почвата, след като светкавица е ударила земята.

– Какво се е случило в музея? – попита той.

– Това. – Адмирал Ректър извади някакъв предмет от чекмедже на бюрото си и го сложи върху попивателната хартия. Приличаше на почерняло парче скала с размери приблизително като на топка за софтбоул. – Тази сутрин го транспортирахме с военен самолет.

– Какво представлява?

Адмиралът му кимна да го вземе и той установи, че предметът е не обичайно. Не беше скала. Плътноста загатваше за наличие на олово.

– Метеоритно желязо – обясни Макнайт. – Проба от артефакта, който преди миг видя да избухва.

Пейнтър сложи парчето обратно на писалището.

– Не разбирам. Казвате, че метеоритът е предизвикал експлозията? А не кълбовидната мълния?

– И да, и не – тайнствено отвърна Макнайт.

– Какво знаете за експлозията на тунгуския метеорит в Русия? – попита Ректър.

Внезапната смяна на темата свари Пейнтър неподготвен. Челото му

се набръчка, докато се ровеше в паметта си за тази стара история.

– Не много. Нещо за паднал метеорит през 1908, някъде в Сибир, който причинил голям взрив.

Ректър се облегна назад.

– „Голям“ е меко казано. Експлозията изкоренила гората на шейсет километра наоколо, на площ колкото половин Роуд Айлънд. Взривът освободил енергия, равняваща се на две хиляди атомни бомби. Коне били отнесени на около седемстотин километра. „Голяма“ просто не описва достатъчно добре силата на експлозията.

– Имало е и други последици – продължи Макнайт. – Магнитна буря, която създала вихър с диаметър хиляда километра. Дни наред нощното небе светело от огромното количество вдигнал се в атмосферата прах – било достатъчно светло Да си четеш вестника. Електромагнитният импулс обхванал половината свят.

– Господи! – промълви Пейнтър.

– Хората, видели взрива от стотици километри разстояние, разказват за прорязала небето светлина, ярка като слънцето и с опашка във всички цветове на дъгата.

– Метеорът – каза Пейнтър.

Адмирал Ректър поклати глава.

– Това е била само една от теориите. Каменен астероид или комета. Но тази теория се опровергава с няколко факта. Първо, никой никога не е открил и една отломка от метеор. Дори и остатъчен иридиев прах.

– Съдържащите въглерод метеори обикновено оставят иридиев отпечатък – каза Макнайт. – Но в Тунгуска област такова нещо не е открито.

– Освен това не е намерен кратер – добави адмиралът. Макнайт кимна.

– Силата на взрива е била четиридесет мегатона. Преди това последният голям метеор ударил Аризона преди приблизително петдесет хиляди години. Бил само три мегатона, нищо и половина в сравнения с Тунгуския, а оставил кратер с широчина километър и половина и дълбочина двеста метра. Защо тогава в Сибир няма кратер, и то когато се знае точното място на епицентъра заради радиално полегналите дървета навън от точка нула?

Пейнтър нямаше отговор на този въпрос... нито на другия, който не му даваше мира в момента – какво общо има всичко това с Британския музей?

Макнайт продължи:

– След експлозията в района са наблюдавани и интересни биологични последици – засилен растеж на определени лишеи, увеличение в средното ниво на мутациите, включително генетични аномалии в семаната и игличките на боровите дървета и дори сред мравешките популации. Хората също не останали незасегнати. Местните племена на евенките в района показват аномалии в Rh-фактора на кръвта. Всичко насочва към последици от радиация, най-вероятно гама лъчи.

Пейнтър се опита да обедини експлозията без кратер, необичайните атмосферни ефекти и остатъчната гама радиация.

– И какво е причинило всичко това? Адмирал Ректър отговори:

– Нещо доста малко. Около три килограма.

– Невъзможно! – закова Пейнтър, без да помисли. Адмиралът сви рамене.

– Да, ако ставаше въпрос за обикновена материя... Загадката остана да тежи във въздуха още няколко сякаш безкрайни секунди.

Доктор Макнайт най-после наруши мълчанието.

– Най-новите изследвания от 1995 година говорят, че Тунгуска област наистина е била ударена от метеор, той е бил изграден от антиматерия.

Очите на Пейнтър се разшириха.

– Антиматерия?

Сега вече разбра защо са го повикали на този инструктаж. Докато повечето хора смятаха антиматерията за измислица на научната фантастика, през последното десетилетие тя всъщност се беше превърнала в действителност с производството на частици антиматерия при лабораторни условия. Водещи в тези изследвания бяха Лаборатории ЦЕРН в Женева, Швейцария. Те произвеждаха антиматерия вече близо две десетилетия, използвайки подземен антипротонен нискоенергиен пръстен. Само че цялата едногодишна продукция антипротони от ЦЕРН би дала енергия колкото обикновена електрическа крушка да просветне едва-едва за няколко секунди.

И все пак антиматерията беше особено интригуваща. Само един грам антиматерия би произвела енергия колкото атомна бомба. Разбира се, преди това някой трябваше да открие евтин и достъпен източник на антиматерия. А това беше невъзможно.

Пейнтър си даде сметка, че очите му са се заковали върху буцата метеоритно желязо на адмиралското бюро. Знаеше, че горният слой от земната атмосфера е подложен на непрестанни бомбардировки с частиците антиматерия в космическите лъчи, но те моментално биват

унищожавани при контакта си с атмосферната материя. Смяташе се, че е възможно във вакуума на космическото пространство да съществуват астероиди и комети, изградени от антиматерия, останала от Големия взрив.

Започваше да свързва някои от точките в главата си.

– Експлозията в Британския музей...

– Изследвахме някои от отломките от взривената галерия – каза Макнайт. – Метал и дърво.

Пейнтър си спомни какво беше казал шефът му на влизане. „Потвърдено е.“ Студена буца заседна в стомаха му. Макнайт продължи:

– Отломките показват ниско ниво на радиация, което съвпада със замерванията в Тунгуска област.

– Искате да кажете, че експлозията в музея е причинена от аниhilация на антиматерия? Че този метеорит всъщност е от антиматерия?

Адмирал Ректър затъркаля овъгленото парче с един пръст.

– Не, разбира се. Това е обикновено метеоритно желязо. Нищо повече.

– Тогава не разбирам... Макнайт пое щафетата.

– Не можем да пренебрегнем данните за радиация. Съвпадението е прекалено точно, за да е случайно. Нещо се е случило. Единственото обяснение е, че вътре в метеорита е имало запазена антиматерия в някаква непозната за нас стабилна форма. Освобождаването на електрическият заряд от кълбовидната мълния го е дестабилизиран и е предизвикал верижна реакция, резултат на която е експлозията. Каквато и антиматерия да е имало, тя е била изчерпана по време на взрива.

– И ни е оставила само тази черупка – каза адмиралът и отново побутна камъка.

Мълчание се възцари в стаята. Евентуалните последствия от всичко това бяха необозрими.

Адмирал Ректър взе парчето желязо от бюрото си.

– Представяте ли си значението на това, ако сме прави? Източник на почти неограничена енергия. Ако съществува някаква улика как е станало това – или още по-добре, материален образец, – те не бива да попадат в чужди ръце.

Пейнтър осъзна, че кима с разбиране.

– И каква е следващата стъпка? Адмирал Ректър го погледна изпитателно.

– Не можем да си позволим дори слухове в тази насока да изтекат отук и да стигнат до външни хора, дори и до нашите съюзници. Твърде

много уши са свързани с твърде много усти. – Кимна на доктор Макнайт да продължи.

Шефът на Пейнтър пое дълбоко дъх.

– Командире, искаме от теб да оглавиш малък отряд, който да излезе незабавно за музея. Прикритието ви вече осигурено – вие сте американски учени, специализиращи в изследване на светкавиците. Задачата ви е да си създадете контакти когато и където е възможно. Трябва просто да си отваряте очите и ушите за всички нови открития, които могат да бъдат направени там. Ние тук ще продължим изследванията под пълна пара. Ако възникне необходимост от по-нататъшно проучване на място в Лондон, вашият екип ще трябва да осигури възможността за това.

– Да, сър.

Адмирал Ректър и Макнайт се спогледаха за миг, сякаш си размениха неизречен въпрос.

Пейнтър усети как някакъв леден пръст се спуска по гръбнака му.

Адмиралът кимна отново.

– Ще трябва да се съобразим с още един фактор. Възможно е да не сме единствените, които работят по тази хипотеза.

– Какво имате предвид?

– Ако си спомняш, директорът спомена за двама изследователи от Службата за отбранителни науки, които са в Лондон.

– Онези, които съобщили за кълбовидната мълния.

– Точно така. – И двамата началници отново се спогледаха. После прекият му шеф го погледна право в очите. – Преди четири часа двамата са били открити мъртви в хотелската им стая, застреляни. Всичко било обърнато надолу с главата. Има откраднати неща. Лондонската полиция го смята за убийство при грабеж.

Адмирал Ректър се размърда зад бюрото си.

– Но аз открай време трудно преглъщам съвпаденията. От тях получавам киселини.

Макнайт продължи:

– Не знаем дали убийствата са свързани с нашето разследване, но искаме ти и отрядът ти да действате сякаш са свързани. Пазете си един друг гърбовете и бъдете нащрек.

Пейнтър кимна.

– Междувременно – добави адмиралът – да се надяваме, че няма да открият нищо важно, преди вие да прелетите над Голямата локва.

Лондон, Англия

– Трябва да извадиш сърцето.

Сафия вдигна поглед от миниатюрния сребърен дебеломер. Стаята с арките тъмнееше наоколо. Бяха останали само тя, Кара и Клей. Едгар и инспекторът си бяха тръгнали преди двайсетина минути. Изглежда прецизните измервания и записването бяха охладили значително любопитството им и кратковременния интерес, породен от произхода на статуята като погребална скулптура за гробницата на бащата на Дева Мария.

Сафия се върна към измерванията.

– Накрая ще извадя сърцето.

– Не, ще го направиш тази вечер.

Сафия огледа по-внимателно приятелката си. Лицето на Кара се виждаше добре под светлината на халогенните лампи. Яркият им блясък беше отцедил напълно цвета от страните ѝ, но Сафия забеляза сребристата лъскавина на кожата ѝ и разширените зеници. Беше се Надрусала. Пак онези амфетамини. Преди три години Сафия бе сред малцината, които знаеха, че едномесечната „ваканция в чужбина“ на лейди Кенсингтън всъщност беше престой за детоксикация в луксозна частна клиника в Кент. Откога ги взимаше пак? Погледна към Клей. Не беше сега моментът да влиза в спор с нея.

– Защо бързаш толкова? – попита тя.

Очите на Кара се плъзнаха нервно из стаята. Гласът ѝ се снижи.

– Преди инспекторът да пристигне, забелязах нещо. Изненадана съм, че ти още не си го видяла.

– Какво?

Кара се наведе напред и посочи към една от откритите части на сърцето, и по-точно към десния вентрикул.

– Погледни тази изпъкнала линия тук. – Тя плъзна по линията върха на дебеломера.

– Една от коронарните артерии или вени – каза Сафия, отново удивена от артистизма на изработката.

– Така ли? – Кара посочи. – Виж колко съвършено хоризонтална е горната част, после се спуска вертикално надолу в двата края под деветдесет градуса. – Тя проследи кръвоносния съд. Пръстите ѝ трепереха с характерния амфетаминов тремор.

Кара продължи:

– Всичко в това сърце е предадено толкова достоверно. Дори Да

Винчи би се затруднил да постигне такава анатомична прецизност. – Вдигна поглед към Сафия. – Природата не обича правите ъгли.

Сафия се наведе по-близо. Проследи с пръсти линията, сякаш четеше брайлово писмо. Съмнението бавно отстъпи пред шока.

– Краищата... те просто прекъсват изведнъж и толкова. Не продължават надолу.

– Това е буква – каза Кара.

– Епиграфски южноарабски – съгласи се Сафия, като имаше предвид древното писмо от този район, което предхождало иврит и арамейския. – Това е буквата Б.

– А сега погледни добре и онова, което се вижда от горната сърдечна камера.

– Десният атриум – каза иззад тях Клей. И двете погледнаха към него.

– Следвах медицина, преди да разбере, че гледката на кръв има такъв... е, отрицателен ефект върху погълнатата на обяд храна.

Кара насочи вниманието си обратно към скулптурата и посочи с дебелимера.

– Значителна част от горния атриум все още е скрита от пясъчника, но мисля, че отдолу е скрита още една буква.

Сафия се наведе още по-близо и опипа с пръсти. Долните краища на откритите съдове свършваха също толкова рязко, колкото и при първия.

– Ще трябва да работя внимателно.

Посегна към наредените пинсети, длета и миниатюрни чукчета. С подходящите инструменти в ръце тя се хвана на работа с прецизността на хирург. С чук и длето отчупи по-големите парчета от крехкия пясъчник, после с пинсети и четка почисти мястото. Само след няколко минути десният атриум се разкри пред очите им.

Сафия впери поглед в пресичащите се линии на коронарните съдове. Те представляваха съвършено изображение на буква.

Твърде сложно бе, за да е обикновена случайност.

– Коя е тази буква? – попита Клей.

– Няма съвсем същата буква в английския – отговори Сафия. – Произнася се като „уа“... така че при превод често се транслитерира като У-А и дори като У, защото именно така звучи при произнасяне. Макар че на практика в епиграфското южноарабско писмо изобщо няма букви за гласните звуци.

Кара срещна погледа й.

– Трябва да извадим сърцето – повтори тя. – Ако има още букви, те ще са върху другата му страна.

Сафия кимна. Лявата страна все още беше скрита в каменната гръд. Не ѝ се искаше да нарушава допълнително целостта на статуята, но любовитството я накара да вземе инструментите си, без да спори повече. Хвана се на работа. Отне ѝ половин час да отстрани каменната прегръдка около сърцето. Най-накрая тя прикрепил вакуумната чашка и стисна дръжката ѝ с две ръце. Отправи молитва към древните богове на Арабия и дръпна право нагоре, използвайки всички мускули на раменете си.

В първия момент ѝ се стори, че нещо все още задържа сърцето в гръдната кухина, но всъщност то се бе оказало по-тежко от очакваното. С решително изражение Сафия извади сърцето от гръдите. Посипаха се парченца пясъчник и отчупили се отделни зрънца. Като държеше сърцето далеч от себе си, тя се завъртя към писалището с инструментите.

Кара се приближи нетърпеливо. Сафия постави сърцето върху квадратно парче мека кожа, после махна вакуумната чашка. Освободено, сърцето леко се търкулна на една страна. Чу се тих звук като плисане.

Сафия погледна към другите двама. И те го бяха чули, нали?

– Казах ви, че това нещо е кухо – прошепна Клей. Сафия протегна ръка и разклати сърцето върху кожената подложка. Гравитационният му център се променяше при разклащането.

– Има някаква течност в средата. Клей отстъпи назад.

– Страхотно, само дано да не е кръв. Предпочитам моите трупове да са консервирани и увити като мумии.

– Добре е запечатано – успокои го Сафия, като оглеждаше сърцето. – Дори не виждам как бих могла да го отворя. Сякаш бронзовото сърце е било изковано около течността.

– Гатанки, обвити в гатанки – каза Кара и на свой ред се зае да търкаля и оглежда сърцето. – А другите букви?

Кара се приведе напред. За нула време се ориентираха и откриха другите две камери. Тя прокара пръст по по-голямата, левия вентрикул. Беше гладък, без букви.

– Нищо – каза Кара, изненадана и смутена. – Може да се е изтрила.

Сафия огледа по-подробно камерата, след като я овлажни с изопропилов алкохол, за да почисти повърхността.

– Не виждам никакви следи. Твърде гладко е.

– Ами левият атриум? – попита Клей.

Тя кимна и обърна сърцето. Веднага забеляза една линия, извита плавно по повърхността на атриума.

– Това е буквата Р – прошепна Кара с лек уплах в гласа. После се срина на един стол. – Не може да бъде!

Клей се намръщи.

– Не разбирам. Имаме буквите Б, УА или У, и Р. Оформят ли някаква дума?

– Би трябвало да познаваш тези три букви от епиграфско то южноарабско писмо, Бишоп – каза Сафия. – Може би не в този ред. – Взе един молив и ги написа както трябваше да се четат.

Клей набръчка съсредоточено лице.

– Епиграфският южноарабски се чете като иврит и арабския, от дясно на ляво, обратно на английския. УАБР... УБР Но гласните между съгласните не се изписват. – Очите на младия мъж се разшириха. – У-Б-А-Р. Проклетият изгубен град на Арабия, Атлантидата на пясъците!

Кара поклати глава.

– Първо метеоритен фрагмент, който уж трябвало да пази Убар, експлодира... а сега откриваме името, написано върху бронзово сърце.

– Ако въобще е бронзово – каза Сафия, все още наведена над сърцето.

Кара бързо дойде на себе си.

– Какво имаш предвид?

Сафия вдигна сърцето с две ръце.

– Когато го извадих от статуята, ми се стори твърде тежко, особено ако е кухо и пълно с течност. Вижте мястото, където почистих лявата камера с алкохол? Основният метал е прекалено червен.

Кара се изправи с проблясък на яснота в очите.

– Мислиш, че е желязо. Като метеоритния фрагмент. Сафия кимна.

– Възможно е дори да е от същото метеоритно желязо. Ще трябва да го изследваме, но и в двата случая не откривам никакъв смисъл. По времето, когато е била направена скулптурата, народите в Арабия не са знаели как да топят и обработват желязо с такова качество, да не говорим за такъв шедьовър на изкуството. Толкова много загадки има около това сърце, че дори не знам откъде да започна.

– Ако си права – трескаво рече Кара, – онзи нищожен търговски пост, изровен от пясъците през 1992, няма нищо общо с цялата история. Все още има нещо неоткрито. – Тя посочи артефакта. – Като истинското сърце на Убар.

– Но какво ще правим сега? Каква е следващата ни стъпка? Все още не знаем нищо за Убар.

Клей оглеждаше сърцето.

– Малко странно ми се вижда, че върху левия вентрикул няма букви.

– Убар се пише само с три букви – обясни Сафия.

– Тогава защо са използвали сърце с четири камери и са изобразили буквите по посока на кръвния поток?

Сафия се завъртя рязко.

– Обясни какво имаш предвид.

– Кръвта навлиза в сърцето през вена кава в дясното предсърдие. Буквата У. – Той забодя пръст в големия съд, който водеше към горната дясна камера, и продължи с урока по анатомия, онагледявайки думите си с действия. – После минава през атриовентрикуларната клапа към дясната камера, Буквата Б. Оттам кръвта се насочва от сърцето към белите дробове чрез пулмонарната артерия, после се връща обогатена с кислород през пулмонарната вена към лявата камера буквата Р. И изписва „Убар“. Но защо спира дотук?

– Защо наистина? – промърмори Сафия с набръчкано чело. Размишляваше върху загадката. Името Убар беше изписано в посоката на кръвния поток. Сякаш намекуваше за някаква посока, нещо, което тече нанякъде. Зачатък на идея се оформи в главата ѝ.

– Къде отива кръвта, след като напусне сърцето? Клей посочи към дебел извит кръвоносен съд най-горе.

– През аортата към мозъка и към останалата част на тялото.

Сафия завъртя тежкото сърце, проследи аортата до края ѝ и погледна вътре. Отворът на кухия съд беше запушен с пясъчник. Не си беше направила труда да го изчисти, беше твърде заета с повърхността на камерите.

– За какво мислиш? – попита Кара.

– Имам чувството, че надписът сочи нанякъде. – Върна сърцето върху масата и се зае да почисти пясъчника от края на аортата. Той лесно се натроши и изпадна. Сафия се дръпна назад при вида на онова, което откри зад него.

– Какво има там? – попита Клей, проточил глава над рамото ѝ.

– Нещо, което древните народи на Арабия са ценили повече от самата кръв. – Взе пинсета и извади на масата няколко кристални парченца изсъхнала смола. Усещаше сладкия аромат, излъчван от кристалите, запазили се с хилядолетия. Беше уханье от времена преди Христос.

– Тамян – каза Кара със страхопочитание в гласа. – Какво означава?

– Това е пътепоказател – отговори Сафия. – Така както тече кръвта, така текат и богатствата на Убар. – Обърна се към приятелката си. – Би

трябвало да сочи към Убар, към следващата стъпка по пътя към портите му.

– Но накъде сочи? – попита Кара.

Сафия поклати глава.

– Не съм сигурна. Но от град Салала започва прочутият Път на тамяна. – Побутна кристалчетата. – А гробницата на Наби Имран се намира в същия град.

Кара изправи гръб.

– Значи там трябва да започнем търсенето.

– Търсенето?

– Трябва незабавно да организираме експедиция. – Кара говореше бързо с широко отворени очи. Но не амфетаминът подхранваше вълнението ѝ, а надеждата. – В рамките на една седмица, не повече. Хората, с които поддържам връзка в Оман, ще се погрижат за всички необходими приготовления. И ще ни трябват най-добрите специалисти. Ти, разбира се, и всички, които сметнеш за подходящи.

– Аз? – попита Сафия и сърцето ѝ прескочи един удар. – Аз... аз не съм... не съм работила на терен от години.

– Отиваш! – отсече Кара. – Крайно време е да престанеш да се криеш в тези прашни зали. Да се върнеш в истинския свят.

– Мога да координирам нещата оттук. Не е необходимо и аз да съм на място.

Кара я погледна и за миг на Сафия ѝ се стори, че приятелката ѝ ще отстъпи пред молбата ѝ, както го беше правила и преди. После гласът на Кара спадна до дрезгав шепот.

– Саф, аз имам нужда от теб. Ако там наистина има нещо... някакъв отговор... – Тя поклати глава, беше на прага на сълзите. – Трябва да дойдеш с мен. Не мога да се справя сама.

Сафия преглътна, повела борба със самата себе си. Как би могла да откаже на приятелката си? Взря се в страха и надеждата в очите на Кара. Но в главата ѝ все още ехтяха стари писъци. Тях не можеше да заглуши. Детска кръв все още багреше ръцете ѝ. – Аз... не мога...

Нещо изглежда се беше пречупило в лицето ѝ, защото най-накрая Кара поклати глава.

– Разбирам. – Но от резкия ѝ тон беше ясно, че не е така. Никой не разбираше. Кара продължи: – Но беше права за едно нещо. Ще ни трябва опитен археолог практик. И щом ти няма да дойдеш, знам точния човек за тази работа.

Сафия разбра кого има предвид. О, не!

Кара сякаш усети потреса й.

– Знаеш, че той има най-голям опит с разкопки в онзи район. – Разрови чантата си и измъкна мобилния си телефон. – Ако искаме да успеем, ще ни трябва Индиана Джоунс.

4. БЯЛА ВОДА

15 ноември. 07:02

Река Янгдзъ, Китай

– Не съм ти Индиана Джоунс! – изрева той в слушалките на сателитния телефон, за да го чуят през рева на реактивните двигатели на лодката. – Името ми е Омаха... Доктор Омаха Дан. Кара, много добре знаеш това!

Отговори му нетърпелива въздишка.

– Омаха? Индиана? Какво значение има, по дяволите? На вас, американците, имената ви звучат по един и същи начин.

Той клечеше до кормилото на лодката, която хвърчеше надолу по закривения речен пролом. Високи скали се нижеха по двата бряга на калната Янгдзъ, която се гънеше и извиваше през един участък с подходящото име „Теснините“. След няколко години язовирът Трите пролома щеше да потопа целия този район под тихите дълбини на седемдесет метра вода, но засега подводните скали и коварните бързеи си оставаха реална заплаха, докато бързата река се провираше през стеснението.

Скалите и бързеите обаче не бяха единствената опасност.

Куршум рикошира с писък в корпуса на лодката. Предупредителен изстрел. Преследвачите бързо скъсяваха разстоянието в двойка черни катери Ятаган 170. Дяволски бързи лодки.

– Слушай, Кара, какво искаш? – Моторницата му удари една вълна и за миг полетя във въздуха. Той се надигна от мястото си, като стисна по-силно кормилото с едната си ръка.

Вик на изненада прозвуча иззад него. Омаха извика през рамо:

– Дръж се!

Лодката се удари с трясък във водата. Някой простена.

– Да беше казал по-рано!

С бърз поглед назад се увери, че по-малкият му брат Дани е добре. Лежеше проснат на кърмата, заврял глава в шкафчето под задната

седалка. Отзад черните близнаци продължаваха преследването.

Омаха покри с ръка приемащия накрайник на телефона. – Вземи пушката.

Брат му излезе на заден ход от шкафчето, измъквайки оръжието след себе си. Бутна нагоре очилата си с опакото на китката.

– Взех я!

– А патроните?

– Ох, да бе! – Дани се мушна обратно.

Омаха поклати глава. Брат му беше уважаван палеонтолог, който беше защитил доктората си на двайсет и четири години, но често дейността му подхождаха повече на полуидиот. Омаха вдигна телефона.

– Кара, за какво е всичко това?

– Какво става? – попита тя вместо отговор.

– Нищо, но ни хващаш малко в крачка. Защо се обаждаш? – Последва дълга пауза. Не разбра дали се дължи на забавянето в сателитната връзка между Лондон и Китай, или е просто умишлена пауза от страна на Кара. Във всеки случай имаше време да размисли. Не беше виждал Кара Кенсингтън от четири години. Откакто беше развалил годежа си със Сафия Ал Мааз. Знаеше, че това не е обикновено обаждане. Кара говореше сериозно и немногословно, което естествено породило у него тревога за Сафия. Не можеше да приключи разговора, преди да се е уверил, че тя е добре. Кара най-после обясни:

– Организирам експедиция, която ще работи в Оман. Бих искала да оглавиш екипа. Интересува ли те?

Той едва не затвори. Глупав разговор по работа!

– Не, благодаря.

– Важно е... – Проліча напрежението в гласа ѝ. Изпъшка.

– За колко време?

– До една седмица ще се съберем в Маскат. Не мога да ти съобща подробностите по телефона, но се отнася за важно откритие. Нищо чудно да пренапишем историята на целия Арабски полуостров.

Преди да е отговорил, Дани се намърда до него.

– Заредих и двете цеви. – Подаде пушката на Омаха. – Но не знам как ще ги задържиш на разстояние с тези сачми.

– Не аз. Ти. – Посочи зад него. – Цели се в корпуса. Просто ги разтърси, колкото да ми спечелиш малко време. Имам си достатъчно работа тук.

Дани кимна и се обърна.

Омаха приближи телефона обратно към лицето си и чу Кара насред

изречението: – ... става? Какви са всичките тия приказки за стреляне – Успокой се. Просто гоним няколко големи речни плъха...

Изстрелът на пушката го прекъсна.

– Пропуснах – изруга Дани зад него. Кара попита:

– Какво решаваш за експедицията? Дани зареди отново.

– Да стрелям ли пак?

– Да, дявол да те вземе!

– Чудесно – каза Кара, но грешно разбрала избухването му. – Ще се видим в Маскат след една седмица. Знаеш къде.

– Чакай! Не съм...

Но връзката беше прекъсната. Той хвърли слушалките на палубата. Кара дяволски добре знаеше, че думите му не бяха казани по повод експедицията. Както винаги се беше възползвала от ситуацията.

– Уцелих един от водачите в лицето! – кресна Дани със значителна изненада в гласа. – Лодката се насочва към брега. Но ти внимавай! Другата ни излиза дясно на борд!

Омаха погледна надясно. Лъскавият черен Ятаган летеше успоредно на тях. Четирима мъже в износени сиви униформи, бивши войници, стояха ниско зад бордовете. Единият вдигна мегафон. Изля се китайска реч със заповедна интонация, която в общи линии означаваше „Намалете... или умрете!“⁴. Сякаш да подчертае заповедта, един гранатомет се появи над борда и дулото му се облещи срещу тях.

– Не мисля, че този път сачмите ще ни помогнат – каза Дани и потъна в другата седалка.

По липса на друг избор, Омаха дръпна дросела и намали скоростта на лодката. Размаха ръка да признае поражението си.

Дани отвори жабката. Вътре имаше съвършено запазено трио от фосилизирани яйца на тиранозавър, които струваха колкото теглото си в злато. Открити в пустинята Гоби, те бяха предназначени за един музей в Пекин. Този тип съкровища не страдаха от липса на фенове. Много колекционери купуваха и продаваха такива неща на черния пазар за невяротни суми.

– Задръж – прошепна Омаха на брат си. Дани затвори жабката.

– Моля те, недей да правиш онова, което си мисля, че се каниш да направиш...

– Никой не може да краде от мен. Аз съм единственият осквернител на гробове по тия места.

Той отвори клапата на азотния резервоар, захранващ импулсните реактивни двигатели, свързани с турборотора на тяхната Хамилтън 212.

Беше спазарил лодката от един търговец в Нова Зеландия. Преди това беше разхождала туристи по река Блек Рок край Оуклънд.

Огледа следващия остър завои.

Трийсет метра. С малко късмет...

Натисна бутона. Азотен газ се вля в ротора и запали импулсните реактивни двигатели. Пламък изригна от двата ауспуха под акомпанимента на гърлен реактивен трясък. Носът на лодката се вирна нагоре, кърмата заора дълбоко.

Викове се надигнаха откъм другата лодка. Хванати неподготвени, те не успяха да изстрелят навреме ракетата си.

Омаха отвори докрай дросела. Лодката полетя по водата като торпедо от алуминий и хром.

Дани трескаво се опита да се върже с колана към седалката си.

– О, боже мой...

Омаха просто запази стойката си пред кормилото, коленете – полусвити. Трябваше да усеща равновесието на лодката под краката си. Наближаваха острия завои. Той рискува да хвърли един поглед през рамо.

Другата лодка хвърчеше след тях в напразен опит да поддържа разстоянието. Но преследвачите имаха едно неоспоримо предимство. Огнен проблясък отбеляза изстрелването, явно купена на черния пазар китайска противотанкова граната тип 69, чийто смъртоносен обхват бе с радиус двайсет метра. Нямахше нужда да са близо.

Омаха завъртя рязко кормилото надясно и лодката се повдигна, високо върху левия си борд. Разораха водата, навлизайки в завои.

Гранатата се стрелна покрай тях на сантиметри от кърмата.

Като излязоха от завои, Омаха изправи лодката и продължи напред в центъра на реката. Експлозията разкъса отсрещната скална стена. Големи и малки камъни заваляха сред облак от дим и прах.

Той изцеди още скорост от реактивните двигатели, лодката вече почти не докосваше повърхността на водата. Усещаше се така, сякаш се движи върху лед.

Другата лодка се появи откъм потъналия в дим завои и ги подгони отново. Онези вече зареждаха нова граната.

Не можеше да им даде още един шанс да го хванат на прицел. За щастие теснините сякаш му съдействаха. Извивките и острите завои за дълго ги скриваха от погледа на китайците, но също така принуждаваха Омаха да прекъсне подаването на азот и да намали скоростта.

– Можем ли да избягаме? – попита Дани.

– Не мисля, че имаме друг избор.

– Защо просто не им дадем яйцата? Не си струва да умрем заради тях.

Омаха поклати глава на братовата си наивност. Направо не беше за вярване, че са братя. И двамата бяха по метър осемдесет и пет, и двамата имаха пясъчноруси коси, но Дани изглеждаше като сглобен от жили и кости. Омаха беше по-широк и по-грубоват, загрубял от натрупания житейски опит, кожата му бе загаряла от слънцето на шест от седемте континента. А и десетте години разлика между двамата бяха белязали лицето му с бръчки, като пръстените на дърво – слънчеви ветрила в крайчетата на очите, дълбоки линии на челото от твърде много мръщение и недостатъчно усмивки.

Брат му си беше останал небелязан, гладък, празна плоча, върху която тепърва ще се пише. Беше завършил докторската си програма едва миналата година, презглава, сякаш Колумбийският университет беше някакво състезание по бързоходство. Омаха подозираше, че поне отчасти това бързане идваше от желанието на Дани да се присъедини към митарстването на батко си по широкия свят.

Е, постигна го – дълги дни, редки душеве, смрадливи палатки, мръсотия и пот. И за какво? За да им грабнат някакви тъпи крадци находката?

– Ако им дадем яйцата...

– Във всички случаи ще ни убият – довърши Омаха, въвеждайки лодката в поредния остър завой на реката. – Такива като тях не оставят следи след себе си.

Дани се огледа назад.

– Значи ще бягаме.

– Колкото можем по-бързо.

Воят на Ятагана се усили, когато излезе от завоя зад тях.

Скъсяваха разстоянието. Нужна му бе по-висока скорост и участък открита вода, достатъчно дълъг да отвори широко азотното хранване и отново да увеличи дистанцията, но не твърде дълъг, защото би позволил на преследвачите им да заредят нова граната.

Провря лодката през тесен обратен завой. От нерви не забеляза една скрита скала. Лодката изстърга отгоре ѝ, увисна за един дъх време във въздуха, после се освободи със зловещо скърцане на алуминий.

– Никак не прозвуча добре – отбеляза Дани.

Да, не прозвуча добре. Челото му се набръчка още по-дълбоко. С краката си усещаше едно постоянно треперене в корпуса. Даже в

спокойна вода. Нещо се беше разкъсало.

Двигателят на Ятагана отново зарева силно.

Докато навлизаше в нов завои, Омаха зърна за миг преследвачите. Седемдесет метра зад тях. Обърна се и чу Дан да пъшка. Реката напред кипеше и се пенеше до бяло, защото то в този участък се провираше през стеснение между високи скални стени. Дълъг прав участък – прекалено дълъг прекалено прав.

Ако бе видял подходящо място, където да свърнат към брега и да си пробват късмета по суша, досега да го е направил. Продължи надолу в пролома, като оглеждаше внимателно теченията и внимаваше за скали. Планът вече се зараждаше в главата му.

– Дани, това няма да ти хареса.

– Кое?

След около четвърт от пътя през бързеите той насочи лодката към малък водовъртеж, завъртя я в тесен кръг и насочи носа обратно срещу течението.

– Какво правиш?

– Лодката е пробита – каза той. – Вече няма начин да ги надбягаме.

Ще трябва да се бием.

Дани побутна пушката.

– Сачми срещу ракетни гранати?

– Важно е да ги изненадаме. – Другото важно нещо беше да се избере точният момент.

Избута дросела напред и носът на лодката се впи срещу течението. Омаха следваше картата в главата си – заобиколи това снижение, около онзи дълбок бързей, внимавай да не забършеш онази скала, която разделя течението, мини откъм по-спокойната страна. Насочи се към една бурна вълна, тъкмо когато тя заля голям камък, изгладен от постоянната битка с водата.

Воят на другата лодка се усилваше с приближаването ѝ.

– Ето ги... – Дани бутна нагоре очилата си.

Над върха на вълната Омаха зърна носа на Ятагана да излиза от завои. Премести палеца си и отвори дюзата на азотното хранване докрай. Всичко или нищо!

Ятагана излезе от завои и китайците ги забелязаха. Сигурно изглеждаха така, сякаш потъват, обърнати със задницата назад от някакъв коварен бързей или водовъртеж.

Другата лодка намали, но инерцията и течението я довякоха сред бързеите само на десет метра от тях. Твърде близо, за да използват

ракетна граната. Шрапнелите от експлозията щяха да застрашат собствената им лодка и живота на хората в нея.

За миг всичко сякаш застина.

Или поне така изглеждаше.

– Дръж се здраво! – предупреди Омаха и натисна азотния впръсквател.

Сякаш нещо взриви куфарче с динамит под кърмата им. Лодката подскочи напред, вряза се във вълната и се удари в скритата отдолу скала. Носът се покатери върху плоския и връх, кърмата потъна. Двата импулсни реактивни двигателя изстреляха алуминиевия корпус право нагоре. Издигнаха се във въздуха над вълната, като летяха високо и плюеха огън.

Дани изпищя... после пак, Омаха също нададе вик.

Лодката им прелетя над Ятагана, но не полет беше истинската цел. Азотното хранване прекъсна, пламъците угаснаха и лодката им се стовари върху направения от фибростъкло Ятаган.

Ударът събори Омаха по задник. Вода нахлу над бордовете и го заля. После лодката подскочи обратно нагоре.

– Дани!

– Добре съм. – Все още беше вързан с колана към седалката и изглеждаше замаян.

Омаха изпълзя напред и погледна през борда.

Ятагана лежеше раздробен на парчета, които се носеха в различни посоки. Тяло с лицето надолу изплува сред отломките. Кръв се издигаеше през калните води, като отделен поток. Миризма на гориво изпълни въздуха. Течението спасително ги отнасяше далеч от корабокрушението, в случай че разрушената лодка избухнеше.

Омаха забеляза двама китайци да се държат за по-големи парчета от лодката си, водата ги отнасяше към бързеите. Изглежда бяха загубили интерес към динозавърските яйца.

Настани се обратно на мястото си и провери двигателя. Той се задави и угасна. Никаква надежда! Алуминиевият корпус беше огънат, килът – пробит, но поне още не бяха потънали. Той откачи греблата от стойките им.

Дани разкопча предпазния колан и взе подаденото му гребло.

– Сега какво?

– Ще се обадим за помощ преди другата лодка да е дошла.

– И на кого ще се обадиш?

00:05 по Гринуич

Сафия внимателно увиваше желязното сърце в специална хартия за артефакти без киселини в състава ѝ, когато телефонът на масата иззвъня. Мобилният телефон на Кара. Беше го оставила тук, преди за пореден път да отскочи до тоалетната. Да се освежи, поне така им каза. Но Сафия знаеше истината – още хапчета.

Телефонът продължаваше да звъни.

– Искаш ли да се обадя? – попита Клей, докато сгъваше триножника на камерата.

Сафия въздъхна и взе апарата. Може да беше нещо важно.

– Ало!

Последва дълга пауза.

– Ало? – повтори тя. – Мога ли да ви помогна? Някой се прокашля, сякаш от много далеч.

– Сафия? – казано бе с тих, изненадан глас. Глас, който тя познаваше много добре.

Кръвта се оттеди към краката ѝ.

– Омаха?

– Аз... опитвах се да се свържа с Кара. Не знаех, че и ти си там.

Тя направи усилие да размърда вдървения си от шока език. Думите ѝ прозвучаха тромаво.

– Кара... не е тук в момента. Ако изчакаш малко, ще я...

– Чакай! Сафия...

Тя застина преди да свали телефона, държеше го, сякаш е забравила как се използва.

Далеч от ухото ѝ гласът на Омаха звучеше тихо и тънко.

– Аз... може би... – Той трескаво търсеше думи и накрая се спря на един неутрален въпрос: – Щом сте заедно, трябва да знаеш за какво става въпрос. На каква експедиция си е наумила да ме праща?

Сафия доближи телефона до ухото си. С делови разговор можеше да се справи.

– Дълга история. Попаднахме на нещо тук. Нещо изумително. Сочи към възможни нови разкрития по отношение на Убар.

– Убар?

– Именно.

Нова удължена пауза.

– Значи всичко е заради баща ѝ.

– Да. Но този път Кара като никога може би се цели в нещо

наистина значимо.

– Ти ще участваш ли в експедицията? – Въпросът беше зададен безизразно.

– Не, оттук ще съм в състояние да помогна повече.

– Глупости! – Следващите думи се изляха високо. Наложил се отново да отдалечи телефона от ухото си. – Ти знаеш за Убар и историята му повече от всеки друг на света. Трябва да дойдеш! Ако не заради Кара, заради самата себе си.

Един глас заговори зад рамото ѝ като продължение на думите на Омаха.

– Прав е – каза Кара и мина пред нея. – Ако искаме да разрешим тази загадка и другите, на които се натъкнем, ще имаме нужда от теб на място.

Сафия местеше поглед от телефона към приятелката си и обратно с чувството, че е попаднала в капан. Кара посегна и взе апарата от ръката ѝ. – Омаха, тя ще дойде. Сафия отвори уста да възрази.

– Това е твърде важно – прекъсна я Кара, като говореше едновременно на двамата. Очите ѝ лъщяха от прилива на изкуствено предизвикан адреналин. – Няма да приема отрицателен отговор... и от двама ви.

– Мен можеш да ме вмъкнеш в списъка – каза Омаха, а думите му – като електронен шепот. – В интерес на истината обаче добре би било преди това да ме измъкнеш.

Кара доближи телефона до ухото си, така че само тя да чува думите му. Слуша известно време, после кимна и каза:

– Случва ли ти се поне от време на време да не си в беда, Индиана? Имам GPS координатите ти. До час ще пристигне хеликоптер да те вземе. – Тя затвори отзивисто телефона. – Наистина ти е по-добре без него.

– Кара.

– Отиваш. След седмица. Дължиш ми го. – ѝ излезе с гръм и трясък. След миг на неудобство Клей се обади:

– Аз не бих имал нищо против да отида.

Сафия се намръщи. Дипломантът не знаеше нищо за истинския свят. И това сигурно беше добре. Усещаше, че е задвижила нещо, което може би трябваше да си остане заровено завинаги.

5. ВИСОК ВОЛТАЖ

*15 ноември. 02:12 по Гринуич
Лондон, Англия*

Часове след като Кара си беше тръгнала по този драматичен начин Сафия седеше в тъмния си кабинет. Единствената светлина идваше от настолна лампа на ореховото ѝ бюро с насочена светлина върху листовے и опърпани от преглеждане журналы. Защо Кара искаше от нея да тръгне за Оман само след седмица? Особено след експлозията. Трябваше да се погрижи за толкова много неща тук.

Не можеше да тръгне. И точка. Кара ще трябва да я разбере. А ако и се разсърди, толкова по-зле. Сафия трябваше да постъпи така, както е най-добре за самата нея. Това го беше чувала доста често от психоаналитика си. Нужни ѝ бяха четири години да създаде някакво подобие на нормалност в живота си, да намери сигурност в дните си, да спи, без да сънува кошмари. Тук беше домът ѝ и тя нямаше да го зареже, за да търси зелен хайвер в земите на Оман.

А да не забравя и деликатните отношения с Омаха Дан...

Сафия загриза гумичката на молива си. Друго не беше яла през последните дванайсет часа. Знаеше, че трябва да си тръгне, да хапне нещо в кръчмата на ъгъла, а после да си открадне няколко часа сън, или поне да опита. Пък и съвсем беше забравила за Били – в най-скоро време трябваше да му обърне нужното внимание и да го поглези с малко риба тон, за да успокои наранените му чувства.

Въпреки всичко това Сафия не беше в състояние да помръдне.

Непрекъснато превърташе в главата си разговора с Омаха. Стара болка пулсираше в стомаха ѝ. Ако не беше вдигнала телефона...

Беше се запознала с Омаха преди десет години в Сожар, когато тя беше на двацет и две, току-що бе завършила Оксфорд и готвеше дисертацията си върху партианските влияния в южна Арабия. Той се намираше в същия крайморски град, принуден да изчака там одобрение от оманското правителство, за да продължи работата си в някакъв отдалечен район от оспорвана погранична територия.

„Говорите ли английски?“ – бяха първите му думи към Сафия. Тя беше останала да работи до късно на терасата столова в малко общежитие с изглед към Арабско море. Това място беше предпочитано от много

студенти при проучвания в района, защото беше изключително евтино и предлагаше единственото свястно кафе наоколо.

Раздразнена от прекъсването, тя беше отвърнала троснато:

– Като британски поданик определено се надявам, че говоря по-добър английски от вас, господине.

Вдигна поглед и видя млад мъж с пясъчноруса коса, наситеносини очи и набола брада, с износени дрехи в жълтеникавокафяв цвят, традиционна оманийска чалма и със смутена усмивка.

– Моля да ме извините – каза той. – Но забелязах, че имате петия брой на „Арабска археология и епиграфия“. Чудех се дали бих могъл да погледна една от статиите.

Тя взе списанието.

– Коя статия?

– „Оман и емирствата в картата на Птолемей“. Предстои ми работа в пограничния район.

– Наистина? Мислех, че този район е затворен за чужденци.

Пак онази усмивка, само че с допълнителна палава нотка.

– Хванахте ме. Трябваше да кажа, че се надявам да работя в пограничния район. Все още чакам вести от консулството.

Тя се беше облегнала назад и го оглеждаше от горе до долу. Премина на арабски.

– Какво смятате да правите там?

Без никаква пауза той също премина на арабски.

– Да дам своя принос в прекратяването на граничния спор, като докажа древните племенни маршрути на местните племена дуру, с което да потвърдя един исторически прецедент.

Тя продължи на арабски, проверявайки познанията му върху местната география.

– Ще трябва да внимавате в Ум ал Самим.

– Да, плаващите пясъци – каза той и кимна. – Чел съм за онази коварна ивица. – Очите му проблеснаха от нетърпение.

Сафия най-после отстъпи и му подаде списанието.

– Това е единственото копие от Института за арабски изследвания. Ще трябва да ви помоля да го четете тук.

– Така ли? – Беше пристъпил крачка напред. – Това е организацията с нетърговска цел на Кенсингтън, нали?

– Да. Защо?

– От известно време се опитвам да се свържа с някой от началниците там, за да се застъпя за мен пред оманското правителство. Само че

никой не отговаря на обажданията и писмата ми. Мястото е корав орех, също като спонсора си, лейди Кара Кенсингтън. По-студенокръвен човек не бях виждал.

– Хмм... – неангажиращо отвърна тя.

След като се запознах, той попита дали би могъл да седне при нея, докато прочете статията. Тя побутна стола към него.

– Чувал съм, че кафето тук е добро – каза той, докато сядаше.

– Чаят е още по-добър – отвърна тя. – Но пък аз съм британка.

После всеки се бе задълбочил в списанието си и мълчанието се проточи значително, само от време на време се оглеждаха един друг и отпи-ваха от напитките си. Най-накрая Сафия видя вратата на терасата да се затваря зад очакваната гостенка и й махна.

Той се обърна при приближаването на новодошлата. Очите му се разшириха.

– Доктор Дан – каза Сафия, – позволете да ви представя на лейди Кара Кенсингтън. Ще се радвате да разберете, че тя също говори английски.

С удоволствие забеляза как кръвта плъзва по страните му от смущение. Предполагаше, че този млад мъж рядко го сварват неподготвен. Тримата прекараха остатъка от следобеда в разговори, обсъждаха последните събития в арабския свят и в своите страни, поговориха и за арабската история. Кара си тръгна преди залез слънце, предстоеше й ранна вечеря с местната търговска камара, но не и преди да обещае помощта си на доктор Дан за неговата експедиция.

– Май най-малкото, което ви дължа, е една вечеря – беше заявил той след това.

– А аз май ще трябва да приема.

Същата вечер двамата вечеряха бавно и спокойно с печена на дървени въглища морска риба и специалния хляб рукхал. Говориха, докато слънцето не потъна в морето и небето не се напълни със звезди.

Това беше първата им среща. Втората се състоя чак след шест месеца, след като Омаха най-после го освободиха от йеменски затвор, задето беше влязъл в свещено за мюсюлманите място без съответното разрешение. Въпреки това усложнение от наказателно естество те продължиха да се виждат – кога по-често, кога по-рядко – на различни места в четири от седемте континента. На Бъдни вечер в семейния му дом в Линкълн, Небраска, той бе паднал на едно коляно и я беше помолил да се омъжи за него. Най-щастливият миг в живота й.

После, месец по-късно, всичко се промени за един миг.

Не искаше да се връща към този последен спомен, затова стана от бюрото да се разведри. Прекалено задушно беше в кабинета ѝ. Имаше нужда да ходи, да се движи. Добре би било да усети бриза в лицето си, пък дори и влажния студ на лондонската зима. Взе си палтото, излезе и заключи.

Кабинетът ѝ се намиреше на втория етаж. Стълбите към първия бяха в другия край на крилото, близо до галерия Кенсингтън, което означаваше, че пак ще трябва да мине покрай мястото на експлозията. Нейсе искаше, но нямаше избор.

Тръгна по дългия тъмен коридор, осветен тук-там от червените охранителни лампи. Обикновено се чувстваше добре в празния музей. След шума на посетителите денем привечер мястото излъчваше покой. Тя често се шляеше из галериите, разглеждаше експонатите, черпеше утеха от тежестта на историята.

С това беше свършено.

Големи вентилатори бяха поставени като охранителни кули по цялата дължина на северното крило, въртяха се и мъркаха шумно в различни опити да разпръснат вонята на обгорено дърво и стопена пластмаса. Отоплителни уреди светеха в оранжево тук-там по пода, оставени да изсушат коридорите и галериите, след като помпите бяха изсмукали по-голямата част от почернялата от сажди вода. От това в коридора жегата беше като влажната горещина в тропиците. Редицата вентилатори едва-едва раздвижваха въздуха.

Токчетата ѝ потропваха по мраморния под, докато минаваше покрай галериите с етнографските колекции на музея – келтската, руската, китайската. Щетите, нанесени от експлозията ставаха все по-тежки, колкото повече приближаваше собствената си галерия – опушени от дима стени, ивици полицейска лента, купчини сметена мазилка, счупено стъкло.

На минаване покрай входа към египетската експозиция Сафия чу приглушен звън зад себе си, като от счупено стъкло. Спря и погледна през рамо. За миг ѝ се стори, че вижда примигваща светлинка откъм византийската галерия. Взира се дълго. Входът си остана тъмен.

Опита се да потисне растящата паника. Откакто бяха започнали пристъпите, понякога трудно различаваше истинската от фалшивата опасност. Сърцето туптеше в гърлото ѝ, а косъмчетата на ръцете ѝ настърхнаха под повей на близкия вентилатор, който хъхреше астматично.

Фарове на минаваща кола и нищо повече, каза си тя.

Преглътна тревогата си, обърна се и видя едра тъмна фигура в

коридора пред галерия Кенсингтън.

Отстъпи и се препъна.

– Сафия? – Фигурата вдигна фенерче и го включи право срещу нея.
– Доктор Ал Мааз.

Тя въздъхна облекчено и тръгна бързо напред, като пазеше с ръка очите си.

– Раян... – Беше шефът на охраната Раян Флеминг. – Мислех, че си си тръгнал.

Той се усмихна и изключи фенерчето.

– Тъкмо се канех да го направя, когато получих съобщение от директор Тайсън. Двама американски учени са настоявали да огледат мястото на експлозията. – Той я придружи до входа на галерията.

Вътре две фигури с еднакви работни комбинезони се движеха в тъмната галерия. Единственото осветление идваше от две високи лампи във всяка стая, които хвърляха малки локвички светлина около себе си. Но дори на тази оскъдна светлина инструментите на учените лъщяха ярко. Приличаха и на гайгерови броячи. В едната ръка всеки от тях държеше компактно устройство със светещ компютърен екран, а в другата – дълги около метър черни прътове, свързани към устройствата с навити кабели като на телефон. Бавно обработваха една от стаите, прокарвайки инструментите си по обгорелите стени и купчините отломки.

– Физици от Масачузетския технологичен институт – каза Флеминг. – Кацнали са тази вечер и са дошли тук директно от летището. Нещо много са се разбързали. Тайсън изрично ми нареди да им съдействам по всякакъв начин. „С експресна поща“, ако трябва да цитирам уважавания ни директор. Нека те запозная с тях.

Все още на нокти, Сафия се опита да се измъкне.

– Наистина трябва вече да се прибирам.

Флеминг беше влязъл в галерията. Един от американци те, висок мъж със смугло лице, го забеляза, после и нея. Свали пръта си и тръгна бързо напред.

– Доктор Ал Мааз, какъв късмет! – Протегна ръка. – Надявах се да поговорим.

Тя стисна ръката му.

– Аз съм доктор Кроу – каза той. – Пейнтър Кроу. Очите му, пронизващи и зорки, бяха лазурносини, гарвановочерната му коса – дълга до раменете. Сафия забеляза тъмния му тен. Индианец, предположи тя, но пък сините очи противоречаха на този извод. Сигурно беше заради името. Кроу – гарван. Спокойно можеше да мине и за испанец. Имаше и

щедра усмивка, макар и някак резервирана.

– Това е колежката ми, доктор Корал Новак.

Жената се здрависа небрежно със Сафия и кимна едва доловимо. Изглежда нямаше търпение да се върне към работата си.

Двамата не биха могли да бъдат по-различни. В сравнение с тъмната красота на колегата си жената изглеждаше лишена от пигментация, беше като бледа сянка. Кожата ѝ грееше като прясно навалял сняг, устните ѝ бяха тънки, очите – леденосиви. Естествено русата ѝ, почти бяла коса беше подстригана много късо. На ръст беше колкото Сафия, с тънки кости, но и с някаква сила в снагата, която се усети в крепкото ѝ ръкостискане.

– Какво точно търсите? – попита Сафия, като отстъпи крачка назад.

Пейнтър вдигна пръта си.

– Правим радиационни замервания.

– Радиация? – Тя не успя да скрие изненадата и тревогата си.

Той се засмя – не покровителствено, а само топло.

– Не се тревожете. Търсим специфична сигнатура, която мълниите оставят след себе си.

Тя кимна.

– Не исках да ви прекъсвам работата. Приятно ми беше да се запознаем и ако мога да съдействам по някакъв начин за изследванията ви, ще се радвам да бъда от помощ. – Понечи да се обърне.

Пейнтър тръгна след нея.

– Доктор Ал Мааз, ако не се бяхте появили, сам щях да ви потърся. Има няколко въпроса, които бих искал да обсъдя с вас. Може би по време на един обяд.

– Боя се, че съм много заета. – Очите му уловиха поглед, ѝ. Сякаш попадна в капан, неспособна бе да отклони своите. Прочете разочарованието по смръшеното му чело. – М-може би ще успее да уреди нещо. Обадете ми се в кабинета утре сутринта, доктор Кроу.

Той кимна.

– Добре.

Тя едва откъсна погледа си и Раян Флеминг я спаси от понататъшно унижение.

– Ще те изпратя – каза той.

Тя излезе след него в коридора, устоявайки на изкушението да погледне назад. Отдавна не се беше чувствала толкова глупаво, толкова смутена... заради някакъв си мъж. Сигурно беше закъснял шок от неочаквания ѝ разговор с Омаха.

– Ще трябва да слезем по стълбите. Асансьорите още не работят.

Тя вървеше до Флеминг.

– Странни птици са тия американци – продължи той, докато слизаха към първия етаж. – Вечно бързат. Трябвало да дойдат точно тази нощ. Иначе резултатите нямало да са валидни. Сега трябвало да си направят замерванията.

Сафия сви рамене, докато вървяха по късия коридор към страничния служебен изход.

– Не мисля, че това е особеност толкова на американците като нация, колкото на учените като цяло. Ние сме неприятни и твърдоглави хора.

Той кимна с усмивка.

– Забелязал съм го. – С картата си отключи вратата, без да се задейства алармата. Отвори я широко с рамо, пристъпи навън и я задържа, за да мине Сафия.

Очите му я гледаха някак необичайно срамежливо.

– Питам се, Сафия, ако ти остане време... може би... Изстрелът прозвуча като счупване на орех, нищо повече.

Дясната страна на главата на Раян избухна, омазвайки вратата с кръв и мозъчна тъкан. Парченца от черепа рикошираха в метала и се пръснаха навътре в коридора.

Три маскирани стрелци влетяха през отворената врата, преди тялото на Раян да е паднало на земята. Притиснаха Сафия към далечната стена, нечия ръка запуши устата ѝ, задушавайки я.

Притиснаха пистолет в средата на челото ѝ.

– Къде е сърцето?

Пейнтър наблюдаваше червената стрелка на скенера си. Тя започваше да трепти в оранжевия обхват на скалата всеки път, когато прокараше пръта на гайгеровия брояч над един потрошен изложбен шкаф. Такъв резултат не можеше да се отмени с лека ръка.

Устройството беше продукт на ядрените лаборатории в Уайт Сендс. Скенерите Рад-Х можеха да улавят ниските нива на радиация. А устройствата, с които двамата работеха в момента, бяха специално настроени така, че да улавят уникалната разпадна сигнатура при аниhilация на антиматерия. Когато един атом материя и един антиматерия се сблъскат и се унищожат един друг, при реакцията се освобождава чиста енергия. Точно нея отчитаха детекторите им.

– Улавям необичайно силни показания тук – извика неговата партньорка. Гласът ѝ беше сто процента делови.

Пейнтър отиде при нея. Корал Новак беше отскоро в Сигма, бяха я прехвърлили от ЦРУ само преди три години. Въпреки това за краткия период от назначаването ѝ тя беше успяла да защити докторска степен по ядрена физика и имаше черен колан в шест дисциплини бойни изкуства. Коефициентът ѝ на интелигентност не се побираше в скалата и имаше почти енциклопедични познания в широк обхват от научни и всякакви сфери.

Той беше чувал за Новак, разбира се, дори се бяха срещали на едно районно съвещание, но сега бяха разполагали само с времето на краткия полет от Вашингтон до Лондон, за да се опознаят по-добре. Крайно недостатъчно за двама резервирани по природа индивиди, за да положат основите на връзка, надскачаща строго професионалните отношения. Несъзнателно я сравняваше с Касандра, което само засилваше присъщата му съдържаност. Подобията между двете жени гъделичкаха подозрителността му, а съвсем нелогично – малкото различия го караха да се съмнява в компетентността на новата си партньорка. Пълна безсмислица. И той го знаеше.

Само времето щеше да покаже.

Когато застана до нея, тя насочи приемащия прът на устройството си към стопените останки от една бронзова урна.

– По-добре и вие да потвърдите показанията, които отчитам, командире. При мен сигнатурата е в червения обхват.

Пейнтър го потвърди със собствения си скенер.

– Направо пари.

Корал се отпусна на едно коляно. С тънки оловни ръкавици тя завъртя внимателно урната и я огледа. Нещо издрънча вътре. Тя вдигна поглед към Пейнтър.

Той ѝ кимна да продължи. Корал пхна ръка в отвора на урната, задържа я за миг там, после извади малко парче камък. Обърна го в защитената си от ръкавицата длан. Едната му страна беше почерняла от експлозията. Другата беше червена, с метален блясък. Не беше камък... а желязо.

– Парче от метеорита – каза Корал. Протегна го към Пейнтър да го сканира. Скенерът потвърди, че именно то е източникът на високите показания. – А вижте и моите допълнителни изследвания. Освен 2 – бозони и глюони на гамовия фон, което е нормално при аниhilация на антиматерия, тази проба излъчва и много ниски нива на алфа и бета радиация.

Пейнтър се намръщи. Не беше много добър по физика. Корал

премести пробата в специален оловен съд за образци.

– Същият радиационен модел се открива при ураниев разпад.

– Уран? Като онзи, който използват в атомните централи. Тя кимна.

– Непречистен. Сигурно няколко атома са попаднали в метеоритно-желязо. – Тя продължи да разглежда показанията на екрана си. Дълбока линия пресече челото ѝ, което си беше драматична реакция за една толкова съдържана жена – Какво има? – попита той.

Тя продължи да натиска разни бутони на скенера си. – Докато летяхме насам, прегледах резултатите от изследванията на АИОП. Нещо не ми харесваше в теориите им за стабилизирана форма на антиматерия, уловена в метеора.

– Смяташ, че е невъзможно?

Определено беше невероятно. Антиматерията винаги и незабавно се самоунищожаваше при контакт с каквато и да било форма на материя, дори с кислород във въздуха. Как би могла да съществува тук в естествено състояние?

Тя сви рамене, без да вдига поглед.

– Дори да приемем такава теория, веднага изниква въпросът защо антиматерията се е взривила точно в този момент. Защо точно тази гръмотевична буря е задействала експлозията? Най-обикновено съвпадение? Или е имало нещо повече?

– Ти как мислиш? Тя посочи скенера си.

– Ураниев разпад. Той е като часовник. Освобожава енергията си по строго определен, предсказуем начин, в продължение на хилядолетия. Може би някакъв критичен радиационен праг от урана е причинил дестабилизиране на антиматерията. Именно тази нестабилност е позволила шокът от електрическия разряд да отключи реакцията.

– Нещо като таймер на бомба.

– Ядрен таймер. Включен преди хилядолетия. Сериозен повод за тревога.

Челото на Корал оставаше смръщено. Още нещо я тревожеше.

– Какво друго? – попита той.

Тя се отпусна назад на пети и за пръв път го погледна в очите.

– Ако има и друг източник на тази антиматерия – някакъв основен източник, залеж, възможно е той също да е в процес на дестабилизация. Ако въобще се надяваме да го намерим, трябва да бързаме. Възможно е точно такъв атомен таймер да отброява последните деления.

Пейнтър погледна към оловния съд за образци.

– И ако не намерим този основен залеж антиматерия, ще се

простим с всички шансове да открием новия източник на енергия.

– Или нещо още по-лошо. – Корал плъзна поглед по обгорената черупка на галерията. – Това тук може да се повтори в далеч по-голям мащаб.

Пейнтър си даде време да проумее тази отрезвителна мисъл.

В натегнатото мълчание провлачени стъпки отекнаха откъм близкото стълбище. Той се обърна. Нечий глас достигна до тях, думите не се разбираха, но той позна гласа на доктор Ал Мааз.

Незнайно по каква причина кожата му настръхна. Защо се връщаше кураторката?

До слуха му достигна по-силен глас, думите – изречени заповедно, говорещият – непознат.

– Заведи ни в твоя кабинет.

Нещо ставаше. Той си спомни какво се беше случило с двамата офицери от изследователския отдел – бяха ги застреляли в главите, като при екзекуция, в собствената им хотелска стая. Завъртя се на пета към Корал. Очите ѝ бяха присвити.

– Оръжия? – прошепна той.

Не им беше останало време да си извадят разрешително за огнестрелно оръжие – това открай време представляваше проблем заради строгите закони за притежаване на оръжия в Британия. Корал се наведе и нави подгъва на панталона си да му покаже нож в кания, закрепена на глезена ѝ. Той не знаеше за този нож. Бяха пътували с пътническа класа, за да не компрометират прикритието си. Сигурно беше мушнала оръжието в проверения си багаж, после го е прикрепила при глезена си в тоалетната на Хийтроу.

Корал изтегли петнадесетсантиметровия кинжал, титан и стомана, немско производство, ако се съдеше по вида му. Подаде му го.

– Задръж го – каза той и грабна лопата с дълга дръжка от една купчина инструменти наблизко, останала след екипите по разчистването.

Стъпки се приближаваха към площадката на стълбището. Можеше да са просто хора от охраната на музея, но не смяташе да поема никакви рискове.

Пейнтър обясни на Корал какъв е планът му с поредица от знаци, после изключи близката лампа, потопявайки в мрак входа към галерията. Двамата застанаха на позиция от двете страни на входа към взривеното крило. Пейнтър пое поста, който беше по-близо до стълбището, зад купчина дървени палети. Виждаше сравнително добре през процеците, а самият той оставаше в сянка. От другата страна на входа Корал клечеше

зад три мраморни колони.

Пейнтър бавно вдигна ръка. „По мой сигнал.“ От скривалището си той наблюдаваше входа, без да мига. Не се наложи да чака дълго. Тъмна фигура се Приплъзна бързо през него и зае позиция отстрани на излиза на стълбището. Мъжът беше с маска и с карабина на рамото.

Определено не беше от охраната на музея.

Но колко бяха другите?

Появи се втора фигура, облечена и въоръжена по същия начин. Претърсиха коридора. Чуваше се само шумът на вентилаторите. Между тях се появи трета маскирана фигура. Този мъж стискаше Сафия ал Мааз за лакътя с притиснат в ребрата ѝ пистолет.

Сълзи се стичаха по бледото лице на Сафия. Трепереше неистово, докато мъжът я буташе напред. Задъхваше се, сякаш не ѝ достигаше въздух.

– Във... в сейфа в кабинета ми е. – Посочи със свободната си ръка надолу по коридора.

Мъжът, който я държеше, кимна на другите двама да продължат натам.

Пейнтър се плъзна бавно назад, улови погледа на партньорката си и ѝ даде команда със знаци. Тя кимна и с лекота смени позицията си.

В коридора Сафия насочи поглед към входа за галерия Кенсингтън. Знаеше, че двамата американци още са там. Дали нямаше неволно да каже или да направи нещо, което да ги издаде?

Стъпките ѝ се забавиха и гласът ѝ се надигна рязко:

– Моля ви... не ме убивайте! Мъжът я бутна грубо напред.

– Тогава прави каквото ти казваме.

Тя се спъна и залитна, но успя да се задържи на крака. Очите ѝ отново се плъзнаха напред към входа на галерията, Пейнтър осъзна, че уплашеният ѝ вик е бил опит да ги предупреди да се скрият.

Уважението му към доктор Ал Мааз сериозно нарасна.

Двамата маскирани стрелци се плъзнаха напред, подминавайки скривалището на Пейнтър. Оръжията им описаха дъга, покривайки взривената галерия. Като не откриха нищо, продължиха по коридора.

На два метра зад тях третият мъж влачеше Сафия Ал Мааз. Тя огледа галерията на минаване. Пейнтър забеляза облекчението ѝ, като видя, че най-близките до входа помещения са празни.

Когато двамата подминаха позицията му, Пейнтър даде знак на партньорката си.

„Давай!“ Корал изскочи иззад колоните – изтъркалини и оставени

полегнали в коридора – и се придвижи между двамата мъже напред и третия, който държеше Сафия.

Неочакваната ѝ поява стресна мъжа. Пистолетът се отклони от ребрата на пленничката му. Точно това целеше Пейнтър. Не искаше онзи да застреля жената по рефлекс. Това се случваше понякога след удар по главата.

Пейнтър се изниза от сенките и замахна с лопатата.

Главата на стрелеца се пукна отстрани и тялото му се свлече безжизнено на пода, повличайки и Сафия.

– Стойте тук – прошепна Пейнтър и се стрелна да помогне на Корал.

Нямаше нужда. Партньорката му вече се беше задействала Изпълнявайки циганско колело с опора върху свободната си ръка, тя нанесе удар с крака, уцелвайки по-близкия от двамата стрелци в коленете. Той се сринна, останал без опора В същото време другата ѝ ръка метна кинжала с удивителна точност право в основата на черепа на другия и прекъсна гръбначния му мозък. Той падна напред с пресекив стон. Корал довърши колелото си с плавна грация, като гимнастичка, която изпълнява съчетание на земя. Токовете на ботушите ѝ се стовариха върху лице-то на първия мъж, който тъкмо се опитваше да се изправи.

Главата му политна назад, после отскочи обратно, след като се уда-ри в мраморния под.

Тя се превъртя отгоре му, готова да го обезвреди при нужда, но той вече беше изпаднал в безсъзнание. Въпреки това Корал остана нащрек. Другият стрелец лежеше проснат по лице. Единственото движение от-към него беше плъзящата локва кръв върху мрамора. Мъртъв.

Сафия се мъчеше да се измъкне от ръцете на мъртвия си похитител. Пейнтър ѝ се притече на помощ.

– Ранена ли сте?

Тя седна, измъкнала се най-последно изпод безжизненото тяло, от-дръпна се и от протегнатата ръка на Пейнтър.

– Н-не... май не. – Погледът ѝ се плъзна трескаво по кървавата сце-на, без да спре никъде. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш всеки миг ще се пречупи окончателно: – О, Боже, Раян! Застреляха го... долу, на вратата.

Пейнтър погледна към стълбището.

– Има ли още стрелци?

Тя поклати глава с разширени очи.

– Аз... не знам.

Пейнтър се приближи още малко до нея.

– Доктор Ал Мааз – строго каза той, за да привлече остатъците от вниманието ѝ. Тя беше само на крачка от шока. – Чуйте ме. Имаше ли някой друг?

Тя няколко пъти пое дълбоко въздух. От лицето и се излъчваше страх. Потръпна за последно и каза малко по-спокойно:

– Долу... – не. Но Раян...

– Ще ида да видя как е. – Пейнтър се обърна към Корал. – Остани с нея. Аз ще слеза долу и ще сигнализирам на охраната.

Наведе се и взе пистолета на нападателя – Валтер Р38. Лично той не би си избрал такова оръжие. Предпочита своя Глок. В момента обаче тежестта на валтера лягаше и идеално в ръката му.

Корал пристъпи по-близо и измъкна намотка въже от купчина с отломки да върже единствения жив пленник.

– Ами нашето прикритие? – прошепна му тя и хвърли поглед към жената, която бяха спасили.

– Просто сме много находчиви учени – отговори той. Едва доловим проблясък на усмивка се появи в очите ѝ, докато се обръщаше.

Пейнтър тръгна към стълбището. Току-виж свикнал с такъв партньор.

Сафия проследи с поглед мъжа, докато не се скри под нивото на стълбищната площадка. Движеше се толкова безшумно, сякаш се плъзгаше по лед. Кой беше той?

Стон привлече вниманието ѝ обратно към жената. Беше забила коляно в долната част на гърба на последния нападател. Извила бе ръцете му назад, което бе предизвикало и стона на зашеметения пленник. Бързо и вещо стегна с въжето крайниците му. Или имаше опит във връзване на телета, или беше нещо повече от обикновен физик. Отвъд това единично наблюдение любопитството на Сафия излезе в отпуск.

Тя се съсредоточи върху собственото си дишане. Изглежда все още имаше значителен недостиг на кислород във въздуха въпреки работещите вентилатори. Пот покриваше лицето и тялото ѝ.

Остана до стената, коленете плътно прибрани към тялото, ръцете ѝ обвити около тях. Трябваше да устои на силното си желание да се клати напред-назад. Не ѝ се искаше да изглежда чак толкова луда. Тази мисъл като че ли ѝ помогна да се успокои малко. Освен това внимаваше да не поглежда към двамата мъртви. Онзи мъж щеше да вдигне тревога. Охраната щеше да пристигне с палките, фенерите и утешителното присъствие на много хора.

Междувременно коридорът си оставаше прекалено празен, прекалено тъмен, прекалено влажен. Откри, че погледът ѝ непрекъснато се насочва към стълбището. Раян... Нападението се разигра отново пред очите ѝ, като на филмов запис, само че без звук. Онези искаха желязното сърце, нейната находка, с която толкова се гордееше. Раян беше загинал заради находката. Заради Сафия.

Отново...

Разтърси я хлип. Притисна ръце към устата си в опит да го потисне и откри, че се задушаваше.

– Добре ли сте? – попита жената от една крачка разстояние.

Сафия се сви още повече, тресеше се.

– Нищо не ви застрашава вече. Доктор Кроу ще доведе охраната всеки момент.

Тя все така се свиваше на топка в неистово търсене на безопасност.

– Май ще по-добре да... – Гласът на физичката прекъсна задавено.

Сафия вдигна лице. Жената стоеше на една крачка от нея, с изправен, сякаш вдървен гръбнак, ръцете отпуснати, главата отметната силно назад. Сякаш се тресеше от горе до долу. Пристъп. Звукът от давене продължаваше.

Сафия изпълзя на ръце и колене към стълбището, понеже не знаеше какво друго да направи. Какво ставаше?

Тялото на жената внезапно се отпусна и тя падна по очи на пода. В полумрака на коридора малко синьо пламъче припукваше в основата на гръбнака ѝ. Пушек се издигаше от дрехите ѝ. Тя лежеше неподвижно.

Всичко това нямаше никакъв смисъл.

Но когато синьото пламъче угасна, Сафия забеляза тънка жица. Тя се виеше от падналата жена към една фигура, застанала на три метра нататък по коридора.

Още един маскиран стрелец.

Той държеше някакъв странен пистолет. Сафия беше виждала такова устройство и преди... във филмите, не в истинския живот. Тазер. Безшумно електрошоково средство за убиване.

Сафия продължи да пълзи заднишком по гладкия мрамор. Спомни си страха, който я бе обзел на излизане от кабинета ѝ, когато ѝ се стори, че чува нещо, че във византийската галерия примигва светлинка. Не е било от развинтеното и въображение.

Човекът хвърли безполезния вече тазер и тръгна към нея, Сафия скочи на крака със скорост, родена от адреналина и паниката. Стълбището беше пред нея. Ако стигнеше до него и се добереше до

охраняваната зона долу...

Нещо удари мраморния под вдясно от пръстите на краката ѝ. Изсъска и изплю сини искри. Втори тазер.

Сафия отскочи далеч от него и хукна към изхода. Щяха да минат няколко секунди, докато стрелецът презареди тазера... освен ако нямаше и трето оръжие. Стигна до стълбището с мисълта, че всеки миг ще я застигне светкавица. Или просто изстрел.

Не се случи нито едното, нито другото. Тя заслиза по стълбите тичешком.

Гласове я посрещнаха отдолу, викаха силно. Прозвуча изстрел, оглушителен в затвореното пространство. И долу имаше стрелци.

Сафия инстинктивно хукна нагоре. Единствената ѝ мисъл беше да избяга, да не спира да тича. Тичаше с всички сили по две стъпала наведнъж. Тази част от музея нямаше трети етаж.

Стълбите водеха към покрива.

Подмина първата площадка и хвана перилото да вземе завоя. На следващата площадка имаше врата. Аварийен изход. Заключен отвън, но автоматично се отваряше отвътре. Отварянето му задействаше алармената система, а в момента това беше добре. Дано не го заключваха допълнително след края на приемното време за посетители на музея.

Зад нея се чуха стъпки в подножието на стълбището.

Тя се хвърли върху вратата с ръцете напред и натисна аварийната ръчка.

Заключено.

Удари с хлип стоманената врата. Не!...

Пейнтър вдигна ръце, валтерът бе на пода при краката му. Едва не го бяха застреляли в главата. Куршумът беше минал покрай бузата му, достатъчно близо, за да усети нагорещения от минаването му въздух. Само мигновеното приклякане и превъртане го бяха спасили.

Не му беше трудно да си представи как е изглеждал отстрани, клекал до трупа на Раян Флеминг при външната врата с пистолет в ръката. Трима служители на охраната се бяха появили и беше настанал пълен хаос. Минута трескави преговори му бяха спечелили тази ситуация – пуснал пистолета си, с вдигнати ръце.

– Доктор Ал Мааз беше нападната – извика той на единия пазач. Друг проверяваше тялото, а третият говореше по радиостанцията. – Господин Флеминг е бил застрелян, когато са я отвлекли. С партньорката ми успяхме да овладеем ситуацията горе.

Никаква реакция от страна на въоръжения пазач. Сякаш беше глух.

Просто държеше пистолета си, насочен към Пейнтър. Капки пот лъзяха на челото му.

Пазачът с радиостанцията се обърна и каза на колегите си:

– Трябва да го задържим в гнездото, докато пристигне полицията.

Вече са тръгнали насам.

Пейнтър погледна към стълбището. Гризеше го тревога. Изстрелът трябва да се е чул горе. Дали Корал и докторката не бяха предпочели да се скрият и да изчакат?

– Ей, ти! – каза пазачът с пистолета. – Ръцете на главата. Върви натам.

Посочи към коридора обратно на стълбището. Неговият пистолет беше единственото огнестрелно оръжие, с което тримата разполагаха, а мъжът изглеждаше бегло запознат с употребата му. Държеше го твърде хлабаво и твърде ниско. Това сигурно беше единственият пистолет тук и рядко се случваше да го извадят от някой потънал в прах шкаф. Ала скорошната експлозия беше обтегнала нервите на всички.

Пейнтър преплете пръсти на върха на главата си и тръгна в указаната посока. Трябваше да си върне контрола над ситуацията. Държеше ръцете си така, че да се виждат, и се приближаваше до неопитния пазач. Докато се обръщаше, премести тежестта си върху десния крак. Очите на пазача се отклониха за част от секундата. Предостатъчно. Пейнтър ритна с левия крак и уцели пазача в китката.

Пистолетът се плъзна по пода на коридора.

Пейнтър го грабна в движение от пода и го насочи към зашеметеното трио.

– Сега ще направим нещата по моя начин.

Отчаяна, Сафия натисна отново аварийната дръжка на вратата към покрива. Тя не се помръдна. Сафия удари слабовато с юмрук по бравата. После забеляза охранителен контролен панел на стената. Стар панел. Не от електронните скенери, които проверяваха картите им, а с код. Паниката виеше като комар в ухото ѝ.

Всички служители имаха код по подразбиране. Можеше да го смеят когато и както пожелаят. Кодът по подразбиране беше рождената дата на всеки служител. Тя така и не беше променила своя.

Скъръчане на подметка привлече вниманието и и тя се обърнала.

Преследвачът тъкмо беше излязъл на долната площадка. Двамата се изгледаха. Стрелецът държеше пистолет в ръка, Обикновен, а не тазер.

С гръб към вратата, Сафия плъзна пръсти по бутоните на панела и

набра слепешком рождената си дата. След всичките години в музея беше свикнала да вкарва данни в счетоводната програма на компютъра си, без да гледа цифрите.

Като приключи, натисна отново аварийната ръчка.

Тя помръдна леко, но не достатъчно. Все още беше заключено.

– Няма изход – каза стрелецът приглушено. – Слез долу или ще те убия.

Притиснала гръб към вратата, Сафия осъзна грешката си. Охранителната система беше актуализирана след двехилядната година. Сега годината не се вкарваше само с две цифри, а с четири. Разтвори с върховно усилие пръстите си и бързо набра осемте цифри – две за деня, две за месеца и четири за годината, в която беше родена.

Стрелецът пристъпи напред и протегна ръката с пистолета.

Сафия натисна с гръб аварийната ръчка. Вратата се отвори рязко. Студен въздух я обля, когато изскочи с препъване навън и настрани. Куршум рикошира в стоманената врата. Водена от отчаянието, тя засили вратата и я затръшна в лицето на връхлитащия стрелец.

Не изчака да види дали вратата ще се заключи автоматично, а хукна зад ъгъла на изходната покривна конструкция. Нощта беше твърде светла. Къде беше прочутата лондонска мъгла, когато имаше нужда от нея? Трескаво се огледа за убежище.

Малки метални надстройки предлагаха известно прикритие – покрити излази на вентилационни шахти, елинсталация и други подобни. Но всичките бяха изолирани и твърде несигурни. А иначе покривът на Британския музей приличаше на бойници на замък, ограждащи централната зала със стъкления покрив.

Приглушен изстрел прозвуча зад нея. Някаква врата се отвори с трясък.

Преследвачът ѝ беше преодолял препятствието.

Сафия хукна към най-близкото прикритие. Ниска стена обикаляше централната зала, очертавайки ръбовете на покрива от стъкло и стомана. Тя прескочи парапета и се сви зад него.

Краката ѝ бяха върху металния ръб на огромния покрив. Нататък той се простираше в стъклена равнина, разчертана на отделни триъгълни платна. Няколко липсваха, счупени от снощния взрив, дупките бяха временно затворени с листа от пластмаса. Здравите триъгълни стъкла грееха като огледала под светлината на звездите и сочеха към центъра, където лъскавият меден купол на читалнята се издигаше в средата на залата като остров в море от армирано стъкло.

Сафия остана клекнала с пълното съзнание, че изобщо не е успяла да се скрие.

Ако стрелецът се сетеше да погледне зад ниската стена, тя нямаше къде да избяга.

Стъпки изхрусиха по настлания с чакъл покрив. Направиха няколко кръга, спряха за кратко, после пак продължиха. Все някога щяха да се насочат и към нея.

Сафия нямаше избор. Запълзя по покрива, придвижваше се като рак по стъклените пана и се молеше да издържат тежестта ѝ. Тринайсетметрово падане върху твърдия мрамор отдолу би било точно толкова смъртоносно, колкото и куршум в главата.

Само да успее да стигне до островния купол на Читалнята и да се скрие зад него...

Едно от паната се пропука под коляното ѝ като тънък лед. Сигурно е пострадало при взрива. Тя се претърколи встрани миг преди то да хлътне под тежестта ѝ и да се изхлузи от стоманената си рамка. Силен звън проехтя отдолу, когато стъклото се удари в мрамора.

Сафия клечеше на половината път през стъкления покрив като муха, залепнала в огледална мрежа. А паякът със сигурност идваше, привлечен от трясъка.

Трябваше да се скрие, да намери някаква дупка, в която да пропълзи.

Погледна надясно. Имаше само една дупка.

Претърколи се назад към празната стоманена рамка и водена от единствената ясна мисъл да се скрие на всяка цена, праметна крака през рамката, после провря и тялото си. Пръстите ѝ стиснаха стоманения ръб и тя се отпусна надолу, тялото ѝ провисна над тринайсетметровата бездна.

Завъртя се на място, така че да е с лице към предишното си скривалище до стената. Звездната нощ беше ясна и светла. През стъклото видя как маскираната глава наднича над ниския зид, оглеждайки стъкления покрив.

Сафия затаи дъх. Погледнат отвън, покривът изглеждаше огледален заради сребристите светлини на звездите. Би трябвало да е невидима. Само че мускулите на ръцете ѝ започваха да се схващат, острата стомана се впиваше в пръстите ѝ. А тепърва щеше да ѝ трябва сила, за да се изтегли обратно навън.

Погледна към тъмната зала долу. Грешка. Беше толкова високо. Единствената светлина идваше от червените охранителни лампи близо

до стената. Въпреки това тя мерна строшеното стъкло под краката си. Същото щеше да сполети костите ѝ, ако паднеше. Пръстите ѝ стиснаха по-силно ръба, сърцето ѝ заблъска устремно в гърдите.

Откъсна очи от пода и ги вдигна тъкмо когато стрелецът се прекачи през стената. Какво правеше той? Прехвърли се и тръгна по покрива, като внимаваше да стъпва само върху стоманените вътрешни рамки. Идваше право към нея. Как е разбрал?

После се сети. Самата тя беше забелязала покритите с пластмасови листове отвори в покрива. Те бяха като липсващи зъби в бляскава усмивка. Само един отвор не беше покрит. Стрелецът сигурно се е досетил, че жертвата му е паднала вътре, и сега идваше да провери. Движеше се бързо, съвсем различно от нейното паникьосано пълзене. Приближаваше се към скривалището ѝ с пистолет в ръка.

Какво можеше да направи? Нямахше къде да избяга. Просто да се пусне? Поне сама ще е избрала смъртта си. Сълзи изпълниха очите ѝ. Пръстите я боляха. Трябваше само да се пусне, нищо повече. Но пръстите ѝ отказваха да се разтворят. Паниката я беше вдървила до последното мускулче. Висеше си там, докато мъжът пресече и последното пано.

Забеляза я и се дръпна стреснато назад, после се втренчи в нея.

Засмя се ниско и мрачно.

Този смях стресна Сафия.

Пистолетът се насочи към челото и.

– Кажи ми комбинацията...

Прозвуча пистолетен изстрел. Изтрещя счупено стъкло.

Сафия изпищя, изпусна рамката с едната си ръка и увисна на другата. Рамото и пръстите ѝ се усукаха болезнено. Едва тогава забеляза стрелеца на пода долу. Позната фигура. Американецът.

Стоеше с широко разтворени крака и се целеше в нея.

Тя обърна лице нагоре.

Стъкленото пано, върху което беше стоял нападателят, се беше напукало на хиляди парченца и още не се беше разпаднало само заради специалната си обработка. Крадецът се препъна назад и изпусна пистолета. Той литна високо, после се удари силно в напуканото пано. Падна през счупеното стъкло и оттам се запревърта през метрите до мраморния под долу, Крадецът хукна по покрива обратно към ниската стена.

Отдолу американецът стреляше ли, стреляше, стъклени пана се чуха по пътя на куршумите му. Ала крадецът неизменно оставаше една стъпка напред. Най-накрая стигна до стената и се скри зад нея. Изчезна.

Американецът изруга на висок глас. Затича се и застана под Сафия, която висеше на една ръка като някакъв прилеп под тавански греди. Само че за разлика от прилепите нямаше криле.

Опита да се хване и с другата ръка за стоманената рамка. Наложил се да се залюлее леко, но накрая все пак успя.

– Държите ли се? – загрижено попита американецът.

– Май нямам голям избор – ядно извика тя. – Нали?

– Ако залюлеете крака – предложи той, – може би ще успеете да ги преметнете през съседната рамка.

Тя разбра какво има предвид. Пое дълбоко дъх... и с тих вик залюле крака, сви колене и ги преметна през гредата.

Болката в ръцете ѝ намаля незабавно с намалената тежест. Наложил се да стисне устни, за да не извика от облекчение.

– Охраната вече се качва при вас.

Сафия изви врат надолу да погледне американеца. Откри, че ако говори, по-лесно ще удържи желанието да завие като вълк срещу луната.

– Колежката ви... тя...

– Добре е. Поразтърсена е, хубавата ѝ блуза вече за нищо не става, но ще се оправя.

Тя облекчено затвори очи. Слава Богу!... Не би могла да се справи с още една смърт. Не и след Раян. Още няколко пъти дълбоко пое въздух.

– Добре ли сте? – попита американецът.

– Да. Но, доктор Кроу...

– Викай ми Пейнтър... Мисля, че при така стеклите се обстоятелства можем да си говорим на „ти“.

– Май тази нощ два пъти ми спаси живота.

– Така става, като виси човек покрай мен. – Макара че не можеше да я види, Сафия лесно си представи кривата му усмивка.

– Това не е много смешно.

– По-късно ще стане. – Той отиде да вдигне пистолета на крадеца от пода.

Това напомни нещо на Сафия.

– Онзи, дето стреля по него... беше жена. Той продължи да оглежда оръжието.

– Знам.

Оръжието беше Зиг Зауер, 45 мм, с гумиран калъф на дръжката за по-сигурен захват. Не е възможно!... Пейнтър затаи дъх и го обърна.

Предпазителят беше от дясната страна. Изработен по поръчка за стрелец левичар.

Познаваше този пистолет. Познаваше и стрелеца.

Плъзна поглед по пътечката от натрошени стъкла.

Касандра.

ВТОРА ЧАСТ ПЯСЪК И МОРЕ

6. ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

2 декември. 06:42

Международно летище „Хийтроу“

Кара го пресрещна в началото на стълбичката към отворената врата на лиърджета. Запречи пътя и насочи вдървен пръст към фокуса на гнева си.

Гласът ѝ придоби стоманени нотки.

– Искам ясно да се разбере, доктор Кроу, че качите ли се веднъж на този самолет, вече нямате никаква власт. Успяхте да се натресете на тази експедиция, признавам ви го, но присъствието ви определено не е по моя покана.

– Досетих се по топлото посрещане, с което ме удостои вашата глутница корпоративни адвокати – отговори американецът и нагласи на рамото си голямата си туристическа раница. – Кой би се сетил, че няколко костюмари ще дадат такъв решителен отпор.

– Явно не е било достатъчно. Ето ви тук.

Той ѝ се усмихна криво вместо отговор, после сви рамене. Както и преди, не даде никакво обяснение защо американското правителство искаше той и партньорката му да придружат експедицията в Оман. Бяха се появили непреодолими пречки – финансови, закони, дори дипломатически. Всичко това беше допълнително усложнено от медийния цирк, развихрил се около опита за кражба.

Кара винаги бе смятала, че влиянието и е значително, но то бледнееше пред натиска върху експедицията, оказан от Вашингтон. Съединените щати имаха значителни интереси в Оман. Три седмици се беше опитвала да заобиколи бариерите им, но експедицията им беше обречена, освен ако не склонеше да съдейства.

Това, разбира се, още не означаваше, че не си е спечелила отстъпки.

– От тук насетне – твърдо каза тя, – ще бъдете под наше

командване.

– Разбрано.

Краткият отговор я ядоса още повече. Оставена без избор, тя отстъпи встрани.

Той остана на мястото си.

– Не е нужно това. Целта ни тук е обща, лейди Кенсингтън. И двамата търсим едно и също.

Тя свъси вежди.

– И какво по-точно?

– Отговори... отговори на загадки. – Погледна я с тези свои пронизващи сини очи, непроницаеми, но не и студени. За пръв път Кара забележа колко е красив. Не с красотата на модел, а по-скоро с някаква умерена мъжественост, която му идваше отвътре. Косата му беше пусната, тъмна като сянка в пет часа сутринта, макар в момента да беше шест. Долавяше миризмата на афгършейва му, мускусна с нотка на балсам. Или пък самият той си миришеше така?

Кара запази лицето си неподвижно, гласа – равен.

– И на коя загадка търсите отговор вие, доктор Кроу?

Той не мигна.

– Бих могъл да ви задам същия въпрос, лейди Кенсингтън. Каква загадка преследвате вие? Със сигурност ви води нещо повече от академичен интерес към стари гробници.

Кара смръщи още повече чело, очите ѝ засвяткаха. Президенти на мултинационални корпорации веяха под този поглед. Пейнтър Кроу остана незасегнат.

Най-накрая той пристъпи напред и се качи по стълбичката на Лиърджета. Но не и преди да добави една последна загадъчна забележка:

– Струва ми се, че и двамата имаме тайни, които бихме искали да запазим за себе си... поне засега.

Тя го изгледа в гръб, докато се качваше.

Веднага го последва колежката му доктор Корал Новак. Беше висока, атлетична, с удобен сив костюм. Носеше подобна раница с лични вещи. Куфарите и екипировката на учените вече бяха натоварени. Очите на жената се плъзнаха любопитно по дължината на самолета.

Кара ги проследи намръщено, докато не се скриха вътре. Макар да твърдяха, че са обикновени физици и работят за американското правителство, тя веднага бе забелязала печата на военната подготовка, която прозираше във всичко – жилавия атлетизъм, суровия поглед, острите ръбове на костюмите им. Движеха се заедно, в унисон, небрежно и в

същото време нашрек, пазеха си един друг гърбовете. Сигурно дори не съзнаваха всичко това.

А да не забравя и битката в музея. Беше чула подробния доклад за убийството на Райан Флеминг и опита да бъде откраднато желязното сърце. Ако не беше намесата на тези двамата, всичко щеше да бъде загубено. Въпреки очевидните преструвки на доктор Кроу Кара му беше длъжница – и не само за опазването на артефакта. Погледна през пистата към отварящата се врата на терминала.

Сафия бързаше към Лиърджета с куфарче в ръка. Ако двамата американци не бяха в музея по онова време, Сафия със сигурност не би оцеляла.

И въпреки това приятелката ѝ не се беше отървала съвсем невреди-ма след онази нощ. Ужасът, кръвопролитие, смъртта бяха пречупили нещо у Сафия. Вече не протестираше срещу включването си в експедицията, но избягваше да говори за промяната в решението си. Беше обяснила троснато – „Вече няма значение“.

Сафия се приближи до самолета.

– Аз ли съм последна?

– Всички са на борда. – Кара посегна към багажа ѝ. Сафия скъси дръжката на куфара с колелца и го вдигна сама.

– Аз ще го кача.

Кара не спори. Знаеше какво има в куфара. Желязното сърце в предпазна гумирана шушулка, изработена по размерите му. Сафия не допускаше никого до него – не за да го защити, а сякаш то беше товар, който тя трябваше да носи. Кръвният му данък беше само и единствено нейн. Нейно откритие, нейна отговорност.

Вината я засенчваше като траурен покров. Райан Флеминг и беше приятел. Убит пред очите ѝ. Заради парче желязо, което тя беше открила.

Кара въздъхна и я последва по стълбичката.

Сякаш Тел Авив се повтаряше отново.

Никой не бе успял да утеша Сафия тогава... и сега не беше по-различно.

Кара спря на последното стъпало и погледна за последен път към облачните висини на Лондон в далечината, под първите лъчи над изплуващото от Темза слънце. Потърси в сърцето си някакво чувство на загуба. Ала откри само пясък. Това тук не беше истинският ѝ дом. Никога не е било.

Обърна гръб на Лондон и влезе в джета.

Мъж в униформа се подаде през вратата на пилотската кабина.

– Мадам, имаме разрешение от кулата. Излитаме веднага щом кажете.

Тя кимна.

– Добре, Бенджамин.

Пристъпи в централния салон и стюардесата заключи вратата след нея. Джетът беше преустроен така, че да отговаря на нуждите ѝ. Вътрешността на салона беше изцяло в кожа и орехов фурнир, разделена на четири сравнително самостоятелни сепарета. Свежи цветя се кипреха в кристални вази „Уотърфорд“, закрепени към масичките до креслата. Дълъг махагонов бар, антика, на която беше попаднала в Ливърпул стоеше близо до дъното на салона. Зад бара двойка врати хармоники водеха към частния кабинет и спалнята на Кара.

Позволи си една самодоволна усмивка, като видя как се повдигнаха веждите на Пейнтър Кроу, докато оглеждаше обстановката. Явно не беше свикнал на такъв лукс със заплатата си на физик, дори и с тази, която му се плащаше за работа по поръчка на правителството. Икономът на самолета му подаде напитка, вероятно газирана вода с лед. Чашата му издрънча, когато той се обърна.

– И какво... няма печени в мед фъстъци? – измърмори Кроу. – Мислех, че пътуваме в първа класа.

Усмивката ѝ повехна, когато той се отправи към мястото до доктор Новак. Самодоволно копеле...

Всички се заеха да си намерят място, когато пилотът обяви, че излитат. Сафия седна сама. Нейният дипломант Клей Бишоп вече си беше закопчал предпазния колан в другия край на салона и зяпаше през прозореца. На ушите му имаше слушалки, свързани с дискмен в скута му и той явно не забелязваше нищо наоколо.

Всичко изглеждаше наред и Кара тръгна към бара. Обичайното ѝ питие я чакаше – чаша изстудено шардоне. Произведено в „Сейнт Себастиан“, френска винарна. За пръв пъти бяха позволили да го опита на шестнайсетия си рожден ден, сутринта преди лова. Оттогава тя изпиваше по една чаша всяка сутрин в чест на баща си. Завъртя чашата и вдъхна резливия букет на виното, с жилка на праскова и дъб. Дори след всичките тези години ароматът моментално я върна към онази сутрин, така натежала от обещания. Чуваше смеха на баща си, далечния лай на камилите, шепота на вятъра под изгряващото слънце.

Толкова съм близо сега... след толкова много време...

Отпи бавно, удавяйки неприятната сухота в устата си. Главата ѝ

жужеше от двете таблетки, които беше взела преди два часа, след като се събуди. С устните си усети лекия тремор на пръстите, които държаха чашата. Не биваше да смесва алкохол с успокоителни по рецепта. Но пък нали беше само една чаша шардоне! Дължеше я на баща си.

Свали чашата и откри, че Сафия я гледа. Лицето ѝ беше непроницаемо, но в очите ѝ имаше загриженост. Кара срещна погледа ѝ, без да отклони очи, и го задържа. Сафия първа отстъпи и обърна поглед към прозореца.

Никоя от двете не намираще думи да утеша другата. За разлика отпреди...

Пустинята беше откраднала част от живота им, част от сърцата им. И само сред пясъците можеха да си ги върнат.

11:42

Маскат, Оман

Омаха излетя през вратата на Министерството на националното историческо наследство.

Залюлялата се назад врата едва не удари в лицето брат му Дани, който вървеше след него.

– Омаха, успокой се.

– Проклети бюрократи... – Той продължи тирадата си и след като излязоха на улицата. – Тук ти трябва разрешение да си избършеш гъза.

– Получи, каквото искаше – успокоително рече Дани.

– Да, ама ми отне цялата сутрин. И единствената причина най-накрая да получим разрешение да натоварим в джиповете резервен бензин, беше желанието на Адолф бин Задник да излезе в обедна почивка.

– Успокой се. – Дани го стисна над лакътя и го дръпна към бордюра. Хората вече се обръщаха след тях.

– А и Сафия... самолетът на Кара каца след... – Омаха погледна часовника си. – След малко повече от час.

Дани махна за такси. Бял мерцедес седан се отдели от близката таксиметрова стоянка и се плъзна към бордюра. Дани отвори вратата и набута Омаха вътре. За техен късмет колата беше с климатик. Наближаваше обяд и температурите вече надвишаваха четиридесет градуса.

Хладното купе поохлади и раздражението на Омаха. Наведе се напред и почука по плексигласовата преграда между задната седалка и шофьора.

– Летище Сийб.

Шофьорът кимна и се включи в движението, без да даде мигач, просто се намърда в натоварения обеден трафик. Омаха се облегна назад на седалката до брат си.

– Никога не съм те виждал толкова нервен – каза Дани.

– Какви ги говориш? Нервен? Бесен съм. Дани погледна през прозореца.

– Да бе... сякаш мисълта, че ще се срещнеш лице в лице с бившата си годеница не ти е скъсила малко фитила тази сутрин.

– Сафия няма нищо общо с това.

– Тъхъ.

– Нямам никаква причина да бъда нервен.

– Продължавай да си го повтаряш, Омаха.

– Млъкни.

– Ти млъкни.

Омаха поклати глава. И двамата редовно не си dospиваха, откакто бяха пристигнали тук преди две седмици. Имаше хиляда и една подробности, за които да се погрижиш, ако искаш да организираш експедиция за толкова кратко време – разрешителни, документация, да наемеш охрана, работна ръка и камиони, да си осигуриш достъп до въздушна база Тумрайт, да закупиш достатъчен запас преносима вода, петрол, оръжия, сол, сухи химически тоалетни, да организираш персонала. И всичко това се беше стоварило върху раменете на братята Дан.

Неприятностите в Лондон бяха забавили пристигането на Кара. Ако тя беше пристигнала тук по план, подготовката за експедицията щеше да мине значително по-гладко. Лейди Кенсингтън беше легендарна фигура в Оман, местната майка Тереза, голямата филантропка. Из цялата страна музеи, болници, училища и сиропиталища се кичеха с благодарствени плочи с нейното име. Нейната корпорация помагаше да бъдат спечелени многобройни доходоносни договори – за петрол, минерални залежи и прясна вода – за страната и народа.

Но след инцидента в музея Кара беше помолила братята да се снишат и да не споменават името ѝ, освен ако не е крайно необходимо.

Така че Омаха изгълта килограми аспирин.

Таксито излезе от бизнес района на Маскат и пое през тесните улички покрай каменните стени на стария град. Движеха се след камион, натоварен с борови дървета, който оставяше пътека от сухи иглички след себе си.

Коледни елхи. В Оман.

Така стояха нещата в отворения към – Запада Оман – мюсюлманска

страна, която празнуваше рождението на Христос. Това можеше да се обясни с личното отношение към тези неща на главата на оманската монархия султан Кабус бин Сайд. Получил образованието си в Англия, султанът беше отворил страната си към широкия свят, осигурил бе значителни граждански права на народа си и беше модернизирал инфраструктурата на страната.

Таксиджията включи радиото. Откъс от Бах се понесе от колоните. Любимият композитор на султана. По силата на кралски декрет по обед беше разрешено да се пуска само класическа музика. Омаха погледна часовника си. Пладне.

Погледна през прозореца. Сигурно е хубаво да си крал, Дани се обади:

– Мисля, че ни следят.

Омаха погледна към брат си да види дали не се майтапи. Дани надничаше над рамото си.

– Сивото беемве, четири коли назад.

– Сигурен ли си?

– Беемве е – убедено каза Дани. А Дани – типично юпи, което обожаваше всичко произведено в Германия – разбираше от коли. – Забелязах същата кола паркирана близо до хотела ни, после пак я видях на входа към паркинга пред природонаучния музей.

Омаха присви очи.

– Може да е съвпадение... същата марка, но различни коли.

– Пет-четиридесет-и. Хромирани тасове по поръчка, тонирани стъкла. Дори...

Омаха го прекъсна.

– Дрънкаш като продавач на коли в автосалон. Стига толкова, вярвам ти.

Но ако наистина ги следяха, възникваше един много важен въпрос.

Защо?

Замисли се отново за кръвопролитие и насилието в Британския музей. Дори тукашните вестници бяха писали за него. Кара го беше предупредила да бъде много внимателен и да не вдига шум около експедицията. Той се наведе напред.

– При следващата пресечка свий надясно – каза на арабски. Надяваше се или да се отърве от опашката, или поне окончателно да се убеди, че ги следят.

Шофьорът не му обърна внимание и продължи право напред.

Омаха усети как стомахът му се свива от внезапен пристъп на

паника. Опитва да отвори вратата. Беше заключена.

Подминаха отбивката към летището.

Бах все така се лееше от колоните.

Той дръпна отново дръжката на вратата.

По дяволите!

12:04

Над Средиземно море

Сафия гледаше книгата в скута си, сляпа за думите. През последния половин час не беше обърнала и една страница. Напрежението опъваше нервите ѝ. Мускулите на раменете ѝ се бяха свили на възли, а зъбите я боляха от тъпото главоболие.

Погледна навън към облениите в слънце сини простори. Без нито едно облаче. Огромно празно платно. Сякаш напускаше един живот и пътуваше към друг.

Което до голяма степен беше точно така.

Изоставяше Лондон, апартаментата си, каменните зидове на Британския музей, всичко, което през последните десет години беше смятала за сигурно пристанище. Но тази сигурност се беше оказала илюзорна, толкова крехка, че се разби само за една нощ.

Ръцете и отново се бяха оцапали в кръв. Заради нейната работа.

Раян...

Сафия не можеше да изтрие от спомените си краткия проблясък на изненада в очите му, когато куршумът го отдели от този свят. Минали бяха седмици, а тя все още често изпитваше нужда да мие лицето си, понякога посреднощ. Кафяв сапун и студена вода. Нищо не отмиваше спомена за кръвта.

И макар да си даваше сметка за илюзорната природа на сигурността, обещана ѝ от Лондон, градът все пак се беше превърнал в неин дом. Там тя имаше приятели, колеги, любима книжарница, кино, в което проектираха стари филми, кафене, където сервираха съвършеното капучино с карамел. Животът ѝ се беше вписал в улиците на Лондон.

А да не забравя и Били. Беше оставила котарака си при Джулия, биоложка от Пакистан, която живееше под наем в апартаментата под нейния. Преди да тръгне, Сафия бе шепнала дълги обещания в ухото на котарака, обещания, които се надяваше да изпълни.

И въпреки всичко Сафия се притесняваше до мозъка на костите си. Част от тревогата ѝ беше необяснима, нещо като всепоглъщащо

уещане за зла орис. Тя плъзна поглед из салона. Ами ако всички тях ги сполети съдбата на Раян, ако свършат в градската морга, а после ги погребат в някое студено гробище с падането на първия сняг?

С това тя просто не можеше да се справи.

Дори мисълта за това превръщаше вътрешностите и в лед. Дишането дереше болезнено стегнатото гърло. Ръцете ѝ започваха да треперят. Сафия се помъчи да спре навреме вълната от паника, чиито признаци познаваше толкова добре. Концентрира се върху дишането си, насочвайки мислите си навън, далеч от собствения си уплашен център.

Приспивното жужене на двигателите беше накарало всички други да свалят назад облегалките на креслата си и да поспят малко, докато летяха на юг. Дори Кара се беше оттеглила в частните си покои – но не за да дремне. Приглушен шепот стигаше до Сафия през вратата. Кара се готвеше за пристигането им, уреждайки последните досадни подробности. Спеше ли въобще напоследък?

Някакъв шум привлече вниманието на Сафия. Пейнтър Кроу стоеше до креслото ѝ, появил се там сякаш с магия. Носеше висока чаша с ледена вода в едната ръка, а с другата ѝ подаде малка кристална чашка, пълна догоре с кафеникава прозрачна течност. Бърбън, ако се съдеше по миризмата.

– Изпий го.

– Не ис...

– Просто го изпий. Не сърбай. Глътни го наведнъж. Ръката ѝ се вдигна и взе чашката, по-скоро защото я беше страх да не се разлее, отколкото от желание да изпълни заръката му. Не бяха говорили от онази кървава нощ, освен дето тя му беше благодарила набързо, след като я бяха спасили.

Той се настани на съседното място и махна към питието в ръката и.

– Давай.

За да избегне спора, тя вдигна чашата и изля съдържанието и в гърлото си. То я изгори по целия си път надолу, изпълни ноздрите ѝ, после се слегна с огнена топлина в стомаха ѝ. Върна му чашата.

Той размени празната за високата чаша с водата.

– Газирана вода с лимон. Сърбай по малко.

Сафия го направи, като държеше чашата с две ръце.

– По-добре ли си? Тя кимна.

– Нищо ми няма.

Кроу я гледаше, облегнат на едно рамо, за да вижда лицето ѝ. Тя предпочиташе да не го поглежда в очите и погледът и се задържа върху

протегнатите му крака. Той кръстоса глезени и чорапите му се показаха. Черни.

– Не си виновна ти.

Тя застина. Толкова ли личеше чувството ѝ за вина? Смути се.

– Не си – повтори той. В гласа му нямаше загриженост, с каквато други се бяха опитвали да я успокоят – колеги, приятели, дори полицейският психолог. Гласът на Пейнтър беше само и единствено делови.

– Райн Флеминг се е озовал на лошо място в лош момент. И толкова.

Очите ѝ се стрелнаха към него, после се отклониха отново, Усещаше жегата в него, също като бърбъна, топъл като уиски и мъжествен. Намери сили да заговори, да възрази.

– Райн нямаше да е там... ако... ако аз не бях останала да работя толкова до късно.

– Глупости!

Категоричността му я стресна. Пейнтър продължи:

– Флеминг беше в музея заради нас. Заради Корал и мен. Присъствието му там през онази нощ нямаше нищо общо с теб или с артефакта, който ти откри. Нас ще обвиниш ли?

Част от нея ги обвиняваше, малка част. Въпреки това Сафия поклати глава, защото знаеше чия е истинската вина.

– Крадците искаха да се докопат до сърцето, което аз открих.

– Аз пък съм сигурен, че това не е първият опит за кражба от музея. Ако не се лъжа, само преди четири месеца са се опитали да отмъкнат един етруски бюст. Крадците се вмъкнали през покрива.

Сафия остана с наведена глава.

– Райн беше шеф на охраната, вършеше си работата. Знаел е какви рискове поема.

Макар да не беше напълно убедена, стегнатият възел в стомаха ѝ се поотпусна малко. Но пък може и да беше от алкохола.

Ръката му докосна нейната.

Тя се дръпна като опарена, но американецът не се отказа. Хвана ръката ѝ в шепите си, топли дори след студената чаша с газирана вода.

– Лейди Кенсингтън може и да не одобрява участието ни в тази експедиция, но просто исках да знаеш, че не си сама. Заедно ще се погрижим за всичко.

Сафия кимна бавно, после издърпа ръката си, смутена от тази неканена близост, от вниманието, оказано ѝ от мъж, когото почти не познаваше. Все пак стисна двете си ръце да запази топлинката.

Той се облегна назад, навярно усетил смущението ѝ. Очите му грееха весело.

– Гледай просто да висиш наоколо... вече знам, че много те бива в това.

Сафия си представи как виси и се полюшва от покрива на музея. Каква гледка е била само! И напук на всичко една усмивка повдигна крайчетата на устните ѝ, първата след онази ужасна нощ.

Пейнтър я погледна изпитателно, изражението му сякаш казваше „Ето че можеш“. Стана.

– По-добре да опитам да поспя... същото важи и за теб. С мисълта, че нещо такова може и да се окаже по силите и сега, тя го проследи с поглед как крачи безшумно по застлания с килим под на салона към мястото си. Вдигна пръст и докосна бузата си, докато усмивката ѝ угасваше. Топлината на бърбъна все още я грееше издълбоко и ѝ помагаше да открие центъра на тежестта си. Как е възможно нещо толкова простичко да и донесе толкова голямо облекчение?

Ала Сафия разбираше, че облекчението се дължеше не толкова на алкохола, колкото на милото отношение. Беше забравила какво е това. Не и се беше случвало от...

12:13

Омаха се сви ниско на седалката и ритна с два крака преградата, която ги делеше от шофьора на таксито. Без успех. Все едно да рита стомана. Бронирано стъкло. Удари с лакът страничния прозорец.

Бяха попаднали в капан. Похитени.

– Все още ни следват – каза Дани и кимна назад към следващото ги беемве седан, на петдесетина метра зад тях. Неясни фигури се виждаха на предните и задните места.

Таксито се движеше през жилищен квартал с хубави къщи, всичките боядисани в различни оттенъци на бялото. Слънцето се отразяваше ослепително в мазилката им.

Другата кола поддържаше темпото зад тях.

Омаха отново се обърна напред.

– Лейх? – изляя той на арабски. – Защо?

Шофьорът продължи да не им обръща внимание, мълчеше стоически и умело управляваше колата по тесните улички.

Дани беше насочил вниманието си към своята врата и се взираше в страничния панел.

– Top coupe-ongles, Омаха – каза той на френски, явно с намерение да изключи шофьора от разговора, и протегна ръка ниско, така че шофьорът да не го види.

Омаха бръкна в джоба си. Какво се надяваше да постигне Дани с неговата нокторезачка? Попита на френски:

– Смяташ да си ноктоизрежеш път навън?

Дани не погледна към него, само кимна с глава напред.

– Онова копеле там ни е заключило, използвайки опция та за защита на деца. Направено е така, че хлапетата да не могат да отварят задната врата.

– Е, и?

– Ами ще използваме същата опция, за да се измъкнем. Омаха извади нокторезачката от джоба си. Беше закачена за ключодържателя му. Подаде я на Дани.

– Какво смяташ да...

Дани му изшътка, отвори нокторезачката и изпъна малката пила.

– Списанията непрекъснато пишат колко чувствителна била системата за безопасност на мерцедесите. Трябвало да се внимава дори когато отваряш панела за достъп.

Панел за достъп?

Преди да е попитал на глас, Дани се обърна към него.

– Кога да си пробваме късмета?

Може би веднага, помисли си Омаха. Но малко по-напред се виждаше голям открит пазар. Той даде знак, като държеше ръката си ниско.

– Ей там би било най-добре. Можем да се скрием сред сергиите и магазинчетата. Онези в беembeто ще ни изгубят дирите.

Дани кимна.

– Бъди готов. – Облегна се назад. Пиличката чакаше в готовност под три отпечатани букви под прозореца – SRS.

Safety restraint system. Контрол на системата за безопасност.

– Въздушни възглавници? – попита Омаха, като този път забрави да говори на френски.

– Странични въздушни възглавници – потвърди Дани. – Когато някоя от възглавниците се задейства, за да защити пътниците, всички ключалки автоматично се изключват, така че спасителният отряд да има достъп до автомобила.

– Значи ти ще...

– Почти стигнахме пазара – просъска Дани. Шофьорът намали при входа за пазара, който гъмжеше от купувачи по това време на деня.

– Сега – измърмори Омаха.

Дани заби пилчката под SRS-панела и яростно я развъртя като зъболекар, който се бори с упорит кътник.

Нищо не се случи.

Седанът се плъзна през пазара и започна да набира скорост.

Дани натисна с тяло, като псуваше под нос. Грешка. С пукот като от фойерверки страничната въздушна възглавница се наду право в лице-то на Дани и главата му отхвъркна назад от мекия юмручен удар.

Алармената система на колата се включи. Шофьорът наби спирачки.

Дани примигна, като държеше носа си. Изпод пръстите му се стича-ше кръв.

На Омаха не му остана време за по-подробен оглед. Посегна покрай брат си и дръпна силно дръжката на вратата. Тя се отвори веднага. Бог да благослови немското автомобилостроене!

Омаха бутна силно брат си и му кресна:

– Излизай!

Замаян, Дани наполовина се претърколи, наполовина падна от зад-ната седалка. Приземиха се на паважа и се изтърколиха на няколко крачки. Намаляващата кола спря малко по-нататък.

Омаха се изправи на крака, като дърпаше Дани с едната ръка, сила-та му бе подхранена от страха. Бяха само на няколко крачки от входа на пазара.

Но беемвето летеше напред... после задницата му поднесе, когато наби спирачки пред пазара.

Омаха хукна, повлякъл Дани след себе си.

Три врати се отвориха едновременно. Тъмни фигури с маски на ли-цата изскочиха навън. Пистолети се появиха и уловиха слънцето с из-лъсканите си метални части. Пушка описа дъга във въздуха.

Омаха стигна до началото на пазара и избута някаква жена, понесла кошница с хляб и плодове. Самуни и фурми се разлетяха високо във въздуха.

– Съжалявам – измърмори той и хлътна в пазара. Дани тичаше по петите му, лицето му бе окървавено от носа надолу. Счупен ли беше?

Тичаха по централната пътека между сергиите. Пазарът се прости-раше като лабиринт. Тръстикови покриви пазеха големи колички и буд-ки, натоварени с топове коприна и кашмир, кошове нар и ядки, кофи ра-ци и бяла риба в лед, варели туршия и кафе на зърна, букети прясно наб-рани цветя, хляб, сушено месо. Въздухът пушеше с дима от откритите

скар, а от лютите подправки ти се насълзяваха очите. Пътечките между сергиите воняха на кози и пот. Други излъчваха силна сладникава миризма. Тамян и мед.

И в този лабиринт се буташе тъпна хора от целия арабски свят, че и отвъд. Лица с всякакъв цветови оттенък се мяркаха пред погледа, очите широко отворени, някои зад була, повечето – не. Настигаха ги гласове, които им викаха на различни диалекти на арабски, хинду и английски.

Омаха и Дани бягаха през шаренията и суетнята, свръщаха наляво и надясно, после направо. Зад тях ли бяха преследвачите? Или щяха да ги пресрещнат? Можеха само да гадаят. Не им оставаше друго, освен да тичат.

В далечината особените сирени на оманската полиция се извисиха над врявата на тъпата. Идваше помощ... но дали щяха да оцелеят достатъчно дълго, за да се възползват от нея?

Омаха хвърли поглед назад, докато тичаха през един дълъг, прав и тесен базар. В другия му край се появи маскиран стрелец, главата му се въртеше като радар. Лесно беше да го забележиш, защото хората се разбягаха във всички посоки, освобождавайки празно място около него. Той изглежда чу полицията. И неговото време изтичаше.

Омаха не смяташе да го улеснява. Отново повлече Дани и се сляха със забързаната тъпна. Свърнаха зад един ъгъл и хлътнаха в магазинче за плетени кошници и глинени съдове. Облеченият в дълга роба собственик погледна окървавеното лице на Дани и заразмахва настоятелно ръце да се махат, като викаше на арабски.

Без значителни комуникативни умения нямаше да си осигурят убежище тук.

Омаха извади портфейла си и разгъна във ветрило няколко банкноти от по петдесет риала. Общо десет на брой. Продавачът сведе поглед към ветрилото и примижа с едно око. Да се спазари или да не се спазари? Омаха понечи да си прибере банкнотите, но една ръка го спря.

– Калас! – обяви старецът и им махна да се снишат. Договорено!

Омаха клекна зад купчина нанизани една в друга кошници. Дани зае позиция в сянката на голяма глинена делва. Беше достатъчно голяма да се скрие вътре в нея. Той стисна носа си в опит да спре кървенето.

Омаха проточи врат да надзърне към алеята вън. Топуркането на сандали и шумоленето на развети роби затихнаха бързо. Един мъж заста на ъгъла, маскираното му лице се въртеше като стрелка на компас. Полицейските сирени приближаваха пазара. Стрелецът наведе глава настрани, за да определи разстоянието. Налагаше се да изостави търсенето

ако искаше да не го хванат.

Омаха усети прилив на растяща увереност.

Докато брат му не кихна.

12:45

Пристигане

Лиърджетът направи кръг над водата, подготвяйки се за спускане към Международно летище Сийб. Сафия гледаше през малкия прозорец.

Град Маскат се разстилаше под нея. Всъщност се състоеше от три града, разделени от хълмове на отделни райони.

Най-старата част, умно наречена Стария град, се появи, когато дже-тът изви надясно. Каменни зидове и стари сгради се гушеха по протеже-ние на дългия, извит като полумесец залив от синя вода, бялата му пясъчна ивица бе обсипана с точките на финикови палми. Заобиколен от стари градски стени, градът приютяваше двореца Алам и драматично извисяващите се каменни фортове Мирани и Джалай.

Спомени обвиваха всичко, което Сафия виждаше, трепкащи като отраженията в тихата вода на залива. Отдавна забравени събития оживя-ваха – как тича по тесните улички с Кара, първата ѝ целувка в сенките на градските стени, вкусът на бонбоните с кардамон, посещенията в султанския дворец, очаквани с трепет и задължителен повод за купуване на нова рокля.

Сафия усети хлад, който нямаше нищо общо с климатика на сало-на. Домът и родината се сляха треперливо в главата ѝ. Трагедия и радост.

После, когато самолетът сви под ъгъл към летището, Стария град изчезна, заменен от квартала Матра... и градското пристанище. От една-та страна към доковете бяха пристанали модерни тежки кораби, от дру-гата – стройните едномачтови платноходи на древна Арабия.

Сафия плъзна поглед по гордата редица от дървени мачти и свити платна, толкова различни от стоманените дизелови чудовища. Това по-вече от всичко характеризираше нейната родина – древното и съвремен-ното, смесени, но и различни завинаги.

Третата част на Маскат беше най-безинтересната. Навътре в суша-та, плъзнал по склоновете на хълмовете, се издигаше Руви, модерният делови център, бизнесщабът на Оман. Корпоративните офиси на Кара се намираха именно там.

Пътят на самолета бе очертал неволно живота на Сафия и Кара – от

Стария град до Руви, от палави деца, играещи на улицата, до ограничения на корпоративните офиси и прашните музеи.

А сега и настоящето.

Джетът се сниши към летището, захождайки към пистата. Сафия се облегна назад. Другите пътници зяпаха през прозорците.

Клей Бишоп седеше в другия край на салона и клатеше глава в такт с дигитализираната мелодия откъм дискмена му. Тъмните очила току се плъзваха надолу по носа му и той ги буташе нагоре с един пръст. Беше с обичайната си униформа – дънки и тениска.

Пред него Пейнтър и Корал се бяха навели към прозореца отстрани. Говореха си тихо. Тя сочеше, той кимаше, заврял пръсти в кичур от косата си, сплъстил се по време на дрямката.

Кара застана на прага на частния си апартамент.

– Кацаме – каза ѝ Сафия. – По-добре седни някъде.

Кара махна леко с пръсти в знак, че няма повод за притеснение, но все пак тръгна към празното място до Сафия и се отпусна тежко. Не заkopча предпазния колан.

– Не мога да се свържа с Омаха – каза тя без предисловие.

– Какво?

– Не вдига мобилния си. Сигурно го прави нарочно.

Това не е в стила на Омаха, помисли си Сафия. Може и да се измъкваше от време на време, но по отношение на работата си винаги беше точен.

– Сигурна съм, че е зает с нещо. Ти го натовари с много неприятна задача. Знаеш колко докачливи и упорити могат да бъдат културните аташета в Маскат.

Кара изсумтя с раздразнение.

– Да има късмет да не ни чака на летището!

Сафия забеляза колко разширени са зениците ѝ въпреки ярката светлина. Кара изглеждаше едновременно изтощена и възбудена.

– Щом е казал, че ще ни чака, значи ще бъде там. Кара я погледна с въпросително вдигната вежда.

– Самата благонадеждност в мъжки гащи?

Сафия усети болка, вътрешностите ѝ сякаш се извиха в две противоположни посоки. Навикът я подтикваше да го защити, както беше правила в миналото. Ала споменът за пръстена, който беше сложила обратно в ръката му, я стисна за гърлото. Той така и не беше разбрал дълбочината на болката и.

Но пък и кой би я разбрал?

Положи съзнателно усилие да не поглежда към Кроу.

– По-добре се закопчай – предупреди тя Кара.

12:53

Кихавицата на Дани беше силна като пистолетен изстрел и успя да стресне два гълъба в клетка в съседното магазинче. Крилете им запляскаха в бамбуковите решетки.

Омаха гледаше как маскираният стрелец се обръща и тръгва към тях. На един метър от Омаха Дани покри с ръка носа и устата си и се сниши още повече зад високата глинена делва. Кръв се стичаше безпрепятствено по брадичката му. Омаха премести тежестта си върху петите и се напрегна, готов да скочи. Изненадата беше единствената им надежда.

Полицейските сирени виеха вече съвсем близо до пазара Ако Дани беше устискал още минутка...

Стрелецът държеше пушката си с приклада на рамото насочена напред, и се приближаваше леко приклепнал, явно не беше новак. Омаха стисна юмуци. Ще трябва да избие пушката високо, после бързо да приклепне.

Преди да е помръднал, собственикът на магазинчето хукна напред, изцяло в полезрението на Омаха. Размахваше ветрило в едната си ръка, а с другата си бършеше носа.

– Хасасея – измърмори той и занарежда някакви кошници над главата на Омаха, ругаейки настинката си. Престори се на изненадан при вида на стрелеца, вдигна високо ръце, изпусна ветрилото и заотстъпва назад.

Стрелецът изпсува приглушено и му махна с пушката да се скрие отзад. Той се подчини, мина зад един нисък тезгях и покри главата си с ръце.

Откъм входа за пазара скърцане на спирачки обяви пристигането на оманската полиция. Сирените виеха.

Стрелецът погледна натам, после направи единственото възможно нещо. Пристъпи към голямата делва, която скриваше Дани, и мушна пушката си вътре. След като се огледа за последно, свали маската си и също я хвърли в делвата. После, замятайки полите на пясъчножълтата си роба, се устреми към центъра на пазара с явното намерение да се смеси с купувачите.

Анонимен.

Само че Омаха си беше държал очите отворени на четири. И беше видял лицето, нейното лице.

Смугла кожа, дълбоки кафяви очи, татуирана сълза под лявото око.
Бедуинка.

След като изчака малко, Омаха излезе от скривалището си. Дани също изпъзля от своето. Омаха му помогна да се изправи.

Появи се собственикът и се зае да оглажда придирчиво робата си.

– Шук ран – измърмори през окървавения си нос Дани благодарност към стареца.

С типичната склонност на местните хора да омаловажават постъпките си мъжът сви рамене.

Омаха извади още една банкнота от петдесет риала и му я подаде.

Съдържателят скръсти ръце с дланите надолу.

– Калас. – Вече бяха сключили сделка. Би било обида да се пазари отново за същото нещо. После старецът отиде до една купчина кошници и издърпа най-горната. – За теб – каза той. – Подарък за хубава жена.

– Би кам? – попита Омаха. Колко? Мъжът се усмихна.

– За теб? Петдесет риала.

Омаха му върна усмивката, понеже знаеше, че са го преметнали, но въпреки това му подаде банкнотата.

– Калас.

Тръгнаха към входа на пазара и Дани го попита носово:

– Защо, по дяволите, онези момчета се опитаха да ни отвлекат?

Омаха сви рамене. Нямаше представа. Явно Дани не беше успял да огледа нападателя. Не момчета... момичета. Като се замислеше сега... за начина, по който се движеха... като нищо може всичките да са били жени.

Омаха си представи отново лицето на жената с пушката. Кожата ѝ грееше под лъчите на слънцето.

Приликата бе изумителна.

Жената толкова приличаше на Сафия, че можеше да ѝе сестра.

7. СТАРИЯ ГРАД

2 декември, 17:34

Международно летище „Сийб“

Пейнтър вървеше зад дрънчащата количка, натоварена с оборудване и екипировка. Пистата беше толкова нажежена, че въздухът над нея сякаш вреше, а кислородът се изпаряваше и оставаше само тежката, изгаряща дробовите влага.

Пейнтър размаха ръка пред лицето си. Не за да се охлади, което тук не беше възможно, а просто да раздвижи въздуха, колкото да си поеме дъх.

Поне най-накрая отново се движеха. Бяха ги забавили три часа, през които стояха затворени в самолета заради засилените мерки за сигурност след опита за отвлечане на двама от хората на лейди Кенсингтън. Явно ситуацията беше овладяна в достатъчна степен, щом най-после им бяха позволили да слезат от самолета.

Корал вървеше до него, нашрек, очите ѝ гледаха на четири. Единственият признак, че следобедната жега се отразява на партньорката му, бяха миниатюрните капчици пот по гладкото ѝ чело. Беше покрила светлорусата си коса с бежова кърпа, дадена и от Сафия, част от традиционната оманска носия, наречена „лихаф“.

Пейнтър примижа, загледан напред.

Ниското слънце хвърляше трептящи миражи по пистата и се отразяваше във всяка повърхност, дори и в мръсносивата сграда, към която се придвижваше вкупом групата им. Придружаваха ги омански митнически служители, а от двете им страни се нижеше малка делегация, пратена от султана.

Султанските хора бяха натруфени в мъжки национални носии – бели роби без яка с дълги ръкави, които се наричаха „дишдаша“, покрити с черни плащове със златна и сребърна бродерия по краищата. Носеха и памучни тюрбани в различни цветове и шарки, както и кожени колани със сребърна украса. На тези колани всеки от мъжете носеше „канджар“ в кания, традиционния кинжал тук. В този случай бяха кинжали Санди, от чисто сребро или злато, белег за висок обществен ранг, ролексите на оманските богаташи.

Кара, следвана от Сафия и нейния дипломат, разговаряха разгорещено с мъжете от делегацията. Изглежда хората, натоварени да организират експедицията на местна почва, Доктор Омаха Дан и неговият брат, бяха задържани от полицията. Подробностите около осуетеното отвлечане все още бяха твърде оскъдни.

– А Дани добре ли е? – попита Сафия на арабски.

– Добре е, добре е, милейди – увери я един от мъжете. – Разкърва-вен нос, нищо повече. Вече са се погрижили за него бъдете спокойна.

Кара се обърна към главния сред тях:

– И кога можем да тръгнем?

– Негово величество султан Кабус лично се разпореди за транспортирането ви до Салала. Няма да има повече неприятности. Само ако бяхме разбрали по-рано... че вие лично ще придружавате...

Кара махна с ръка.

– Няма значение. Стига да не ни забави нещо друго.

Отвърнаха и с поклон. Фактът, че високопоставеният служител не се беше засегнал от троснатите ѝ думи, говореше много за влиянието на лейди Кенсингтън в Оман.

Дотук с намерението да не се вдига шум около експедицията, помисли си Пейнтър.

Насочи вниманието си към придружителката на Кара. Тревога дълбаеше бръчици в ъгълчетата на очите ѝ. Краткотрайният ѝ душевен покой в края на полета беше изчезнал, когато се разбра за неприятностите тук. Тя стискаше куфарчето в две ръце и отказа да го остави заедно с древния му товар на количката за багаж.

И все пак една решителна искрица светеше в очите ѝ, или пък беше само отражение от златните точки в зелените ѝ ириси. Пейнтър си спомни как висеше от стъкления покрив на музея. Долавяше голяма сила у нея, скрита надълбоко, но все пак я имаше. Дори и земята тук сякаш го усещаше. Слънцето, което се отразяваше ясно във всичко друго тук, галеше нейната кожа, сякаш да я посрещне с добре дошла, и отливаше чертите и в бронз. Красотата ѝ, приглушена преди, сега грееше по-ярко, като скъпоценен камък в свършен обков.

Най-накрая групата им стигна до частния терминал и вратите се отвориха към хладния оазис на климатика. Това беше ВИП-салонът. Престоят им в този оазис обаче се оказа кратък. Митническите процедури бяха претрупани набързо в присъствието на султанската делегация. Едва погледнаха паспортите им, колкото да им ударят визови печати. После петимата се разделиха в две черни лимузини – Сафия, дипломантът ѝ и Кара в едната, Корал и Пейнтър в другата.

– Изглежда не оценяват по достойнство компанията ни – отбеляза Пейнтър, докато се качваше в просторната лимузина.

Настани се на седалката. Корал седна до него.

Отпред до шофьора месест ирландец държеше пушка. Имаше и голям пищов в презраменен кобур. Пейнтър забеляза и два ескортиращи ги автомобила – един пред лимузината на Кара, другият отзад. Явно никой не искаше да рискува с безопасността.

Пейнтър извади от джоба си клетъчен телефон, който имаше кодиращ сателитен чип за достъп до компютърната мрежа на Министерството на отбраната, както и дигитална камера с шестнайсет мегапиксела и възможност за моментално изпращане и приемане.

Никъде не ходеше без него.

Измъкна малка слушалка и я пхна в ухото си. Миниатюрен микрофон висеше от кабела на нивото на устните му. Изчака, докато сателитният телефон препредаваше кодиращия опознавателен сигнал, който пресече земното кълбо и откри един конкретен човек.

– Командир Кроу – най-после се чу глас откъм слушалката. Беше на доктор Шон Макнайт, шефа на Сигма.

– Сър, кацнахме в Маскат и пътуваме към седалището на Кенсингтън. Обаждам се да проверя дали сте получили някаква информация за нападението върху хората, натоварени с организирането на експедицията тук.

– Получихме предварителните полицейски доклади. Били са отвлечени направо от улицата. Фалшиво такси. Звучи като типичен опит за отвлечане срещу откуп. Често срещана форма за набиране на средства по онези места.

Пейнтър обаче долови подозрението на гласа на Макнайт. Първо неприятностите в музея... а сега и това.

– Мислите ли, че може да има връзка със случилото се в Лондон?

– Твърде рано е да се каже.

Пейнтър си представи гъвкавата фигура, изчезваща зад niskия зид на покрива на музея. Все още усещаше тежестта на пистолета на Касандра в ръката си.

Два дни след ареста в Кънектикът тя беше изчезнала. Полицейската кола, която я транспортирала до летището, била нападната от засада, двама мъже загинали, а Касандра Санчес изчезнала като дим. Пейнтър не беше предполагал, че пак ще я види някога. Как беше свързана тя с всичко това? И защо?

Макнайт продължи:

– Адмирал Ректър се свърза с Агенцията за национална сигурност и оттам ще помогнат с разузнавателни данни. Ще имаме повече информация след няколко часа.

– Много добре, сър.

– Командире, доктор Новак с теб ли е?

Пейнтър погледна към Корал, която зяпаше пейзажа зад прозореца на лимузината. Очите ѝ бяха непроницаеми, но той беше сигурен, че в

момента партньорката му запаметява всичко наоколо. Просто за всеки случай.

– Да, сър. Тук е.

– Кажй й, че изследователите в Лос Аламос са уловили частици уран в състояние на разпад в онази проба от метеоритно желязо, която сте намерили в музея.

Пейнтър си спомни тревогата й заради показанията, които скенерът отчиташе за тази проба.

– Освен това подкрепят хипотезата й, че радиацията от разпада на урана може наистина да действа като някакъв вид атомен таймер, който бавно дестабилизира антиматерията до степен да реагира на електрически разряд.

Пейнтър изправи гръб и каза:

– Доктор Новак предположи, че същата дестабилизация може да е налице и при основния източник на антиматерията, ако приемем, че такъв съществува.

– Именно. Учените от Лос Аламос изказаха същата загриженост. По тази причина мисията ви става критична от гледна точка на времето. Пренасочихме допълнителни средства. Ако съществува основен източник, той трябва да бъде открит бързо, иначе всичко може да бъде изгубено.

– Разбрано, сър. – Пейнтър си представи обгорелите останки от музейната галерия, костите на служителя от охраната, споени към металната решетка. Ако наистина съществуваше основна жила от тази антиматерия, загубата можеше и да не е само научна.

– Което ме води до последния въпрос, командире. Разполагаме със спешна информация, свързана с мисията ви. Метеорологична. Докладват за огромна буреносна система, оформила се в южен Ирак, която се придвижва на юг.

– Гръмотевична буря?

– Пясъчна. Ветровете се движат с деветдесет километра в час. Истински ураган. Поразява град след град, засипва пътища с планини от пясък. От НАСА потвърждават, че се насочва към Оман.

Пейнтър примигна.

– НАСА потвърждава? Колко голямо е това...

– Достатъчно голямо, за да се види от космоса. Ще ти пратя сателитна информация.

Пейнтър погледна към дигиталния екран на телефона, който се изпълни от горе на долу. Образът представляваше синоптична карта в

реално време на Близкия изток и Арабския полуостров. Детайлите бяха удивителни – крайбрежната линия, сини морета, поръсени с облаци, миниатюрни градове. Голямо разсеяно петно се движеше към Персийския залив. Приличаше на ураган, но над сушата. Огромна червеникавокафява вълна захапваше залива.

– Метеорологичните прогнози предвиждат бурята да се Усили по пътя си на юг. – Докато Макнайт говореше, изображението на екрана се смени с по-ново. Петното на пясъчната буря премина над някакъв крайбрежен град и го заличи временно от картата. – Тук се говори, че това ще е бурята на столетието. Система на високо атмосферно налягане над Арабско море поражда страховити мусонни ветрове, които се придвижват към област с ниско налягане над Празната четвъртина. Пясъчната буря ще удари южните пустини като товарен влак, след това ще бъде подгонена и подхранена от мусоните което ще създаде условия за буря с невиждана сила.

– Исусе!

– Дяволски страшничко ще стане там за известно време.

– Кога да я очакваме?

– Предполага се, че бурята ще стигне до оманската граница в другиден и според досегашните данни се очаква да продължи два до три дни.

– И ще забави експедицията.

– Колкото се може по-малко.

Пейнтър чу заповедта в думите на директора. Вдигна глава и погледна към другата лимузина. Забавяне. На Кара Кенсингтън никак нямаше да ѝ хареса.

18:48

– Успокойте се – призова ги Сафия.

Бяха се събрали в градината на имението Кенсингтън. Високите варовикови стени с напукана мазилка датираха от шестнайсети век, също като идиличните фрески на катерещи се лози около земни и морски пейзажи. Преди три години фреските бяха реставрирани до първоначалното им великолепие. Сега за пръв път Сафия виждаше със собствените си очи готовия продукт. Специалисти от Британския музей бяха ръководили реставрацията, а Сафия бе наблюдавала процеса на работата от Лондон чрез дигитални камери и интернет.

Цифровите снимки не бяха успели да предадат докрай богатството

на цветовете. Синият пигмент идваше от натрошени черупки на мекотели, червеният – от пресовани рози, точно като през шестнайсети век.

Сафия плъзна поглед из градината, където беше играла като дете. Печени червени плочи покриваха алеите между повдигнати лехи с рози, подрязани живи плетове и артистично подредени многогодишни растения. Английска градина, частичка от Британия в центъра на Маскат. Като контраст четири големи финикови палми растяха в ъглите, засенчвайки голяма част от градината.

Спомени се сливаха с настоящето, събудени от уханието на пълзящия жасмин и наситения пясъчлив лъх на стария град. Призраци се плъзгаха по сенчестите алеи, оживели образи от миналото.

В средата на градината весело шуртеше традиционен оманийски фонтан с осмоъгълен басейн. Сафия и Кара обичаха да се плискат в него през особено горещи и прашни дни, навик, който Кариният баща не одобряваше. Сафия и досега чуваше уж възмутените му викове, ехтящи в стените на градината, когато се върнеше от някое съвещание на управителния съвет и ги свареше излегнати в басейна на фонтана. „Приличате на изхвърлени на плажа тюлени.“ Случваше се обаче да събуе обувките си и да нагази при тях.

Кара мина покрай фонтана, без да го погледне. Горчивината в думите и върна Сафия към настоящето.

– Първо приключението на Омаха... а сега и проклетото време! Докато успеем да тръгнем, половината арабски свят ще знае за екскурзията ни и няма да имаме минутка спокойствие.

Сафия я последва, като остави на другите да разтоварят багажа от лимузините. Пейнтър Кроу вече беше съобщил лошите метеорологични новини. Лицето му беше останало спокойно през цялото време. „Направо е срамота, че не можете да си купите хубаво време“, нагло беше завършил той. Изглежда му доставяше удоволствие да дразни Кара. Но след всичките усилия на приятелката и да не допусне двамата американци до експедицията Сафия едва ли можеше да го вини.

Тя настигна Кара при арковидния вход към стария дворец – триетажна сграда, облицована с варовик. По горните етажи се кипреха засенчени балкони, поддържани от орнаментирани колони. Морскосини плочи обточваха всички вътрешни повърхности на балконите, успокоително хладни за окото след ослепителния блясък на слънцето.

Кара изглежда не намираше утеха в завръщането си у дома лицето ѝ беше изопнато, мускулите на челюстта ѝ – напрегнати.

Сафия се чудеше доколко избухливостта ѝ е плод на естествено

раздразнение или е химически предизвикана.

– Бурята не е проблем – увери тя приятелката си. – И без това смятахме първо да отидем в Салала, за да огледаме гробницата на Наби Имран. Градът е на океанското крайбрежие, далеч от всякакви пясъчни бури. Сигурна съм, че ще се забавим там поне една седмица.

Кара пое дълбоко дъх.

– Ами онази история с Омаха? Надявах се да не се вдигне много шум...

Прекъсна я някаква врява при портата. И двете жени се обърнаха.

Оманска полицейска кола с въртящ се буркан, но без вой на сирена, спря до двете лимузини. Задните врати се отвориха и слязоха двама мъже.

– Говорим за вълка... – промърмори Кара.

Сафия откри, че внезапно и е станало трудно да диша, а въздухът е натежал.

Омаха...

Времето забави ход, следвайки приглушения ритъм на сърцето в ушите ѝ. Надяваше се, че ще има повече време да се подготви, да се настани, да набере смелост за срещата. Прииска ѝ се да избяга и направи крачка назад.

Кара сложи ръка на гърба ѝ за подкрепа.

– Ще се справиш – прошепна тя.

Омаха изчака брат си... после двамата минаха между черните лимузини. Дани имаше синини под очите си, носят му беше шиниран. Омаха го придържаше над лакътя. Беше със син костюм, самото – претметнато през свободната му ръка, бялата риза – с навити ръкави, с петна от мръсотия и засъхнала кръв. Погледът му се задържа за миг върху Пейнтър Кроу, огледа го от горе до долу и чак тогава Омаха кимна за поздрав.

Сетне се обърна към Сафия. Очите му се разшириха, а стъпката му се забави. Лицето му застина за миг, после колебливо се появи бавна усмивка, която скоро се разшири. Приглади няколко паднали на очите му кичура пясъчноруса коса, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Устните му изрекоха името ѝ, а при втория опит успяха да го изрекат и на глас.

– Сафия... Боже мой! – Изкашля се и забърза напред, зарязвайки брат си.

Преди тя да успее да го спре, той посегна и силно я прегърна. Миришеше на сол и на пот, познатият мирис на пустинята. Стисна ръката

й.

– Радвам се да те видя – прошепна в ухото й.

Ръцете й се поколебаха дали да отвърнат на прегръдката.

Той се изправи и отстъпи назад, преди да е решила. Страните му се бяха зачервили.

Сафия установи, че в момента и е невъзможно да се изразява смислено. Очите и се стрелнаха към някакво движение зад рамото на Омаха.

Дани пристъпи до брат си и я погледна с нещастна усмивка. Изглеждаше като след побой.

Сафия махна към собствения си нос, доволна от прекъсването.

– Аз... мислех, че носът ти не е счупен?

– Частична фрактура – обясни той със следа от акцента на Небраска, сякаш вчера е напуснал семейната ферма. – Шината е само да го крепи. – Погледът му се поколеба между Омаха и Сафия и накрая усмивката му угасна.

Всеобщото смущение стана почти непоносимо.

Появи се Пейнтър и протегна ръка. Представи се и се здрависа с двамата братя. Само за миг очите му се спряха на Сафия, колкото да се увери, че е добре. Тя си даде сметка, че целта му е била да й даде малко време да дойде на себе си.

– Това е колежката ми доктор Корал Новак, физик от Колумбийския университет.

Дани поизправи гръд и видимо преглътна, докато оглеждаше уж тайничко фигурата й. Заговори твърде бързо. – И аз там завърших. В Колумбийския де.

Корал погледна към Пейнтър, сякаш искаше разрешение да каже нещо. По нищо не пролича да е получила разрешение, но тя все пак каза:

– Светът е малък.

Дани отвори уста, размисли и пак я затвори. Очите му проследиха физичката, когато тя отстъпи малко встрани.

Клей Бишоп се присъедини към групичката. Сафия го представи, намирайки утеха в рутината на светския етикет.

– А това е моят дипломант Клей Бишоп.

Той стисна с две ръце ръката на Омаха и я разтърси крепко.

– Сър, чел съм труда ви за персийските търговски маршрути по времето на Александър Велики. Надявам се да поговорим за проучванията ви върху иранско-афганистанската граница.

Омаха се обърна към Сафия и Кара.

– Той наистина ли ме нарече „сър“ току-що?

Кара сложи край на учтивостите, като махна на всички да влязат в двореца.

– Определени са стаи за всички ви, така че можете да се освежите преди вечеря и да си починете. – Тръгна напред и модните й обувки с висок ток затропаха по древните плочи. – Но не си правете труд да разопаковате. Тръгваме след четири часа.

– Пак ли ще пътуваме със самолет? – попита Клей Бишоп с едва скрит стон на недоволство.

Омаха го тупна по рамото.

– Не точно. Поне едно хубаво нещо излезе от кашата този следобед. – Той кимна към Кара. – Хубаво е да имаш приятели по високите етажи, особено приятели с хубави играчки.

Кара се обърна и го изгледа намръщено.

– Подготвено ли е всичко?

– Провизиите и екипировката са пренасочени.

Сафия местеше поглед между двамата. По пътя насам Кара беше провела кратки разговори с Омаха, с британското консулство и с канцеларията на султан Кабус. Какъвто и да беше резултатът, той явно не й допаднаше толкова, колкото на Омаха.

– Ами Фантомите? – попита Кара.

– Уведомени са да ни чакат там – каза Омаха и кимна.

– Фантоми ли? – попита Клей.

Преди някой да е отговорил, стигнаха до коридора, който водеше към южното крило, крилото за гости.

Кара кимна на един застинал иконом с пригладена сива коса, ръце зад гърба, облечен в черно и бяло, британец от главата до петите.

– Хенри, би ли завел гостите ни по стайте им? Вдървено кимване.

– Да, мадам. – Нещо сякаш просветна в очите му, когато се плъзнаха покрай Сафия, но лицето му остана пасивно. Хенри служеше като главен иконом в имението още от времето, когато двете бяха деца. – Насам, ако обичате.

Групата го последва. Кара извика след тях:

– Вечерята ще бъде сервирана на горната тераса след половин час.

– Думите й прозвучаха повече като заповед, отколкото като покана.

Сафия тръгна след другите.

– Какво правиш? – попита Кара, като я хвана за ръката. – Старите ти стаи са проветрени и приготвени за теб. – Обърна се към централното крило на къщата.

Сафия се оглеждаше, докато вървяха. Малко се беше променило. В много отношения имението беше колкото жилище, толкова и музей. Маслени картини висяха по стените, собственост на семейство Кенсингтън още от четиринадесето столетие. В центъра на стаята имаше масивна махагонова маса с антикварна стойност, внесена от Франция, също като шестетажният полилей „Бакара“, който висеше над нея. Тук се беше провело тържеството за дванайсетия рожден ден на Сафия. Спомняше си свещите, музиката, празничната атмосфера. И смеха. Смях имаше винаги. Стъпките ѝ ехтяха кухо, докато обикаляше дългата стая.

Кара я поведе към частното семейно крило.

Тогава беше на пет, а това беше първата ѝ истинска стая, само за нея... и първата и самостоятелна баня. Въпреки това повечето нощи бе прекарвала сгушена до Кара в нейната стая където двете си шушукаха за бъдеще, което така и не се случи.

Спряха пред вратата.

Кара изведнъж я прегърна силно.

– Хубаво е, че пак си у дома.

Сафия върна искрено топлата прегръдка и усети момичето зад жената, нейната най-близка и най-стара приятелка, у дома. И в този миг Сафия почти повярва в това.

Кара отстъпи назад. Очите ѝ грееха с отразената светлина на лампионите по стената.

– Омаха?

Сафия пое дълбоко дъх.

– Добре съм. Мислех, че съм готова. Но да го видя лице в лице... Не се е променил.

– Това е съвсем вярно – каза Кара и се намръщи. Сафия се усмихна и на свой ред я прегърна за миг.

– Добре съм... честно. Кара отвори вратата.

– Банята ти е готова, а в гардероба има чисти дрехи. Ще се видим на вечеря. – Тя отстъпи встрани и тръгна по коридора. Подмина старата си стая и продължи към двойната резбована орехова врата в дъното – апартаментът, предназначен за господаря на имението, обитаван преди години от баща ѝ.

Сафия се обърна и отвори вратата на собствената си стая. Мина през малкото антре с висок таван, използвано някога като стая за игра, а сега подредено като работен кабинет. Беше учила за държавния си изпит в тази стая. Ухаеше свежо на жасмин, любимото ѝ цвете и аромат.

Прекоси кабинета към спалнята. Леглото с копринен балдахин

изглеждаше недокоснато от далечния ден, когато беше тръгнала за Тел Авив. Този болезнен спомен изгуби остротата си, когато пръстите ѝ се плъзнаха по копринените дипли. От другата страна имаше гардероб, близо до прозорците, които гледаха към сенчеста странична градина, потънала в здрач под залязващото слънце. Лехите бяха пообрасли малко, откакто за последно беше погледнала през тези прозорци. Имаше дори и плевели, които разбудиха в душата ѝ чувство на загуба, за чиято дълбочина Сафия не беше подозирала досега.

Защо се беше върнала? Защо си беше тръгнала?

Връзката между минало и настояще ѝ убягваше.

Шум на вода привлече вниманието ѝ към съседната баня. Нямахме много време до вечеря. Тя съблече дрехите си, като ги остави да се свлекат на пода зад нея. Банята беше почти изцяло заета от облицована с плочки вана под нивото на пода, дълбока, но тясна. Водата изпускаше пара във въздуха с шепот, който почти можеше да се чуе. А може и да беше от плаващите по повърхността цветчета бял жасмин, от които идваше уханието в стаята.

Гледката извика уморена усмивка на лицето ѝ.

Отиде до ваната и макар скритото под повърхността стъпало да не се виждаше, Сафия пристъпи без колебание, водена от стария навик. Настани се сред димящата топлина, потоци се до брадичката, облегна глава на плочките отзад и остави косата си да се смеси с листенцата по повърхността на водата.

Уморените ѝ мускули се отпуснаха, разхлаби се и някакъв по-дълбок възел.

Тя затвори очи.

У дома...

20:02

Пазачът патрулираше по алеята с фенерче в ръка, лъчът му опипваше настланата с калдъръм пътека. Другата му ръка драсна клечка кибрит във външната варовикова стена на имението Кенсингтън. Миниатюрното пламъче се възпламени със съскане. Пазачът така и не видя фигурата с тъмен плащ, увиснала в по-дълбоките сенки под широките листа на финиковата палма, чиито клони се протягаха над върха на стената.

Светлината подяде сенките и заплаши да издаде катерещата се фигура. Касандра задейства макаратата на захващащия пистолет. Лекият шум на смазания механизъм остана скрит зад лая на някакво улично

куче, едно от многото, които скитаха из Маскат. Краката ѝ, в меки безшумни обувки се стрелнаха нагоре по стената след издърпаното ѝ от механизма тяло, теглено от тънкия кабел от стоманена сплав, който се навиваше обратно около макарата на пистолета в ръцете ѝ, Стигна до върха и използва инерцията да прехвърли тялото си върху стената, където залегна неподвижно.

Отгоре стената беше покрита с остри като бръснач парчета стъкло като предпазна мярка срещу неканени гости, но те не успяха да пробият олекотения ѝ предпазен комбинезон и ръкавици от кевлар. Усети само един остър ръб да се притиска в дясното ѝ слепоочие. Маската скриваше и предпазваше останалата част от лицето ѝ, освен една ивица на очите. Неотразяващи светлината очила за нощно виждане чакаха в готовност на главата ѝ. Лещите им правеха едночасов дигитален запис и бяха снабдени с микропараболичен приемник за подслушване.

Конструирани лично от Пейнтър Кроу.

Мисълта извика тънка усмивка. Иронията ѝ допадна. Да използва собственото изобретение на онова копеле срещу него...

Касандра изчака пазачът да се скрие зад тъгъла на имението. Освободи повдигащата кука и я зави обратно върху дулото на компактния си пистолет. Превъртя се по гръб, извади използвания пълнител със съгъстен въздух от дръжката на пистолета, взе пълнен цилиндър от колана си и го зареди в гнездото. После се обърна и запълзя по стената по посока на централната сграда.

Външната стена заобикаляше двореца на разстояние десет метра. По-малки градини изпълваха тясното пространство, имаше отделени и обточени с жив плет сенчести градинки, тук-там се кипреха фонтани. Шепотът на танцуваща вода стигаше до нея, докато пълзеше упорито по парапета.

По-рано беше огледала отдалеч имението, за да е сигурна, че планът, осигурен от Гилдията, е точен. Не беше склонна да се доверява сто процента на хартия и мастило. Лично беше проверила позицията на всяка камера, разписанието на пазачите, разположението на двореца.

Мушна се под надвисналите листа на друга палма и запълзя по-бавно към осветената част на двореца. Миниатюрен двор с колонада обграждаше арковидните прозорци на дълга трапезария. Свещи с форма на нежни цветя плаваха в сребърни купи и пръскаха треперливия си светлик върху масата, а други светеха откъм огромния полилей канделабър. Кристал и фин порцелан отразяваха светлините. Хора се движеха около застланата с коприна маса. Слуги се стрелкаха помежду им, пълнеха

чаши с вода и предлагаха вино.

Притисната към парапета, за да скрие силуета си, Касандра смъкна дигиталните очила на очите си. Не активира режима за нощно виждане, само ги настрои на увеличение и сцената в трапезарията моментално се приближи към нея. Слушалката в ухото ѝ оживя с усиления разговор, който звучеше кухо заради дигитализирането. Трябваше да държи главата си напълно неподвижна, за да фиксира параболичния приемник върху разговора.

Познаваше всички присъстващи играчи.

Дългурестият дипломат Клей Бишоп стоеше до един от прозорци-те и явно не се чувстваше у дома си. Младо момиче от прислугата предложи да сипе вино в чашата му. Той поклати глава.

Зад него двама мъже си похапваха от поднос с различни ордьоври, традиционни омански ястия, парченца задушено месо, козе сирене, маслини и нарязани на филийки фурми. Доктор Омаха Дан и брат му Даниел. Касандра знаеше всичко за неуспешното нападение срещу двамата по-рано. Похитителите здравата я бяха оплескали.

Въпреки това задържа поглед върху братята. Имаше достатъчно опит, за да не подценява противниците си. Подценяването беше първата крачка към провала. Тези двамата може би криеха способности, заради които си струваше да се внимава.

Омаха осмукваше костилката на една маслина.

– Докато беше под душа – каза той, – проверих прогнозата за времето по местните новини. Пясъчната буря е прекъснала електроснабдяването на град Кувейт и е изсипала цяла дюна върху главната му улица.

По-младият брат изсумтя разсеяно. Изглежда не го слушаше. Погледът му беше залепнал за високата блондинка която току-що бе влязла в стаята.

Корал Новак, действащ агент от Сигма, заместничката и, Касандра насочи вниманието си към нея. Хладнокръвието на жената изглеждаше твърде показно, особено като се има предвид колко лесно я беше повалила в музея. Касандра присви отвратено очи. Тази ли са избрали да заемат мястото ми до Пейнтър? Някаква новачка! Нищо чудно, че нещата трябваше да се променят.

Веднага след жената се появи и Пейнтър. Висок, с черни панталони и риза, официален и небрежен едновременно. Дори от мястото си на стената Касандра долови как бившият и партньор оглежда внимателно стаята с периферното си зрение. Забелязваше всичко, анализираше, пресмяташе.

Пръстите и се свиха върху стъклените парчета по стената.

Беше я разкрил, изложил бе на риск положението и в Гилдията, принудил я бе да мине в нелегалност. А какво прикритие си беше организирана само, години наред бе усъвършенствала ролята си като водещ агент, спечелила бе доверието на партньора си... а към края може би и нещо повече от обикновена лоялност.

Гняв се натрупа в гърдите ѝ и жлъчка се надигна към гърлото ѝ. Беше и отнел всичко, отстранил я бе от светлината на прожекторите, ограничил бе ролята и до операции, които изискваха пълна анонимност. Надигна се от мястото си я продължи напред по стената. Имаше мисия. Същата, която Пейнтър вече бе успял да осуети веднъж, в музея. Знаеше какво е заложено.

Тази нощ нямаше да се провали.

Нищо нямаше да я спре.

Касандра се придвижи до далечното крило на двореца, към самотна светлинка в мрака при задната част на сградата. Изправи се на пръсти и пробяга последния участък. Не можеше да рискува да изпусне целта си.

Най-накрая се сниши пред един прозорец, който гледаше към потънала в буренаци градина. През изпотеното стъкло се виждаше самотна жена, отпуснала се във вана под нивото на пода. Касандра огледа другите стаи. Празни. Ослуша се. Нито звук.

Доволна, Касандра насочи подемния си пистолет към балкона на горния етаж. В лявото си ухо чу жената да мърмори нещо. Звучеше неясно, като задавен вик насън:

– Не... не и този път...

Касандра натисна освобождаващия спусък на пистолета. Куката се отвори широко и литна във въздуха, повличайки спирални от тънък стоманен кабел. Чу се тънък съскащ звук. Куката мина над балюстрадата на балкона на третия етаж.

Касандра я застопори с рязко дръпване и се залюля от стената към градината долу. Вягърът свиреше. Кучета лаеха в съседна уличка. Тя се приземи, без да прекърши и една вейка, облегна се на стената до прозореца и се послуша за шум от вдигната тревога.

Тишина.

Провери прозореца. Беше оставен леко открянат. Вътре жената мърмореше насън.

Идеално!

Сафия стои в чакалнята на голяма болница. Знае какво ще се случи. Вижда приведената куцукаща жена, която влиза в отделението. Лицето и тялото ѝ са скрити от „берката“. Издутината под наметалото ѝ сега се вижда. ... Не като тогава.

Сафия хуква като обезумяла през помещението да предотврати онова, което ще се случи. Ала деца се Тълпят в краката ѝ, дърпат я за ръцете. Тя се опитва да ги отблъсне, но те започват да плачат.

Сафия спира, не знае дали да ги утеши, или да продължи.

Напред жената изчезва сред хората пред регистратурата. Сафия вече не я вижда. Но сестрата на регистратурата вдига ръка и сочи в нейната посока. Извикват името ѝ. ... както тогава.

Тълпата се разделя. Жената е огряна от собствена светлина, като ангел, наметалото ѝ се разперва като криле.

Не, изрича безмълвно Сафия. Не ѝ достига дъх да проговори, да предупреди.

После ослепителна, експлозия, само светлина, без звук.

Зрението се възстановява само след миг... но не и слухът.

Тя лежи по гръб и гледа към мълчаливите пламъци, които облизват тавана. Скрива лицето си от горещината, но тя е навсякъде. С обърната настрани глава вижда проснати деца, някои горят, други са смазани от отломките. Едно момиченце седи с гръб към преобърнатата маса. Лицето му го няма. Друго се протяга към нея, но от лакътя надолу няма ръка, само кръв.

Сега Сафия разбира защо не чува нищо. Светът се е превърнал в писък, проточил се до безкрайността, Писъкът не идва от децата, а от собствената и уста.

После нещо... ..я докосна.

Сафия се събуди рязко във ваната, задушена от същия писък. Той винаги беше някъде в нея и се опитваше да излезе навън. Тя покри уста си с ръка, изстена тихо, а всичко останало задържа вътре. Разтрепери се в изтиващата вода, силно обви ръце около гърдите си. Чакаше ехото на паниката да утихне.

Само сън...

Де да можеше да повярва. Твърде жив беше, твърде ярък. Все още

усещаше вкуса на кръв в устата си. Изтри челото си, но продължи да трепери. Искаше ѝ се да отдаде реакцията си, съня, на изтощението – но щеше да е лъжа. Беше заради това място, заради тази страна, нейния дом. И заради Омаха...

Затвори очи, но сънят я чакаше само на крачка встрани. Не беше обикновен кошмар. Всичко това се беше случило. Всичко беше по нейна вина. Местният имам, свещен мюсюлмански водач, се беше опитал да спре разкопките на гробниците в хълмовете край Кумран. Тя не го беше послушала. Сметнала бе, че чистата наука е достатъчен щит.

Предишната година в продължение на шест месеца Сафия беше разчитала една-единствена глинена плоча. Там се споменаваше за ръкописи, които изглежда бяха заровени на въпросното място, може би второ находище на известните свитъци от Мъртво море. Два месеца разкопки доказаха правотата ѝ. Бяха открити четиридесет урни, съдържащи истинска библиотека от арамейски ръкописи – откритието на годината.

Но цената им се оказа висока.

Фанатична фундаменталиста група се засегна от оскверняването на това свещено за мюсюлманите място. И най-вече защото го беше направила жена, при това жена със смесена кръв и близки връзки със Запада. Без дори да подозира, Сафия вече е била взета на мушка.

Само че невинни деца платиха с кръвта и живота си цената за нейното високомерие и наглост.

Тя беше една от тримата оцелели. Чудо, както го определиха вестниците, чудо я беше спасило.

Сафия се молеше да няма повече такива чудеса в живота ѝ.

Цената им бе твърде висока.

Отвори очи, пръстите ѝ се свиха конвулсивно. Гняв си прояде път покрай скръбта и вината. Според психоаналитика, при когото ходеше, това било съвсем естествена реакция. Трябвало да си позволи да изпита тази ярост. Тя обаче се чувстваше засрамена от този гняв, на който нямаше право.

Изправи гръб във ваната. Водата се разплиска през ръбовете и се разля по плочките, оставяйки пътечка от жасминови листенца по пода. Останалите се полюшваха във водата около кръста ѝ.

Под водата нещо докосна коляното ѝ, меко като цвете, но по-тежко. Сафия се напрегна, като заек, уловен във фаровете на кола.

Водата се успокои. Жасминовите цветчета скриваха дъното на ваната. После бавно и лениво цветният пласт се раздвижи на плавен зигзаг.

Сафия замръзна.

Главата на змията се показа между цветчетата, няколко останаха залепнали по калнокафявата и кожа. Сивите очи станаха черни, когато защитният вътрешен клепач се плъзна надолу. Сякаш гледаха право в нея.

Сафия веднага позна змията, още щом забеляза издайническия бял кръст отгоре на главата ѝ. *Echis rugamidum*. Килимна змия. Всички омански деца бяха научени още от малки да я познават. Кръстният знак означаваше смърт, а не християнско спасение. Тези змии бяха характерни за района, обичаха сенчестите места, често висяха от клоните на дърветата. Отровата им поразяваше едновременно кръвта и нервната тъкан, фатална комбинация – от ухапването до смъртта минаваха по-малко от десет минути. Нахвърляше се на жертвата си с такава бързина и широк обхват, че навремето местните са вярвали, че може да лети.

Еднометровата змия плуваше през ваната право към Сафия. Тя не смееше да помръдне, за да не я предизвика. Сигурно се е вмъкнала във водата, след като Сафия беше заспала, търсейки влага, която да подпомогне смяната на кожата ѝ.

Змията стигна до корема ѝ, издигна се малко над водата, езикът ѝ се подаде и се размърда сякаш да опита въздуха. Сафия усети гъдел по кожата си, когато змията се приближи още повече. Кожата на ръцете ѝ настръхна като от студ. Положи върховно усилие да не се разтрепери.

Не усетила опасност, змията се отпусна на корема ѝ, плъзна се нагоре и бавно се придвижи по лявата ѝ гърда. Спря да размаха отново език. Люспестата ѝ кожа беше топла, а не студена. Движеше се мощно и гъвкаво.

Сафия внимаваше собствените ѝ мускули да са стегнати, неподвижни. Не смееше да диша. Но колко дълго щеше да издържи, без да си поеме дъх?

На змията изглежда ѝ харесваше новото място и си стоеше неподвижна върху гърдата ѝ. Поведението ѝ беше много странно. Защо не я усещаше, не чуваше ли ударите на сърцето ѝ?

Махай се... опита се да и внуши Сафия с цялата сила на ролята си. Ако поне се оттеглеше в другия край на банята, в някое ъгълче, колкото Сафия да се измъкне от ваната...

Гърдите вече я боляха силно от липсата на кислород, усещаше силен натиск зад очите си.

Моля те, върви си...

Змията отново вкуси въздуха с червения си език. Каквото и да усети, то изглежда я задоволи. Настани се като за дълга почивка.

Миниатюрни звездички затанцуваха пред очите на Сафия, родени от липсата на кислород и напрежението. Помръднеше ли, щеше да умре. Дори ако вдъхнеше...

После някаква промяна в сенките привлече погледа и към прозореца. Кондензираната пара го беше запотила и не се виждаше почти нещо през него. Но нямаше и капка съмнение – вън имаше човек.

8. ЗМИИ И СТЬЛБИ

2 декември, 20:24

Стария град, Маскат

– Къде, по дяволите, е Сафия? – попита Омаха и погледна часовника си.

Бяха минали десет минути след уречения час, в който трябваше да се съберат всички. Жената, която помнеше от миналото, беше точна до маниакалност – навик още от Оксфорд. Именно вниманието ѝ към подробностите я правеше толкова добър куратор.

– Не трябваше ли вече да е тук? – добави той.

– Бях наредила да ѝ напълнят ваната – обяви Кара, която тъкмо влизаше в стаята. – Една прислужница тъкмо тръгна нагоре да ѝ занесе чисти дрехи.

Кара влезе, наконтена с традиционна оманска рокля „тоб“ от надиплена червена коприна със златен филигран, избродиран по краищата. Главата и не беше покрита с друго, освен със спуснатата ѝ кестенява коса, а на краката си носеше сандали на „Прада“. Както винаги тя задължително теглеше черта между традиционното и модерното.

– Вана? – изпъшка Омаха. – Тогава въобще няма да я видим тази вечер.

Сафия обичаше водата във всичките ѝ форми – душеве, фонтани, пуснати кранове, къпане в потоци и езера, но най-много от всичко – ваните. Той често я беше майтапил за това, отдавайки го на пустинното ѝ минало. „Можеш да махнеш момичето от пустинята, но и не пустинята от момичето.“ Заедно с тази мисъл се вмъкнаха и други неканени спомени за дълги споделени бани, за преплетени тела, смях, тихи стонове, за пара, която се издига от водата и кожата им.

– Ще дойде, когато е готова – защити Кара приятелката си,

връщайки го обратно към настоящето. Кимна към иконома. – Ще сервираме лека оманска вечеря, преди да тръгнем след два часа. Моля, седнете.

Всички се настаниха по интереси. Пейнтър и Корал седнаха на една страна заедно с дипломанта Клей. Дани и Омаха седнаха заедно, а Кара зае самотния стол начело на масата.

По някакъв незабелязан сигнал прислугата се появи през вратата към кухнята. Носеха високо покрити подноси, някои ги държаха над главите си с една ръка. Други носеха по-големи подноси с две ръце.

След като всеки поднос биваше положен на масата, съответният прислужник отстъпваше умело назад, като вдигаше капака да покаже какво се крие отдолу. Явно всичко беше грижливо отрепетуирано.

Кара назоваваше всяко сервирано ястие.

– Макбус... ориз с шафран върху агнешко. Шува... свинско, приготвено в глинена пещ. Машауи... пържена бяла риба, сервирана с ориз с лимон.

Назова и шепа други ястия с къри. Между цялото това разнообразие бяха сервирани и чинии с тънки овални хлебчета. Тях Омаха познаваше – вездесъщите омански хлебчета „рукал“, печени върху запалени палмови листа.

Най-накрая Кара завърши представянето на храната.

– И последно, медени кексчета, едни от любимите ми, със сироп от местното дърво елб.

– Какво... и няма овчи очи? – измърмори Омаха. Кара го чу.

– Можем да уредим и този деликатес. Той вдигна помирително ръка.

– Този път ще пасувам. Кара махна с ръка към сервираната маса.

– Оманска традиция е всеки сам да си сервира. Моля, заповядайте.

Гостите приеха думите ѝ буквално и се въоръжиха с лъжици, вилици, черпаци и шипки. Омаха си напълни чаша от високата стомна. Кава. Оманско кафе. Дяволски силно. Арабите може и да странят от алкохола, но нямат предразсъдъци към кофеиновото пристрастяване. Сърбна голяма глътка и въздъхна. Горчивата жилка на гъстото кафе беше смекчена с кардамон, чийто ясно различим вкус се задържаше приятно в устата, след като си преглътнал.

Първоначално разговорът се завъртя около храната. В по-голямата си част се състоеше от изненадани възклицания по повод крехкостта на месото или лютивината на подправките. Клей изглежда се задоволи да напълни чинията си с медени кексчета. Кара почти не яде, заета да

държи под око прислугата, като кимаше леко от време на време или завърташе глава, раздавайки по този начин нарежданията си. Омаха я оглеждаше, докато сърбаше кавата си.

Беше по-слаба, някак по-изпита в сравнение с последния път, когато я беше видял. Очите и все така грееха, но вече някак трескаво. Омаха знаеше колко усилия е вложила в това пътуване. Знаеше и защо. Двамата със Сафия нямаха тайни помежду си... поне навремето. Той знаеше всичко за Реджиналд Кенсингтън. Портретът му се взираше в Кара от стената зад гърба и. Дали тя още усещаше тези очи?

Омаха си помисли, че и той не би се справил по-добре ако неговият баща беше изчезнал в пустинята, всмукан неизвестно къде. Но, слава Богу, трябваше да впрегне въображението си, за да си представи болезнената дълбочина на такава загуба. Неговият баща, на осемдесет и две, все още се грижеше за семейната ферма в Небраска. Ядеше по четири яйца, голямо парче бекон и цяла купчина препечен хляб с масло на закуска и изпушваше по една пура всяка вечер. А майка му беше в по-добра форма и от баща му. „Здрав джинс – обичаше да се хвали баща му. – И моите момчета са такива.“ Силният глас на брат му отвлече вниманието му от Кара. Дани разказваше как се бяха измъкнали от похитителите по обед, като използваше и вилицата си, за да онагледи събитията. Омаха разпозна този прилив на вълнение и поклати глава. Някога и той беше същият. Безсмъртен. Защитен от бронята на младостта.

Вече не.

Плъзна поглед по собствените си ръце. Бяха набраздени и покрити с белези, ръцете на баща му. Брат му разказваше за едно страховтно приключение, а всъщност се касаеше за нещо изключително сериозно.

Прекъсна го друг глас.

– Жена? – намръщено попита Пейнтър Кроу. – Една от похитителките е била жена?

Дани кимна.

– Аз така и не я видях, но брат ми я е видял.

Омаха видя, че другият мъж поглежда към него с пронизително сините си очи. Бръчки се вдълбаха в челото му, погледът му се концентрираше като добре насочен лазер.

– Вярно ли е? – попита Кроу.

Омаха сви рамене, смутен от настойчивостта му.

– Как изглеждаше тя?

Последното беше изречено твърде бързо. Омаха отговори бавно, наблюдавайки реакцията на другия мъж.

– Беше висока. Колкото мен. От поведението ѝ бих заключил, че има военна подготовка.

Пейнтър хвърли поглед към колежката си. Сякаш някакво безмълвно послание премина между двамата. Знаеха нещо, което не бяха казали на другите. Ученият се обърна отново към Омаха.

– А външни белези?

– Черна коса и зелени очи. Бедуински произход. А, и малка червена татуировка на сълза под едното око... лявото.

– Бедуинка – повтори Пейнтър. – Сигурен ли сте?

– Работя в този район от петнайсет години. Мога да различа представителите на различните племена и кланове.

– От кое племе беше жената?

– Трудно е да се каже. Не можах да я огледам достатъчно добре.

Пейнтър се облегна назад, явно успокоен. Колежката му посегна да си вземе медено кексче, сложи го в чинията пред себе си и повече не му обърна внимание. Този път двамата не се спогледаха, но явно някакъв въпрос беше намерил отговора си.

– Защо се интересувате толкова? – попита Кара, изказвайки на глас мислите на Омаха.

Пейнтър сви рамене.

– Ако е било обикновено отвличане за печалба, едва ли има значение. Но ако не е било такова... ако е било свързано по някакъв начин със случилото се в музея, мисля, че всички трябва да знаем за кого да си държим очите отворени.

Думите му прозвучаха достатъчно разумно, практично и научно, но на Омаха му се стори, че и нещо друго се крие зад проявения интерес.

Кара предпочете да смени темата. Погледна към ролекса си.

– Къде е Сафия? Не може да е още във ваната.

21:12

Сафия внимаваше да диша съвсем плитко.

Нямаше фобия от змии, но работата ѝ сред прашните руини я беше научила да се съобразява с тях. Те бяха част от пустинята, както пясъкът и вятърът. Седеше напълно неподвижно във ваната. Водата изстиваше постепенно... или пък ѝ беше студено от страха.

На увитата върху лявата ѝ гърда килимна змия изглежда не бързаше да се махне оттам. Кожата ѝ беше груба, което означаваше, че влечугото е старо и трудно сменя кожата си това бе и причината да се

накисне добре във водата.

Ново движение привлече погледа ѝ към прозореца. Не колкото и да се взираше, мракът навън си оставаше неподвижен и тих.

Параноя, която често предшестваше паниката, всепоглъщаща тревожност, която съзираше заплахата и опасност дори там, където те не съществуваха. Пристъпите ѝ по-често се отприщваха от емоционален стрес или напрежение, а не от физическа заплахата. Всъщност приливът на адреналин при непосредствена опасност беше добър буфер срещу електрическата каскада на пристъпа. Сега обаче напрежението от чакането започваше да отслабва и без това слабия щит на Сафия.

Симптомите при ухапване на килимна змия бяха тежки и се появяваха веднага – почерняла кожа, огън в кръвта и толкова силни конвулсии, че чупеха костите на ухапания. Нямахме позната противоотрова.

Слаб тремор обхвана ръцете ѝ.

Няма позната противоотрова...

Застави се да се успокои.

Издиша бавно, без да сваля очи от змията. Вдиша дори по-бавно, вкусвайки сладостта на новия въздух. Уханието на жасмина, което толкова обичаше, сега лепнеше като смола по гърлото ѝ.

Някой почука на вратата.

Сафия се стресна и подскочи леко. Водата се разплиска около нея.

Змията вдигна глава. Сафия усети как останалата част от змийското тяло се стяга върху голия ѝ корем, напруга се тревожно.

– Господарке Ал Мааз – извика нечий глас откъм коридора.

Тя не отговори.

Змията опита въздуха с езика си. Тялото ѝ се придърпа малко по-високо, тригълната глава се доближи до гърлото на Сафия.

– Господарке?

Беше Хенри, икономът. Сигурно е дошъл да провери дали не е заспала. Другите сигурно вече са се събрали в трапезарията. В банята нямаше часовник, но Сафия имаше чувството, че е минала цяла вечност.

В смъртоносната тишина стържене на ключ в старата брава стигна гръмко до нея. Последва го изскърцване на външната врата.

– Господарке Ал Мааз... – по-силно се чу гласът. – Пращам Лиза при вас.

За Хенри, безупречния английски иконом, би било недопустимо да влезе в покоите на една дама, особено когато дамата е в банята си.

Цялото това раздвижване не остана незабелязано от змията. Изправи се между гърдите ѝ като отровен любовник. Килийните змии се

славеха с агресивността си, имаше документирани случаи, когато бяха гонили човек в продължение на цял километър, след като са се почувствали заплашени.

Ала тази бе отпусната след продължителното киснене и не понечи да я нападне.

– Ехо – обади се притеснено нечий глас току пред вратата на банята.

Сафия нямаше как да предупреди прислужничката да не влиза.

Младо момиче със свенливо наведена глава се мушна през Полуотворената врата, тъмната му коса бе завита на плитка около дантелена шапчица. От две стъпки разстояние момичето промълви:

– Моля да ме извините, че прекъвам банята ви, господарке.

Най-накрая то вдигна глава и срещна погледа на Сафия, после и то зи на змията, която се повдигна още, съскайки заплашително и извивайки тяло в готовност. Мокрите люспи започнаха да се трият една в друга със звук като от шкурка.

Ръката на момичето литна към устата му, но не успя да заглуши писъка.

Привлечена от звука и движението, змията се изстреля от водата, буквално прелетя през ръба на ваната, целейки се в момичето.

Прислужницата беше толкова уплашена, че дори не помръдна.

За разлика от Сафия.

Тя посегна инстинктивно към опашката на змията и успя да я хване във въздуха. Дръпна я назад, преди да е достигнала момичето и замахна широко в дъга.

Само че змията не беше инертно въже. Силни мускули се гърчеха в ръката ѝ. По-скоро усети, отколкото видя как змията се извива назад, готова да удари онова, което я задържа. Сафия зарита с крака в опит да стъпи и да се изправи, да си осигури някакво преимущество. Хлъзгавите плочки не ѝ позволиха. Вода се разплиска по целия под на банята.

Змията се стрелна към китката ѝ. Само бързото камшично движение на ръката ѝ попречи на зъбите да се впият в плътта. Но като опитен боец старата змия се сви за нов опит.

Сафия най-после успя да се изправи. Завъртя се във ваната с изпълната напред ръка, използвайки центробежната сила да държи змийската глава далеч от себе си. Инстинктът и нашепваше да метне змията. Това обаче не би сложило край на битката. Банята беше малка, а агресивността на змията – пословична.

Вместо това тя замахна. Беше използвала камшик и преди, купила

бе такъв на Омаха като майтапчийски коледен подарък в синхрон с упорития навик на Кара да го нарича Индиана. Сега използва същата техника, пречупвайки рязко китката си с опитно движение.

Замаяна от въртенето, змията не реагира навреме. Дългото ѝ тяло се подчини на законите на физиката и главата ѝ се удари в стената толкова силно, че отчупи парче от керамичните плочки.

Изригна червена кръв.

Тялото се разтресе конвулсивно в ръката на Сафия, после се отпусна безжизнено и цопна във водата около бедрата ѝ.

– Господарке Ал Мааз!

Сафия обърна глава и видя Хенри, иконома, да стои на прага, доведен от писъка на прислужницата. Ръката му беше на рамото на ужасеното момиче.

Сафия погледна надолу към мъртвото влечуго и към собствената си голота. Би трябвало да се смути и да се опита да се покрие, но вместо това тя пусна люспестото тяло и излезе от ваната.

Само треперещите пръсти я издадоха.

Хенри грабна голяма хавлиена кърпа от една затопляща решетка. Вдигна я разтворена. Сафия пристъпи към него и Хенри уви кърпата около раменете ѝ.

Започнаха да се стичат сълзи, дишането ѝ се накъса болезнено.

През прозореца луната беше изгряла и надничаше над стената около двореца. За част от мига нещо по-тъмно сякаш се мярна върху стената. Сафия се стресна, но не видя нищо повече.

Сигурно някой прилеп, нощният хищник на пустинята.

Треперенето ѝ се засилваше все повече и добре че бяха силните ръце на Хенри, който почти я пренесе до леглото в съседната стая.

– Вече няма страшно – бащински прошепна той. Сафия знаеше, че думите му не биха могли да бъдат по-далеч от истината.

21:22

Зад прозореца Касандра клечеше в храстите. Беше видяла как музейната кураторка се справи със змията умело и бързо. Планът ѝ беше да изчака, докато жената излезе, после бързо да измъкне куфара с желязното сърце. Змията се беше оказала нежелан посетител и за двете.

Но за разлика от кураторката Касандра знаеше, че присъствието на змията не е било случайно, а планирано.

Беше зърнала сянка от отражение в прозореца, посребрял

огледално под лунните лъчи. Друг човек на стената.

Касандра веднага се бе спуснала долу, притискайки гръб към стената на двореца с пистолет във всяка ръка, два еднакви черни глока, извадени от презраменните кобури. Видя как закачулената фигура се прехвърля през външната стена, И изчезва.

Платен убиец?

Имало е някой друг в градината с нея... и тя не го беше усетила.

Колко глупаво!

Гневът раздвижи мислите ѝ, докато променяше плана в движение. При така стеклите се обстоятелства в стаята на кураторката вероятността да се измъкне с артефакта ставаше твърде мъглява.

Колкото до закачуления крадец... това беше съвсем друг въпрос.

Вече беше получила сведения за неуспешния опит за отвлечане на Омаха и Даниел Дан. Не беше ясно дали нападението е било въпрос на лош късмет – дали двамата братя просто не са се озовали на лошо място в кофти момент. Или беше предварително подготвена атака, опит да се вземе откуп от имението Кенсингтън.

А сега и опитът за покушение над кураторката...

Не би могло да е чисто съвпадение. Трябваше да има връзка, нещо, за което Гилдията не знаеше, трета заинтересована страна. Но как и защо?

Всичко това мина през главата ѝ за един удар на сърцето.

Касандра стисна по-силно оръжията.

Отговорите можеха да дойдат само от едно място.

Тя прибра пистолетите в кобурите и откачи подемния пистолет от колана си. Прицели се, натисна спусъка и чу съскането на стоманената корда, литнала нагоре. Вече се движеше, когато куката се заклини в ръба на стената. Включи прибиращата макара. Докато стигне до стената, стоманеният кабел се беше опънал и започна да издига тежестта и нагоре. Обувките и с меки подметки пробягаха по стената, докато моторчето на макарата виеше тихо.

Стигна до върха, прекрачи и прибра подемния пистолет. Погледна надолу и смъкна на очите си очилата за нощно виждане. Тъмната алея грейна в ярки зелени и бели цветове.

От другата страна обвита в плащ фигура се промъкваше покрай далечната стена по посока на съседната улица.

Убиецът.

Касандра стъпи на обсипания със стъкла парапет и се затича след сянката. Стъпките ѝ изглеждат бяха чути – човекът ускори крачка и

потъна в тъмнината.

По дяволите!

Касандра стигна до място на стената, където друга финикова палма се издигаше в границите на ограденото пространство. Големите ѝ листа се протягаха нашироко от двете страни на стената и ѝ препречваха пътя.

Касандра не свалеше очи от плячката си. Когато стигна до дървото, тя се отблъсна настрани, сграбчи няколко листа и скочи от шестметровата стена. Листата не издържаха на тежестта ѝ. Изплъзнаха се измежду пръстите ѝ, но все пак смекчиха падането. Приземи се на алеята със свити колене, които поеха в някаква степен силата на удара.

Хукна след плячката си, която изчезна в една пресечка.

Касандра изрече необходимата команда. Карта на района се появи върху лещите на очилата ѝ. Нужно беше опитно око, за да разчетеш мишмаша от образи.

Тук, в Стария град, организацията на градската площ беше кошмарна. Наоколо се простираше лабиринт от улички и калдъръмени сокаци.

Ако крадецът успееше да избяга в този усукан лабиринт Касандра усили ход. Трябваше да забави другия. Дигиталната карта показваше, че след по-малко от трийсетина метра се пресичаха няколко улички.

Щеше да има само един шанс.

Шмугна се приведена зад ъгъла и освободи в движени подемния пистолет. Навлизайки в уличката, тя бързо откри и прихвана целта си трийсетина метра напред.

Натисна спусъка.

Кабелът изсъска. Куката литна в ниска дъга, минавайки над рамото на мишената.

Касандра превключи на прибиране и едновременно дръпна със собствената си ръка. Като при ловене на риба.

Куката се заби в рамото на другия, завъртя го, краката му се подкосиха.

Касандра си позволи лука на една мрачна доволна усмивка.

Твърде рано се бе зарадвала на успеха си.

Противникът ѝ довърши завъртането, наметалото описа дъга и той се освободи от него с умение, което би удивило дори факира Худини. Лунната светлина и очилата за нощно виждане очертаха фигурата ясно като посред бял ден.

Жена.

Приземи се с котешка грация на една ръка и отново скочи на крака. Тъмната ѝ коса се развя за миг и тя хукна по улицата.

Касандра изруга и хукна да я гони. Част от нея се възхищаваше на умението, демонстрирано от противничката и, и се радваше на предизвикателството. Друга част и подшушваше да застреля жената в гръб, задето ненужно беше удължила нощта ѝ. Но ѝ трябваша отговори.

Тичаше след жената, чиито движения бяха гъвкави и уверени. Касандра редовно бе обирала наградите по бързо бягане в гимназията, а обучението в специалните сили я беше направило още по-бърза. Като една от първите жени сред рейнджърите за нея бързината беше повече от задължителна.

Плячката и свърна зад един ъгъл.

По това време улиците вече бяха опустели, мотаеха се само няколко омърлушени кучета и притичващи котки. След залез слънце Старият град заключваше вратите и спускаше кепенците на прозорците, а улиците потъваха в тъмнина. Тук-там откъм вътрешните дворове долиташе музика и смях. Откъм балконите по горните етажи прозираха светлини, но дори и тези прозорци бяха зарешетени срещу крадци.

Касандра свери местоположението си с дигиталната карта. Усмивка изпъна тънко устните ѝ. Зайчарникът от улички, в който беше хлътнала плячката ѝ, на практика обикаляше в кръг и нямаше изход. Свършваше при високата стена на древния форт Джалай.

Касандра поддържаше темпото и съставяше план за атака. Освободи единия глок, а с другата ръка включи радиостанцията.

– Искам евакуация в десет – изрече ниско тя. – Намерете ме с GPS.

Отговорът беше кратък:

– Разбрано. Евакуация в десет.

Както беше планирано, подкомандирът на екипа щеше да прати тройка модифицирани високопроходими мотопеда със заглушени ауспуси и подсилени двигатели. Автомобили трудно се придвижваха в тесните сокаци на Стария град. Касандра много държеше на това – да избере подходящия инструмент за всяка работа. Докато сгаси мишената си, подкреплението вече ще е на път. Ще трябва просто да задържи жената и да изчака. Ако срещне съпротива, един куршум в коляното би трябвало да сломи духа ѝ.

Напред се мярна очертаване на крайник, бял през лещите за нощно виждане, което предупреди Касандра, че целта ѝ забавя темпото си и разстоянието помежду им намалява. Онази явно беше разбрала в какъв капан се е вмъкнала.

Касандра запази дистанцията, като внимаваше да не изпуска жената от поглед.

Най-накрая един последен завой на тясната уличка разкри надвисналата стена на форт Джалай. Фасадите на сградите от двете страни опираха плътно калканите си в крепостта превръщайки уличката в каньон.

Жената беше облечена само в свободна бяла роба. Стоеше в основата на високата стена на форта и гледаше нагоре. Най-близкият отвор беше на десет метра височина. Ако се опиташе да се покатери по фасадите отстрани, Касандра щеше да я спре с няколко добре премерени изстрела.

Навлезе в уличката и затвори единствения път за бягство.

Жената я усети и се обърна с лице към нея.

Касандра изключи нощното виждане. Луната осветяваше достатъчно добре уличката. От близко разстояние Касандра предпочиташе да разчита на собственото си зрение.

С насочен напред глок тя скъси разстоянието.

– Не мърдай – каза на арабски.

Без да ѝ обърща внимание, жената сви рамо. Робата се свлече по тялото ѝ и падна около глезените ѝ, тя остана гола на улицата. Дългокрака и с гърди като ябълки, извила дългия си хубав врат, жената изглежда не се срамуваше от голотата си, което беше истинска рядкост в арабския свят. Имаше някакво благородство в стойката и, като гръцка статуя на арабска принцеса. Единственото ѝ бижу беше малка рубинена татуировка под лявото око. Сълиза.

Жената заговори за пръв път, бавно, с предупреждение в гласа. Но не на арабски. Касандра говореше добре десетина езика и си служеше с двајсетина други. Вслуша се в думите – звучаха и някак познато, но не успя да определи езика.

Преди да успее да различи нещо в смисъла им, голата жена прекрачи боса дрехата си и отстъпи назад в сянката на високата стена. Преминало от лунната светлина към мрака, тялото и изчезна в един миг.

Касандра също направи крачка напред, запазвайки разстоянието между двете.

Взря се настоятелно.

Не.

Включи нощното виждане. Сенките се разпръснаха. Варовиковата стена на крепостта се очерта ясно. Касандра погледна вляво и вдясно.

Жената не се виждаше никъде.

Касандра хукна напред с пистолета в ръка. Стигна до стената след седем стъпки. Едната и ръка се протегна напред да се увери, че камъкът

е истински, твърд. С гръб до стената, тя огледа уличката през очилата за нощно виждане. Никакво движение, нямаше и помен от жената.

Невъзможно!

Сякаш се беше превърнала в сянка и беше изчезнала.

Истински джин, призрак от пустинята.

Но трябваше само да погледне към зарязаната роба, за да се убеди колко несъстоятелна е тази мисъл. Откога призраците носеха плащове?

Хрущене на чакъл и ниско ръмжене привлякоха вниманието ѝ към началото на уличката. Малък мотопед се появи иззад завоя, последван от други два. Нейното подкрепление.

Огледа за последно и тръгна към тях. Още два пъти се обърна да огледа уличката. Когато стигна до първия мотопед, попита:

– Видяхте ли една гола жена в уличката?

Мъжът беше с маска, но объркването ясно се видя в очите му.

– Гола?

Касандра чу отрицанието в гласа му.

– Няма значение.

Качи се отзад на мотопеда. Нощта беше пълен провал. Нещо странно ставаше тук. Трябваше и време да го премисли.

Потупа мъжа по рамото. Той обърна мотопеда и тройката пое обратно по пътя, към празния склад, който бяха наели на пристанището за база на операциите си в Маскат. Време беше да довърши мисията. Щеше да е по-лесно, ако железното сърце беше в ръцете ѝ. Но бяха подготвени и за непредвидени обстоятелства като това. До полунощ щяха да задвижат плановете, чиято цел бе да се елиминира експедиционният екип на Кроу.

Мислите и се насочиха към последните подробности, които трябваше да бъдат уредени, но откри, че ѝ е трудно да се съсредоточи. Какво беше станало с онази жена? Тайна врата ли имаше в стената на форта? Врата, за която Гилдията не знаеше. Това беше единственото обяснение.

Докато размишляваше върху всичко това, думите на жената прозвучаха отново в главата ѝ.

Къде беше чувала този език?

Хвърли поглед назад към древния форт Джалай, чиито кули, облеени в лунна светлина, стърчаха над по-ниските сгради. Древна постройка от изгубена епоха.

И тогава се сети откъде ѝ е познат езикът.

Не беше съвременен език. А древен.

Думите прозвучаха отново в главата ѝ, натезали от

предупреждение. Макар все още да не разбираше значението им, вече знаеше какво е чула. Един мъртъв език.

Арамейски.

Езикът на Исус Христос.

22:28

– Как е влязла тук? – попита Пейнтър. Стоеше на входа на банята и гледаше мъртвата змия, изплувала сред цветчетата жасмин.

Всички в трапезарията бяха чули писъка на прислужницата и бяха дошли на бегом, но икономът ги задържа, докато Кара помогне на Сафия да облече един халат.

Кара отговори на въпроса му от мястото си до Сафия на леглото.

– Тези противни същества се навсякъде, завират се дори във водопроводните тръби. Стаята не е използвана от години. Кой знае откога се е настанила тук. Когато са проветрявали и почиствали, тя сигурно се е скрила някъде, а после е усетила водата във ваната.

– Сменяше си кожата – дрезгаво прошепна Сафия.

Кара и беше дала едно хапче. Действието му забавяше говора ѝ, но вече изглеждаше по-спокойна. Мократа коса висеше покрай лицето и. Цветът бавно се връщаше по страните и.

– Когато си сменят кожата, змиите търсят вода.

– Тогава е по-вероятно да е дошла отвън – добави Омаха. Археологът стоеше на прага между стаята и кабинета. Другите чакаха в коридора.

Кара потупа Сафия по коляното и стана.

– Все едно, вече свърши. По-добре да се приготвяме за тръгване.

– Можем да го отложим с един ден – каза Омаха, поглеждайки към Сафия.

– Не – съумя да възрази Сафия през мъглата на успокоителното. – Ще се справя.

Кара кимна.

– В полунощ ще ни чакат на пристанището. Пейнтър вдигна ръка.

– Така и не ни казахте как ще пътуваме.

Кара махна с ръка, сякаш думите му бяха някаква гадна миризма.

– Като стигнем там, сами ще видите. Имам да свърша още хиляда неща. – Мина покрай Омаха и излезе от апартамента. Обърна се към другите в коридора: – След час ще ви чакам в двора.

Омаха и Пейнтър стояха в срещуположните краища на стаята, от

двете страни на Сафия. Никой от двамата не помръдна, еднакво несигурни дали е редно да се опитат да утешат Сафия. Проблемът бе разрешен от Хенри, който се появи с купчина сгънати дрехи.

Икономът кимна на двамата мъже.

– Господа, позвъних на една прислужница да помогне на господарката Ал Мааз да се облече и да си събере нещата. Ако бъдете така добри... – Той кимна към вратата в знак да излязат.

Съвсем недвусмислено ги изхвърляха, сякаш бяха мръсни котета.

Пейнтър пристъпи към Сафия.

– Сигурна ли си, че ще можеш да пътуваш?

Тя кимна с усилие.

– Благодаря ти. Ще се справя.

– Нищо. Ще те изчакам в коридора.

Това му спечели намек за усмивка. Откри, че отвърща по същия начин.

– Няма да е необходимо – каза тя.

Пейнтър видя, че Омаха го оглежда, очите му – една идея по-присвити отпреди миг. Изражението му беше напрегнато. Явно го изпълваха подозрения, но се долавяше и следа от гняв.

Когато Пейнтър тръгна към вратата, Омаха не му направи място да мине. Наложил се да мине странично, за да излезе.

Омаха се обърна към Сафия:

– Добре си се справила, маце.

– Беше просто една змия – отвърна тя и стана да вземе дрехите от икономата. – Доста неща трябва да свърша преди тръгването.

Омаха въздъхна.

– Добре. Разбрах намека. – И излезе след Пейнтър. Другите бяха опразнили коридора.

Пейнтър понечи да застане на пост до вратата. Омаха тръгна покрай него, но Пейнтър се изкашля и го спря. – Доктор Дан... Археологът спря, поглеждайки странично към него.

– Змията... – каза Пейнтър, подхващайки недовършената тема. – Казахте, че според вас е влязла отвън. Защо?

Омаха сви рамене и се върна крачка назад.

– Не мога да твърдя със сигурност. Но килимните змии обичат да се припичат на слънце следобед, особено когато су сменят кожата. Просто не си представям как е стояла свряна тук по цял ден.

Пейнтър погледна към затворената врата. Стаята на Сафия беше с източно изложение. Слънцето я огряваше само сутрин. Ако археологът

беше прав, змията трябва да беше изминала дълъг път от мястото си на припек до ваната тук Омаха отгатна посоката на мислите му.

– Да не мислите, че някой нарочно я пуснал вътре?

– Може би е твърде параноично от моя страна, не знам. Но ако не се лъжа, някаква военизирана група веднъж вече се е опитала да убие Сафия, нали?

Мъжът се намръщи, явно привично негово изражение, ако се съдеше по линиите, вдълбани в лицето му. – Беше преди пет години. И в Тел Авив. Освен това, ако някой наистина е пуснал змията вътре, не са били онези копелета.

– И защо не? Омаха поклати глава.

– Екстремистката група беше унищожена от израелските командоси година след инцидента. Буквално беше изтрита от лицето на земята.

Пейнтър познаваше детайлите. Именно доктор Дан беше помогнал на израелците да проследят екстремистите, използвайки контактите си в района.

Омаха промърмори, повече на себе си, отколкото на Пейнтър, с горчивина в гласа:

– След това вярвах, че Сафия ще се успокои... ще се върне тук...

Не е толкова лесно, мъжки. Пейнтър вече беше преценил Омаха. Той беше от хората, които посрещаха проблемите лице в лице и проби- ваха стени с глава, без да поглеждат назад. Не от това се нуждаеше Са- фиа. Едва ли Омаха някога щеше да разбере за какво става дума. И все пак Пейнтър долавяше някаква дълбока загуба в този мъж, празнина, за- пълнена с пясъка на изминалите години. Така че се опита да му помогне.

– Такива травми не се преодоляват със... Омаха го прекъсна рязко.

– Да, да, всичко това вече съм го чувал. Благодаря, но вие не сте ми психоаналитик. Нито на нея. – Тръгна по коридора и извика подиграва- телно през рамо: – А и понякога, докторе, една змия си е просто змия.

Пейнтър въздъхна.

Нечия фигура излезе откъм сенките встрани. Беше Корал Новак.

– Този човек има проблеми.

– Като всеки от нас.

– Чух разговора – каза тя. – Просто искаше да си побъбриш с него, или наистина смяташ, че е замесена друга заинтересувана страна?

– Някой определено мъти водата.

– Касандра?

Той поклати бавно глава.

– Не, има ново неизвестно в уравнението.

Корал се намръщи, с други думи – изви съвсем леко надолу крайчетата на устните си.

– Това не е добре.

– Не... не е добре.

– А и тази кураторка – продължи Корал, кимайки към вратата. – Наистина добре играеш ролята си на загрижен учен.

Пейнтър усети неизречено предупреждение в гласа ѝ, забулена тревога, че може би е на път да пресече границата между професионализма и нещо по-лично.

Корал продължи:

– Ако някой друг души наоколо, не трябва ли да претърсим за улики?

– Определено. Точно това ще отидеш да направиш сега. Корал вдигна вежда.

– Аз трябва да охранявам вратата – каза той, отговаряйки на незададения и въпрос.

– Разбирам. – Корал понечи да се обърне, после спря. – Но кого охраняваш в момента – жената или мисията?

Пейнтър за пръв път даде да се разбере кой е командирът на малкия им екип.

– В този конкретен случай те са едно и също.

23:35

Сафия зяпаше пейзажа, който се нижеше навън. Двете таблетки дизепам размътваха главата ѝ. Светлините на уличните лампи бяха фосфорни петна, разлети светли точки в среднощния пейзаж. Сградите тънеха в мрак. Напред обаче ярка светлина бележеше пристанището на Маскат. Търговските докове работеха денонощно, облени в ярки светлини.

Зад един остър завой се показва и самото пристанище. Заливът беше почти празен, повечето петролни баржи и товар кораби бяха пристанали на доковете преди залез слънце. Товарът им щеше да бъде разтоварен и натоварен наново през нощта. Дори и сега високи кранове и огромни контейнери се люлееха във въздуха като кубчета за игра. По-нататък, близо до хоризонта, исполинското туловище на един пътнически лайнер се очертаваше върху тъмните води като торта за рожден ден с множество свещи на фона на звездното небе.

Лимузината подмина доковете и се насочи към далечната страна на пристанището, където по-традиционните платноходки съдове стояха на док. От хиляди години оманците кръстосваха моретата, от Африка до Индия. Оманските плат-ноходи представляваха простички коруби, скъвани от дървени талпи с характерно триъгълно платно. Бяха различни по размер – от плитките „бадани“ до дълбоко газещите „баглахи“. Гордата редица стари кораби се нижеше покрай пристанището, пристанали нагъсто, с прибрани платна, мачтите – щръкнали нависоко сред въжетата на такелажа.

– Почти стигнахме – каза й Кара от отсрещната седалка в лимузината. Освен шофьора и един бодигард, с тях беше само Клей Бишоп. Той дремеше и изпръхтя леко, стреснат от гласа на Кара.

Зад тях се движеше другата лимузина с всичките американци – Пейнтър и колежката му, Омаха и брат му.

Сафия поизправи гръб на седалката. Кара още не й беше казала как ще стигнат до Салала, но беше ясно, че ще пътуват с кораб, иначе не виждаше причина да ходят на пристанището. Салала беше крайморски град, също като Маскат, и пътуването между двата града беше по-кратко по вода, отколкото по въздуха. Кораби, както товарни, така и пътнически, тръгваха по всяко време на деня и нощта. Имаше всякакви – от фериботи с дизелови двигатели до два бързи като светкавица кораба с подводни криле. При нетърпението на Кара сигурно щяха да се качат на възможно най-бързия плавателен съд.

Лимузината мина през отворените порти на входа към тази част на пристанището, следвана от своята посестрима. И двете продължиха по пристана, минавайки покрай редици от пристанали платноходи. Сафия добре познаваше пътническият терминал. Към него не се отиваше по този кей.

– Кара... – започна тя.

Лимузината подмина последния пристанищен офис в края на кея. По-нататък, ярко осветено и заобиколено от електрокари и пристанищни работници, се възправяше нещо забележително. Ако се съдеше по трескавата подготовка и разпънатите платна, без съмнение именно с това щяха да пътуват.

– Не! – промълви Сафия.

– Да – отвърна Кара, определено доволна от себе си, ако се съдеше по тона й.

– Мили Боже! – възкликна Клей и се наведе напред, за да вижда по-добре.

Кара погледна часовника си.

– Не можех да откажа на султана, когато ми предложи да го използваме.

Лимузината спря в края на кея. Вратите се отвориха. Сафия излезе и залитна леко, зяпнала с извита назад глава върха на трийсетметровите мачти. На дължина корабът беше два пъти по толкова.

– „Шабаб Оман“ – с благоговение прошепна тя. Клиперът с високи-те мачти беше гордостта на султана, водоплаващият посланик на страната му пред света, възпоменание за морската ѝ история. Беше с традиционния английски дизайн – фокмачта с квадратни рейки, централната и задната мачти поддържаха квадратни платна. Построен през 1971 година от шотландски дъб и уругвайски бор, той беше най-големият съд от този вид в целия свят, който все още беше на вода. За трийсет години беше пътувал по целия свят за участия в надбягвания и регати.

Президенти и премиери, крале и кралици бяха крачили по палубата му. А сега бе предложен на Кара за личното и пътуване до Салала. Това повече от всичко показваше отношението на султана към семейство Кенсингтън. Сафия разбираше защо Кара не би могла да откаже подобно предложение.

Наложи и се да потисне известно злорадство, изненадана да установи такова чувство у себе си. Тревогите за змии и тормозещите я съмнения утихнаха. Може да беше от лекарствата, но тя предпочиташе да го отдаде на свежата солена миризма на морския бриз, който прочистваше главата и сърцето ѝ. Откога не се беше чувствала по този начин?

Другата лимузина също беше спряла. Американците излизаха и оглеждаха кораба с изумление.

Само Омаха не изглеждаше особено впечатлен, и то защото вече знаеше за промяната в транспортните планове. И все пак като видя кораба със собствените си очи не можа да остане безразличен. Той, разбира се, се постара да го скрие.

– Супер, експедицията се превръща в зрелище, грандиозен филм за Синдбад.

– Когато си в Рим... – измърмори Кара.

23:48

Касандра наблюдаваше кораба от другия край на пристанището. Гилдията беше наела склада чрез един трафикант на пиратски видеоплейъри за черния пазар. Задната половина на ръждивата постройка беше

пълна с палети, натоварени догоре с нелегално внесени DVD и VHS-плейъри.

Останалата част от склада отговаряше на изискванията ѝ. Като бивша ремонтна работилница той разполагаше със собствен сух док и котвено място. Водата се плискаше в непрестанен ритъм в близките пилони, раздвижена от минаващ наблизко траулер, отправил се към открито море.

Раздвижването залюля групата бойни съдове, доставени миналата седмица. Някои бяха пристигнали разглобени на части и ги сглобиха тук, на място. Други бяха докарани по вода под прикритието на мрака. На котвеното място се клатушкаха три бостънски китоловни кораба, всеки с по някол-ко елегантни черни джета на борда, съоръжени от Гилдията с картечници на въртящ се постамент. В добавка към това докът бе приютил командната лодка на Касандра – хидрофойл, способен да вдигне скорост над сто възела.

Дванадесетчленият ѝ отряд беше зает с последните приготовления. Всички тези кораби мъже бяха бивши бойци от специалните сили, също като нея, само че без да са работили за Сигма. Не че не бяха достатъчно интелигентни за тази цел. Позорно изгонени от специалните сили, повечето от тях се бяха прехвърлили в различни наемнически и полувоеннизиранни групи по целия свят, усвоили бяха нови умения, хладнокръвие и коварство. От тези мъже Гилдията беше подбрала най-адаптивните, най-интелигентните, онези, които демонстрираха най-ожесточена лоялност към екипа си, черти, които дори Сигма би оценила по достойнство. Ала за Гилдията един критерий беше от първостепенно значение – тези мъже нямаха нищо против да убиват, без значение коя е мишената.

Първият и помощник се приближи към нея.

– Капитан Санчес, сър!

Тя продължи да наблюдава картината от външните камери. Броеше хората от групата на Пейнтър, които се качваха на борда, посрещани от омански официални лица. Всички бяха на лице. Най-накрая тя изправи гръб.

– Да, Кейн.

Джон Кейн единствен в групата не беше американец. Беше служил в елитното австралийско подразделение СВС, Специалните въздушни сили. Гилдията не ограничаваше издирването на таланти в рамките на Съединените щати, особено заради интернационалната си дейност. Висок над метър и деветдесет, Кейн беше силен и много здрав. Бръснеше редовно главата си, само под брадичката си оставяше малък квадрат

черни косъмчета.

Тукашният отряд беше съставен изцяло от негови подчинени, изчаквали на позиция в Залива преди Гилдията да ги повика за тази задача. Организацията разполагаше с отряди, позиционирани по целия свят, независими клетки, които не знаеха нищо за другите, всички готови да се задействат моментално при знак от Гилдията.

Касандра беше изпратена да приведе в действие тази конкретна клетка и да командва мисията. Получи тази задача, защото познаваше отвътре Сигма форс, противника на Гилдията в операцията. Знаеше как действа Сигма, познаваше стратегиите и процедурите. Освен това добре познаваше оперативния им агент в случая – Пейнтър Кроу.

– Готови сме – каза Кейн.

Касандра кимна и погледна часовника си. „Шабаб Оман“ трябваше да потегли точно в полунощ. Щяха да изчакат един час, после да подхванат преследването. Погледна отново монитора и пресметна наум, после попита:

– „Аргус“?

– Обадиха се преди няколко минути. Вече е на позиция, патрулира зоната за атака, за да предотврати поява на нарушители.

„Аргус“ беше потапящ се кораб с четиричленен екипаж, от който можеха да излизат гмуркачи. Задвижваните му от пероксид двигатели и снаряжението му с миниторпеда го правеха колкото бърз, толкова и смъртоносен.

Касандра кимна отново. Всичко беше на място.

Никой на борда на „Шабаб“ нямаше да доживее да види утрото.

Полунощ

Хенри стоеше в средата на банята, докато отвеждащата тръба гъргореше. Униформеното му сако лежеше на леглото отвън. Той нави ръкавите си и си сложи чифт жълти гумени ръкавици.

Въздъхна. И една прислужница лесно би се справила с тази задача, но момичетата вече се бяха изнервили от врявата и той беше решил, че лично трябва да освободи къщата от змийските останки. В края на краищата, удобството и добруването на гостите лежеше върху неговите рамене, дълг, в който тази вечер той се беше провалил.

Пристъпи напред, наведе се и предпазливо посегна към тялото. То се носеше извито върху водата, дори като че ли се Движеше леко, придърпваш от оттичащата се в канала вода.

Хенри се поколеба с протегнати пръсти. Проклетото нещо изглеждаше живо.

Сви защитената си от ръкавицата ръка.

– Стегни се, старче!

Пое дълбоко дъх и хвана змията по средата. Лицето му се разкриви от отвращение, зъбите му изскърцаха.

– Проклетата гнусотия! – измърмори той на жаргона от дъблинската си младост. Отправи мълчалива благодарствена молитва към свети Патрик, задето беше прогонил тази същества от Ирландия.

Измъкна отпуснатото тяло от ваната. Пластмасова кофа чакаше улова му. Хенри се обърна, като държеше змията на една ръка разстояние от себе си, вдигна опашката на влечугото над кофата и нави тялото на спирали.

Пусна главата върху купчината и отново се удиви колко живо изглежда създаването. Само отпуснатата му уста разваляше илюзията.

Хенри понечи да се изправи, после килна глава настрани, забелязал нещо странно.

– Това пък какво е?

Обърна се и взе един пластмасов гребен от тоалетката, Стисна предпазливо змийската глава отзад и с помощта на гребена отвори уста-та ѝ по-широко, за да потвърди предположението си.

– Колко странно! – измърмори той. Опипа с гребена, за да се увери.

Змията нямаше зъби.

9.

КРЪВ ПО ВОДАТА

3 декември, 01:02

Арабско море

Сафия стоеше до парапета и се взираше в тъмните очертания на брега. Корабът скърцаше и стенеше. Плющяха платна под напора на променливия вятър, който брулеше среднощното море.

Сякаш се бяха пренесли в друго време, когато светът е бил само вятър, пясък и вода. Миризмата на сол и шепотът на вълните покрай корабния корпус заличаваха шумотевицата на Маскат. Звездното небе отгоре беше ясно, но вятърът беше подкарал плътни облаци към тях. Щеше да завали, преди да пристигнат в Салала.

Капитанът на кораба вече ги беше уведомил за метеорологичната прогноза. Бурята вдигала вълни, високи до три метра.

– Не е нещо, с което „Шабаб“ да не може да се справи – беше казал той с усмивка, – но ще ни поразклати малко. По-добре се приберете в каютите, когато дъждът ни настигне.

Така че Сафия бе решила да остане под ясното небе, докато още го имаше. След вълненията на изминалия ден каютата ѝ се струваше като затвор. Особено сега, когато действието на таблетките отслабваше.

Гледаше как тъмното крайбрежие се плъзга покрай кораба, толкова тихо, толкова плавно. Последният оазис от светлина, един индустриален комплекс в покрайнините на Маскат, тъкмо се скриваше зад една издатина на сушата.

Нечий глас заговори зад нея, някак преднамерено безразличен.

– Ето че си отива и последната светлинка на познатата ни цивилизация.

Клей Бишоп пристъпи към перилото, хвана го с една ръка и вдигна цигара към устните си. Още беше с дънките и тениската, на която пишеше ИМАМ МЛЯКО. За двете години откакто работеха заедно, Сафия не го беше виждала с друго освен с тениски, обикновено с имената на рок групи, отпечатани в крещящи цветове. Тази беше в черно и бяло и изглежда се явяваше нещо като официално облекло.

Леко подразнена от натрапената ѝ компания, тя се постара гласът ѝ да прозвучи строго и сериозно.

– Онези светлини – каза тя и кимна към скриващия се комплекс – са от най-важната индустриална зона на града. Можеш ли да ми кажеш какво представлява този комплекс Бишоп?

Той вдигна рамене и след кратко колебание предположи.

– Петролна рафинерия?

Сафия беше очаквала тъкмо този отговор, но той беше грешен.

– Не, това е инсталация за обезсоляване, която осигурява питейната вода на града.

– Вода?

– Петролът може да е богатството на арабския свят, но водата е неговият живот.

Остави студента си да обмисли този факт. Малцина на Запад си даваха сметка за значението на подобни проекти за обезсоляване тук, в арабския свят. Водните права и запасите от прясна вода вече изместваха петрола като основна причина за конфронтация в Близкия изток и северна Африка. Някои от най-разгорещените конфликти между Израел и

съседите му – Ливан, Йордания и Сирия – бяха не заради идеология или религия, а заради контрола над водните запаси в Йорданската долина.

Най-накрая Клей се обади:

– Уискито е за разпивка, водата е за битка. Тя се намръщи.

– Марк Твен – каза той.

Сафия за пореден път се изненада от точния му интуитивен усет кимна одобрително.

– Браво.

Младежът се отличаваше с остър ум и това беше една от причините да му позволи да се присъедини към експедицията. Някой ден той щеше да се превърне в чудесен изследовател.

Клей вдигна отново цигарата към устните си. Едва сега Сафия забеляза, че горящият ѝ връх потрепва леко и че Клей е стиснал толкова силно перилото, та кокалчетата на ръката му са побелели.

– Добре ли си? – попита тя.

– Не съм голям почитател на откритото море. Ако Бог е искал човекът да плава, нямаше да превърне динозаврите в гориво за самолети.

Тя посегна и го потупа по ръката.

– Хайде в леглото, Бишоп.

Инсталацията за обезсоляване най-после изчезна зад владената в морето суша. Всичко потъна в мрак и само корабните светлини се отразяваха във водата.

Самотни фенери и наниз електрически крушки осветяваха палубата в помощ на екипажа, който се трудеше върху възетата и такелажа, за да подготви кораба за приближаващата буря. В по-голямата си част това бяха млади мъже, които се обучаваха в Кралския флот на Оман, използваха кораба като тренажор, когато си беше у дома, и предприемаха кратки пътувания по крайбрежието. След два месеца „Шабаб“ щеше да участва в регатата за Президентската купа.

Тихият говор на младежите внезапно беше прекъснат от силен вик откъм средата на палубата, последван от засукана ругатня на арабски. Чу се трясък. Сафия се обърна и видя отворена товарна клетка в средата на палубата и един отстъпващ назад моряк. Друг мъж изскочи от отворената врата и се хвърли встрани.

Причината за лудото бягство на моряка се появи по петите му – бял жребец се втурна в галоп по рампата на товарната клетка и оттам по палубата. Тръсна грива и застина, целият от сребро под светлика на луната, очите му като два нажежени въглена. Сега викове се чуваха отвсякъде.

– Господи! – възкликна до нея Клей.

Конят се изправи на задните си крака, изцвили заплашително, после копитата му затанцуваха по дъските. Бил е завързан, но краят на въжето висеше разплетен.

Мъже хукнаха в кръгове, като размахваха ръце и се опитваха да подплатат жребца обратно към клетката. Той отказа да се подчини, набиваше копито, клатеше гневно глава и показваше зъбите си.

Сафия знаеше, че този кон е един от четирите – два жребца и две кобили, които корабът превозваше в трюма си към кралската коневъдна ферма край Салала. Някой явно не си беше свършил добре работата при настаняването на животните.

Застанала до перилото, Сафия гледаше как екипажът се бори с жребца. Някой беше взел дълго въже и се опита да хване коня с ласо. Неумелият каубой си спечели счупен крак и заскача назад с викове на болка.

Жребецът се втурна към преплетените такелажни въжета и ги разкъса в настървението си. Наниз електрически лампи се стовари върху палубата. Стъклените крушки се пръснаха на парчета.

Надигнаха се нови викове.

Най-накрая в ръцете на един от моряците се появи пушка.

Яростта на жребца поставяше в опасност живота на хората и причиняваше щети на кораба.

– Ла! Не!

Проблясък на гола кожа привлече погледа на Сафия в друга посока. Сред облечените моряци полугола фигура изтича откъм една врата в предната част на палубата. Само по боксерки, Пейнтър изпъкваше на общия фон като някакъв дивак от пущинака. Косата му беше рошава, сякаш току-що е станал от сън. Тропотът и цвиленето на коня явно го бяха събудили.

Грабна една мушамата, метната върху макара с навито въже, и хукна бос между моряците.

– Уа-ра! – извика той на арабски. – Дръпнете се назад!

Навлезе в кръга от моряци и размаха мушамата. Движенето привлече вниманието на жребца. Той се вдигна на задните си крака, после наби силно копита в дъските на палубата и застина в заплашителна стойка. Но въгленочерните му очи останаха фиксирани върху мъжа и мушамата. Матадор и бик.

– Яааа! – извика Пейнтър и размаха ръка. Жребецът отстъпи крачка назад и наведе глава. Американецът се плъзна напред – не право към

коня, а леко встрани. Метна мушамата върху главата му, покривайки я напълно.

Жребецът прилекна, разтърси бясно глава, но покривалото беше прекалено голямо и се задържа. Конят отстъпи назад и застана неподвижно, заслепен от мушамата, разколебан. Трепереше, потта му лъщеше под лунната светлина.

Пейнтър се приближи на крачка разстояние. Говореше много тихо и Сафия не го чуваше. Но позна тона на думите му. Беше го чула в самолета. Просто предлагаше на животното утеха.

Най-накрая той пристъпи предпазливо напред и сложи ръка върху неспокойния хълбок на жребеца. Конят подскочи и тръсна глава, но този път по-леко.

Пейнтър се приближи още и потупа жребеца по врата, като продължаваше да му говори тихо. С другата си ръка хвана провисналото въже и бавно обърна животното.

Конят откликна на познатите сигнали, принуден да се довери на човека, който държеше другия край на въжето.

Сафия наблюдаваше Пейнтър. Кожата му лъщеше също като хълбоците на коня. Той прокара пръсти през косата си. Дали ръката му трепереше, или само така й се стори?

Той се обърна към един от моряците, който го изслуша и кимна. После тръгна към клетката, конят вървеше на повод си след него.

– Страхотно! – одобрително рече Клей и загаси цигарата си.

Така се сложи край на вълнението и екипажът постепенно се върна към задълженията си. Сафия се огледа. Забеляза, че повечето от хората на Кара вече са се събрали на палубата – колежката на Пейнтър в стегнат на кръста халат Дани по тениска и шорти. Кара и Омаха бяха със същите дрехи. Сигурно се бяха занимавали с последните подробности по организацията. Точно зад тях стояха четирима високи сурови на вид мъже във военни униформи, които Сафия виждаше за пръв път.

Пейнтър излезе от товарната клетка, навивайки мушамата на руло.

Екипажът го поздрави с викове. Неколцина го плеснаха одобрително по гърба. Той примига, смутен от вниманието, и отново прокара пръсти през косата си.

Сафия неволно тръгна към него.

– Браво на теб! – каза му тя. – Ако се беше наложило да застрелят коня...

– Не можех да го допусна. Бедничкият просто се беше уплашил.

Появи се Кара, скръстила ръце на гърдите си. Лицето и беше

непроницаемо, но без обичайната смръщена гримаса.

– Това е любимият жребец на султана. Той ще чуе за случилото се тук. Току-що си спечелихте добър приятел.

Пейнтър сви рамене.

– Направих го за доброто на коня.

Омаха застана до рамото на Кара. Лицето му почервения от неприкрито раздразнение.

– Къде си се научил на този занаят, каубой?

– Омаха... – предупреди го Сафия. Пейнтър не обърна внимание на обидата.

– В оборите Клеърмонт в Ню Йорк. Чистех ги, когато бях малък. – Изглежда най-послед забеляза облеклото си, или по-скоро липсата на такова. – По-добре да се върна в каютата.

Кара се обади с безизразен глас:

– Доктор Кроу, преди да се оттеглите, ще ви бъда благодарна, ако се отбиете в моята каюта. Бих искала да обсъдим плана след слизането на пристанището.

Очите му се разшириха от изненада при това предложение.

– Добре.

Това беше първият знак от страна на Кара, че е склонна да си съдействат. Сафия не се изненада. Добре познаваше дълбоката привързаност на Кара към конете, нежност, каквато не изпитваше към нито един човек. Навремето Кара беше шампион в обзядването. Навременната на-меса на Пейнтър в защита на жребеца му беше спечелила благодарността не само на султана.

Пейнтър кимна на Сафия, очите му грейнаха за миг в светлината на фенерите. Тя откри, че не и достига въздух, преди да изломоти едно за-дадено „Лека нощ“.

Той си тръгна, минавайки през четиримата мъже зад Кара. След малко и другите го последваха, всеки към своята каюта.

Омаха остана при Сафия.

Кара се обърна и заговори на арабски на един от четиримата – висок чернокош мъж с омански „шамаг“ на главата и военна униформа в жълтеникавокафяв цвят. Бедуин. И четиримата бяха облечени по подобен начин. Сафия забеляза пистолетите в кобури на кръста. Онзи, който се бе привел да изслуша Кара, имаше и извит кинжал, затъкнат в колана. Не беше церемониален нож, а коварно оръжие, което изглежда бе често употребявано. Очевидно той беше водачът, различаваше се от другите и по избледнял белег като от въже напреко на гърлото си. Кимна на Кара,

после се обърна да каже нещо на хората си. Четиримата се отдалечиха.

– Кои са тези? – попита Сафия.

– Капитан Ал Хафи от оманския граничен военен патрул.

– Пустинните фантоми – измърмори Омаха прякора, под който бяха известни тези патрули.

Фантомите бяха специалните части на Оман. Те водеха непрестанна война с контрабандисти и наркочилъри в дълбоката пустиня и прекарваха години наред сред пясъците. По-корави мъже нямаше в целия свят. Бивши фантоми обучаваха отряди на американските и британските специални части за военни действия и оцеляване в условията на пустинята.

Кара заговори:

– Той и отрядът му са изявили желание да охраняват експедицията.

С разрешението на султан Кабус.

Сафия проследи с поглед мъжете, които слизаха към каютите долу.

Омаха се протегна, прозявайки се.

– Ще ида да поспя няколко часа преди съвчане. – Хвърли поглед към Сафия. Очите му бяха в сянка под надвисналите вежди. – И ти би трябвало да поспиш. Предстои ни дълъг ден.

Сафия сви рамене, без да каже нищо. Неприятно ѝ беше да се съгласи с него, дори по толкова маловажен въпрос.

Той отклони поглед. За пръв път Сафия забеляза белезите, оставени от годините по лицето му, по-дълбоките бръчици, врязали се под жаркото слънце край очите му, сенките под тях. Имаше и още няколко тънки белега. Не би могла да отрече грубоватата му хубост. Пясъчноруса коса, лице от ъгловати равнини, здрачни сини очи. Ала момчешкият му чар беше изчезнал. Сега той изглеждаше уморен, сякаш избелял от слънцето.

И все пак... нещо се разшава у нея, когато погледът му се плъзна встрани, една стара болка, колкото позната, толкова и топла. Когато той се обърна, Сафия улови намек за мускусната му телесна миризма, спомен за мъжа, който някога беше лежал до нея в поредната палатка. С усилия се съдържа да не протегне ръка, да не го задържи още миг поне. Но какъв смисъл би имало това? Помежду им не бяха останали думи, само смутени мълчания.

Той си тръгна.

Сафия се обърна и откри, че Кара я гледа.

Кара поклати глава.

– Нека мъртвите почиват в мир.

01:38

Мониторът показваше екипа гмуркачи. Касандра седеше изгърбена пред екрана, сякаш се опитваше да чуе воя от двигателите на хидрофойла. Картината беше от „Аргус“, подводницата на отряда им, на около осем километра от нея и на двайсет клафтера под водата.

„Аргус“ беше конструирана с две камери. Предната беше пригодена за пилота и неговият помощник. Задната камера, която сега се изпълваше с морска вода, приютяваше двамата гмуркачи. Докато водата покриваше двамата мъже, изравнявайки налягането вътре и вън, задната стена на камерата се отвори като черупка на мида. Двамата гмуркачи се отгласнаха навън, осветени от светлините на подводницата. Бяха привързани през кръста към маневриращи импулсни джетове. Конструирани от АИОП устройства развиваха изумителна скорост. Свързани в мрежа помежду си, двамата влачеа арсенал от инструменти за унищожение. Далечен глас прошепна в ухото и:

– Установен сонарен контакт с мишената – беше пилотът на „Аргус“. – Бойният екип в движение. Контакт приблизително след седем минути.

– Много добре – тихо отговори тя. Усети нечие присъствие зад себе си и погледна назад. Беше Джон Кейн. Касандра вдигна ръка.

– Детониране в два нула нула.

– Прието – каза Касандра, повтори часа и изключи връзката.

Изправи се и се обърна.

Кейн вдигна сателитен телефон.

– Кодирана линия. Само за вашите уши.

Касандра взе телефона. „Само за вашите уши.“ Това означаваше, че е някой от началниците ѝ. Вече сигурно бяха получили доклада и за провала в Маскат. Не беше споменала подробности за странната бедуинка, която беше изчезнала сякаш в нищото. Докладът и без това беше достатъчно неприятен. За втори път не беше успяла да вземе артефакта.

Отвърна ѝ механичен глас, електронно променен до неузнаваемост. Макар тембърът и тонът да бяха маскирани, тя знаеше на кого принадлежи. Шефът на Гилдията, известен под простичкия код „Министъра“. Изглеждаше глупава предпазна мярка, като от анимационно филмче, но Гилдията беше организираща структурата си по примера на терористичните клетки. Помежду им преминаваше информация само при необходимост, всяка имаше самостоятелен ръководител, който отговаряше

пред по-висшия ешелон. Самата тя никога не се беше срещала с Министъра – виждали го бяха само трима души, тримата лейтенанти, които ръководеха презокеанския съвет. Касандра се надяваше някой ден да се издигне до този пост.

– Сив лидер – призрачният синтезиран глас използваше оперативното и име, – параметрите на мисията бяха променени.

Касандра застина. Разписанието беше като татуирано в главата ѝ. Нищо нямаше да се обърка. Дизеловите двигатели на „Шабаб“ щяха да бъдат взривени, давайки сигнал за атаката на тежковъоръжените джетове. Щеше да ги последва боен отряд, който да помете всичко и да прекъсне комуникациите. Вземеха ли веднъж железното сърце, корабът щеше да бъде потопен.

– Сър? Операцията започна. Планът е приведен в действие.

– Импровизирайте – отвърна механичният глас. – Музейната кураторка да бъде заловена заедно с артефакта. Разбрахте ли?

Касандра овладя изненадата си. Това не беше просто промяна. Първоначалната задача – да вземат железния артефакт – не включваше опазване живота на хората, които се намираха на борда на „Шабаб Оман“. По план си беше най-обикновена и брутална кражба, последвана от бягство. Безмилостно, кърваво и бързо. Вече започваше да преработва плана наум.

– Мога ли да попитам за какво ни трябва кураторката?

– Може да се окаже полезна за втората фаза. Първоначалният ни експерт по арабската античност се оказа... неблагоприятен. А бързината е жизненоважна за успеха, ако искаме да открием и опазим източника на тази сила. Забавянето е равно на провал. Глупаво би било да не се възползваме от таланта, който ни е подръка.

– Да, сър.

– Докладвайте след успеха. – Намек за заплахата остана да виси във въздуха след тези последни думи, които сложиха край на връзката.

Тя свали телефона.

Джон Кейн чакаше няколко крачки встрани.

Касандра се обърна към него.

– Промяна в плана. Предупредете хората си. Ние ще сме първи. – Тя погледна през прозореца над мостика на хидрофойла. В далечината отблещеният с фенери платноход грееше като наниз от огнени скъпоценни камъни върху тъмната вода.

– Кога тръгваме?

– Веднага.

01:42

Пейнтър почука на вратата на каютата. Познаваше разположението на стаите от другата страна на резбованата врата от шотландски дъб. Това беше президентският апартамент, запазен за висши политици и индустриални магнати, в момента приютил лейди Кара Кенсингтън. При качването си на кораба Пейнтър беше свалил от интернет информация за „Шабаб Оман“, включително и вътрешното му разположение.

Добре е да се знае поземления план... дори когато си в морето.

Вратата отвори един от стюардите. Беше мъж на възраст, едва надвишаващ метър и шейсет, но с достойнство в стойката и движенията, подходящи за много по-висок мъж. Облечен беше изцяло в бяло – от малкото кепе без козирка до сандалите.

– Доктор Кроу – поздравя той и кимна почтително. – Лейди Кенсингтън ви очаква.

Обърна се и даде знак на Пейнтър да го последва. Минаха през предверието към дневната. Просторната стая беше обзаведена семпло, но елегантно. Голямо антично писалище оформяше кабинет в единия край, преграден с лавици за книги. В средата на стаята имаше две канапета с дебела тапицерия в морското синьо на британския кралски флот и Два фотьойла с високи облегалки и с много възглавнички според оманската традиция в червено, зелено и бяло райе – цветовете на оманското знаме. Цялата стаята представляваше смесица от британски и омански стил като признание за историческите връзки между двете страни.

Най-впечатляващото обаче бяха широките прозорци с изглед към тъмния океан.

Кара стоеше до единия от тях като в рамка на фона на обсипаното със звезди небе и посребрените от луната води, Беше се преоблякла в мек памучен халат. Краката ѝ бяха боси. Тя се обърна да го посрещне, уловила отражението му в прозореца.

– Благодаря ти, Яни – каза тя, освобождавайки стюарда. Щом той излезе от апартамента, Кара посочи канапето.

– Бих ви предложила нещо за пиене, но на тази проклетата лодка няма капчица алкохол, както и в целия арабски свят, Пейнтър се настани на канапето, а Кара седна на единия фотьойл.

– Не е проблем. Не пия.

– Анонимни алкохолици? – попита тя.

– Въпрос на личен избор – каза той и се намръщи. Изглежда

стереотипът за впиянчените индианци беше пуснал корени и в съзнанието на англичаните – не че в него нямаше известна истина. Собственият му баща беше открил по-голяма утеха в бутилката „Джак Даниелс“, отколкото в семейството и приятелите.

Тя сви рамене. Пейнтър се изкашля.

– Споменахте, че искате да поговорим за плановете ни оттук нататък?

– Разписанието ни ще бъде разпечатано и ще го пхнат под вратата ви преди изгрев слънце.

Той примижа.

– Тогава защо е тази среднощна среща? – Откри, че е вперил поглед в босите й стъпала. Дали привикването му тук не беше продиктувано от някакви по лични причини? От информацията си за нея Пейнтър знаеше, че Кара Кенсингтън сменя мъжете като носни кърпички.

– Заради Сафия – простичко каза тя и го свари неподготвен.

Пейнтър примигна и вдигна очи към нейните.

– Забелязах как ви гледа. – Последва дълга пауза. – Тя е по-крехка, отколкото изглежда, и по-корава, отколкото я мислите всички вие, добави той наум.

– Ако намерението ви е да я използвате, добре ще е след това да си намерите някое забравено от Бога и хората кътче на света, където да се скриете. Ако е просто заради секса, по-добре дръжте панталоните си закопчани или рискувате да изгубите важна част от анатомията си. Е, слушам ви.

Пейнтър поклати глава. За втори път в продължение на няколко часа го разпитваха за чувствата му към Сафия – първо партньорката му, а сега и тази жена.

– Нито едното от двете, които изброихте – каза той по-рязко, отколкото възнамеряваше.

– Обяснете тогава.

Пейнтър се постара лицето му да остане непроницаемо. Не можеше да се отърве от Кара толкова лесно, колкото се беше отървал от Корал. Истината бе, че мисията му щеше значително да се улесни, ако можеше да разчита на съдействие от страна на лейди Кенсингтън, вместо непрекъснато да се бори с нейната враждебност. Въпреки това не каза нищо. Дори не можеше да измисли достоверно звучаща лъжа. Най-добрите лъжи не се отдалечават много от истината... но каква беше истината в случая? Какво изпитваше към Сафия?

За пръв път се замисли сериозно върху този въпрос. Без съмнение я

намираше за привлекателна – зелените ѝ като изумруди очи, гладката кожа с цвят на какао, начинът, по който грейваше лицето ѝ дори при най-леката усмивка. Но той беше срещал не една и две красиви жени в живота си. Така че какво по-специално имаше в нея? Сафия беше умна, зряла, а и притежаваше някаква сила, за която всички други изглеждаха слепи, гранитна сърцевина, която нищо не можеше да пречупи.

Но пък като погледнеше назад, Касандра беше също толкова силна, изобретателна и красива, а бяха минали години, преди да я възприеме като обект на желание. Така че какво толкова имаше у Сафия, което му бе влязло под кожата така бързо?

Имаше едно подозрение, но не му се искаше да го признае... дори и пред себе си.

Загледан през прозорците, Пейнтър си представи очите на Сафия, раната зад изумруденото им сияние. Спомни си ръцете ѝ около раменете си, когато падна от покрива на музея, беше се вкопчила в него, после въздъхна облекчено и се разплака. Още тогава нещо у нея караше ръцете му да я погалят, нещо, което събуждаше мъжа в него. За разлика от Касандра Сафия не беше изтъкана единствено от гранит. В нея имаше сила и ранимост, имаше твърдост и мекота.

Дълбоко в сърцето си Пейнтър знаеше, че именно това противоречие го очарова повече от всичко друго. Нещо, което с удоволствие би проучил по-подробно.

– Е? – притисна го Кара след проточилото се мълчание.

Отговорът му беше спестен от първата експлозия.

01:55

Омаха се събуди с гръм в ушите. Седна стреснат в леглото, усещаше вибрациите с цялото си тяло, чуваше дрънчене то на малкия прозорец на каютата си. Знаеше, че се очаква буря. Погледна часовника си. Не бяха минали и десет минути. Твърде рано бе за бурята...

Дани се изхлузи от горната койка, тупна тежко на пода и се хвана за перилото с едната ръка, докато с другата си вдигаше боксерките.

– По дяволите! Какво беше това?

Автоматичен огън от картечница избухна над главите им. Последваха го крясъци.

Омаха отметна завивката. Определено се беше разразила буря... само че различна от онази, която бяха предсказали синоптиците.

– Нападат ни!

Дани грабна очилата си от най-горното чекмедже на малко бюро.

– Кой ни напада? Защо?

– Откъде да знам, по дяволите?

Омаха скочи на крака и нахлузи една риза през главата си с лъжли-вото чувство, че така не е толкова открит. Прокле се че е оставил пушката и пистолетите си в багажното отделение. Знаеше колко коварни можеха да бъдат арабските морета, кръстосвани от съвременни пирати и полувоенни фракции, свързани с терористични организации. Изглежда пиратството все още процъфтяваше по тези ширини. Но не беше очаквал някой да нападне флагманския кораб на оманския флот.

Открехна вратата и надникна в тъмния коридор. Една-единствена стенна лампа хвърляше кръг от светлина близо до стълбите, които водеха към горните два етажа и откритата палуба. Както обикновено, Кара беше настанила двамата братя в най-лошата каюта над най-широката част на кораба – каюта за екипажа, доста по-различна луксозните пътнически помещения. От другата страна на коридора изскърца врата.

Омаха и брат му не бяха единствените, настанени като бедни роднини.

– Кроу – извика той.

Вратата се отвори по-широко и на прага застана не Кроу, а колежката му. Корал Новак пристъпи боса навън, по клин и спортен сутиен, белезникавата ѝ коса падаше по раменете. Даде му знак да мълчи. В дясната ръка държеше кинжал, коварно оръжие с дълго острие от излъскана стомана и черна дръжка. Военен модел. Държеше го ниско и уверено, сякаш над главите им не трещяха картечни залпове.

Беше сама.

– Къде е Кроу? – изсъска Омаха. Тя вдигна палец нагоре.

– Преди двацет минути отиде да говори с Кара. Точно оттам някъде се чуваше стрелбата, добави наум Омаха. Страхът стесни полезрението му, когато тръгна към стълбите. Сафия и нейният дипломант бяха настанени в каюти под апартамента на Кара, твърде близо до стрелбата.

Сърцето му се свиваше при всеки откос. Трябваше да стигне до нея. Тръгна към стълбите.

Картечницата се чу отново откъм горния край на стълбището.

Нечии ботуши затропаха към тях.

– Оръжия? – прошепна Корал.

Омаха се обърна и показа празните си ръце. Бяха ги накарали да предадат всичките си лични оръжия още преди да се качат на борда на кораба.

Тя се намръщи и изтича до подножието на тясното стълбище. С дръжката на ножа счупи крушката, която осветяваше коридора. Спусна се мрак.

Стъпките се приближаваха бързо. Най-напред се появи сянката.

Корал сякаш прочете нещо в тази сянка, защото промени леко стойката си, разтвори по-широко крака и отпусна ръката си.

Тъмна фигура се препъна по последните стъпала.

Корал ритна с крак и удари мъжа в едното коляно. Той политна с главата напред и се строполи с вик на пода. Човек от екипажа. Корабният готвач. Лицето му се удари с трясък в дъските, главата му отхвъркна назад. Изпъшка, но не се опита да помръдне, лежеше зашеметен.

Корал приклепна до него с нож в ръка, явно не знаеше как да постъпи.

Отгоре продължаваха да се чуват откоси картечна стрелба, някак по-къси, целенасочени и смъртоносни.

Омаха тръгна напред, оглеждайки стълбището.

– Трябва да идем при другите. При Сафия.

Корал се изправи и протегна ръка да му препречи пътя.

– Трябват ни някакви оръжия.

Изстрел от пушка изтрещя горе, още по-оглушителен заради затвореното пространство.

Всички отстъпиха крачка назад.

Корал и Омаха се спогледаха. Той вдигна очи към стълбите, разкъсан между желанието си да хукне към каютата на Сафия и разума, който му диктуваше да действа предпазливо. Юмуци срещу куршуми не беше добър план за спасителна операция. Завъртя се рязко.

– В трюма има пушки и амуниции – каза той и посочи към капака на пода, който водеше към долното помещение. – Все ще успеем да се промъкнем оттук и да стигнем до главния трюм.

Корал стисна още по-силно ножа си и кимна. Вдигнаха капака и се спуснаха по късата стълба в обширното помещение с нисък таван долу. Миришеше на водорасли, сол и дъбова дървесина. Омаха слезе последен.

Изригна нов картечен залп, последван от пронизителен писък. На мъж. Въпреки това Омаха изтръпна и се помоли на всички богове Сафия да се е скрила някъде.

Изпълнен с омраза към себе си, той затвори капака. Погълна ги пълен мрак. Спусна се слепешката по последните стъпала и цопна в локва на пода.

– Някой да има фенерче? Никой не му отговори.

– Супер! – измърмори Омаха. – Просто супер.

Нещо пробяга през краката му и изчезна сред тихички плискащи звуци. Плъхове.

01:58

Пейнтър се наведе през един от корабните прозорци. Двуместен джет профуча отдолу под издадения бак. Стрелна се почти безшумно, със заглушен двигател, оставяйки ветрилообразна следа напреко на вълните. Въпреки мрака Пейнтър позна модела, конструиран от АИОП, експериментален прототип за тайни операции.

Пилотът се бе привел ниско зад предното стъкло. Вторият човек от екипажа седеше по-изправен и обслужваше въртящата се жироскопски стабилизирана картечница в задната част. И двамата бяха с очила за нощно виждане.

Патрулният джет профуча и се скри. Дотук Пейнтър беше преброил четири. Сигурно имаше и други, които обикаляха по външен периметър. По тъмната повърхност на морето не се виждаше знак от основния атакуващ кораб, транспортирал дотук бойните екипи с джетовете. Сигурно беше пристанал за кратко близо до някой от бордовете на кораба, а после се е отдалечил на безопасно разстояние, докато стане време да прибере джетовете.

Мушна се обратно вътре.

Кара клечеше зад едното канапе и изглеждаше повече ядосана, отколкото уплашена.

Веднага щом първата експлозия разтресе кораба, Пейнтър провери коридора пред каютата. През люка към палубата забеляза кълба дим и зловеща червена светлина откъм кърмата.

Запалителна граната.

И за малко не го убиха. Мъж в черно камуфлажно облекло се бе появил внезапно в отвора, само на няколко крачки от него. Пейнтър едва успя да се мушне обратно в каютата и онзи засипа отвора с куршуми. Ако не беше металният обков по вратата на президентския апартамент, от Пейнтър да е останала само кървава каша. След като заключи вратата, той уведоми Кара за първоначалната си преценка на ситуацията.

– Превзели са комуникационния център.

– Кой?

– Не знам... някаква полувоенна група, ако съдя по вида им...

Пейнтър заряза поста си до прозореца и клекна до Кара. Вече знаеше със сигурност кой води отряда. В това нямаше никакво съмнение. Касандра. Джетовите бяха откраднати прототипи на АИОП. И самата тя сигурно бе някъде отвън. Може би дори на борда на кораба, начело на атакуващия отряд. Представи си решителния блясък в очите ѝ, двойната бразда между веждите ѝ, която се вдълбаваше там в мигове на крайна концентрация. Той прогони тази мисъл, изненадан от внезапната болка, нещо средно между ярост и чувство на загуба.

– Какво ще правим? – попита Кара.

– Ще стоим тук... засега.

Барикадирани в президентския апартамент, тях двамата ще ги грозеше непосредствена опасност, но другите можеха да пострадат. Оманските моряци бяха обучени добре – отвърнали бяха бързо на нападението и оказваха ожесточена съпротива. Ала повечето бяха млади момчета и леко въоръжени, а Касандра със сигурност си беше написала домашното и знаеше всичките им слаби места. Корабът скоро щеше да премине в нейни ръце.

Но каква беше целта ѝ?

Затвори очи и пое дълбоко дъх. Трябваше да спре да реагира, поне за миг, и да помисли, да се концентрира. Баща му го беше научил на няколко пекотски напева, единственият му опит да запознае сина си с племенните традиции, обикновено съпроводен с миризмата на текила и бира в дъха му. Все пак Пейнтър беше научил напевите, шептял ги бе в мрака, докато родителите му се караха, крещяха и псуваха в съседната стая. Намираще утеха и фокус в повтарянето на слова, чието значение не знаеше – и преди, и сега.

Устните му се движеха мълчаливо, отнесено. Затвори се за картечните откоси.

Отново си представи Касандра. Можеше да се досети за целта на нападението – да се добере до онова, което преследваше от самото начало. Желязното сърце. Единствената веществена улика към загадката на взрива от антимаateria. Желязното сърце, което се намираще в каютата на кураторката. Мислите му прехвърляха различни сценарии за атака, параметри на мисията...

И изведнъж, наред напева, го споходи озарение.

Скочи на крака.

От самото начало не му даваше мира нелепостта на нападението. Защо първо ще взривяват комуникационния център, вдигайки на крак екипажа? Ако беше обикновена наемническа група, би могъл да обясни

липсата на предварително планиране и прецизност с липсата на опит, но ако Касандра стоеше зад всичко това...

Стомахът му се сви от лоши предчувствия.

– Какво? – попита Кара, надигайки се след него. Стрелбата от другата страна на каютата беше замлъкнала зловещо. В настъпилата тишина Пейнтър чу издайническия вой.

Отиде до прозореца и подаде глава навън.

Четири джета се появиха откъм мрака... но всеки се управляваше само от пилота. Пътници нямаше. Местата отзад при картечниците бяха празни.

– По дяволите!

– Какво? – отново попита Кара, този път със страх в гласа.

– Закъсняхме.

Вече знаеше със сигурност, че взривената граната не е била знак за началото на мисията, а за нейния край.

Мълчаливо прокле глупостта си. Играта беше свършила, А той дори не беше участвал, в нея. Бяха го изиграли тотално. Позволи си този миг на гняв, после се съсредоточи върху ситуацията.

Играта може и да беше свършила, но това не означаваше непременно, че няма да има още един рунд.

Гледаше как четирите джета се приближават към кораба. Идваха да приберат последните членове на атакувания отряд, ариергарда, чиято задача е била да взривят комуникационния център на „Шабаб“. Някой от моряците сигурно случайно бе налетял на натрапниците и това бе довело до престрелката на палубата.

Стрелбата се поднови, сякаш по-отдалеч и по-решително, близо до кърмата на кораба. Започваше отстъпление.

През прозореца Пейнтър гледаше как последният джет заобикаля отдалеч, извън обсега на стрелбата. Другите джетове, които возеха стрелци в задната си част, не се виждаха никъде. Не се чуваше и да стрелят. Бяха си заминали. Заедно с плячката.

Къде обаче?

Той отново огледа водата за основния атакуващ кораб. Трябва да беше там някъде. Но се виждаха само тъмни води. Буреносни облаци бяха закрили луната и звездите, потапяйки света в тъмнина. Пръстите му се свиха върху перваза на широкия прозорец.

Докато претърсваше с поглед водата отвън, слаб проблисък привлече вниманието му – не на повърхността, а под нея.

Наведе се още и се взря в дълбините.

Дълбоко в среднощните води слаб блясък се плъзна изпод кораба. Бавно се изниза изпод десния борд и започна решително да се отдалечава. Подводница. Защо?

Отговорът дойде едновременно с въпроса.

След края на мисията подводницата и основният атакуващ отряд се измъкваха. Оставаше само да се почисти. Да се отстранят свидетелите.

Знаеше защо са предпочели да използват подводница. За да се приближат тихо, да не бъдат забелязани...

– Минирали са кораба – каза той на глас. Пресметна наум колко време ще е нужно на една подводница да се отдалечи от зоната на взрива.

Кара каза нещо, но той не я чу.

Обърна гръб на прозореца и бързо тръгна през стаята. Престрелката беше утихнала до отделни изстрели. Ослуша се при вратата. В близост не се чуваше нищо. Отключи.

– Какво правиш? – попита иззад рамото му Кара, явно подразнена от собствения си подсъзнателен подтик да стои близо до него.

– Трябва да се махнем от този кораб.

Открехна вратата. На няколко стъпки встрани беше изходът към средната палуба. Вятърът набираше скорост – „Шабаб Оман“ навлизаше в периметъра на приближаващата буря. Платната плющяха като камшици. Въжетата се изпъваха.

Той огледа палубата, разчитайки я като шахматна дъска.

Екипажът не бе имал възможност да скъси въжетата и да прибере големите платна. Оманските моряци бяха заклещени от огъня на двама... не, трима стрелци... прикрити зад купчина варели в другия край на средната палуба. Маскираните мъже бяха избрали идеалната позиция да отрежат достъпа до предната част на кораба. Единият от тях държеше Пушката си насочена към повдигнатата задна палуба, пазейки гърба на групата.

По-близо четвърти маскиран стрелец лежеше проснат по лице на палубата с локва кръв около главата само на няколко крачки от Пейнтър.

Той анализира ситуацията с един поглед. В също толкова добра позиция, зад натрупани палети откъм по-близката страна на средната палуба, се бяха прикрили четиримата омански фантоми. Лежаха по корем, взели на прицел стрелците, Патова ситуация. Навярно именно фантомите бяха задържали ариергарда на нападателите и не им бяха позволили да се прехвърлят през перилата.

– Хайде – каза Пейнтър и хвана Кара за лакътя. Повлече я през вратата на апартамента към стълбите надолу.

– Къде отиваме? – попита тя. – Нали щяхме да слизаме от кораба?

Той не отговори. Беше закъснял, но трябваше все пак да провери. Спусна се по стълбите до долното ниво. Къс коридор водеше до каюти-те за гости.

В средата на коридора под светлината на единствената лампа нечие тяло лежеше напреки на пода. По очи, също като маскирания мъж на палубата. Само че този не беше от нападателите.

Облечен само в боксерки и бяла тениска. Мъничко тъмно петно изпъкваше в средата на гърба му. Застрелян отзад, докато се е опитвал да избяга.

– Това е Клей... – потресена промълви Кара, подтичвайки след Пейнтър.

Коленичи до тялото на младежа, но Пейнтър само го прекрачи. Ня-маше време да скърби. Хукна към вратата, накъдето бе тичал и дипломантът, търсейки място да се скрие или да предупреди другите. Твърде късно.

Всички те бяха закъснели.

Пейнтър спря пред вратата. Беше полуоткрехната. Електрическа светлина се процеждаше в коридора. Пейнтър се послуша напрегнато. Нищо. Стегна се вътрешно за онова, което щеше да завари.

Кара се обърна към него, отгатнала страховете му.

– Сафия?

02:02

Омаха протегна рязко ръка, когато корабът се надигна под него. Мракът в голямото помещение нарушаваше чувството му за равновесие. Вода се плискаше край обувките му и глезените му вече се бяха омръзнали.

Тръсък се чу до него... и псувня. Явно и Дани не се справяше по-добре.

– Знаеш ли къде отиваш? – Корал попита Омаха с леден глас, който ехтеше във влажното помещение.

– Да – троснато отвърна той. Кое-то си беше лъжа. Продължи да опипва с ръка извитата стена вляво от себе си, като се молеше да открие някаква стълба нагоре. Следващата би трябвало да ги отведе в основния складов трюм под средната палуба. Или поне така се надяваше той.

Продължиха в мълчание.

Плъхове цвърчаха възмутено и в мрака тези звуци бяха като от мокри булдози. Въображението умножаваше броя им многократно. Омаха ги чуваше как пляска в водата по пода, бягат пред натрапниците и навярно се трупат на гневна купчина при кърмата на кораба. Беше виждал Изгрizan от плъхове труп в една уличка в Калкута. Очите ги нямаше, гениталиите бяха изядени, всички меки места – нагрizани. Не обичаше плъховете.

Ала страхът за Сафия го тласкаше напред, тревогата му се усилваше от мрака и от залповете картечен огън. Кървави картини пробягваха през главата му, толкова ужасни, че бързаше да ги прогони. Защо не и беше казал за чувствата, които все още изпитваше към нея? Сега с радост би паднал на колене, стига само тя да беше жива и здрава.

Протегнатата му ръка се удари в нещо твърдо. Посегна предпазливо и усети пречки и глави на болтове. Стълба.

– Ето я – каза той с повече увереност, отколкото изпитваше. Не го интересуваше дали е прав или греша и накъде, по Дяволите, водеше стълбата. Качваше се и толкова.

Когато Дани и Корал се приближиха, той стъпи на първата пречка.

– Внимавай – предупреди Новак.

Стрелбата отгоре продължаваше. Близо. Това беше достатъчно предупреждение.

Стигна до най-горната пречка и опипа с ръка за дръжката на капак. С надеждата, че капакът не е заключен или затиснат с тежък товар, той бутна силно нагоре.

Капакът се отвори с лекота, падна навън и се удари в едва дървена подпора.

Корал му изсъска. Без думи, просто в израз на възмущение.

Благословена светлина го обля, ослепително ярка след мрака долу. Миризмата също беше освежаваща след солта и мухъла в утробата на кораба.

Прясно окосена трева.

Голяма сянка се размърда вдясно от него.

Омаха се обърна и откри, че стои срещу огромен кон, надвиснал отгоре му. Същият арабски жребец, който се беше освободил по-рано. Животното отметна глава и изпръхтя. С очи прибелени от страх, то заплашително вдигна копито, готово да стъпче внезапния натрапник, появил се в корабния му обор.

Омаха се мушна обратно, проклинайки лошия си късмет. Капакът

се беше отворил право в отделението на жребца. Забеляза и други коне в съседните отделения.

Насочи вниманието си обратно към коня, който дърпаше въжето си. Уплашеният арабски жребец беше по-надеждна охрана от всеки въоръжен пазач. Само че те трябваше да се измъкнат оттук и да стигнат до оръжията в съседния трюм.

Страхът за Сафия вля огън в кръвта му.

С надеждата, че въжето ще удържи коня, той изскочи през капака, претърколи се по дъските и мина под преградната стена.

Скочи на крака и изтупа голите си колене.

– Побързайте!

Откри един конски чул в ярки жълти и червени цветове. Размаха го към жребца, за да отвлече вниманието му, докато другите се измъкнат. Конят изцвили, но вместо да се разгневи допълнително от новите натрапници, той задърпа въжето, привлечен от одеялото, което се подлагаше под седлото.

Омаха си даде сметка, че животното вероятно е познало собствения си чул и го е възприело като обещаващ знак, че някой се готви да го изведе на езда, да го измъкне от тази тясна конюшня. Престрелката явно бе засилила желанието на жребца да се освободи.

С известно съжаление Омаха метна одеялото обратно върху преградната стена, когато Дани и Корал стигнаха до него. Големите очи на жребца срещнаха неговите, уплашени, търсещи успокоение.

– Къде са оръжията? – попита Корал. Омаха обърна гръб на отделението.

– Би трябвало да са ей там. – Посочи към рампата, която водеше към горната палуба. Три палети бяха наредени една върху друга покрай задната стена. Всяка носеше печата на Кенсингтън.

Докато ги водеше през трюма, Омаха инстинктивно навеждаше глава при всеки картечен откос. Повтаряща се размяна на изстрели в едната и в другата посока, залп след залп. Ако се съдеше по звука, престрелката се водеше от другата страна на двойната врата в края на рампата.

Омаха си спомни въпроса на брат си. Кой ги нападнаше? Това не бяха обикновена банда пирати. Беше твърде упорито, твърде добре организирано, твърде дяволски смело.

Стигна до палетите и плъзна поглед по инвентарните им списъци. Понеже сам се бе погрижил за запасите, знаеше, че трябва да има една палета с пушки и пистолети. Откри я и я отвори с помощта на лост.

Дани извади една от пушките.

– Какво ще правим?

– Ти ще си пазиш задника – каза Омаха и грабна един пистолет „Пустинен орел“.

– Ами ти? – попита Дани.

Омаха се заслуша в престрелката, докато зареждаше пистолета си, клекнал на пода.

– Аз трябва да се добера до другите. Да проверя дали са добре.

Но си представяше само Сафия, усмихната и по-млада.

Веднъж вече бе излъгал доверието й... нямаше да го допусне отново.

Корал избра един-единствен пистолет след огледа на съдържанието на палетата. Бързо и сръчно го зареди с патрони калибър .357, после затвори с едно движение магазина. Въръжена, тя изведнъж сякаш се поуспокои, като лъвица която са пуснали от клетката, готова да тръгне на лов.

Двамата с Омаха се спогледаха.

– Трябва да се върнем през долното помещение и оттам да отидем при другите.

Нов залп изтрещя току зад двойните врати.

– Ще изгубим твърде много време. – Омаха вдигна поглед към рампата, която водеше право към центъра на престрелката. – Може да има и друг начин.

Корал се намръщи, докато той очертаваше плана си.

– Сигурно се шегуваш – промърмори Дани. Но Корал кимна в съгласие:

– Струва си да опитаме.

– Да тръгваме тогава. Преди да е станало късно.

10. БУРЯ

3 декември, 02:07

Арабско море

Бяха закъснели.

Пейнтър се приближи към отворената врата на каютата на Сафия. Лампата вътре светеше. Въпреки малкото оставащо време и мисълта, че корабът е миниран, той се поколеба за миг.

Кара остана при тялото на Клей Бишоп. Пейнтър се боеше, че може да намери и Сафия в същото състояние. Мъртва на пода. Но знаеше, че трябва да погледне истината в очите. Тя му се беше доверила. Смъртта им, нейната и на Клей, бяха изцяло по негова вина. Не беше проявил достатъчно бдителност. Мисията беше проведена под носа му, по време на негова вахта.

Застанал встрани от вратата, той я отвори докрай. Без да мига, огледа каютата. Празна.

Като не вярваше на очите си, той предпазливо прекрачи прага. Аромат на жасмин се долавяше във въздуха. Но само той беше останал от жената, обитавала тази стая. Нямаше следи от насилие. Само че металният куфар с артефакта от музея не се виждаше никъде.

Той стоеше, временно парализиран от тревога и объркване.

Някой изстена зад него.

– Клей е жив! – извика Кара откъм коридора. Пейнтър хукна натам.

Кара бе коленичила до тялото на младежа. Държеше нещо малко с два пръста.

– Намерих това в гърба му.

Докато вървеше към нея, Пейнтър видя, че гърдите на момчето бавно се движат. Как го беше пропуснал? Но всъщност знаеше отговора. Прекалено прибърза, беше сигурен, че са обречени.

Кара вдигна към него ръката си. Малка окървавена стреличка.

– Приспивателно – потвърди той.

Погледна назад към отворената врата. Приспивателни. Значи Сафия им е трябвала жива. Целта на мисията е била отвличане. Той поклати глава и прехапа устни, за да не се Разсмее на глас – отчасти заради удивителното постижение на Касандра, отчасти от облекчение.

Сафия беше жива. Засега.

– Не можем да го оставим – каза Кара.

Той кимна с мисълта за проблясъка на подводницата в тъмната вода... Не им оставаше много време. Колко ли им оставаше?

– Остани с него.

– Ти къде?

Пейнтър не обясни. Хукна към долната палуба да погледне в каютите на другите от групата – братята Дан и собствената му партньорка. И техните каюти бяха празни. Всички ли бяха отвлечени?

На долното ниво откри един уплашен член на екипажа, от готвачите, който се криеше с разкървавен нос. Опита се да го накара да се качи с него, но бедният човечец беше парализиран от страх.

Пейнтър нямаше време да го убеждава, така че хукна нагоре по стълбите.

Кара беше накарала студента да седне. Клей беше замаян, главата му се полюшваше отпуснато. Опитваше се да каже нещо, но речта му беше нечленоразделна.

– Хайде. – Пейнтър хвана Клей под едната мишница и го вдигна на крака. Беше като да местиш чувал с мокър цимент.

Кара вдигна очилата му от пода.

– Къде отиваме?

– Трябва да се махнем от кораба.

– Ами другите?

– Няма ги. Сафия и другите. Пейнтър ги поведе нагоре по стълбите.

Тъкмо стъпваха на последната площадка и нечия фигура се стрелна надолу към тях. Заговори бързо на арабски, твърде бързо, за да го разбере Пейнтър.

– Капитан Ал Хафи – набързо го представи Кара. Пейнтър беше получил информация за водача на Пустинните фантоми.

– Имаме нужда от още амуниции от складираните в трюма – бързо каза капитанът. – А вие всички трябва да се скриете.

Пейнтър му препречи пътя.

– Колко можете да издържите с амунициите, които имате?

Мъжът сви рамене.

– Няколко минути.

– Трябва да задържите нападателите. В никакъв случай не бива да напускат кораба. – Пейнтър мислеше бързо. Смяташе, че задържаните на борда са единствената причина „Шабаб Оман“ все още да не е хвъркнал във въздуха. Измъкнеха ли се, нищо нямаше да попречи на Касандра да детонира мините.

Пейнтър забеляза нечие отпуснато тяло до входа. Беше един от маскираните стрелци, същият, когото беше видял проснат на палубата. Остави Клей да седне на пода и се промъкна към мъжа. Току-виж намерил у стрелеца нещо, което да му е от помощ. Радиостанция или нещо друго.

Капитан Ал Хафи го последва.

– Довлякох го тук, надявах се, че може да носи допълнителни амуниции. Или граната. – Последното го каза с дълбока горчивина. Една-единствена граната би сложила край на патовото положение на палубата.

Пейнтър обискира трупа и в движение махна маската. Мъжът

носеше радио, прикрепено към гърлото, което улавяше и най-тихия шепот. Пейнтър го дръпна и пъкна слушалката в собственото си ухо. Нищо. Дори статичен шум. Отрядът мълчеше.

Продължи да го претърсва, пъкна в джоба си очилата за нощно виждане и откри дебела ивица около гърдите на мъртвеца. ЕКГ-монитор.

– По дяволите!

– Какво? – попита Кара.

– Имаме късмет, че не сте открили граната – каза той. – Сложили са им монитори, които следят сърдечната дейност. Смъртта им би била равнозначна на бягството им. Изчезнат ли веднъж – през борда или на оня свят – другите ще взривят кораба.

– Ще взривят кораба? – повтори Ал Хафи на английски с присвити очи.

Пейнтър му разказа набързо какво беше видял и до какви изводи беше стигнал.

– Трябва да се махнем от кораба преди ариергарда. Видях един моторизиран скиф, вързан зад кърмата.

– Това е корабната лодка – потвърди капитанът. Пейнтър кимна. Малка и лека моторница от алуминий.

– Да, но неверниците стоят между нас и лодката – възрази Ал Хафи. – Бихме могли за минем под тях, през вътрешността на кораба, но ако моите хора спрат да стрелят, онези ще избягат.

Пейнтър прекрати обискирането на мъртвия стрелец и надникна през отвора към откритата палуба. Престрелката беше поутихнала – и двете страни бяха на път да останат без амуниции и се опитваха да ги пестят.

Фантомите бяха в неблагоприятно положение. Не можеха да позволят на стрелците да избягат... нито можеха да ги убият.

Поредното патово положение.

Или пък не?

Обърна се, обзет от внезапно вдъхновение.

Но преди да е казал нещо, гръмотевичен трясък изригна откъм задната част на палубата. Той отново надзърна отвън. Капакът на долния трюм се беше отворил рязко от мощта на три коня. Расовите животни хукнаха в галоп по брулената от вятъра палуба, блъскаха се в палети и повличаха такелаж. Настана хаос. Изпотрошиха се лампи. Мракът около кораба се сгъсти.

Една кобила връхлетя право през барикадата на стрелците.

Прозвучаха изстрели. Кон изцвили пронизително.

Сред врявата откъм трюма се появи и четвърти кон, в галоп. Белият арабски жребец. Изстреля се по рампата и копитата му изгромоляха върху дъските на палубата.

Само че този път конят не действаше по своя воля.

На гърба на коня Омаха се надигна на седлото с пистолети в двете ръце. Насочи се към най-близкия стрелец и стреля и с двата пишова, изпразвайки ги безмилостно от съвсем близко разстояние.

Двама мъже паднаха, докато той ги подминаваше.

– Не! – извика Пейнтър и изскочи през вратата. Ответната стрелба заглуши вика му.

Движение откъм капака на задната палуба привлече вниманието му – Корал се придвижваше в снайперистка позиция. С готова пушка на рамото. Прицели в единствения оцелял стрелец. Той се метна към парапета на десния борд с намерението да се хвърли във водата.

Единичен изстрел от пушка изгърмя с проблясък.

Стрелецът подскочи във въздуха, сякаш го беше ритнал призрачен кон. Лявата страна на главата му експлодира. Тялото му се плъзна по палубата и се спря в перилото.

Пейнтър преглътна стона си. Патовото положение най-после беше решено. Сега, когато ариергардът беше унищожен, нищо не пречеше на Касандра да взриви кораба.

02:10

Касандра погледна часовника си, докато се качваше от понтонната лодка „Зодиак“ на кораба с въздушна възглавница. Времето, предвидено за взрива, беше надхвърлено вече с десет минути. На палубата я посрещна вторият в командването.

Джон Кейн се приближи до нея. Извика на двама от мъжете да помогнат за качването на припадналата кураторка. Вълните се издигаха все по-високо под нарастващия напор на вятъра и качването на борда се превръщаше в трудно упражнение, изискващо точна преценка на равновесието и подходящия момент. Касандра изтегли куфара с артефакта.

Въпреки забавянето мисията беше изпълнена успешно.

Кейн пристъпи до нея. Приличаше повече на сянка, отколкото на човек, облечен в черно от ботушите до плетената черна шапка.

– От „Аргус“ докладваха, че са излезли от обсег преди осем минути. Чакат заповед да детонират мините.

– А бойният отряд? – Касандра беше чула престрелката на палубата на „Шабаб“. Докато се отдалечаваше, спорадичната стрелба беше ехтала над водата. Но през последната минута всичко беше заглъхнало.

Той поклати глава.

– ЕКГ-мониторите показват права линия.

Мъртви. Касандра си представи лицата на мъжете. Опитни наемници.

Стъпки затропаха по палубата откъм пилотската кабина.

– Капитан Санчес! – Беше радистът на отряда.

Едва успя да спре върху хлъзгавата повърхност.

– Сигналите се възобновиха. И трите!

– От бойния отряд? – Касандра плъзна поглед по морето, Сякаш в отговор на вниманието ѝ нова престрелка се чу откъм „Шабаб Оман“. Тя погледна към Кейн, който сви рамене.

– Сигналът се изгуби за кратко – докладва радистът. – Може да е заради бурята. Но сега пак улавяме сигналите, силни и стабилни.

Касандра продължи да гледа към светлините на другия кораб. Очите ѝ се присвиха, докато отново си представяше мъжете.

Кейн стоеше до рамото ѝ.

– Какви са заповедите ви?

Тя погледна за последно към Платнохода под жилещите капки на дъжда, който започваше да се изсипва върху палубата.

– Детонирайте мините.

Радистът се стресна, но явно не посмя да постави под въпрос решението ѝ. Погледна към Кейн, който кимна. Мъжът стисна юмрук и хукна обратно към пилотската кабина.

Касандра се подражни от колебанието, с което се бе подчинил на заповедта ѝ. Официално Касандра ръководеше мисията, но тези мъже бяха свикнали да ги командва Кейн. А тя току-що беше осъдила трима от тях на смърт.

Макар че лицето на Кейн остана безизразно, а очите му – непроницаеми като стъкло, тя обясни:

– Вече са мъртви – каза тя. – Новият сигнал е фалшив.

Кейн сбърчи вежди.

– Откъде сте толкова си...

Тя го прекъсна.

– Защото Пейнтър Кроу е там.

Клекнал при другите, Пейнтър провери ивиците, прикрепени към голите гърди на Омаха и Дани. Сърдечните монитори на мъртъвците изглежда функционираха нормално. Устройството върху собствените му гърди примигваше ритмично, изпращайки сигнала на пулса му към скрития нападателен кораб.

Дани изтри дъждовните капки от очилата си.

– Тези неща няма ли да дадат накъсо, ако се намокрят.

– Не – успокои го Пейнтър.

Всички се бяха събрали на задната палуба – Кара, братята Дан, Корал. Клей се беше освестил достатъчно, за да стои на краката си. Но при силното клатушкане на кораба върху високите вълни му беше трудно да пази равновесие без чужда помощ. На няколко стъпки встрани четиримата омански фантоми стреляха хаотично с пушките си, имитирайки престрелка.

Пейнтър не знаеше колко дълго ще издържи измамата. Надяваше се да е достатъчно, за да напуснат кораба. Капитан Ал Хафи беше впрегнал екипажа на работа. Моторницата беше развързана и готова да приеме пътници.

Другата спасителна лодка беше готова за спускане. От петнайсетчленния екипаж бяха останали десетима. Нямаха излишно време, така че се налагаше да изоставят мъртвите.

Пейнтър наблюдаваше бурното море, прикрит зад перилото, така че да не го забележат от патрулиращите джетове. Вълните вече достигаха четири метра. Платната плющяха на вятъра, а дъждът се изливаше косо върху палубата. Алуминиевата моторница се удряше в кърмата.

А все още бяха в периферията на бурята.

Пейнтър видя как един от черните джетове прелетя над висока вълна и увисна във въздуха за миг, преди да се стрелне надолу. Наведе инстинктивно глава, но всъщност нямаше нужда. Пилотът на джета беше насочил машината си в обратна посока.

Пейнтър се изправи. Джетът се отдалечаваше. Разбрала е...

Обърна се на пета.

– В лодките! – изкрещя той. – Веднага!

02:14

Сафия се събуди и от мрака на безсъзнанието се озова сред гръмотевичен трясък. Студен дъжд обливаше лицето ѝ. Лежеше по гръб,

мокра до кости. Седна. Светът се завъртя, Гласове. Крака. Още една гръмотевица. Тя се сви от силата на трясъка.

Усещаше клатушкане, надигане. На кораб съм.

– Идва на себе си – каза някой зад нея.

– Свали я долу.

Главата на Сафия се извъртя към говорещия. Жена. Стоеше на метър от нея, загледана в морето със странно изражение на лицето. Беше облечена в черно, дългата ѝ черна коса беше сплетена на плитка.

Сафия познаваше тази жена. Заляха я спомени. Клей извика, после някой почука на вратата на каютата ѝ. Клей? Тя не отговори, беше усетила, че нещо не е наред. Толкова години беше живяла на ръба на паниката, че неминуемо беше натрупала в себе си дебел слой параноя. Но и да беше отговорила, не би имало значение. Разбиха ключалката толкова лесно, като да бяха влезли с ключ.

Жената бе влязла първа през вратата и нещо се заби във врата на Сафия. Сега тя вдигна пръсти и откри слабо чувствително място под ухото си. Беше се довялякла до далечната стена на каютата, задушаваше се, обзета от паника, която стесняваше полезрението ѝ до тесен кръг. После дори и този кръг изчезна. Усети, че пада, но не и удара в пода. Светът просто се бе изплъзнал от сетивата ѝ.

– Намерете ѝ нещо сухо да облече – каза жената. Сафия изтръпна, разпозна гласа, презрението, особения изговор на съгласните. Покрива на Британския музей. „Кажи ми комбинацията.“ Жената, която се беше опитала да открадне железното сърце в Лондон.

Сафия поклати глава. Сигурно сънуваше кошмар.

Двама мъже я изправиха на крака. Тя се опита да намери опора, но стъпалата ѝ се хлъзнаха по мократа палуба. Коленете и бяха като от кашкавал. Трудно и беше дори да повдигне брадичката си.

Плъзна поглед над металните перила на кораба. Бурята ги беше настигнала. Морето се издигаше и спускаше на тъмни талози, като гърбове на китове, лъскави и гладки. Тук-там бяла пяна проблясваше като сребро на оскъдната светлина. Но онова, което привлече погледа и впрегна волята ѝ да не отпусне глава, бе огнената руина на известно разстояние.

И малкото ѝ сили я напуснаха.

Един кораб гореше върху бурните вълни, мачтите му се бяха превърнали във факли. Платна се развяваха сред валма от нажежена пепел, отнасяни от поривите на вятъра. Корпусът беше пробит. Около него горящи отломки украсяваха морето като разпръснати лагерни огньове.

„Шабаб Оман“.

Въздухът напусна дробовете ѝ. Задушаваше се от невъзможността да изпищи и от отчаянието. После изведнъж ѝ прилоша от морското вълнение. Повърна на палубата и опръска обувките на пазачите си.

– Мамка му, гледай я какво направи! – изруга единият и я дръпна жестоко.

Очите на Сафия не можеха да се откъснат от опожарения кораб. Гърлото ѝ гореше.

Не, не, не може да бъде... там са всички, които обичам...

Ала част от нея знаеше, че е заслужила тази болка, тази загуба. След Тел Авив живееше с очакването всичко да ѝ бъде отнето. Животът се състоеше от жестокости и неочаквани трагедии. Постоянство и сигурност не съществуваха.

Горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Гледаше втренчено горящите останки на „Шабаб Оман“. Едва ли имаше надежда някой да е оцелял... а дори и мисълта за надежда си отиде след думите на жената, която я беше отвлякла:

– Патрулът да се върне – каза тя. – Да убият всичко което се движи.

02:22

Пейнтър изтри кръвта от плитката порезна рана над лявото си око. Ритна с крака, за да се задържи над водата, докато вълните го подмятаха. Дъждът плющеше от снишилото се небе, прорязвано от светкавици. Гръмотевици ръмжаха заплашително.

Погледна назад към преобърнатата моторница, която се издигаше и спускаше в синхрон с него. Дебело въже около кръста му го свързваше с носа на скифа. Непосредствено около него морето тъмнееше, сякаш се носеше върху петролно петно. По-далеч обаче огньове обсипваха бурните води, появяваха се и изчезваха. А в центъра се издигаше горящият корпус на „Шабаб Оман“, наполовина потънал, обхванат от огъня до ватерлинията.

Като избърса за пореден път кръвта и дъжда от очите си, Пейнтър огледа водата за някаква заплаха. Неясна тревога, свързана с акули, прекоси мислите му. Особено заради кръвта. Надяваше се бурята да задържи хищниците в дълбокото.

Но не за тези хищници се оглеждаше Пейнтър.

Не се наложи да чака дълго.

Осветен от многото огньове, един джет се появи, описвайки широк

кръг.

Пейнтър вдигна ръка и смъкна очилата за нощно виждане на очите си. Потопи се по-дълбоко, така че силуетът му да изпъква възможно най-малко. Светът се разля в зелено и бяло. Огньовете се виждаха като ослепително ярки бели петна, а морето придоби сребрист зеленикав оттенък. Фокусира погледа си върху джета. През очилата за нощно виждане машината се очертаваше рязко на фона на водата, предният фар грееше почти колкото огньовете. Пейнтър превключи на увеличение. Пилотът седеше прегърбен отпред. Зад него беше стрелецът на въртящата се картечница, която можеше да изстрелва по сто патрона в минута.

Пейнтър забеляза още два джета, които обикаляха сред отломките. Бяха започнали отдалеч и постепенно стесняваха кръговете. Някъде от другата страна на горящия кораб се чуха изстрели. Чу се и вик, но бе прекъснат веднага – за разлика от стрелбата.

Целта на патрулите беше очевидна.

Без оцелели. Без свидетели.

Пейнтър заплува назад към преобърнатата моторница, която плаваше като тапа в бурното море. Наближи и се гмурна под нея. Очилата за нощно виждане бяха непромокаеми. Странно светло изглеждаше морето през тях. Той видя множеството крака, които висяха под преобърнатия скиф.

Промъкна се сред тях и изскочи под лодката. Хората се държаха за планшири и алуминиеви седалки. Бяха само осем. Скрити под моторницата. Кислородът вече се изчерпваше заради учестеното им дишане.

Кара и братята Дан с общи усилия крепяха Клей на място. Дипломантът изглежда до голяма степен се бе възстановил. Капитан Ал Хафи беше заел позиция близо до предното стъкло на моторницата. Също като двамата си подчинени, той беше съблякъл пустинната си униформа и беше останал само по гашета. Съдбата на четвъртия фантом оставаше неизвестна.

Мините бяха избухнали точно когато моторницата се бе ударила във водата. Ударната вълна ги беше отхвърлила встрани, преобръщайки малката лодка. Всички бяха получили дребни наранявания. В последвалата паника Пейнтър и Корал им помагаша да се пхнат под моторницата, докато навсякъде около тях валяха горящи отломки. Преобърнатата лодка им осигуряваше надеждно укритие от търсещи очи.

Корал прошепна в ухото му:

– Изпратила ли е разчистващ екип?

Пейнтър кимна.

– Остава ни само да се надяваме, че бурята ще съкрати търсенето.

Вой на двигател се приближи, утихваше и се засилваше, докато моторницата и нейните скрити пътници се издигаха и падаха с движението на вълните. Накрая звукът рязко се засили. Джетът явно бе свърнал успоредно на моторницата и яздеше същата вълна.

Пейнтър бе обзет от лошо предчувствие.

– Всички под водата! – нареди той. – Докато преброите до трийсет!

Изчака, за да се увери, че всички са се подчинили. Корал изчезна последна. Пейнтър пое дълбоко дъх, после...

Картечна стрелба разтърси алуминиевия корпус на моторницата. Оглушително. Като градушка с размери на топки за голф върху ламаринен покрив. Само че не беше градушка. От толкова близко разстояние няколко куршума пробиха двойния корпус на лодката.

Пейнтър се гмурна. Два заблудени куршума изсъскаха през водата. Гледаше как другите се държат под скифа, ръцете протегнати нагоре, пръстите впити до болка. Пейнтър се надяваше скоростта на куршумите да бъде убита от двойния корпус и съпротивлението на водата.

Видя как една от траекториите се стрелва на сантиметри от рамото му.

Задържа дъха си, докато стрелбата спря, после изплува нагоре. Вой на джета все още се чуваше твърде близо. Изтреця гръмотевица и алуминиевият корпус завибрира като камбана.

Омаха изплува до него, последван от другите, когато нуждата от кислород надви страха им. Никой не каза нищо. Всички се вслушваха в рева на двигателя, готови да се гмурнат отново при необходимост.

Ревящият джет се приближи още повече и се блъсна в единия борд на скифа.

Ако се опитат да го преобърнат... да използват граната...

Огромна вълна повдигна лодката и скритите под нея пътници. Джетът се удари по-силно в моторницата, подметна от бурята. Ядна ругатня се чу отвън. Двигателят зарева помощно и започна да се отдалечава.

– Бихме могли да се възползваме от този джет – прошепна Омаха, наврял нос в ухото му. – Двамата. Остана ни по един пищов, нали така?

Пейнтър го погледна намръщено.

– И после какво? Нали ще си преброят джетовете! Там някъде има главен кораб, нещо бързо. Ще ни настигнат преди да сме усетили.

– Не ме разбра – настоя Омаха. – Не ти говоря за бягство. Идеята ми е да върнем джета, откъдето е дошъл. Да се промъкнем под прикритие. Да освободим Сафия.

Пейнтър трябваше да признае, че на Омаха не му липсва смелост. Твърде жалко, че същото не можеше да се каже и за здравия му разум.

– Това не са ти никакви аматьори – сопна му се той. – Ще трябва да се действа слепешката. Всички преимущества са на тяхна страна.

– На кой му пука за преимущества? Става въпрос за живота на Сафия.

Пейнтър поклати глава.

– Преди да се приближиш и на сто метра от главния кораб ще те разкрият и ще те вдигнат във въздуха.

Омаха не отстъпваше.

– Щом ти не искаш, ще отида с брат ми.

Пейнтър се опита да го сграбчи, но Омаха бутна ръката му.

– Няма да я изоставя. – Обърна му гръб и заплува към Дани.

Пейнтър бе доловил болката в гласа на другия мъж, яростта. Самият той изпитваше същото. Бяха отвлекли Сафия по негова вина. Част от него искаше той да изскочи навън, да нападне, да рискува всичко.

Но подобен курс на действие беше обречен. И той го знаеше.

Омаха беше извадил пистолета си.

Пейнтър не можеше да го спре, но знаеше кой би могъл. Обърна се и сграбчи ръката ѝ.

– Много държа на нея – остро каза той.

Кара се опита да освободи ръката си, но Пейнтър не я пусна.

– За какво говориш? – попита тя.

– Попита ме по-рано... в каютата ти. Държа на Сафия. – Трудно беше да го признае на глас, но нямаше друг избор освен да погледне истината в очите. Наистина държеше на нея. Може и да не беше любов... все още... но той определено искаше да разбере докъде ще го доведе накрая. Това го изненада точно толкова, колкото изглежда изненада и Кара.

– Вярно е – настоя Пейнтър. – И ще я върна, но не по този начин. – Той кимна към Омаха. – Не по неговия начин. Както го е замислил, само ще предизвика смъртта ѝ. В момента нищо не я заплашва. В по-голяма безопасност е от нас. И ние трябва да оцелеем заради нея. Всички ние. Иначе не би имало никаква надежда наистина да я спасим.

Кара го слушаше. Завършен корпоративен водач както винаги, тя не забави решението си. Обърна се рязко към Омаха.

– Свали проклетия пищов, Индиана.

От другата страна на алуминиевия корпус джетът хищник изрева по-силно, пришпорен на по-висока предавка. Отдалечаваше се.

Омаха погледна в посоката на утихващия рев... после изруга и

прибра пистолета си.

– Ще я намерим – каза Пейнтър, но не мислеше, че другият мъж го е чул. А може и така да беше по-добре. Предвид обстоятелствата, не знаеше дали ще може да спази даденото обещание. Все още бе разтърсен от атаката, от поражението. От самото начало Касандра се движеше с една стъпка преди него.

Трябваше да проясни мислите си.

– Ще изляза да погледна. За да съм сигурен, че са си отишли.

Гмурна се и изплува изпод моторницата. Мислите му се задържаха върху умението на Касандра да предвижда ходовете им. Как го беше постигала? Нова тревога покълна в гърдите му. Имаше ли предател между тях?

02:45

Омаха се държеше за планшира на моторницата, издигате се и се спускаше с ритъма на вълните. Това безкрайно чакане в мрака му беше противно. Чуваше как другите дишат. Никой не говореше. Всеки се беше потопил в собствените си тревоги.

Стегна захвата си около алуминиевата рамка, докато моторницата се катереше към хребета на нова вълна, влачейки хората със себе си.

Всички освен един. Освен Сафия.

Защо беше послушал Пейнтър? Трябваше да си опита късмета с онзи джет. По дяволите какво мислели другите! Напрежение се натрупваше в гърлото му, едва си поемаше дъх от гняв. Потисна изблика, понеже не беше сигурен дали напрежението му ще избие в плач или във вик, ако го освободи. В мрака миналото го заля откъм дълбините на морето.

Той сам си беше тръгнал от нея.

След Тел Авив нещо беше умряло у Сафия, повличайки и любовта със себе си. Тя се беше оттеглила в Лондон. Опитал се бе да остане с нея, но кариерата му, страстта му бяха другаде. Всеки път, когато се връщаше при нея, откриваше нова промяна, нова празнина. Тя умираше вътрешно. И скоро той откри, че се ужасява от мисълта да се върне в Лондон от поредното забутано ъгълче на света. Чувстваше се в капан. Виждаха се все по-рядко и по-рядко. Тя изглежда не го забелязваше, или поне не се оплакваше. И от това го болеше най-много.

Кога свърши всичко, кога любовта се превърна в прах и пясък?

Не би могъл да каже. Доста преди той най-последно да признае поражението си и да си поиска пръстена, който бе наследил от баба си. По

време на една дълга хладна вечеря. Никои от двамата не беше казал нищо. И двамата знаеха. Мълчанието им бе казало повече от нескопосания му опит да обясни.

Накрая тя просто бе кимнала, а после свали пръстена от ръката си. Изхлузи се лесно. Постави го в дланта му, после го погледна в очите. В нейните нямаше мъка, само облекчение.

Тогава той си беше тръгнал от нея.

Другите се размърдаха, когато Пейнтър изплува отново под корпуса на подводницата. Пое си дъх и каза:

– Мисля, че се отървахме. От десет минути насам няма и помен от джетове.

Корабокрушенците замърмориха облекчено.

– Трябва да се насочим към брега. Тук сме твърде уязвими.

Омаха забеляза слабия бруклински акцент на другия мъж. Не го беше доловил преди. А сега пристъргваше във всяка дума. Указанията му твърде много приличаха на заповеди. Военна подготовка. Офицерска.

– Има две гребла, прикрепени в скоби към двата борда на моторницата. Ще ни трябват, за да я преобърнем. – Промуши се между тях и им показа как да освободят греблата.

Едното беше натикано в ръката на Омаха.

– Трябва да се разделим на две групи. Едната ще натиска надолу левия борд, а другата с помощта на греблата ще вдигне десния. Би трябвало да успеем да я преобърнем. Но първо ще ида да откача външния двигател. Пострадал е при стрелбата и от резервоара му изтича бензин.

След няколко последни указания всички се гмурнаха и изплуваха от външната страна.

Дъжд се сипеше от тъмното небе. Вятърът беше утихнал до спорадични повеи. След мрака под лодката нощта се стори на Омаха много по-светла. Светкавици прорязваха облаците и осветяваха океана на кръпки. Тук-там по повърхността на водата все още горяха отломки. Нямаше и следа от „Шабаб Оман“.

Омаха се завъртя, оглеждайки водата. Пейнтър заплува към кърмата на моторницата и се зае да откачи двигателя. Омаха се замисли дали да не му помогне, но накрая просто си остана да го гледа как се бори със задържащия винт.

Като дръпна силно няколко пъти, Пейнтър най-после откачи мотора и той потъна в морето. Пейнтър потърси с поглед Омаха.

– Хайде да обърнем това момиче.

Оказа се доста по-трудно, отколкото го беше описал. Опитваха

четири пъти, докато накрая всички се наредиха от едната страна и натиснаха с тежестта си. Пейнтър и Омаха, всеки въоръжен с по едно гребло, повдигнаха нагоре десния борд. Прибягнаха и до помощта на поредната вълна. Най-накрая обаче моторницата се преобърна с дъното надолу, наполовина пълна с вода.

Качиха се на борда и се заеха да изгребват водата. Омаха нагласи греблата на местата им.

– Продължава да се пълни – каза Кара, когато нивото на водата вътре в лодката започна да се повишава под тежестта на корабокрушенците.

– Куршумите са я пробили – добави Дани, опипвайки корпуса под нивото на водата.

– Продължавайте да изгребвате – отвърна Пейнтър пак с онази заповедническа нотка. – Ще се редуваме да гребем и да изгребваме. Доста път има до брега.

– Трябва да внимаваме – каза капитан Ал Хафи, с голи гърди, но все така спокоен. – Теченията тук са коварни. Трябва да си отваряме очите за рифове и подводни скали.

Пейнтър кимна и махна на Корал да отиде на носа.

Омаха погледна към малкото горящи отломки, после премести поглед в другата посока. Брегът едва се виждаше, като малко по-тъмна облачна маса. Проблясъци на светкавици разкриваха колко много са се отдалечили.

Пейнтър също огледа водата около лодката. Но не акулите или брегът го Тревожеха. Безпокойството ясно се четеше по стиснатите му устни. Някъде там дебнеха опасните мъже, които бяха отвлекли Сафия. Но за нейната безопасност ли се тревожеше той, или за собствената си кожа?

Омаха си спомни думите, казани преди малко от Пейнтър.

„Държа на нея... на Сафия.“ Усети как прилив на гняв стопля кожата му под мокрите дрехи. Лъжеше ли Пейнтър? Омаха сви юмруци около дръжките на двете гребла и изпъна гръб. Започна да гребе. Пейнтър, застанал на кърмата, погледна към него. Студени очи, стъклата на очилата за нощно виждане, го огледаха от главата до петите. Какво знаеше за този човек? Той трябваше да обясни много неща.

Омаха почувства болка в челюстите си, мускулите му се схващаха от дългото стискане.

„Държа на нея.“ Не можеше да реши кое предположение го гневи повече.

Това, че онзи лъже... или че казва истината.

03:47

Един час по-късно Пейнтър газеше през дълбока до кръста му вода и дърпаше преметнатото през рамото му въже, Брегът се простираше сребрист пред него, обрамчен от назъбени скали. Останалата част от крайбрежието тънеше в мрак, като се изключат няколко слаби светлинки далеч на север. Селце някакво. Непосредствената околност изглеждаше пуста. Въпреки това той си отваряше очите на четири. Беше дал очилата за нощно виждане на Корал, която стоеше на пост в моторницата.

Обувките му потъваха дълбоко в каменистия пясък на дъното. Мускулите на бедрата му горяха от усилието. Раменете го боляха от гребането. Вълните го побутваха отзад към очакващия го бряг.

Само още малко...

Поне дъждът беше спрял.

Запъна рамо във въжето и отново затегли лодката към твърда земя. Дани се трудеше на греблата отзад, докато Пейнтър превеждаше лодката между скалите. Най-накрая брегът се ширна отпред, съвсем близо.

– Натисни здраво! – извика Пейнтър през рамо към Дани.

Въжето се поотпусна, когато Дани се подчини на заповедта. Моторницата подскочи напред, засилена от натиска на греблата. Пейнтър се бореше с вълните, до коленете във вода. Газеше с мъка напред и леко встрани.

Моторницата яхна една последна вълна и се стрелна вдясно от Пейнтър. Той се наведе, за да избегне сблъсъка.

– Извинявай! – извика му Дани, прибирайки греблата. Носът на лодката се заби в пясъка с метално скърцане.

Вълната се оттегли и остави моторницата на брега.

Пейнтър излази на четири крака от водата и се изправи.

Осмината мъже и жени излязоха от моторницата. Корал помогна на Кара, а Дани, Омаха и Клей буквално се проснаха на пясъка. Само пустинните фантоми останаха прави и се заеха да огледат плажната ивица.

Пейнтър се отдалечи от прииждащите вълни, крайниците му тежаха като олово. Задъхан, той се обърна да види как се справят другите. Трябваше да скрият лодката, да я завлекат някъде, или да я потопят.

Една сянка надвисна зад него. Така и не видя вдигнатия юмрук. Удариха го право в лицето. Твърде слаб, той просто се срина назад по

задник.

– Омаха! – извика Кара.

Сега вече Пейнтър разбра кой го беше ударил. Омаха стоеше над него.

– Какво... – Преди да довърши, онзи му се нахвърли, бутна го назад в пясъка с една ръка върху гърлото, другата вдигната за нов удар.

– Ти, шибано копеле такова!

Преди юмрукът да е ударил, ръце нагребиха Омаха за рамото, за ризата. Издърпаха го назад. Той се бореше, извиваше се, но Корал беше сграбчила в юмрук яката на ризата му и не го пускаше. Беше силна. Памукът се разпра по шева на вратната извивка.

Пейнтър се възползва от възможността да изпълзи назад. Лявото му око сълзеше от първия юмручен удар.

– Пусни ме! – изрева Омаха. Корал го метна по гръб на пясъка. Кара застана от другата му страна.

– Омаха! Какви ги вършиш, по дяволите?

Той седна, целият почервенял.

– Онова копеле знае повече, отколкото ни казва. – Вирна палец към Корал. – Той и колежката му амазонка.

Дори брат му се опита да го успокои.

– Омаха, сега едва ли е най-подходящият момент да... Омаха се изтласка на колене, задъхан, от устата му хвърчаха слюнки.

– Подходящ е и още как, мамка му! Дотук вървахме по свирката му. Искам да получа някои отговори, преди да сме направили и една крачка повече. – Изправи се на крака, като залитна леко.

Пейнтър също стана с помощта на Корал.

Другите ги гледаха напрегнато, сякаш на пясъка помежду им беше теглена черта и двубоят всеки миг щеше да започне.

Кара стоеше в центъра и гледаше към различните групи. Вдигна ръка да привлече вниманието им и се обърна към Пейнтър.

– Ти каза, че имаш план. Да започнем с това. Пейнтър пое дълбоко дъх и кимна.

– Салала. Там ще заведат Сафия. Там трябва да отидем и ние.

Омаха извика:

– Откъде знаеш? Защо си толкова сигурен? Може да я заведат къде ли не... заради откупа, за да продадат артефакта. Кой, по дяволите, знае къде ще я отведат?

– Аз знам – спокойно рече Пейнтър. Остави тишината да се проточи, преди да продължи. – Ударът не беше случаен нито групата, която

го осъществи. Действията им бяха целенасочени и много добре планирани. Отвлякоха Сафия и железното сърце. Знаели са какво търсят и кой знае най-много за него.

– Защо? – попита Кара, като прекъсна с нетърпящ възражения жест поредното избухване на Омаха. – Какво искат?

Пейнтър пристъпи напред.

– Каквото искахме и ние. Някаква улика, която да ги насочи към истинското местоположение на изгубения град Убар.

Омаха изпсува под сурдинка. Другите просто гледаха и мълчаха.

Кара поклати глава.

– Не отговори на въпроса ми. – Тонът ѝ не вещаеше нищо добро. – Какво искат? Какво се надяват да спечелят, като открият Убар?

Пейнтър облиза устни.

– Това са пълни глупости! – изръмжа Омаха и мина стремително покрай Кара.

Пейнтър остана на място, като даде знак на Корал да не се намесва. Нямаше да допусне втори удар.

Омаха вдигна ръка. Метал блесна под оскъдната светлина. Пистолет, насочен към главата на Пейнтър.

– Достатъчно ни дърпа конците на всичките. Отговори на въпроса ѝ, по дяволите. Какво става?

– Омаха! – предупреди Кара, но в гласа ѝ нямаше много енергия.

Корал се плъзна настрани, готова да нападне Омаха по фланга. Пейнтър отново ѝ даде знак да не се намесва. Омаха размаха пистолета.

– Отговори ми! Каква проклетата игра се разиграва тук? И за кого работиш наистина?

Пейнтър нямаше друг избор – трябваше да разкрие картите си. Имаше нужда от съдействието на групата. Ако искаше да спрат Касандра и да спасят Сафия, трябваше да си осигури помощта им. Двамата с Корал не биха се справили сами.

– Работя за американското министерство на отбраната – призна той най-накрая. – И по точно за АИОП. Изследователски и развоен отдел на министерството.

Омаха поклати глава.

– Направо върхът! Военните? Какво общо има всичко това с тях? Тръгнали сме на археологическа експедиция.

Кара отговори преди Пейнтър да е отворил уста. – Експлозията в музея.

Омаха погледна към нея, после пак към Пейнтър. Той кимна.

– Права е. Онова не беше обикновен взрив. Остатъчната радиация сочи към една невероятна възможност. – Очите на всички бяха вперени в него, освен тези на Корал, която беше насочила цялото си внимание към Омаха и пистолета му. – Съществува голяма вероятност експлодиралият метеорит да е съдържал някаква форма на антиматерия.

Омаха се изсмя гръмко, сякаш отдавна бе съдържал натрупалата се подигравка.

– Антиматерия... Пълни глупости! Ти за какви ни взимаш?

Корал се обади делово, професионално.

– Доктор Дан, Пейнтър ви казва истината. Лично направихме замервания в зоната на взрива и открихме 2-бозони и глюони, разпадни частици от взаимодействие на материя с антиматерия.

Омаха се намръщи, вече не толкова уверен.

– Знам, че звучи абсурдно – каза Пейнтър. – Но ако свалиш пистолета, ще обясня.

Вместо да го свали, Омаха приближи пистолета до главата му.

– Досега само с него успях да те разприказвам. Пейнтър въздъхна. Струвало си бе да опита.

– Нека бъде по твоя начин тогава.

С насочен в лицето пистолет, той резюмира накратко информацията – за Тунгуския метеорит в Русия през 1908, за уникалната гама-радиация, открита там и в Британския музей, за плазмените характеристики на експлозията и как имало данни, че някъде в пустините на Оман вероятно лежи находище на антиматерия, запазено по някакъв непознат начин, който я е съхранил стабилна и nereагираща въпреки присъствието на материя.

– Макар че вече може да е в процес на дестабилизация – завърши Пейнтър. – Възможно е именно това да е причината метеоритът в музея да експлодира. Същото може да се случи и тук. Времето е критичен фактор. Може би сега е последният шанс да открием и запазим това находище на неограничена енергия.

Кара се намръщи.

– И какво смята да прави американското правителство с такъв неограничен източник на сила?

Пейнтър прочете подозрението в очите ѝ.

– На първо време да го охранява. Това е непосредствената и най-важна цел. Да го защити от онези, които биха посегнали на него. Ако такава сила попадне в неподходящи ръце...

Възцари се мълчание, докато думите му утихваха. Всички те

знаеха, че вече не границите, а идеологиите дележа света. Макар и необявена, в момента се водеше нова световна война, в която фундаменталните добродетели и уважението към човешките права биваха атакувани от сили на нетърпимост, деспотизъм и сляпа жар. И макар битките ѝ понякога да се водеха пред очите на целия свят – в Ню Йорк, в Ирак, – истинската борба беше невидима, тайна, с незнани герои и скрити злодеи.

По собствено желание или не, групата се беше оказала въввлечена във войната.

Кара наруши мълчанието:

– А онази другата група? Похитителите на Сафия. Те са същите, които проникнаха в Британския музей.

Пейнтър кимна.

– Така смятам.

– Кои са те? – Омаха още държеше пистолета насочен към главата му.

– Не знам... не знам със сигурност.

– Глупости! Пейнтър вдигна ръка.

– Знаем само кой ги води. Мой бивш партньор, къртица, внедрена в АИОП. – Беше твърде изтощен, за да крие гнева си. – Казва се Касандра Санчес. Така и не открих за кого работи. Някаква чужда сила. Терористи. Черноборсаджии. Знаем само, че са добре финансирани, организирани и абсолютно безмилостни в методите си.

Омаха изсумтя.

– А ти и партньорката ти сте от сладките пухкави животинчета.

– Ние не убиваме невинни хора.

– Не, вие сте много по-лоши! Оставете други да ви свършат мръсната работа. Знаели сте, че се очаква да завалят лайна, но си държахте устите затворени. Ако ни бяхте казали навреме, можехме да се подготвим по-добре. Можехме да предотвратим отвличането на Сафия.

Пейнтър нямаше какво да каже. Омаха беше прав. Бяха го хванали неподготвен, провалът му заплашваше мисията и живота им.

Разсеян от чувството за собствената си вина, той не успя да реагира навреме. Омаха му се нахвърли и притисна дулото на пистолета в челото му, принуждавайки го да отстъпи крачка назад.

– Ти, копеле такова... ти си виновен за всичко!

Пейнтър чу болката и тревогата в гласа на Омаха. Човекът не беше на себе си. Гняв се сбра на топка в гърдите на Пейнтър. Беше му студено, целият беше натърген и му беше писнало да му навират пистолет в

лицето. Не знаеше дали няма да се наложи да отстрани Омаха от пейзажа.

Корал чакаше напрегната.

Помощта дойде от неочакван източник.

Тропот на копита се разнесе внезапно в другия край на плажната ивица. Всички се обърнаха, дори и Омаха. Той отстъпи назад и най-последно свали оръжието си.

– Мамка му! – промърмори той.

Удивителна гледка! Бял жребец, гривата му развяна, копитата дълбаят ями в пясъка. Конят от „Шабаб Оман“.

Жребецът препускаше към тях, навярно привлечен от високите гласове. Явно беше доплувал до брега след експлозията. Спря рязко на няколко метра от тях, разпенен под хладния нощен въздух, разгорещен. Тръсна глава.

– Не е за вярване, че се е измъкнал! – каза Омаха.

– Конете са отлични плувци – натърти Кара, но и в нейния глас се промъкна благоговение.

Един от пустинните фантоми се приближи бавно до коня с дланите нагоре, като шептеше на арабски. Животното потрепна, но позволи на мъжа да се приближи. Беше уморено, уплашено и се нуждаеше от утеха.

Внезапната поява на коня свали напрежението. Омаха гледаше пис-толета, сякаш се чудеше как се е озовал в ръката Кара пристъпи напред и застана лице в лице с Пейнтър.

– Мисля, че е време да прекратим споровете. И да спрем да се ви-ним един друг. Всички си имаме своите причини да дойдем тук. Явни и скрити. – Погледна назад към Омаха, който отказа да срещне погледа ѝ. Пейнтър можеше да се досети за скритите причини на Омаха. Очевидно беше – от начина по който гледаше Сафия и от безграничния му гняв преди малко. Човекът още беше влюбен.

– Сега – продължи Кара, – трябва да решим какво ще направим, за да освободим Сафия. Това е най-важно. – Обърна се към Пейнтър. – Какво ще правим?

Пейнтър кимна. Лявото око го стрелна болезнено дори при това ле-ко движение.

– Онези ни мислят за мъртви. Това ни дава преимущество, от което трябва да се възползваме. Пък и знаем накъде са тръгнали. Трябва да стигнем до Салала по най-бързия начин. Това означава да изминем поч-ти триста мили.

Кара погледна към светлинките на далечното село.

– Ако открия телефон, ще мога да измоля от султана...

– Не – прекъсна я той. – Никоой не бива да знае, че сме живи. Дори и оманското правителство. В противен случай бихме застрашили и слабо-то предимство, с което разполагаме. Групата на Касандра успя да отвлече Сафия благодарение на изненадата. Ние можем да си я върнем по същия начин.

– Но с помощта на султана Салала може да бъде затворен и претърсен!

– Касандра вече доказа колко е изобретателна. Явно са вкарали в страната значително количество жива сила и оръжия. Това не би могло да стане без връзки в правителството.

– И ако се разкрием, това ще стигне до похитителите – измърмори Омаха. Беше прибрал пистолета в кобура и потриваше кокалчетата си. Гневният изблик изглежда му беше помогнал да си възвърне равновесието. – И ще изчезнат, преди да сме предприели каквото и да било. Ще изчезнат заедно със Сафия.

– Именно.

– Тогава какво ще правим? – попита Кара.

– Ще намерим транспорт.

Капитан Ал Хафи пристъпи напред. Пейнтър не беше сигурен как ще се отнесе капитанът към перспективата да измами собственото си правителство, като запази в тайна мисията им, но пък в конкретната си работа Пустинните фантоми действаха при условия на пълна независимост. Той кимна на Пейнтър.

– Ще пратя един от хората си в селото. Така няма да предизвикаме подозрения.

Капитанът изглежда прочете нещо по лицето на Пейнтър, някакъв въпрос защо толкова охотно им помага.

– Те убиха един от хората ми. Калил беше братовчед на жена ми.

Пейнтър кимна съпричастно.

– Нека Аллах го заведе у дома. – Знаеше, че няма по-силна лоялност от тази към членовете на собственото ти племе и семейство.

С лек поклон на благодарност капитан Ал Хафи махна на по-високия от двамата си подчинени, истински гигант на име Барак. Размениха си няколко бързи изречения на арабски. Барак кимна и понечи да тръгне.

Кара го спря.

– Как ще вземеш камион, като нямаш пари? Барак й отговори на английски:

– Аллах помага на онези, които си помагат сами.

– Ще го откраднеш?

– Ще го взема назаем. Това е традиция сред нашите пустинни племена. Човек може да вземе назаем онова, от което се нуждае. Кражбата е престъпление.

След този кратък урок по мъдрост мъжът се отдалечи на бегом в посока на далечните светлинки и скоро изчезна в мрака като истински фантом.

– Барак ще изпълни задачата си – увери ги капитан Ал Хафи. – Ще намери достатъчно голямо превозно средство, което да побере всички ни... и коня.

Пейнтър погледна назад към каменистия бряг. Другият фантом, мълчалив младеж на име Шариф, водеше жребца на късо въже.

– Защо да взимаме и коня? – попита Пейнтър, загрижен за прекаленото внимание, което би привличал един голям камион. – Тук има добра паша, а и все някой ще го намери.

Капитан Ал Хафи отговори:

– Нямам много пари. А коня можем да го разменим, да го продадем. Или да го използваме като транспорт, ако се наложи. Ще ни служи и като прикритие за пътуването до Салала. Коневъдните ферми там са широко известни. Няма да предизвикаме толкова голямо подозрение, ако жребецът е с нас. А и освен това бялото носи късмет. – Последното беше казано дяволски сериозно. За арабите късметът беше толкова важен, колкото и покривът над главата.

Спретнаха си нещо като лагер. Докато Оаха и Пейнтър влачеха моторницата зад няколко по-големи скали, за да не се вижда откъм морето, другите напалиха огън на завет зад един сринал се участък от скалната стена. Там огънят щеше да остане незабелязан, а всички те имаха нужда от топлината и светлината му.

Четиридесет минути по-късно скърцането на раздрънкана скоростна кутия обяви появата на транспорта им. Запалени фарове изникнаха иззад един завой на крайбрежното шосе. Камион с открито ремарке. Стар Интернешънъл 4900, боядисан в жълто и целият ръждясал. Ремаркетото му беше обгочено с дървен парапет и се отваряше отзад.

Барак изскочи от кабината.

– Виждам, че си намерил нещо назаем – каза Кара. Той сви рамене.

Загасиха огъня. Барак беше успял за вземе назаем и малко дрехи – роби и наметала. Облякоха се бързо и скриха западняшките си дрехи.

След като се приготвиха, капитан Ал Хафи и хората му се качиха в

кабината заради евентуално спиране. Другите се покатериха отзад. Наложи се да вържат кърпа на очите на коня, за да го прекарат по рампата в каросерията. Завързаха го близо до кабината.

Докато камионът подскачаше по крайбрежния път, Пейнтър гледаше жребца. „Бялото носи късмет.“ Дано да е така помисли си той... защото късмет определено им беше важен.

ТРЕТА ЧАСТ ГРОБНИЦИ

11. ИЗОСТАВЕНА

3 декември, 12:22

Салала

Сафия се събуди в една килия, дезориентирана и с разбунтуван стомах. Тъмната стая се въртеше и подскачаше, щом помръднеш глава. Мъчителен стон се откъсна от устните ѝ. Зарешетен прозорец високо в стената пропускаше пронизващи ивици светлина. Твърде ярка, мъчителна.

Стомахът ѝ се надигна отново.

Обърна се на хълбок и провеси глава, която ѝ се стори твърде тежка, над ръба на койката. Стомахът и се сви, после още веднъж. Нищо. Въпреки това усещаше вкус на жлъчен сок в устата си, когато се отпусна безсилно назад.

Пое няколко пъти дълбоко въздух и стените постепенно спряха да се въртят.

Усети потта по тялото си, от която тънката памучна риза беше залепнала за краката и гърдите ѝ. Жегата беше непоносима. Усещаше устните си напукани, изсъхнали. От колко време я държаха упоена? Спомняше си мъжа със спринцовката. Студен, висок и облечен в черно. Беше я накарал да съблече мокрите си дрехи на кораба и да нахлузи тази риза в маскировъчен жълтеникавокафяв цвят.

Сафия се огледа предпазливо. Стаята беше с каменни стени и дъсчен под. Смърдеше на пържен лук и мръсни крака. Койката беше единствената мебел. Вратата от здрав бук беше затворена. И заключена, без съмнение.

Още няколко минути лежа неподвижно. Мислите и се носеха безцелно, наполовина размътени от остатъчното действие на приспивателното, което ѝ бяха дали. Ала някъде дълбоко в нея паниката вече свиваше студени пръсти около сърцето ѝ. Беше сама, затворена. Другите бяха мъртви. Спомни си пламъците в нощта, отразяващи се в помитаните от

бурята вълни. Споменът се бе прогорил в нея като светкавица на фотоапарат в мрака. Червен, болезнен, твърде ярък, дори през стиснати клепащи. Дишането ѝ стана плитко, гърлото ѝ се стегна. Искаше и се да заплаче, но не можеше. Започнеше ли, никога нямаше да спре.

Най-накрая се надигна и пусна крака на пода. Не защото беше събрала кураж или решителност, а поради настоятелния натиск на пълния си мехур. Физиологична нужда, която и напомняше, че е жива. Изправи се едва-едва и се подпря с ръка на стената. Камъните бяха приятно хладни.

Погледна нагоре към зарешетения прозорец. Ако се съдеше по горещината и ъгъла на слънцето, сигурно приближаваше пладне. Но на кой ден? И къде беше тя? Подушваше море и пясък. Все още някъде в арабския свят, в това поне беше сигурна. Прекоси стаята. Неприятният натиск в мехура ѝ се засили.

Докуцука до вратата и вдигна ръка. Дали просто нямаше да я упоят пак? Докосна с пръст синината в свивката на лявата си ръка, където се беше забила иглата. Нямаше избор. Нуждата надви над предпазливостта. Затропа по вратата и извика дрезгаво:

– Ало! Чува ли ме някой! – Повтори го и на арабски.

Никой не отговори.

Потропа по-силно, наранявайки кокалчетата си, остра болка прорязва гърба ѝ. Беше слаба, обезводнена. Дали не я бяха оставили тук да умре?

Най-сетне се чуха стъпки. Тежко резе изстърга в дървото. Вратата се отвори. На прага стоеше същият мъж. Беше по-висок от нея, в черна риза и изтъркани дънки. Изненада се, че главата му е обръсната. Това не го помнеше. Не, преди той беше с черна шапка. Единствените косми по лицето му бяха тъмните вежди и едно малко кичурче на брадичката. Ала очите тя не би могла да забрави – сини и студени, непроницаеми, безстрастни. Очи на акула.

Сафия потръпна под погледа му, сякаш стаята внезапно беше изстинала.

– Станала си – каза той. – Ела с мен.

Сафия долови следа от австралийски акцент, но като на човек, който отдавна не си е бил у дома.

– Къде... трябва да ида до тоалетната. Той се намръщи и тръгна по коридора.

– Върви след мен.

Заведе я до малка баня. Тоалетната представляваше дупка в пода,

душът не беше отделен със завеса, а кранът на малкия мръсен умивалник капеше. Сафия се мушна в банята. Посегна към вратата, без да е сигурна дали ще ѝ бъде позволено уединение.

– Не се бави – каза той и затвори вратата.

Останала сама, тя огледа помещението за някакво оръжие, за някакъв път за бягство. И тук единственият прозорец беше с решетки. Но през този поне можеше да надникне. Приблужи се бързо до него, надигна се на пръсти и погледна към малкия град долу, сгушен до брега на морето. Палми и бели сгради се простираха между нея и водата. Вляво бризът подмяташе навеси във всички цветове на дъгата – местният пазар. А в далечината извън града като зелени кръпки се кипреха банановите, кокосовите, захарните и папаените плантации.

Тя познаваше това място.

Градът градина на Оман.

Салала.

Това беше главният град на провинция Дофар, мястото, където трябваше да пристигне „Шабаб Оман“. Богат район, зелен, с водопади и реки, които подхранваха обширните пасища. Само в тази част на страната мусоните благославяха земята с чести дъждове, постоянен лек ветер и почти неизменна мъгла над близките крайбрежни планини. Местният климат нямаше свое подобие в целия Залив и създаваше уникалните условия за отглеждане на рядкото тамяново дърво, източник на огромни богатства в древните времена. Тукашните съкровища бяха довели до възникването на легендарните градове Сумарам, Ал-Балид, както и на изгубения град Убар.

Защо я бяха довели тук?

Тя се върна при тоалетната и бързо се облекчи. След това си изми ръцете и погледна отражението си в огледалото. Приличаше на сянка, изпита, напрегната, с хлътнали очи.

Но беше жива.

Почукване на вратата.

– Готова ли си?

По липса на друг избор Сафия отиде при вратата и я отвори.

Мъжът кимна.

– Насам.

Той тръгна, без дори да погледне назад, толкова сигурен беше, че владее положението. Сафия го последва. Нямаше друг избор, но краката ѝ се влачеха, натежали от отчаянието. Слязоха по някакви стълби, после поеха по друг коридор. Други мъже, с хлад в очите и пушки на

раменете, си почиваха в помещенията или стояха на пост при вратите. Накрая стигнаха до една висока врата.

Мъжът почука и я отвори.

Стаята отвъд беше обзаведена спартански – окъсан килим с отдавна избелели от слънцето цветове, диван и два твърди дървени стола. Два вентилатора бръмчаха и раздвижваха въздуха. Една маса встрани се огъваше под тежестта на множество оръжия, електронно оборудване и един лаптоп. Откъм прозореца се проточваше кабел към голяма колкото длан сателитна чиния, насочена към небето.

– Това е всичко, Кейн – каза жената, отдалечавайки се от компютъра.

Мъжът кимна и си тръгна, като затвори вратата зад себе си. Сафия си помисли дали да не се хвърли към някоя от пушките на масата, но знаеше, че няма да стигне и на крачка от тях. Беше твърде слаба, краката ѝ все още се подгъваха.

Жената се обърна към нея. Беше с черен клин, сива тениска, над нея с широка разкопчана риза с дълги, навити до лактите ръкави. Сафия забеляза черната издупчина на прибран в кобур пистолет на кръста ѝ.

– Моля, седнете – каза и жената и посочи към един от дървените столове.

Сафия се подчини, макар и бавно. Жената остана права и започна да крачи напред-назад пред дивана.

– Доктор Ал Мааз, изглежда репутацията ви на експерт по местната античност е привлякла вниманието на моите началници.

Сафия не разбра почти нищо от казаното. Откри, че се взира в лицето на жената, в черната ѝ коса, в устните. Същата тази жена се беше опитала да я убие в Британския музей, отговорна бе за смъртта на Раян Флеминг, а предната нощ беше убила всичките и приятели. Лица и картини се изреждаха пред вътрешния ѝ взор и я разсейваха.

– Слушате ли ме, доктор Ал Мааз?

Не беше в състояние да отговори. Търсеше злото в тази жена, способността да прояви такава жестокост. Някакъв знак, някакъв белег. Нямахте нищо такова. Как бе възможно това?

Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите на жената. Седна на дивана и се наведе напред с лакти върху коленете.

– Пейнтър Кроу – каза тя.

Сафия се стресна, после усети да я изпълва гняв.

– Пейнтър... беше мой партньор.

Сафия не можеше да повярва на ушите си. Не... – Виждам, че

привлякох вниманието ви. – Лека усмивка на задоволство засенчи устните ѝ. – Редно е да знаете истината. Пейнтър Кроу ви използваше. Всички вас. И без нужда ви изложи на опасност. Не ви каза истината.

– Това е лъжа – най-накрая успя да изграчи Сафия с пресъхналите си устни.

Жената се изтегна назад.

– Нямам причина да лъжа. За разлика от Пейнтър аз ще ви кажа истината. Онова, на което сте попаднали, което сте открили по злощастна случайност, вероятно съдържа ключа към невероятна сила.

– Не знам за какво говорите.

– Говоря за антимаateria.

Сафия се намръщи, решила, че я баламосват с глупости. Жената продължи с обяснения за експлозията в музея, за радиационни сигнатури, за евентуалното първично находище на антимаateria в стабилна форма. Въпреки желанието си да отрече всичко това, много от казаното започваше дай звучи логично. Някои от нещата, които Пейнтър беше казал, части от оборудването му, натискът, оказан от американското правителство.

– Метеоритният фрагмент, който експлодира в музея – продължи жената. – За него казват, че охранявал портите на изгубения град Убар. Именно там ще ни заведете вие.

Сафия поклати глава, повече в знак, че не може да повярва, отколкото като отказ на предложението.

– Всичко това е просто абсурдно.

Жената я гледа още миг мълчаливо, после стана и прекоси стаята. Измъкна нещо изпод масата и взе някакво устройство от складираното на плота ѝ оборудване. Когато се обърна, Сафия позна собствения си куфар.

Жената щракна закопчалките и вдигна капака. Желязното сърце легеше в леглото си от стиропорна пяна. Грееше в червено под ярките слънчеви лъчи.

– Артефактът, който сте открили. В статуя, датирана от двеста години преди Христа. С името Убар, гравирано отгоре.

Сафия кимна бавно, изненадана от осведомеността ѝ. Тя изглежда знаеше всичко за нея.

Жената се наведе и прокара устройството над артефакта. То затрака, не много по-различно от гайгеров брояч.

– Излъчва радиационна сигнатура с изключително ниско ниво. Пейнтър не ви ли каза това?

Сафия помнеше, че Пейнтър беше замерил артефакта с някакво подобно устройство. Възможно ли беше да е вярно? Отчаянието отново натежа в стомаха ѝ като студен камък.

– Искаме да продължите работата си за нас – каза жената, като затваряше куфара. – Да ни заведете до изгубените порти на Убар.

Сафия се вираше в затворения куфар. Цялото кръвопролитие, смъртта на толкова хора... всичко беше свързано с нейното откритие. Отново.

– Няма да го направя – промълви тя.

– Ще го направите или ще умрете.

Сафия поклати глава и сви рамене. Не я интересуваше. Всичко, което беше обичала, и беше отнето. От тази жена. Никога нямаше да им помогне.

– Ще го направим със или без вас. Има и други експерти във вашата специалност. А аз мога да направя последните ви часове много неприятни, ако откажете да ни съдействате.

Последното я накара да се размее немощно. Неприятни? След всичко, през което беше минала. Сафия вдигна глава и за пръв път погледна жената право в очите, където се боеше да погледне досега. Не бяха студени като на мъжа, който я беше довел тук. Искряха със скрит надълбоко гняв... но и с объркване. Жената се намръщи и сви устни.

– Правете каквото трябва – каза Сафия, осъзнала силата, която се криеше в собственото и отчаяние.

Тази жена не можеше да я засегне, да я нарани. Твърде много ѝ бяха отнели предната нощ. Не беше останало нищо, с което да я заплашат. Двете осъзнаха този факт едновременно.

Другата сви вежди тревожно.

Тя се нуждае от мен, внезапно осъзна Сафия. Беше я излъгала, че има други експерти в запас. Нямаше към кого друго да се обърне. Сила се разля по вените на Сафия и заличи последните остатъци от апатията след приспивателните.

И преди една жена се беше появила отникъде в живота ѝ с прикрепена на гърдите бомба и обзета от религиозен плам, и бе отнела безмилостно живота на много хора. С едничката цел да отнеме живота на Сафия.

Онази жена беше загинала при взрива в Тел Авив. Беше лишила Сафия от възможността да се изправи лице в лице с нея, да и потърси отговорност. Вместо това Сафия беше поела вината върху себе си. Но имаше и нещо друго. Сафия така и не бе успяла да си отмъсти за отнетия

заради нея живот, да се очисти от вината.

Сега не беше така.

Стоеше лице в лице с похитителката си и не отместваше и за миг очи от нейните.

Помнеше неистовото си желание да върне времето назад и да спре онази жена в Тел Авив, или да я бе срещнала по-рано, да бе предотвратила някак взрива, смъртта на хората, Дали онова за находището на антиматерия беше вярно? Представи си експлозията в Британския музей и разрушенията след нея. Какво би направил някой като тази жена с такава сила? Още колко хора щяха да загинат?

Не можеше да допусне това.

– Как се казвате?

Въпросът стресна жената отсреща. Реакцията ѝ изпълни Сафия със задоволство, ярко като слънцето, болезнено, но и много приятно.

– Казахте, че няма да ме лъжете. Жената се намръщи, но все пак отговори:

– Касандра Санчес.

– Какво ще искаш от мен, Касандра? – Сафия се наслади на раздразнението, което прекоси лицето на другата жена при тази неканена фамилиарност. – Ако реша да съдействам.

Гняв проблясваше в очите на Касандра.

– След час тръгваме за гробницата на Имран, където е била открита статуята със сърцето. Накъдето се бяхте отправили и вие. Оттам ще започнем.

Сафия стана.

– Имам един последен въпрос. Жената я гледаше въпросително.

– За кого работиш? Кажи ми и ще ви съдействам. Касандра отиде до вратата, отвори я и махна на Кейн да отведе затворничката. Отговори от прага:

– Работа за американското правителство.

13:01

Касандра изчака да изведат кураторката и вратата да се затвори. Ритна едно плетено от палмови нишки кошче през стаята и съдържанието му се разпиля по дъсчения под. Кутийка от пепси издрънча и се спря в крака на дивана. Шибана кучка...

С усилие на волята се възпря от по-нататъшни посегателства спрямо покъщината. А и се беше сторила напълно отчаяна, пречупена.

Никога не би предположила, че толкова ще захитрее. Зърнала бе промяната в очите ѝ, сякаш глетчер се беше плъзнал от Касандра към кураторката и бе променил съотношението на силите в полза на затворничката. Касандра не бе успяла да го спре. Как се беше случило това?

Стисна юмруци, после насила отпусна пръстите си и тръсна ръце.

– Кучка... – измърмори тя в празната стая. Но поне щеше да съдейства. Налагаше се да се задоволи с тази победа. Министърът щеше да е доволен.

И въпреки това стомахът ѝ кипеше, сякаш беше пълен с киселина. Проклетата кураторка беше по-силна, отколкото беше предполагала. Започваше да разбира интереса на Пейнтър към тази жена.

Пейнтър...

Касандра въздъхна дълбоко и накъсано. Така и не бяха открили трупа му. И това я изпълваше с чувство на несигурност. Само ако...

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ. Джон Кейн влезе преди да се е обърнала дори. Обзе я раздражение при това нагло нахлуване в личната и територия, това незачитане на авторитета ѝ.

– Затворничката получи обяда си – каза той. – В четиринайсет ще бъде готова.

Касандра отиде при масата с електронното оборудване.

– Как функционира подкожното?

– Улавя се чудесно. Добър, силен проследяващ сигнал.

Предната нощ, след като упоиха затворничката, бяха имплантирали между плешките и подкожен микропредавател. Същия като онзи, който Касандра трябваше да имплантира на гърба на Занг в Щатите. Микропредавателят щеше да действа като електронна каишка на затворничката при движение по улиците. Щяха да регистрират местонахождението и в радиус от десет мили. Всеки опит за бягство щеше да бъде осуетен навреме.

– Много добре – каза тя. – Погрижи се хората ти да бъдат готови.

– Готови са. – Кейн настръхна при тази излишна заповед, но и неговият врат беше на дръвника, ако мисията се провалеше.

– Нещо от местните власти за експлозията на кораба?

– По Си Ен Ен казаха, че било дело на неизвестна терористична групировка. – Кейн изсумтя презрително.

– А за оцелели съобщава ли се? За тела?

– Определено няма оцелели. Тепърва ще се установява причината за експлозията и ще се броят трупове.

Тя кимна.

– Добре. Нека хората ти са в готовност. Свободен си.

Той завъртя леко очи, обърна се и излезе, като бутна вратата след себе си, но не я затвори докрай. Наложил се Касандра да отиде и сама да я затвори. Бравата изщрака.

Продължавай да ме дразниш, Кейн... последната дума ще бъде моя.

Въздъхна раздражено и се върна на дивана. Приседна на ръба. Няма оцелели. Представи си Пейнтър, спомни си първия път, когато се беше поддал на деликатните ѝ аванси, на грижливо дирижираната и кампании по прелъстяване. Първата им целувка. Устата му бе имала сладък вкус, от виното, което бяха пили на вечеря. Ръцете му около нея. Устните му... ръцете му бавно се бяха плъзнали към извивката на хълбоците и.

Докосна се там, където бе спряла дланта му тогава, и се облегна назад, изгубила част от предишната си увереност. Изпитваше повече гняв, отколкото удовлетворение след снощната мисия. Чувстваше се напрегната, настръхнала. Знаеше защо. Докато не видеше трупа на удавения Пейнтър или името му в списъка на извадените от морето, нямаше да бъде сигурна.

Ръката ѝ се плъзна надолу по хълбока ѝ, водена от спомена. Дали нещата между тях не биха могли да се развият другояче? Тя затвори очи и стисна пръсти върху корема си, мразеше се заедно въобще размишлява върху подобна вероятност.

Проклет да си, Пейнтър...

Каквото и да си фантазираше, краят нямаше да е добър. На това я беше научило миналото. Първо баща и... който се промъкваше надрусан в леглото ѝ нощем, откакто навърши единайсет години, заплашваше, обещаваше. Касандра се беше скрила в света на книгите, издигнала беше стена между себе си и света. И пак от книгите научи, че калият спира сърцето. И не може да бъде открит. На седемнайсетия ѝ рожден ден намериха баща ѝ мъртъв в любимото му кресло. Никой не обърна внимание на едно убождане от игла сред многото други. Само майка и я беше заподозряла, но пък тя се страхуваше от нея.

Понеже нямаше причина да остава у дома, Касандра се записа в армията на осемнайсет и откри, че и е приятно да подлага себе си на изпитания. После дойде предложението Да се включи в стрелковата програма на специалните сили. Във Форт Бриг един от войниците я набути в тъмна уличка с намерение да коригира поведението ѝ. Натисна я и разкъса ризата ѝ. „Кой е татенцето сега, кучко?“ Грешка. И двата му крака бяха счупени. Така и не успяха да закърпят гениталиите му. На нея ѝ

позволиха да напусне, стига да си държи устата затворена.

Тя умееше да пази тайни.

След това в живота ѝ се появиха Сигма и Гилдията. Въпрос на власт и сила. Поредният начин да изпита себе си. Беше приела.

После Пейнтър... усмивката му, вътрешното му спокойствие...

Болка стисна сърцето ѝ. Жив или мъртъв?

Трябваше да разбере. Понеже не беше толкова глупава, че да приема нещата на доверие, нищо не пречеше да се подsigури. Скочи от дивана и се приближи до масата с оборудва нето. Лаптопът беше отворен. Тя провери данните от микропредавателя, имплантиран между плешките на затворничка та, и включи GPS-а. Триизмерната решетка се появи на екрана. Проследяващото устройство със знак синьо кръгче показва, че жената е в килията си.

Ако Пейнтър беше жив, щеше да дойде за нея.

Касандра гледаше екрана. Затворничката ѝ може и да си въобразяваше, че е удържала някаква победа, но Касандра мислеше в дългосрочен план.

Беше модифицирала подкожния предавател, дело на Пейнтър, комбинирала го беше с друго устройство, разработено от Гилдията. Промяната изискваше усилване на хранящата клетка, но след като и това беше направено, Касандра вече можеше по всяко време да възпламени вградената сачма C4 и да взриви гръбнака на онази глупачка с едно натискане на бутона.

Така че ако Пейнтър още е някъде там, нека заповяда.

Тя беше готова да сложи край на всякакви евентуалности.

13:32

Всички се строполиха на пясъка, уморени до смърт. Откраднатият камион пушеше на тясното крайбрежно шосе зад тях с вдигнат капак. Ивицата бял пясък се простираше в дъга, оброчена по края с неравни варовикови скали, които навлизаха в морето и от двете страни. Нямахше жив човек, селцата бяха останали далеч.

Пейнтър се взираше на юг, опитвайки се да прехвърли с поглед петдесетината мили, които ги деляха от Салала. Сафия трябва да е там някъде. Молеше се да не е закъснял.

Зад него Омаха и тримата пустинни фантоми спореха на арабски, сбрани глави над двигателя на камиона.

Другите бяха предпочели сянката на скалите, изтощени от дългата

нощ на усилено пътуване. Стоманената каросерия на камиона по никакъв начин не ги предпазваше от неравностите на крайбрежното шосе. Пейнтър бе задрямвал от време на време, но така и не успя да си почине, измъчван от неспокойни сънища.

Вдигна предпазливо ръка към лявото си око, подутото и затворено наполовина. Болката му помогна да се съсредоточи върху положението им. Макар да бяха пътували през цялата нощ без спиране, теренът и състоянието на стария път ги бяха забавили повече от предвиденото. А сега се беше скъсал и някакъв маркуч.

Закъснението поставяше на риск цялата операция.

Изхрущя пясък и той се обърна към Корал. Беше облечена в широка роба, която ѝ беше възкъса и откриваше голите ѝ глезени. Косата и лицето ѝ бяха омазани с масло от камиона.

– Закъсняваме – каза тя. Той кимна.

– Въпросът е с колко.

Корал погледна към часовника си, специален модел за гмуркачи. Смятаха я за един от най-добрите логистици и стратегии в организацията.

– По моя преценка бойният отряд на Касандра е пристигнал в Салала не по-късно от десет часа сутринта. Ще изчакат само колкото да са сигурни, че никой не ги подозира за взривяването на „Шабаб“, и да си осигурят шабквартира в града.

– Най-добър и най-лош сценарий? – Най-лошият – пристигнали са при гробницата преди два часа. Най-добрият – в момента пътуват натам.

Пейнтър поклати глава.

– И двата не ни осигуряват голям промеждутък.

– Така е. Би било глупаво да се заблуждаваме с противното. – Тя го изгледа продължително. – Бойният отряд показва мотивация и целенасоченост. След морската си победа ще продължат с подновен хъс. Но може би има една надежда.

– И каква е тя?

– Ще действат с допълнителна предпазливост. Той се намръщи и Корал обясни:

– По-рано ти спомена за елемента на изненадата. В действителност не там се крие най-голямото ни преимущество. Ако съдя по профила на Касандра Санчес, който ми пратиха, тя не е склонна да поема рискове. Ще действа така, сякаш очаква да бъде преследвана.

– И това ни дава предимство? В какъв смисъл?

– Когато непрекъснато гледаш през рамо, лесно може да се спънеш.

– Много мъдро, Новак, направо като цитат от китайски философски

трактат.

Тя сви рамене.

– Майка ми беше будистка.

Той я измери с поглед. Думите бяха изречени толкова спокойно, че той не успя да прецени дали се шегува или не.

– Готово! – извика Омаха, когато двигателят се задави и Заръмжа. По-нестройно отпреди, но все пак работеше. – Качвайте се!

Стонове на протест прозвучаха откъм надигащите се от пъска пътници.

Пейнтър се покатери преди Кара и се обърна да ѝ помогне. Ръката ѝ трепереше.

– Добре ли си?

Тя измъкна ръката си от неговата и я стисна с другата. Избягна погледа му.

– Добре съм. Просто се тревожа за Сафия. – Зае място на сянка в дъното на каросерията.

Другите последваха примера ѝ. Слънцето припичаше не на шега.

Омаха скочи отзад, а исполинът Барак вдигна капака след него и го залости. Ръцете му бяха омазани с масло до лакти – Оправи го – каза Дани, примижал към брат си, не толкова от блясъка на слънцето, колкото заради късогледството си. Беше си загубил очилата при експлозията. Арабският свят не беше посрещнал гостоприемно младежа, но той изглежда се справяше добре дори при тези обстоятелства. – Двигателят ще издържи ли до Салала?

Омаха сви рамене и седна до брат си.

– Закърпихме положението. Запушихме маркуча да не тече. Моторът може да прегрее, но пък ни остават само петдесетина мили. Ще издържи.

На Пейнтър му се искаше и той да споделя ентузиазма на Омаха. Седна между Корал и Клей. Камионът подскочи и раздруса всички, включително и жребца, който изцвили жалостиво. Копитата му изтрополиха по каросерията. Изгорели газове се закълбиха във въздуха, докато камионът се връщаше на пътя за Салала.

Слънцето се отразяваше във всяка повърхност и Пейнтър затвори очи. Нямахше шанс да заспи и мислите му постепенно се насочиха към Касандра. Превъртя през главата си като на филм общите си преживявания със своята бивша партньорка – инструктажи, служебни заседания, различни операции на терен. Във всичко това Касандра се беше представяла подобавашо, като равна. Той обаче беше останал съляп за

подмолната ѝ дейност, за онова особено хладнокръвие, за пресметнатата безмилостност. В това тя го превъзхождаше и тези качества я правеха по-добър оперативен агент от него.

Замисли се за казаното от Корал преди малко: „Когато непрекъснато гледаш през рамо, лесно може да се спънеш.“ Дали същото не се беше случило и със самия него? След случилото се в музея той беше насочил мислите си изцяло към общото им минало с Касандра, замъглявайки фокуса си върху нея, неспособен да балансира миналото с настоящото. Дори и в сърцето си. Дали именно това не беше причината да свали гарда си на борда на „Шабаб Оман“? Някаква вяра, че в крайна сметка доброто у Касандра ще победи? Ако е бил заплепен от нея, то значи помежду им е имало нещо истинско.

Сега вече знаеше истината.

Недоволно сумтене привлече вниманието му към другия край на каросерията. Клей дръпна ядно наметалото да покрие коленете си. Трудно можеше да мине за арабин с бялата си кожа, обръснатата глава и обсипаните с обици уши. Младежът улови погледа на Пейнтър.

– Как мислиш? Ще стигнем ли навреме?

Пейнтър знаеше, че оттук, нататък е по-добре да се придържа към истината.

– Не знам.

14:13

Сафия се взеше на задната седалка на високопроходимо мицубиши. Три други, абсолютно същите, се движеха в колона отзад. Представляваха малка погребална процесия, отправила се към гробницата на Наби Имран, бащата на Светата дева.

Сафия седеше вдървено. Колата миришеше на ново. Луксозният интериор – тъмносива кожа, лъскави метални части, сини лампички – беше в рязък контраст с окаяното състояние на пътничката. А и самата тя не би могла да отдаде своята замаяност изцяло на приспивателните. Мислите и упорито се въртяха около по-ранния и разговор с Касандра.

Пейнтър...

Кой беше той? Как е възможно с Касандра да са били партньори? Какво означаваше това? Усещаше се наранена отвътре, като дракотина, която боли при допир, замислеше ли се за кивата му усмивка, за ръката му, която лекичко докосваше нейната, колкото да и вдъхне увереност. Какво друго беше премълчал той? Сафия потисна надълбоко

объркването си, с което не можеше да се справи в момента, без дори да е сигурна защо я е заболяло толкова. Та те почти не се познаваха.

Насочи вниманието си върху другото странно нещо, казано от Касандра. Че работела за американското правителство. Възможно ли беше това? Макар Сафия да си даваше сметка за безмилостната на моменти външна политика на САЩ, не можеше да си представи, че някоя от американските служби може да стои зад подобно нападение. Подчинените на Касандра мъже излъчваха нещо сурово, наемническо. От близостта им кожата ѝ настръхваше. Това не бяха обикновени американски войници.

А и този Кейн, винаги облечен в черно. Беше доловила австралийския му акцент. Именно той шофираше в момента, доста безотговорно, между другото. Завоите вземаше твърде рязко, почти гневно. Как ли се беше озовал тук?

Другият пътник в мицубишито седеше до Сафия – Касандра гледаше през прозореца с ръце в скута. Съвсем като турист. Само дето носеше три пистолета. Беше ги показала на Сафия като предупреждение. Един в презраменен кобур, друг отзад на кръста и трети – в кобур на глезена. Сафия допускаше, че е скрила някъде по себе си и четвърто оръжие.

Нямаше друг избор, освен да седи неподвижно, уловена в капан.

Докато минаваха през центъра на Салала, Сафия наблюдаваше екрана на вградения навигационен компютър. Завиха покрай един курортен комплекс до самия бряг на морето, Хилтън Салала, после минаха на пряко към вътрешния жилищен квартал Ал-Куаф, където ги чакаше гробницата на Наби Имран.

Не беше много далеч. Салала беше малък град, който можеш да пресечеш с кола от единия до другия край само за няколко минути. Основните атракции на града лежаха отвъд жилищната му част, сред естествените чудеса на околния пейзаж – великолепния пясъчен плаж Мугсал, древните руини на Сумуран, стотиците плантации, които процъфтяваха под мусонните дъждове. Малко по-навътре в сушата зелените планини Дофар се извисяваха като фон, едно от малкото места в света, където растяха редките тамянови дървета.

Сафия гледаше към забулените в мъгла планини, място на вечна мистерия и богатство. Макар петролът да бе изместил ароматните растения като основен източник за благоденствието на Оман, тамянгът все още беше в центъра на местната икономика тук, в Салала. Традиционните открити пазари разнасяха по целия град уханието на розова вода,

амбра, сандалово дърво и смирна. Тук се намираше парфюмерийният център на света. Всички големи дизайнери идваха да изпробват стоката.

В миналото обаче тамянт бил истинското съкровище на страната, по-ценно дори от златото. Търговията с безценната стока била сърцето на оманската икономика, платноходите я пренасяли чак до Йордания и Турция на север и до Африка на запад. Ала в легенда се беше превърнал търговският маршрут по суша – Пътят на тамяна. Древни руини се редяха покрай него, пълни с неразгадани мистерии, които събуждаха въображението, историята им се преплиташе с юдаизма, християнството и исляма. Най-известен беше Убар, градът на хилядата колони, основан от потомците на Ной, град, който бе натрупал богатството си благодарение на ключовата си роля като основен воден източник за керваните, пресичащи пустинята.

Сега, хилядолетия по-късно, Убар отново се беше превърнал в средище на сила. Кръв се бе проляла в името на тайната му, в търсене на сърцето му.

Сафия с мъка се въздържа да не погледне през рамо към сребристия куфар отзад. Желязното сърце беше дошло от Салала, една нищожна трошица, останала като маяк да напомня за истинското богатство на Убар.

Антиматерия.

Възможно ли беше наистина?

Мицубишито намали и свърна по една непавирана пряка. Минаха покрай редица улични сергии – стгушени на сянка под палмовите дървета, те предлагаха фурми, кокосови орехи и грозде. Джипът се плъзгаше съвсем бавно покрай тях. Сафия си помисли дали да не изскочи, да избяга. Само че тук колани имаше и на задната седалка. Само да посегне да издърпа колана и щяха да я спрат.

А и джиповете отзад бяха пълни с въоръжени мъже. Единият зави зад тях, другият продължи, сигурно за да заобиколи към другия край на уличката. Сафия се зачуди защо прибягваха до такива изключителни мерки. Кейн и Касандра бяха предостатъчна охрана на затворничката. Сафия знаеше, че не може да избяга.

Обратното би означавало сигурна смърт.

Прилив на горещина, отдавна потискан гняв прогори гърдите ѝ. Нямаше да пожертва безсмислено живота си. Ще им играе по свирката и ще чака удобен момент. Погледна настрани към Касандра. Щеше да си отмъсти... за приятелите си и за себе си. Тази мисъл и даде сила, когато джипът намали съвсем и спря пред двойна порта от ковано желязо.

Входът към гробницата на Наби Иман.

– Не върши глупости – предупреди я Касандра, сякаш беше прочела мислите ѝ.

Джон Кейн каза нещо на пазача при портата, наведен през прозореца на джипа. Няколко омански риала смениха притежателя си. Пазачът натисна един бутон и портата се отвори и Кейн паркира вътре.

Другият джип зае позиция до сергиите.

Кейн изскочи и се обърна да ѝ отвори вратата. При нормални обстоятелства жестът му би минал за кавалерски. Сега беше просто предпазна мярка. Подаде ръка да ѝ помогне.

Сафия отказа да я поеме и слезе сама.

Касандра заобиколи откъм задната страна на джипа. Носеше сребристия куфар.

– И сега какво?

Сафия се огледа. Откъде да започне?

Стояха в средата на покрит с каменни плочи двор, ограден със зид и с малки спретнати лехи по края. В дъното на двора се издигаше малка джамия. Белосаното и минаре със златно кубе се катереше ослепително под жещкото обедно слънце. Малък балкон го обикаляше отвсякъде в горната част – оттам мюезинът по пет пъти на ден пееше „алдан“ – мюсюлманския призив за молитва.

Сафия изрече наум собствената си молитва. Отвърна ѝ тишина, но и в нея тя намери известна утеха. В оградения двор звуците на града стигаха приглушени, сякаш самият утихнал въздух почиташе светилището. Неколцина поклонници се движеха дискретно из комплекса и отдаваха с поклони почит на гробницата в едната страна на двора – дълга ниска постройка с множество арки, боядисана в бяло със зелено по краищата. В тази сграда се намираше гробът на Наби Иман.

Касандра мина пред Сафия. Нетърпението и, задържаната ѝ енергия, раздвижваха въздуха и оставяха подире ѝ следа, която почти можеше да се усети.

– Е, откъде ще започнем?

– От началото – измърмори Сафия и тръгна напред. Имаха нужда от нея. Макар да беше затворничка, щяха да се отнасят почитателно. Знанието беше нейният щит.

Касандра тръгна след нея към входа на гробницата. Мъж с дълга роба, един от служителите, които се грижеха за гробницата, тръгна да ги посрещне.

– Салам алейкум – поздрави той.

– Алейкум ас салам – отвърна Сафия. Той посочи към главата си.

– Не е позволено жените да влизат в гробницата с непокрити коси.

– И измъкна два зелени шала.

– Шук ран – благодари Сафия и бързо върза шала на главата си.

Пръстите и се движеха с умение, което бе смятала за отдавна забравено. Усети немалко задоволство от факта, че се наложи служителят да помогне на Касандра.

Мъжът отстъпи встрани.

– Мир вам – рече той и се върна на поста си под сенчестата галерия.

– Ще трябва да си събуем и обувките – каза Сафия и кимна към редицата обувки, наредени до вратата.

Събуха се и влязоха в гробницата.

Светилището представляваше дълъг коридор по цялата дължина на сградата. В единия му край имаше голям кафяв мраморен камък с размерите на малък олтар. Тамян гореше върху мрамора в два еднакви бронзови мангала и изпълваше помещението с болнична миризма. Ала вниманието на посетителите бе привлечено от гроба под мраморния къс. Приблизително в средата на коридора лежеше трийсетметров гроб, повдигнат на половин метър над пода и покрит с множество парчета плат във всички цветове на дъгата с отпечатани върху материята цитати от Корана. Подът покрай гроба беше застлан с молитвени килимчета.

– Голям гроб – тихо рече Кейн.

Едничкият поклонник стана от килимчето си, погледна към ново-дошлите и мълчаливо излезе навън. Останаха сами в гробницата.

Сафия тръгна край покрития с парчета плат гроб. Говореше се, че ако премериш дължината на гроба от едната му страна, никога няма да получиш същия резултат, когато го премериш и от другата. Самата тя никога не беше изпробвала достоверността на това предание.

Касандра я следваше плътно и се оглеждаше.

– Какво знаеш за това място?

Сафия сви рамене, заобикаляйки тясната страна на гроба, преди да тръгне обратно към мраморната надгробна плоча.

– Местните почитат гроба още от Средновековието, но всичко това... – Тя махна с ръка по посока на сградата и двора. – Всичко това е сравнително ново.

Тръгна към мраморната плоча. Сложи ръка отгоре и.

– Точно тук Реджиналд Кенсингтън изкопал от пясъчник статуята, в която е било скрито желязното сърце. Преди четиридесет години.

Касандра мина напред с малкия куфар. Направи кръг около каменния олтар. Тамяновият дим над двата мангала се раздвижи, загърчи се гневно.

Кейн каза:

– Значи бащата на Дева Мария наистина е бил погребан тук?

– Има факти, които противоречат на това твърдение. Касандра погледна към нея.

– Как така?

– Повечето християнски групи – католиците, византийците, несторианците, яковитите – вярват, че бащата на Дева Мария се е казвал Йоаким. Но това е спорно. Коранът твърди, че тя произхожда от високоуважавано семейство, и по точно семейството на Имран. В същото вярват и юдеите. Според техните вярвания Имран и съпругата му силно копнеели да имат дете, но жената била ялова. Имран се молел за син когото да посвети на храма в Йерусалим. Молитвите му били чути и жена му забременяла – но с дъщеря. Мария. Изпълнени с радост въпреки пола на детето, родителите на Мария й нарекли да живее благочестиво в чест на Божието чудо.

– Докато не я оправил един ангел.

– Да, именно по този въпрос религиите влизат в противоречие.

– Ами статуята, онази при надгробната плоча? – попита Касандра, насочвайки разговора обратно към целта им. – Защо е била сложена там?

Сафия стоеше пред мраморната плоча и размишляваше върху същия въпрос, както бе размишлявала още при тръгването им от Лондон. Защо някой би поставил улика, водеща към Убар, на място, свързано с Дева Мария, почитана от трите големи религии – юдаизма, християнството и исляма? Дали защото са знаели, че това място ще остане защитено през вековете? Всяка от религиите имаше интерес да опази гробницата. Едва ли някой е можел да предвиди, че Реджиналд Кенсингтън ще изкопае статуята и ще я прибави към колекцията си в Англия.

Само че кой беше пренесъл статуята тук, в светилището, и защо? Дали защото Салала беше в началото на Пътя на тамяна? Дали статуята не е първият пътен знак, първият ориентир по пътя към сърцето на арабския свят?

Най-различни сценарии се низеха през главата на Сафия – възрастта на статуята, загадките, свързани с гробницата, почитта на всички религии към мястото.

Тя се обърна към Касандра.

– Трябва да видя сърцето.

– Защо?

– Защото си права. Статуята не е била поставена тук случайно.

Касандра дълго я гледа, после коленичи върху едно от молитвените килимчета и отвори куфара. Желязното сърце грееше приглушено в гнездото си.

Сафия се приближи и го извади. За пореден път се изненада от тежестта му. Усещаше го твърде плътно за обикновено желязо. Както си стоеше, долови плискането вътре в сърцето, някак тежко, сякаш камерите му бяха пълни със стопено олово.

Занесе го при мраморния олтар.

– Казват, че статуята била опряна ето тук. – Когато се завъртя, няколко парченца тамян се изсипаха от края на един от кръвоносните съдове на сърцето и се пръснаха като сол върху мраморния олтар.

Сафия вдигна сърцето към собствените си гърди, в правилната анатомична позиция – камерите, аортната дъга наляво, все едно че се намираще в собственото и тяло. Стоеше с лице към дългият тесен гроб и си представяше статуята, така както я помнеше от музея, преди експлозията да я раздроби.

Беше висока почти два метра, с дълга роба, чалма и шал през лицето, каквото беше типичното облекло на бедуините и до днес. Държала бе дълга погребална факла с тамян на рамо, като пушка.

Сафия сведе поглед към зрънцата древен тамян. Дали и в миналото тук са горили същия тамян? Закрепи голямото колкото юмрук студено желязо в свивката на едната си ръка, взе няколко кристални зрънца и ги хвърли в единия мангал, изричайки наум молитва за приятелите си. Те изпукаха и във въздуха се разнесе свежо сладникаво уханье.

Сафия затвори очи и вдъхна. Ароматът на тамяна проникваше навсякъде. Миризмата на древното минало. Вдишвайки, тя се върна назад във времето преди раждането на Христос.

Представи си отдавна мъртвото дърво, родило този тамян. Чепато разкривено дръвче с малки сивозелени листа. Представи си древните хора, събрали смолата. Някое усамотено планинско племе, толкова изолирано и старо, че езикът му предшества съвременния арабски. Само шепата хора от онези племена все още живееха изолирано в планините и с труд изкарваха оскъдната си прехрана. Тя чу езика им в главата си, напевна реч, често сравнявана с птича песен. Тези хора Шахра, твърдяха, че са единствените оцелели потомци на Убар, преки наследници на основателите му.

Дали и този тамян не е бил събран от такова племе?

Докато привличаше миналото в себе си с всяко дихание Сафия усети, че губи съзнание, че стаята се завърта под краката ѝ. За миг изгуби представа кое е горе и кое е долу и се хвана за ръба на олтара с подгънати колене.

Джон Кейн я сграбчи за лакътя... лакътя, където Сафия крепеше сърцето.

То се изплъзна... и падна.

Удари се в олтара с тъпо дрънчене, търкулна се по хлъзгавия мрамор и се завъртя на желязната си повърхност, като се клатушкаше леко, сякаш течността вътре беше нарушила равновесието му.

Касандра се хвърли да го хване.

– Не! – извика предупредително Сафия. – Остави го! Сърцето се завъртя за последно и спря. Заклати се леко в обратна посока, после застина.

– Не го пипайте.

Сафия коленичи така, че очите ида са на едно ниво с ръба на олтара. Тамянът изпълваше стаята с лепкава сладост.

Сърцето беше спряло в абсолютно същата позиция, както го беше държала преди малко – с камерите надолу, аортната дъга нагоре и наляво.

Сафия се изправи. Застана така, че желязното сърце да е на една линия с нейното собствено. После нагласи краката си и вдигна ръце, сякаш държи невидима пушка или факла с тамян за погребална церемония.

Застинала в позата на древната статуя, Сафия погледна по протежение на ръцете си – те сочеха право по дългата ос на гробницата, свършено успоредно. Отпусна ръце и впери поглед в желязното сърце.

Какви бяха шансовете сърцето да застане точно в тази позиция по чиста случайност? Спомни си блискането във вътрешността му, завъртането и последното клатушкане преди да спре.

Като компас.

Плъзна поглед по дължината на гробницата и пак вдигна ръка да погледне по протежението ѝ. Погледът ѝ мина през стените, прелетя над града и стигна отвъд. Далеч от брега. Нататък, към далечните зелени планини.

И тогава разбра.

Но трябваше да е сигурна.

– Намерете ми карта.

– Защо? – попита Касандра.

– Защо знам къде трябва да отидем сега.

12.

БЕЗОПАСНОСТТА НА ПЪРВО МЯСТО

3 декември, 15:02

Салала

Омаха, леко задрямал в каросерията на камиона, усети издайническото дрънчене под седалката. По дяволите! Каросерията се разтнесе по силно. Онези от спътниците му, които се бяха унесли с провиснали в жегата глави, вдигнаха лица, набраздени от напрежение и тревога.

Откъм предната част на камиона двигателят изхърка за последно и замлъкна с валмо дим изпод капака като въздишка. Скоро от същото място изригнаха черни облаци пушек. Придружени от вонята на изгоряло масло. Камионът свърна настрани, удари се в пясъчливия банкет и спря.

– Дотук бяхме – каза Омаха.

Арабският жребец възмутено удари с копито.

Напълно те разбирам, помисли си Омаха. Изправи се заедно с другите, изтупа наметалото си от прахта и отиде при капака в задната част на каросерията. Дръпна резето. Капакът падна назад и се удари с трясък в пясъка.

Всички слязоха, докато капитан Ал Хафи и двамата му подчинени заобиколиха откъм кабината. Изпод капака продължаваше да излиза дим на валма.

– Къде сме? – попита Кара, като засенчи очи и впери поглед към лъкатушещия път. И от двете страни на шосето ниви със захарна тръстика се катереха еднообразно по склоновете докдето стигаше поглед. – Колко път има още до Салала?

– Една-две мили, не повече – каза Омаха и сви рамене. Не беше сигурен. Можеше да е и два пъти по толкова.

Капитан Ал Хафи се приближи към групата.

– По-добре да тръгваме. – Махна с ръка към дима. – Ще дойдат хора да видят какво става.

Омаха кимна. Нямахше да е добре да ги заварят как се помотват край откраднат камион. Дори да е взет „назаем“.

– Остатъкът от пътя ще трябва да изминем пеша – каза Пейнтър.

Той скоочи последен от каросерията. Водеше жребеца на повод от въже. Преведе нервното животно по наклонения капак, който послужи като рампа. Жребецът се отърси и затанцува, озовал се най-после на твърда земя.

Докато Пейнтър го успокояваше, Омаха забеляза, че лявото му око е придобило лилав оттенък, но вече не изглежда толкова подуто. Отклони поглед, на границата между срама заради избухването си и остатъчния гняв, който все още чувстваше.

Поеха по банката на шосето. Движеха се като малък керван, по двойки. Водеше капитан Ал Хафи, а Пейнтър и Корал вървяха най-отзад заедно с коня.

Омаха ги чуваше как си говорят шепнешком, явно обсъждаха по-нататъшната им стратегия. Забави крачка да се изравни с тях. Нямахше да допусне да го оставят встрани от обсъждането. Кара също изостана.

– Какво ще правим, когато стигнем в Салала? – попита Омаха.

Пейнтър се намръщи.

– Ще гледаме да не привличаме внимание. Дватама с Корал ще отидем във...

– Чакай – прекъсна го Омаха. – И аз ще дойда. Нямам намерение да се крия в някой хотел, докато вие се шляете наоколо.

Гневните му думи бяха чути от всички.

– Не може всички да отидем в гробницата – каза Пейнтър. – Ще ни забележат. Ние с Корал имаме опит в наблюдението и събирането на информация. Трябва да разузнаем района, да потърсим Сафия и да се подготвим, в случай че тя още не е пристигнала.

– А ако вече е ходила в гробницата и си е тръгнала? – попита Омаха.

– Ами ще го установим. Ще зададем някой и друг дискретен въпрос.

Кара се обади:

– Ако е била там и си е тръгнала, няма да знаем къде са я отвели.

Пейнтър впери поглед в далечината. Омаха забеляза тревогата, засенчила очите му, тъмна като синината под лявото.

– Смяташ, че сме закъснели – каза Омаха.

– Не можем да бъдем сигурни.

Омаха плъзна поглед напред. Няколко сгради вече се различаваха близо до хоризонта. Покрайнините на града. Твърде далеч. Твърде късно.

– Някой ще трябва да избърза напред – каза Омаха.

– Как? – попита Кара.

Без да се обръща, Омаха посочи с палец през рамото си.

– Конят. Един от нас... или двама... биха могли да яхнат коня и да го пришпорят към града. Да отидат право в гробницата. Да проверят какво е положението там. Да се скрият. Да си отворят очите за Сафия. Да я проследят, когато си тръгне оттам.

Отговори му мълчание.

Корал срещна погледа му.

– С Пейнтър тъкмо обсъждахме същото.

– Аз трябва да ида – каза Пейнтър. Омаха спря и се обърна лице в лице с него.

– И защо, по дяволите? Аз познавам града. Мога да се оправя в кривите му улички.

Пейнтър го изгледа от горе до долу.

– Ти нямаш опит в наблюдението. Не е сега времето да си играем на шпиони. Ще те забележат. И така ще загубим предимството си.

– Да бе! Може и да не съм обучен в специалните сили, но пък години наред съм работил на места, където е най-добре да останеш незабелязан. Мога да се смеси с тълпата, ако се наложи.

Пейнтър каза съвсем делово:

– Но аз съм по-добър. Това ми е работата.

Омаха стисна юмруци. Чул бе пълната увереност в гласа на другия мъж. Част от него искаше да избие с юмручни удари тази увереност, но друга част му вярваше. Той нямаше опита на Пейнтър. Кой би бил най-добрият избор? Как би могъл да ходи, когато му се искаше да хукне с всички сили към Сафия? Болка стисна сърцето му в менгеме.

– И какво ще направиш, ако я намериш?

– Нищо. – Пейнтър продължи: – Ще разузная с каква човешка сила разполагат. Ще намеря слабото им място. Ще чакам подходящия момент.

Кара се обади с ръце на кръста:

– Ами ние?

Отговори и Корал, докато Пейнтър и Омаха продължаваха да се изместват с поглед.

– Имаме обезопасена квартира, която подготвихме като помощна база в Салала. Пари и запаси.

Естествено, че биха направили нещо такова, помисли с Омаха.

– Оръжия? – попита Кара. Корал кимна.

– Първо ще идем там. Ще вземем каквото ни е необходимо. Аз ще

се свързва с Вашингтон. Ще ги уведомя за обстановка. Ще уреди допълнителни...

– Не – прекъсна я Пейнтър. – С никого няма да се свързваш. Аз ще се свържа с вас при първа възможност. Ще действаме самостоятелно. Без външна помощ. Омаха разчете мълчаливите послания, които преминаха между Пейнтър и неговата партньорка. Изглежда Пейнтър подозираше не само оманското правителство в изтичане на информация, а и собственото си. Онази жена, Касандра Сан-чес, през цялото време се беше движила с една крачка пред тях. Явно разполагаше с вътрешна информация. Пейнтър обърна поглед към Омаха.

– Съгласни ли са всички с този план?

Омаха кимна бавно, макар че чувстваше врата си като пълен с метална арматура. Пейнтър понечи да се обърне, но Омаха го спря и пристъпи по-близо до него. Измъкна пистолета изпод наметалото си и му го подаде.

– Ако ти се открие сгоден случай... някаква възможност...

– Ще го взема – каза той и прие оръжието.

Омаха отстъпи назад и Пейнтър яхна жребца. Щеше да язди без седло и с импровизирана юзда от корабно въже.

– Ще се видим в Салала – промърмори той и скрита коня в тръс, после в пълен галоп, приведен ниско над гривата му.

– Надявам се да е толкова добър в шпионирането, колкото и в езда-та – каза Кара.

Омаха гледаше след Пейнтър, докато той не изчезна зад един завой на шосето. После групата потегли отново, бавно, твърде бавно, към очакващия ги град.

15:42

Сафия се наведе над топографската карта на район Дофар, Разстлана върху капака на джипа. В центъра ѝ лежах дигитален компас и пластмасова линейка. Тя промени леко положението на линейката върху картата, подравни я по същата ос, върху която лежеше гробницата на Наби Имран. Преди да си тръгнат оттам, беше се забавила, колкото да направи прецизното измерване с лазерно калибрирания компас.

– Какво правите? – попита Касандра иззад рамото и сигурно за пети път.

Сафия за пореден път не ѝ отговори, а се наведе още повече и почти заби нос в картата. „Това е най-доброто, което мога да направя без

компютър. “Протегна ръка.

– Химикалка.

Кейн бръкна в един вътрешен джоб на якето си и и подаде химикалка. Вдигнала поглед за миг, Сафия мерна пистолета, прибран в презраменния му кобур. Пое предпазливо химикалката от пръстите му. Постара се да не среща погледа му. Този мъж я изнервяше повече и от Касандра, разклащаше решимостта ѝ.

Концентрира се върху картата и насочи цялото си внимание върху загадката. Синя черта започваше от гробницата на Наби Имран и пресичаше района. Тя проследи с пръст чертата, търсейки едно определено име по пътя и върху картата.

Имаше известна представа какво ще открие.

Когато пръстът и подмина Салала, линиите върху топографската карта се умножиха в началото на пресечения терен в подножието, а после и в самите планини. Тя проследи линията синьо мастило до мястото, където се пресичаше с една черна точка на върха на стръмно възвишение. Там пръстът ѝ спря и почука по картата.

Касандра се наведе по-близо и прочете името, отпечатано под пръста на Сафия.

– Джебал Ейтеен.

– Планина Ейтеен – каза Сафия и впери поглед в черната точка, която отбелязваше малката планина. – На върха и има друга гробница. И също като това място и другото е почитано от всички религии – християнската, юдейската и ислямската.

– Чия е гробницата?

– На друг пророк. Аюб, иначе – Йов. Касандра я изгледа намръщено и с недоумение. Сафия обясни:

– Йов го има и в Библията, и в Корана. Той бил богат човек от добро семейство, който дълбоко вярвал в Бог. Като изпитание му било отнето всичко – богатството, децата, дори здравето му. Толкова ужасни били болестите му, че го прогонили и го принудили да живее сам-самичък тук. – Тя чукна с пръст по картата. – На върха на планина Ейтеен. Въпреки изпитанията обаче Йов все така пламенно и искрено почитал Бога. Като награда за верността му Бог казал на Йов „удари земята с крак“. Избликнал извор, от който Йов пил и се изкъпал. Изцерил се от болестите си и си върнал младостта. Прекарал целия си живот в планина Ейтеен и тук бил погребан.

– И според вас това място е следващата спирка по пътя към Убар?

– Ако първият пътен знак е бил поставен в тази гробница, логично

би било следващият да е на подобно място. В друга гробница на свещен персонаж, почитан от всички религии в района.

– Значи там трябва да отидем. Касандра посегна към картата.

Сафия я спря, като сложи решително ръка върху разгънатата карта.

– Не можем да бъдем сигурни какво ще открием там и дали въобще ще открием нещо. И преди съм ходила в гробницата на Йов. Тогава не открих нищо, което да я свързва с Убар. А и не знаем откъде да започнем търсенето. Нямаме друго желязно сърце. – Отново си спомни как сърцето се беше заклатило върху мраморния олтар като компас. – Ще минат години, докато открием следващото парченце от мозайката.

– Точно затова сте с нас – каза Касандра, дръпна картата изпод ръката и и махна на Кейн да вкара затворничката обратно в джипа. – За да разрешите тази гатанка.

Сафия поклати глава. Задачата изглеждаше невъзможна. Или поне така и се искаше да внуши на Касандра. Въпреки Думите си самата тя имаше ясна идея как следва да действа, но още не знаеше как да впрегне това в своя полза.

Качи се отзад с Касандра и се настани на седалката, докато джипът завиваше през портата. На улицата във продавачите бяха започнали да прибират стоката си с превалянето на следобед. Едно улично куче, само кожа и кости, се влачеше омърлушено между пясъчната ивица и колничките. Вдигна нос, когато един кон мина бавно зад редицата сергии, воден от мъж, облечен от главата до петите в бедуински пустинен плащ.

Джипът продължи по улицата към друго мицубиши, паркирано в края ѝ. Оттам процесията щеше да продължи към планинското подножие.

Сафия погледна към GPS устройството, вградено в таблото. Улиците сочеха навън като радиуси на окръжност. Напускаха града.

Отиваха в поредната гробница.

Надяваше се да не е нейната.

16:42

Проклетите скорпиони...

Доктор Жак Бертран смачка черния брониран натрапник с тока на ботуша си, преди да се настани на чергата, с която беше застлано работното му място. Беше излязъл за няколко минути, колкото да донесе още вода от ландрюувъра си, а скорпионите вече бяха нападнали сенчестата му ниша в скалната стена. В тези сурови земи на бурени и камънаци

нищо не оставаше неизползвано. Дори и малко местенце на сянка.

Жак се просна по гръб в нишата. На тавана ѝ имаше надпис на епиграфски южноарабски, което беше характерно за древните погребални крипти. Теренът наоколо беше пълен с такива, всичките засенчени от гроба на Йов на върха на възвишението, където работеше той. Целият район се беше оказал гробище. Това беше третата крипта, която документираще, и последната за този дълъг, непоносимо горещ ден.

Вече си мечтаеше за хотелския си апартамент в Салала Хилтън, за едно топване в басейна и чаша изстудено шардоне.

С тази мисъл той решително се хвана на работа. Прокара четка от камилски косми по надписа и го почисти за последно. Като археолог със специализация в древните езици Жак беше получил стипендия по един проект, чиято задача бе да картографира ранни семитски надписи, проследявайки ги от миналото до настоящето. Арамейски, елимейски, палимиренски, набатейски, самаритски, еврейски. Гробниците бяха богати източници на писмено слово, обезсмъртили молитви, похвални слова и епитафии.

Жак потръпна и свали четката. Внезапно го обзе усещането, че някой го наблюдава. Заля го на вълни като някакво първосигнално чувство за опасност.

Изправи се на лакът и погледна надолу покрай краката си. Бандити и крадци тук имаше колкото искаш. Ала в сянката на гроба на Йов, дълбоко уважавано светилище, никой не би рискувал да извърши престъпление. Би било равносилно на смъртна присъда. Понеже знаеше това, Жак беше оставил пушката си в роувъра.

Плъзна поглед по огряната от слънцето земя навън.

Нищо.

Въпреки това издърпа краката си навътре в нишата. Ако навън имаше човек с лоши намерения, може би нямаше да го забележи.

Трополене на търкалящо се по стръмен склон камъче се чу някъде отляво. Той наостри слух с чувството, че е попаднал в капан.

После нещо се появи на входа на криптата.

Движеше се небрежно и лениво, ала уверено в силата си. Червената му козина, прошарена от сенките, се сля с червената скала.

Жак затаи дъх, попаднал в капан между ужаса и удивлението.

Беше чувал слухове, предупреждавали го бяха за присъствието им в пущинаците на Дофарските планини. *Pantera pardus nimr*. Арабският леопард. Почти изчезнал вид, но не достатъчно изчезнал, ако питаха него.

Голямата котка подмина входа, без да му обърне внимание.

Но не беше сама.

Появи се втори леопард, който се движеше по-бързо, беше по-млад и по-възбуден. После трети. Мъжкар. Огромни лапи които се разтваряха още повече при всяка стъпка, жълти нокти.

Глутница.

Жак лежеше затаил дъх, молеше се, изгубил ума и дума – пещерен човек, сврял се в дупката си с надеждата да се опази от опасностите вън.

После друга фигура се появи пред входа на нишата.

Не беше котка.

Боси стъпала, голи крака, движещи се със същата котешка грация.

Жена.

От мястото си Жак я виждаше само от бедрата надолу.

И тя не му обърна никакво внимание, също като леопардите, мина бързо покрай входа в посока нагоре към планината.

Жак се измъкна от криптата – като Лазар, който станал от гроба си. Не можа да се въздържи. Подаде глава навън, застанал на четири крака. Жената се катереше по скалната стена, следвайки някаква пътека, която само тя знаеше. Кожа с цвета на топло какао, права черна коса до кръста, гола и без капчица чувство за срам.

Изглежда усети погледа му, но не се обърна. Той отново го почувства в главата си, окова непогрешимо усещане, че го наблюдават. Обзе го страх, но не беше в състояние да отклони поглед.

Тя крачеше с леопардите, все нагоре, към гробницата на върха. Силуетът и затрептя като мираж върху напечения от слънцето пясък.

Дращене привлече погледа му към собствените му ръце и колене.

Двойка скорпиони пробягаха по пръстите му. Не бяха отровни, но жилеха гадно. Той ахна, когато нови и нови скорпиони започнаха да извират от цепнатини и пролуки, да се спускат по стените и да падат от тавана. Стотици. Гнездо.

Излази трескаво от криптата. Усети ужилвания, огнени искри по гърба си, глезените, врата и ръцете.

Изстреля се през отвора и се търкулна по твърдата почва. Нови ужилвания го прогаряха като върховете на запалени цигари. Извика, подлуден от болка.

Изправи се, като тръските ръце и подскачаше, съблече якето си и заудря с ръка косата си. Хукна със залитане надолу по склона. Нови и нови скорпиони извираха от входа на криптата.

Той погледна нагоре – страх го беше да не е привлякъл вниманието на леопардите. Но лицето на скалната стена беше пусто.

Жената и котките бяха изчезнали.

Невъзможно! Само че огънят от жилата на скорпионите го беше лишил от всякакво любопитство. Продължи надолу към паркирания роувър. После очите му сякаш по своя воля се плъзнаха назад и нагоре, към върха.

Където чакаше гробницата на Йов.

Отвори вратата на роувъра и седна на шофьорското място. Беше получил предупреждение да се маха. Знаеше го със сигурност, от която му настръхваха косите.

Нещо ужасно щеше да се случи там горе.

15:45

– Сафия е жива – каза Пейнтър веднага щом влезе през вратата на обезопасената квартира.

Всъщност това беше двустаен апартамент над магазинче за внос-износ близо до пазара Ал-Хафа. При наличието на подобен вид търговия на долния етаж никой не би се усъмнил във влизачи и излизачи от сградата непознати. Просто нормална част от бизнеса. Откъм пазара в съседство долиташе многоезична врява на пазарящи се гласове. Стаите миришеха на къри и стари дюшечи.

Пейнтър мина покрай Корал, която му беше отворила вратата. Вече беше забелязал двама от пустинните фантоми, заели дискретни позиции отпред, които наблюдаваха кой се приближава към къщата.

Останалите се бяха събрали в предната стая, изтощени от пътя. Откъм банята се чуваше звук на течаша вода. Кара я нямаше, а косите на Дани, Омаха и Клей бяха още влажни. Бяха се редували да отмият под душа прахта и мръсотията от пътуването. Капитан Ал Хафи си беше намерил халат който се бе оказал възтесен за плещите му.

Омаха се изправи при появата на Пейнтър. – Къде е тя?

– Когато стигнах там, тъкмо напускаха гробницата. С няколко джипа. Тежко въоръжени. – Пейнтър мина в миниатюрната кухничка. Наведе се над мивката, пусна крана и пъкна глава под водната струя.

Омаха застана зад него.

– Защо не ги проследи?

Пейнтър се изправи и приглади назад мократа си коса. Вадички вода се застичаха по врата и гърба му.

– Това правя. – Изгледа сурово Омаха, после го заобиколи и отиде при Корал.

– Как сме с екипировката?

Тя кимна към вратата за задната стаичка.

– Реших, че ще най-добре да те изчакам. Електронният панел се оказва по-сложен, отколкото очаквах.

– Покажи ми.

Тя го заведе при вратата. Апартаментът беше постоянна тайна квартира на ЦРУ, една от многото, които управлението поддържаше по целия свят. Сигма беше уведомена за местоположението ѝ след началото на мисията – в случай че им потрябва място, където да прегрупират силите си.

Електронният панел бе скрит зад диплите на едно перде. Корал го беше дръпнала, за да не пречи. Малък комплект импровизирани инструменти лежеше на пода – нокторезачка, бръснарски ножчета, пинцети за вежди, пила.

– От банята са – каза Корал.

Пейнтър коленичи пред панела. Корал беше махнала капака, откривайки електрониката отдолу. Той огледа веригите.

Корал се наведе край него и посочи няколко прекъснати жици, червени и сини.

– Успях да изключа тихата аларма. Сега би трябвало да обезвредиш ключалката, без някой да разбере за това. Но реших, че ще е по-добре, ако преди това погледнеш какво съм направила. Това е по твоята специалност.

Пейнтър кимна. Тези заключващи механизми бяха направени така, че да пращат тих сигнал към ЦРУ, че някой използва тайната квартира. Пейнтър не искаше това да се знае. Не още. И не от толкова много хора. Те бяха мъртви... и той възнамеряваше да си останат такива колкото е възможно по-дълго.

Очите му се плъзнаха по веригите, следвайки потока на захранването, активните жици, както и другите, които бяха само за заблуда. Всичко изглеждаше наред. Корал беше успяла да прекъсне захранването към телефонната линия, без да повреди самия панел. За специалист по физика тя се беше оказала дяволски добър електроинженер.

– Изглежда добре.

– Значи можем да влезем.

По време на инструктажа преди мисията Пейнтър беше наизустил кода за достъп до тайната квартира. Посегна към панела и въведе първата от десетте цифри на кода. Разполагаше само с един опит да го въведе правилно. При грешка панелът щеше да се самоблокира. Предпазна

мярка.

Той продължи внимателно.

– Имаш деветдесет секунди – напомни Корал.

Друга предпазна мярка. Десетцифрената поредица трябваше да бъде въведена в рамките на предварително зададено време. Той натискаше внимателно всеки бутон с равномерна скорост. Когато стигна до седмата цифра в поредицата – цифрата девет – пръстът му се поколеба. Светещият бутон изглеждаше малко по-мътен от съседа си, като разликата беше достатъчно малка, за да я пропуснеш. Пейнтър задържа пръста си. Дали не беше прекалено параноично от негова страна? Дали не се плаши и от сянката си вече?

– Какво има? – попита Корал.

Междувременно Омаха и брат му също бяха дошли.

Пейнтър се отпусна на пети, като мислеше трескаво. Свиваше и разпускаше пръсти. Взираше се в бутона с цифрата девет. Едва ли...

– Пейнтър! – прошепна едва чуто Корал.

Ако се забавеше твърде много, системата щеше да се самозаклучи. Нямахме време за губене... но нещо не беше наред. Усещаше го.

Омаха пристъпваше от крак на крак зад него, сякаш да му напомни, че времето лети. Ако искаше да спаси Сафия, Пейнтър имаше нужда от нещата зад тази врата.

Зарязал временно панела, Пейнтър взе пинцетите и пилата за нокти. Със сръчността на хирург внимателно освободи от гнездото му подозрителния бутон и той падна в ръката му. Твърде лесно. Пейнтър се наведе напред и примижа.

По дяволите!

Зад бутона имаше малък квадратен чип със сензор за натиск в центъра. Чипът беше плътно увит в тънко метално фолио. Антена. На микропредавател. Ако беше натиснал бутона, микропредавателят щеше да се активира. Ако се съдеше по начина на поставянето му, устройството не беше част от фабричната изработка на електронния панел.

Касандра беше идвала тук.

Капка пот се стече в лявото око на Пейнтър. Не беше забелязал колко влага е избила по челото му.

Корал погледна над рамото му.

– Мамка му! Меко казано.

– Всички да излязат оттук.

– Какво става? – попита Омаха.

– Капан – каза Пейнтър с дрезгав от гнева глас. – Вън! Излизайте!

– Изведи Кара! – извика Корал на Омаха и го бутна към банята. Останалите подкара към вратата.

Докато те бягаха, Пейнтър седна пред панела. Поток от ругатни се изниза през главата му като любим стар шлагер. Твърде отдавна си припваше тази мелодия. Касандра винаги беше с една крачка преди него.

– Трийсет секунди! – предупреди го Корал и затръшна вратата на апартамента. Разполагаше с половин минута преди панелът да се самозаклучи.

Останал сам, той огледа чипа.

Само ти и аз, Касандра.

Остави пилата на пода и взе нокторезачката. С мисълта колко му се иска да държи собствения си комплект инструменти той се зае да отстрие предавателя, като дишаше дълбоко, за да запази спокойствие. Докосна металната обвивка, за да отведе евентуално статично електричество, после се хвана на работа. Внимателно прекъсна захранващата жица от основата ѝ, после също толкова предпазливо обели пластмасовата обвивка от жицата, без да я прерязва. След като жицата се оголи, той я стисна с пинцетите и я допря до жицата, по която течеше ток. Искра и съскане. Слаба миризма на изгоряла пластмаса стигна до ноздрите му.

Предавателят можеше да бъде броен за изпържен.

Осем секунди...

Отдели обезвредения предавател и го извади. Стисна го и усети острия му връх да се забива в дланта му.

Да ти го начукам, Касандра!

Бързо въведе последните три цифри. До него ключалките на вратата се отвориха с механичен съсък.

Едва тогава Пейнтър си отдъхна облекчено.

Изправи се и огледа внимателно рамката на вратата, преди да завърти дръжката. Не личеше да е пипана. Касандра бе решила, че предавателят ще си свърши работата.

Пейнтър завъртя дръжката и я дръпна. Вратата беше тежка, подсилена със стомана. Той изрече една последна бърза молитва и я отвори.

Погледна вътре от прага. Една-единствена крушка осветяваше стаята.

По дяволите!

Стаята беше пълна с метални лавици от пода до тавана. Всичките празни. Обрани.

Касандра за пореден път демонстрираше, че не е склонна да поема никакви рискове, не беше оставила и трошица, освен визитката си –

килограм експлозив С4 с електронен детонатор. Ако Пейнтър беше натиснал бутона с цифрата девет, взривът щеше да събори цялата сграда. Отиде и освободи детонатора.

Смесица от гняв и безпомощност се сбра на болезнена топка в гърдите му. Идеше му да закрепчи. Вместо това се върна при входната врата на апартамента и повика другите да влязат.

Корал изкачи с нетърпение стълбите.

– Изнесла е всичко – каза Пейнтър, когато партньорката му влезе в апартамента.

Омаха се намръщи точно зад Корал. – Кой?

– Касандра Санчес – троснато отвърна Пейнтър. – Похитителката на Сафия.

– Откъде е знаела, по дяволите, за тази квартира? Пейнтър поклати глава. Откъде наистина? Заведе ги при празния склад, влезе и се приближи до бомбата.

– Какво правиш? – попита Омаха.

– Експлозивът може да ни потрябва.

Докато Пейнтър работеше, Омаха влезе в складовото помещение. Кара го последва – косата и мокра и заплетена след прекъснатия душ, тялото увито с хавлия.

– Ами Сафия? – попита Омаха. – Нали каза, че можеш да я проследиш?

Пейнтър освободи експлозива и им махна да излязат.

– Така казах, да. Сега обаче имаме проблем. Тук трябваше да има компютър със сателитна връзка, чрез който да се свързва със сървър на министерството.

– Не разбирам – с тъничък глас каза Кара.

Кожата ѝ грееше бледожълта на флуоресцентното осветление. Изглеждаше изтощена по начин, който наведе Пейнтър на мисълта, че не наркотиците са виновни за състоянието ѝ, а липсата им.

Пейнтър ги заведе обратно в предната стая, като на всяка нечетна стъпка преработваше плановете си, а на всяка четна псуваше Касандра. Знаела е за тайната квартира, добрала се е до отключващия код и им е поставила капан. Как узнаваше всеки техен ход? Погледът му се плъзна по хората в стаята.

– Къде е Клей? – попита той.

– Допушва си цигарата на стълбите – отговори Дани. – Намери един пакет в кухнята.

Сякаш по команда Клей отвори вратата и влезе. Всички очи се

обърнаха към него. Той се стресна от цялото това внимание.

– Какво?

Кара се обърна към Пейнтър.

– Какво ще правим сега?

Пейнтър се обърна към капитан Ал Хафи.

– Оставих коня на султана долу при Шариф. Ще можеш ли да продадеш жребца и бързо да осигуриш оръжия и някакъв транспорт?

Капитанът кимна уверено.

– Имам някои контакти тук.

– Разполагаш с половин час.

– Ами Сафия? – настоя Омаха. – Губим твърде много време.

– За момента нищо не я заплашва. Касандра все още има нужда от нея, иначе Сафия вече щеше да дели гробницата с бащата на Дева Мария. Имали са причина да я вземат със себе си. Ако искаме да я освободим, прикритието на нощта ще ни е от полза. Имаме достатъчно време.

– Как ще разберем къде са я отвели? – попита Кара. Пейнтър огледа изпитателно лицата наоколо, разколебан дали и доколко можеше да говори свободно.

– Е? – притисна го Омаха. – Как, по дяволите, ще я намерим?

Пейнтър тръгна към външната врата.

– Като намерим най-доброто кафе в града.

17:10

Омаха водеше през пазара Ал-Хафа. Следваше го само Пейнтър. Другите бяха останали в тайната квартира да си починат и да чакат завръщането на капитан Ал Хафи с транспорта им. Омаха се надяваше до тогава да са открили накъде трябва да пътуват.

Потискан гняв пулсираше в ушите му с всяка стъпка. Пейнтър я беше видял, бил е на няколко метра от нея... и беше оставил похитителите да я отведат. Първоначалната увереност на Пейнтър, че ще може да проследи Сафия, се беше разколебала в квартирата. Омаха го беше видял в очите му. Беше видял тревога.

Кучият му син трябваше да се опита да я спаси, когато му се бе открила възможност да го направи. По дяволите риска! Непоносимата му предпазливост поставяше Сафия в опасност. Онези щяха да я убият и тогава всичките им усилия щяха да са напразни.

Омаха вървеше между сергиите и магазинчетата, глух за врявата наоколо, за гласовете на продавачите, за разгорещените пазарлъци, за

крякането на затворени в плетени клетки гъски, за рева на едно вързано муле. Всичко това се сливаше в някакъв шумов фон.

Пазарът скоро щеше да затвори – слънцето потъваше към хоризонта, а сенките се удължаваха. Беше задухал вечерният вятър. Навеси плющяха, валма прах танцуваха сред натрупани на купове отпадъци, а въздухът миришеше на сол, подправки и приближаващ дъжд.

Сезонът на мусоните беше отминал, но прогнозата за времето предупреждаваше за декемврийска буря, атмосферен фронт, придвижващ се към сушата. Дъждът щеше да завали още по светло. Нощната буря беше само предвестник на посестримите си. Говореше се, че атмосферната система ще пресече планините и ще се сблъска с придвижващата се на юг пясъчна буря, създавайки истинско чудовище.

Само че Омаха си имаше по-големи тревоги от лошото време.

Бързаше напред през пазара. Целта им беше в другия му край, където наскоро беше изникнала модерна ивица търговски комплекси, включително ресторант на Пица Хът и малък търговски център. Омаха си пробиваше път покрай последните сергии, подминаваше магазинчета за парфюми, кандилници за тамян, банани, тютюн, ръчно изработени бижута, традиционни дофарски носии от кадифе с множество мъниста и пайети.

Най-накрая стигнаха до улицата, която делеше пазара от модерните търговски комплекси. Омаха посочи натам.

– Ето го. Та как това място ще ти помогне да намериш Сафия?

Пейнтър тръгна към улицата.

– Ще ти покажа.

Омаха го последва. Вдигна поглед към табелата:

ИНТЕРНЕТ КАФЕ САЛАЛА

Заведението предлагаше най-различни видове кафе, чай, капучино и еспreso. Подобни заведения можеха да бъдат открити и в най-отдалечените кътчета на света. Нужна беше само телефонна връзка и дори най-забутаното място можеше да се включи в Мрежата.

Пейнтър свърна към входа. Приблужи се към бармана, рус англичанин на име Акс, който носеше тениска с надпис ОСВОБОДЕТЕ УИНОНА. Каза му номера на кредитната си карта и срока на изтичане.

– Научил си го наизуст – отбеляза Омаха.

– Човек никога не знае кога ще го нападнат пирати в морето.

Докато барманът проверяваше номера, Омаха попита:

– Мислех, че не искаш да привличаме излишно внимание. Като използваш кредитната си карта, няма ли да се издадеш, че си още жив?

– Не мисля, че вече има значение.

Електронната машина за кредитни карти извънтя. Мъжът вдигна палци в знак, че всичко е наред.

– Колко време ще ви трябва?

– Високоскоростна ли е връзката?

– Дигитална абонатна, приятел. Няма друг начин да сърфираш.

– Трийсет минути би трябвало да ми стигнат.

– Супер. Машинката в ъгъла е свободна.

Пейнтър тръгна към компютъра, Гейтуей Пентиум четворка. Седна, влезе в интернет и вкара дълъг адрес.

– Влизам в сървъра на министерството на отбраната – обясни той.

– И как това ще ти помогне да откриеш Сафия? Пейнтър продължи да пише, пръстите му летяха по клавиатурата.

– Мога да получа достъп до повечето системи, попадащи под Закона за националната сигурност. Ето.

На екрана се появи страница с логото на мицубиши. Омаха четеше над рамото му.

– Ще си купуваш нова кола?

Пейнтър се разрови из сайта с помощта на мишката. Изглежда имаше пълен достъп, защото без проблем влизаше в екрани, които изискваха парола.

– Отрядът на Касандра пътуваше с джипове мицубиши. Не си правеха труд да крият колите. Лесно успях да се приближа достатъчно, за да видя номера на онзи, който беше спрял в уличката.

– Идентификационния номер на автомобила? Пейнтър кимна.

– Всички коли и камиони с GPS устройства са в непрекъснат контакт със сателити в орбита, които следят местонахождението им и така шофьорът по всяко време знае къде се намира.

Омаха започваше да разбира.

– И ако разполагаш с идентификационния номер, можеш да получиш достъп до данните за автомобила. Да разбереш къде е.

– Точно на това разчитам.

Появи се прозорец за вписване на номера. Пейнтър го въведе, без да поглежда към пръстите си, натисна „Enter“ и се облегна назад. Ръката му трепереше леко. Той я стисна в юмрук в опит да скрие нервността си.

Омаха се досещаше за какво мисли. Дали е запомнил правилно номера? Ами ако похитителите са изключили GPS-а? Толкова много неща

можеха да се объркат.

Но след кратко изчакване на екрана се появи дигитална карта на Оман, предадена от два геосинхронизирани сателита в орбита над страната. Движещото се местонахождение на джиपा.

Пейнтър си отдъхна облекчено. Омаха също.

– Ако можем да открием къде държат Сафия... Пейнтър увеличи мащаба на картата. Появи се град Салала. Само че миниатюрната синя стрелка, обозначаваща местоположението на джипа, беше извън границите му и се отдалечаваше.

Пейнтър се наведе по-близо.

– Не...

– По дяволите! Те напускат града!

– Явно са открили нещо в гробницата. Омаха се обърна рязко.

– Тогавя и ние трябва да тръгваме. Веднага!

– Не знаем къде отиват – каза Пейнтър, без да мърда от компютъра.

– Ще трябва да изчакам, докато спрат.

– Има само една магистрала. Тази, по която пътуват в момента. Можем да ги настигнем.

– Може да свърнат встрани. Джиповете са високопроходими.

Омаха се чувстваше разпънат в две противоположни посоки – да послуша разумния съвет на Пейнтър или да открадне първото изпредило му се возило и да отпраши след Сафия. Но какво щеше да направи, ако я настигне? Как би могъл да ѝ помогне?

Пейнтър го стисна за ръката. Омаха стисна другата в юмрук.

Пейнтър го погледна сурово.

– Искам от теб да се съсредоточиш, докторе. Каква би могла да е причината да напуснат града? Къде отиват?

– Откъде по дяволите, мога да... Пейнтър го стисна още по-силно.

– Познаваш района не по-зле от Сафия. Знаеш по кой път са поели и какво има по този път. Има ли там нещо, към което насочва гробницата в Салала?

Той поклати глава, отказваше да отговори. Губеха време.

– По дяволите, Омаха! Поне веднъж в живота си спри да реагираш първосигнално и помисли!

Омаха издърпа ядно ръката си.

– Проклет да си! – Но не си тръгна. Остана да се тресе от нерви на мястото си.

– Какво толкова има там? Къде може да отиват?

Омаха погледна към екрана, понеже не искаше да погледне към

Пейнтър от страх да не насини и другото му око. Замисли се върху въпроса му, върху гатанката. Гледаше втрещено синята стрелка, която се отдалечаваше от града по посока на планинското подножие.

Какво е открила Сафия? Накъде са тръгнали?

Прехвърли наум всички археологически възможности, всички места с историческо значение, пръснати из тази древна земя – светилища, гробища, руини, пещери, пропасти. Бяха твърде много. Тук който и камък да обърнеш, откриваш история.

Но после му хрумна нещо. Близо до магистралата имаше една важна гробница, само на няколко мили от пътя.

Приблужи се към компютъра. Гледаше как синята стрелка се движи по пътя.

– Има една отбивка на петнайсетина мили по-нататък. Ако завият там, знам накъде са тръгнали.

– Това означава да изчакаме още малко – каза Пейнтър. Омаха клекна до компютъра.

– Изглежда нямаме друг избор.

17:32

Пейнтър плати време на друг компютър. Остави Омаха да наблюдава движението на джипа. Ако успееш да разберат накъде се е отправила Касандра със Сафия, това би им дало предимство. Но надеждата не беше голяма.

На другия компютър Пейнтър отново влезе в сървъра на Министерството на отбраната. Вече нямаше смисъл да се преструва на умрял. Беше оставил достатъчна електронна следа. Освен това, като се имаше предвид сложният капан в тайната квартира, Касандра знаеше, че е жив... или поне действаше, сякаш знае.

Това беше една от причините да се свърже със сайта на МО.

Введе личната си парола и получи достъп до пощата си. В кутиятата за адресата въведе своя командир доктор Шон Макнайт, шефа на Сигма. Ако можеше да се довери на някого, това беше Шон. Трябваше да го уведоми за последните събития, за протичането на операцията.

Отвори се прозорец за писмо и той затрака бързо по клавиатурата, резюмирайки в максимална степен събитията. Подчерта ролята на Касандра и възможността в организацията да е внедрена къртица. Нямаше начин Касандра да е разбрала за тайната квартира и за електронния код към складовото помещение, ако не е разполагала с вътрешна

информация.

Завърши така:

„Подчертавам, че е крайно необходимо нещата да бъдат разследвани при вас. Успехът на мисията зависи от осуетяването на по-нататъшно изтичане на информация. Не се доверявайте на никого. Ще се опитаме да спасим доктор Ал Мааз тази вечер. Смятаме, че знаем къде Касандра отвежда докторката. Изглежда са се отправили към...“ Пейнтър спря и си пое дълбоко дъх. Помоли се да греша, после продължи да пише:

„... границата с Йемен. Ще се опитаме да ги спрем, преди Да я пресекат.“ Втрънено погледна написаното. Изтръпнал от възможността...

Омаха му махна от съседния компютър.

– Завиха по страничния път!

Пейнтър щракна върху бутона за изпращане. Писмото изчезна, но не и чувството му за вина.

– Хайде. – Омаха тръгна към изхода. – Можем да скъсим разстоянието.

Пейнтър го последва. На вратата хвърли последен поглед към компютъра, на който беше работил. Налагаше се да постъпи така.

13.

СТЪПКИТЕ НА ПРОРОКА

3 декември. 17:55

Дофарските планини

Сафия гледаше през прозореца, докато джипът правеше поредния завои през планинските възвишения. След като напуснаха магистралата, асфалтът скоро беше отстъпил на груба чакълена настилка, която на свой ред се превърна в черен, изровен от коловози път. Движеха се бавно, най-вече заради дълбокия пролом вляво от пътя.

Долината в ниското се точеше в тъмни отсенки на злачно зелено и изчезваше в сенките близо до дъното, докато слънцето залязваше на запад. Пръснати баобаби стърчаха тук-там по склона, чудовищни дървета с преплетени дънери, сякаш пренесени от някоя древна епоха. Навсякъде земята се гънеше в нюанси на изумрудено с плащ от шарени сенки. Водопад лъщеше между две възвишения в далечината, пръските му искряха под последните лъчи на слънцето.

Ако примижеше, Сафия почти можеше да си представя, че

внезапно се е озовала обратно в Англия.

Пищната зеленина в този високопланински район изцяло се дължеше на ежегодните мусонни ветрове кареефи, които запояваха подножието и самите планини с почти постоянен мъглив ръмеж от юни до септември. Дори и сега, докато слънцето залязваше, духаше постоянен вятър. Небето отгоре беше потъмняло до сиво под балдахин от пухкави облаци, които докосваха по-високите върхове.

По пътя им дотук радиото беше настроено на местен новинарски канал. Касандра се беше ослушвала за репортажи във връзка с продължаващите спасителни работи по „Шабаб Оман“. Засега не бяха открити оцелели, а морето се бунтуваше с приближаването на нова буреносна система. Ала основната тема на метеорологичните прогнози бяха новините за жестоката пясъчна буря, която продължаваше да се придвижва като товарен влак през Саудитска Арабия към оманската пустиня, унищожавайки всичко по пътя си.

Лошото време беше в унисон с настроението на Сафия – и двете бяха тъмни, заплашителни, непредсказуеми. Усещаше как някаква сила се набира в нея, точно под гръдната ѝ кост, като буря в бутилка. Оставаше напрегната, готова. Напомняше ѝ приближаващ пристъп на паника, но този път нямаше страх, само решителна увереност. Нямаше си нищо, така че нямаше какво да изгуби. Спомняше си годините в Лондон. И тогава беше същото. Беше потърсила утеха в пълната изолация. Сега обаче беше успяла докрай. Беше празна, останала ѝ беше само една цел – да спре Касандра. И това беше достатъчно.

Касандра беше потънала в собствените си мисли, само от време на време се навеждаше да каже нещо с тих глас на Джон Кейн, който седеше отпред. Клетъчният ѝ телефон беше извъннал преди няколко минути. Тя отговаряше отсечено, като се изви леко настрани и говореше шепнешком. Сафия чу името на Пейнтър. Опитала се бе да подслуша, но онази говореше твърде тихо и думите ѝ се сливаха с говора откъм радиото. После Касандра затвори, обади се още два пъти, след което потъна в напрегнато мълчание. Гневът сякаш се излъчваше от нея на вълни.

Оттогава Сафия упорито насочваше вниманието си към пейзажа навън, оглеждаше се за места, където би могла да се скрие, опитваше се да запомни терена, просто за всеки случай.

След още десет минути бавно пътуване отпред се появи по-голямо възвишение, чийто връх все още се къпеше в светлина. Златната камбана на ниска кула грееше под слънцето.

Сафия поизправи гръб. Гробницата на Йов.

– Това ли е мястото? – размърда се Касандра с присвити очи.

Сафия кимна, усетила, че моментът не е подходящ да провокира похитителката си.

Джипът се спусна по последния склон, заобиколи подножието и пое нагоре по дългия път с множество серпантини към върха. Група камили си почиваха край пътя близо до гробницата горе, клекнали на възлестите си колене. Няколко мъже седяха под сянката на голям баобаб, очевидно местни хора от планинските племена. И камилите, и хората проследиха с поглед преминаващите край тях джипове.

След последната серпантина се появи ограденият със зид комплекс на гробницата – малка бежова постройка, миниатюрна варосана джамия и красива градина с местни храсти и цветя. За паркинг служеше открита отпъкана площ отпред, празна в този късен час на деня.

Както преди, Кейн паркира джипа, слезе и заобиколи да отвори вратата на Сафия. Тя слезе и размърда схванатия си врат. Касандра отиде при тях, докато паркираха и другите два джипа. Мъжете, които слязоха от тях, бяха с цивилни дрехи – дънки, ризи с къс ръкав, тънки пуловери с поло яка. Всички обаче носеха еднакви якета с логото на туристическа агенция „Сансийкърс“, с няколко размера по-големи, за да прикриват презраменните им кобури. Те се пръснаха бързо в хлабав кордон близо до пътя, имитирайки интерес към градините или стените. Двамина имаха бинокли и оглеждаха района наоколо, като се въртяха бавно в кръг.

С изключение на пътя, по който бяха дошли, друг удобен достъп до гробницата нямаше – обградена беше от стръмни, почти вертикални скални стени. Нямаше да е лесно да избяга пеша.

Джон Кейн обиколи хората си, като кимаше и даваше последни инструкции, после се върна.

– Откъде ще започнем?

Сафия махна по посока на джамията и подземието. От една гробница в друга. Поведе ги през отвора в стената.

– Мястото изглежда пусто – отбеляза Кейн.

– Служителят, който се грижи за поддръжката, трябва да е тук някъде – каза Сафия и посочи стоманената верига, която висеше хлабаво до входа. Никой не беше заключил комплекса.

Касандра даде знак на двама от мъжете.

– Претърсете мястото.

Двамата тръгнаха да изпълнят нареждането.

Касандра тръгна след тях. Сафия я последва, рамо до рамо с Кейн.

Влязоха в двора между джамията и малката бежова сграда на подземие-то. Имаше и няколко древни руини в дъното до гробницата. Древна молитвена стая, навярно единственото, останало от истинския дом на Йов.

Вратата на гробницата беше отворена и незаключена също като портата.

Сафия огледа входа.

– Може да отнеме известно време. Нямам никаква представа откъде да започна търсенето.

– Ако отнеме цялата нощ, значи ще останем тук цялата нощ.

– Ще останем тук? – Сафия не успя да прикрие изненадата в гласа си.

Лицето на Касандра беше като изсечено от камък.

– Колкото е необходимо.

Сафия плъзна поглед по двора. Надяваше се служителят просто да е забравил да заключи и да си е тръгнал. Боеше се, че всеки момент може да се чуе изстрел, знак за смъртта му. Ами ако пристигнеха поклонници въпреки късния час? Още колко души щяха да умрат?

Вече не знаеше какво да иска. Колкото по-скоро Касандра получи своето, толкова по-малко вероятно бе и други невинни хора да загинат. Но това означаваше да ѝ помогне. Нещо, което ѝ беше дълбоко противно.

Понеже нямаше друг избор, Сафия прекоси двора и влезе в криптата. Имаше някаква представа, какво ще намери... но не и къде може да е скрито.

Спря за миг на прага. Тази крипта беше по-малка от гробницата на Наби Имран и представляваше правилен квадрат. Стените бяха боядисани в бяло, подът беше зелен. Две червени персийски молитвени килимчета бяха застлани край гробната могила, която също беше отрупана с копринени шалове с отпечатани откъси от Корана. Под шаловете се виждаше голата пръст, където според легендите било погребано тялото на Йов.

Сафия обиколи бавно могилата. Тук нямаше мраморна плоча, само пръснати глинени кандилници, обгорени до черно от честа употреба, и един малък поднос, където посетителите да оставят монети като дарение. Иначе помещението нямаше никаква украса освен една плоча върху стената, която изброяваше имената на пророците – Мойсей, Авраам, Йов, Исус и Мохамед. Сафия се надяваше, че няма да се наложи да минат през гробниците на всички тези мъже по пътя към Убар. Обиколката завърши обратно при входа, без да и е подсказала нищо.

Касандра се обади откъм вратата:

– Ами желязното сърце? Можем ли да го използваме тук? – Както и преди, тя беше донесла сребристия куфар и го беше оставила до вратата.

Сафия поклати глава, защото усещаше, че тук сърцето нямаше никакво специално значение. Излезе от помещението, промушвайки се между Касандра и Кейн.

Чак когато се озова навън, си даде сметка, че е влязла в гробницата с обувки. Не беше покрила и косата си. Намръщи се.

Къде се е дянал служителят?

Огледа комплекса, притеснена за безопасността на човека, и отново се помоли да си е тръгнал. Вятърът се беше усилил, метеше двора на талози и клатеше главичките на редица лилиуми. Мястото изглеждаше изоставено, сякаш пренесено от миналото.

И въпреки това Сафия усещаше нещо... нещо, което не можеше да назове, почти като очакване. Може да беше от светлината. Всичко – съседната джамия, ръбовете на стените, дори плътно утъпканият чакъл на градинската алея – изпъкваше с отчетливи, някак двуизмерни подробности, като фотографски негатив, гледан срещу силна светлина. Усещаше, че стига да изчака достатъчно, всичко ще и се разкрие в пълните си цветове и подробности.

Само че тя не разполагаше с нужното време.

– И сега какво? – настоятелно попита Касандра, връщайки я в настоящето.

Сафия се обърна. До входа на гробницата в земята беше вкопана малка метална врата, капак. Тя се наведе да хване дръжката. Знаеше какво лежи отдолу.

– Какво правите? – попита я Касандра.

– Върша си работата. – Сафия не се опита да скрие презрението си, беше твърде уморена и не и пукаше дали ще подразни похитителите си. Дръпна капака.

Отдолу имаше плитка яма, към трийсет и пет сантиметра дълбока, издълбана в камъка. На дъното личаха чифт вкаменени отпечатъци – отпечатък от бос крак на едър мъж и друг, от конско копито.

– Какво е това? – попита Кейн. Сафия обясни:

– Ако си спомните какво ви разказах за Йов, той бил повален от множество болести, преди Бог да му заповяда да удари с крак по земята и така избликнал целителният извор. – Тя посочи отпечатъка от крак. – Предполага се, че това е следата, оставена от Йов там, където е ударил с крак земята.

Посочи дупка в земята.

– А тук е избликнал изворът, подхранван от водоизточник в подножието на хълма.

– Водата се е движила нагоре? – попита Кейн.

– Иначе не би било чудо. Касандра гледаше надолу.

– А отпечатъкът от копито какво общо има с чудото? Сафия сбърчи чело, оглеждайки копитото. И то беше вкаменено.

– Не знам за легенда, която да е свързана с него – измърмори тя.

И въпреки това нещо гъделичкаше паметта ѝ.

Вкаменени отпечатьци на кон и човек.

Защо това ѝ звучеше познато?

Из този район имаше безброй истории за хора и животни, които се превръщали в камък. Някои дори бяха свързани с Убар. Тя разрови спомените си. Две такива истории, от сборника „Хиляда и една нощ“ – „Вкамененият град“ и „Градът от пиринч“ – разказваха как бил открит изгубен град в пустинята, място, където царяло такова всепоглъщащо зло, че градът бил прокълнат и жителите му били вкаменени заради греховете си или пък превърнати в пиринч – според приказката. Препратката към Убар беше прозрачна. Във втората приказка обаче търсачите на съкровища не се натъкнали случайно на прокълнатия град. Имало ориентир, които ги отведо до портите му.

Сафия си спомни най-важния пътепоказател в приказката – една пиринчена скулптура. Тя изобразявала човек на кон, който носел копие с набучена на върха му глава. На главата имало надпис. Знаеше надписа наизуст, защото беше провела обширно проучване върху арабските гатанки по молба на Кара:

Ти, който идеш при мен, ако ли не знаеш пътя, що води към Града от пиринч, потрий ръката на конника и той ще се обърне, а после ще спре, и в която посока спре, натам тръгни, защото пътят ще те заведе до Града от пиринч.

До Убар.

Сафия се замисли за откъса. Метална скулптура, която се обръща, когато я докоснеш, и сочи към следващия пътеводител. Спомни си желязното сърце, което се беше завъртяло като стрела на компас върху мраморния олтар. Приликата не можеше да бъде случайна.

А сега това.

Сведе поглед към ямата.

Човек и кон. Вкаменени.

Сафия забеляза, че и двата отпечатька са в една и съща посока,

сякаш мъжът е водил коня си за юздата. Това ли беше следващата посока? Намръщи се от мисълта, че отговорът е твърде лесен, твърде очевиден.

Пусна капака и стана.

Касандра застана до нея.

– Хрумна ли ви нещо?

Сафия поклати глава, вгълбена в загадката. Тръгна в посоката на отпечатъците, натам, където отдавна мъртвият пророк би се отправил с коня си. Озова се пред входа на археологическите разкопки зад гробницата, отделени с тясна алея от по-новите сгради. Руините представляваха неясна структура от четири полусрутени стени, без покрив, очертаващи малко помещение, около три метра в диагонал. Изглеждаше така, сякаш някога е било част от по-голям дом, който отдавна е изчезнал. Тя прекрачи прага и влезе вътре.

Джон Кейн остана при входа, а Касандра я последва.

– Какво е това място?

– Древна молитвена стая. – Сафия погледна нагоре към смрачаващото се небе, после прекрачи едно молитвено килимче на пода.

Приблужи се до грубите ниши, вградени в две от стените, за да ориентират богомолците за посоките, към които да отправят молитвите си. Знаеше, че по-новата сочи към Мека. Отиде при по-старата ниша. ' – Тук се е молил пророкът Йов – промърмори тя повече на себе си, отколкото на Касандра. – Винаги с лице към Йерусалим.

Към северозапад.

Сафия пристъпи в нишата и се обърна назад, в посоката, от която беше дошла. Металният капак на ямата се виждаше ясно в здрача. Стъпките водеха право тук.

Тя огледа внимателно нишата. Беше солиден зид от пясъчник, добит в някоя местна каменоломна. Каменните блокове се бяха поразместили през вековете. Тя докосна вътрешната стена.

Пясъчник... като скулптурата, в която беше открито желязното сърце.

Касандра пристъпи до нея.

– Знаете нещо, което не ни казвате. Какво е то? – И опря пистолет в ребрата на Сафия. Сафия дори не беше видяла кога го е извадила.

С опряна на стената ръка тя се обърна към Касандра. Не пистолетът я накара да заговори, а собственото ѝ любопитство.

– Трябва ми метален детектор.

18:40

Нощта се спускаше, когато Пейнтър свърна от магистралата по наслания с чакъл страничен път. Зелена табела съобщаваше на арабски:

ДЖЕБАЛ ЕЙТЕЕН 9 км

Пикапът подскочи при прехода от асфалт към чакъл. Пейнтър не намали и задните гуми изсипаха дъжд от камъчета върху магистралата. Чакълът задрънча по дъното на пикапа със звук като от автоматична стрелба, което определено не разреши насъбралото се в стомаха му напрежение.

Омаха седеше на мястото на стрелеца, прозорецът му бе свален наполовина.

Дани седеше зад брат си на задната седалка.

– Не забравяй, че тази таратайка изобщо не е високопроходима. – Зъбите му тракаха в унисон с пикапа.

– Би било рисковано да намаля – извика назад Пейнтър. – Наближим ли, ще трябва да изключо фаровете. Дотогава трябва да бързаме.

Омаха изръмжа в знак на съгласие.

Пейнтър настъпи газта по едно стръмно нанагорнище. Задницата на пикапа поднесе. Пейнтър го овладя с мъка. Не беше возило за планински терен, но друг избор нямаше...

Когато се върнаха от интернет кафето, капитан Ал Хафи ги чакаше с Фолксваген юрован от 1988. Корал преглеждаше другите му покупки – три автомата Калашников и два деветмилиметрови пистолета „Хеклер и Кох“. Всичко това заменено срещу султанския жребец. И докато оръжията бяха добри и с достатъчно допълнителни амуниции, Пикапът определено не отговаряше на представата на Пейнтър за нужното им превозно средство. Капитанът не беше предполагал, че ще пътуват извън града. Няваше време да търсят друг транспорт.

Поне Пикапът щеше да побере всички. Дани, Корал и двамата пустинни фантоми се бяха сместили на задната седалка, Кара, Клей и капитан Ал Хафи – на допълнителната трета седалка отзад. Пейнтър безуспешно се беше опитал да ги убеди, че не е необходимо всички да идват с него. Искане да дойдат и за съжаление знаеха твърде много. Салала вече не беше безопасен за когото и да било от тях. Касандра би могла по всяко време да прати убийци да им затворят устата завинаги. Пейнтър можеше само да гадае къде тя има уши и очи, не знаеше и на кого може

да се довери. Така че нямаха друг избор, освен да се движат в група.

Пикапът подскочи при поредния остър завой. Фаровете му описаха широка дъга и заслепиха някакво голямо животно, застанало на пътя. Камилата ги гледаше тъпо, докато Пейнтър натискаше спирачките. Гумите изскърцаха страховито и Пикапът спря.

Камилата погледна надолу към возилото с червените си очи, после бавно пресече остатъка от пътя. Наложил се Пейнтър да навлезе в банката, за да я заобиколи, и веднага даде газ – само за да набие отново спирачки след петнайсетина метра. Още дузина камили изпълваха пътя, движеха се безредно, сякаш бяха излезли на разходка.

– Натисни клаксона – предложи Омаха.

– И да предупредя Касандра и хората ѝ, че идваме? – навъсено каза Пейнтър. – Някой ще трябва да слезе и да ни отвори път през камилите.

– Знаем как да се оправя с тях – рече Барак и скочи от пикапа.

Веднага щом краката му се удариха в чакъла, шепа мъже излязоха иззад скалите и от потъналите в сенки ниши наоколо. Насочиха пушки към пикапа. Пейнтър улови движение в огледалото за задно виждане. Там имаше още двама. С прашни роби до глезените и тъмни чалми.

– Разбойници – изръмжа ядно Омаха и посегна към пистолета си.

Барак стоеше до отворената врата на пикапа. Държеше дланите си така, че да се виждат, далеч от оръжието си.

– Не са разбойници – прошепна той. – Те са Байт Катир.

Бедуините номади можеха да различават различните племена от сто метра разстояние – от начина, по който връзваха чалмите си, до цвета на робите, седлата на камилите и как си носеха пушките. Пейнтър не владееше това умение, но пък беше проучил как стоят нещата с всички местни племена – Махра, Рашид, Авамир, Дам, Саар. Знаеше и за Байт Катир, племе от планините и пустинята, изолирана, почти отшелническа група, склонна да се засяга и при най-нищожния повод. Можеха да бъдат опасни, ако ги предизвикаш, и много държаха на камилите си, дори повече, отколкото на съпругите си.

Един от мъжете пристъпи напред, изпосталял до кости от слънцето и пясъка.

– Салам алейкум – промърмори той. Мир вам. Думи, които прозвучаха съвсем неуместно от устата на човек, който държи насочена пушка.

– Алейкум ас салам – отговори Барак, все така с открити длани. И на теб мир. Продължи на арабски: – Какво ново?

Мъжът свали леко пушката си. „Какво ново?“ беше стандартният въпрос, който си задаваха при среща членовете на племената. Да не

отговориш беше признак на много лошо възпитание. Водопад от думи премина между двамата – информация за времето, за приближаващата пясъчна буря, за прогнозите за още по-бурно време, за множеството бедуини, които бягали от „ар-римал“ – пясъците, – за трудностите по пътя, за изгубените камили.

Барак представи капитан Ал Хафи. Всички обитатели на пустинята знаеха за фантомите. Шепот се надигна сред останалите мъже. Най-накрая пушките бяха метнати обратно през рамо.

Пейнтър беше слязъл от пикапа и стоеше до него. Аутсайдер. Чакаше ритуалът по представянето и обменът на новини да приключи. Ако беше разбрал правилно, прабабата на Шариф била участвала във филма „Лорънс Арабски“ заедно с дядото на водача на групата. При наличието на такава връзка настроението се повиши осезаемо. Гласовете станаха развълнувани, като при празненство.

Пейнтър се приближи до капитан Ал Хафи.

– Питай ги дали са видели джиповете.

Капитанът кимна и заговори по-сериозно. Отвърнаха му с кимвания. Водачът, шейх Емир ибн Рави, каза, че три джипа били минали от тук преди четиридесет минути.

– А върнаха ли се? – попита Пейнтър, вече на арабски, бавно включвайки се в разговора. Може би собствената му тъмна кожа, която го определяше като човек, непринадлежащ към бялата раса, помогна да се снижи характерната им подозрителност към всички чужденци.

– Не – отговори шейхът и махна с ръка към височините. – Още са при гробницата на Наби Аюб.

Пейнтър погледна нагоре към тъмния път. Значи още бяха там. Омаха стоеше до отворената врата на мястото до шофьора. Беше чул разменените реплики.

– Разбрахме достатъчно – настоя той. – Да тръгваме.

Хората от Байт Катир подкараха камилите си встрани от пътя. Животните протестираха с гъргорене и гневни звуци.

– Чакайте – каза Пейнтър и се обърна към капитан Ал Хафи. – Колко пари ти останаха от продажбата на жребца?

Капитанът сви рамене.

– Само шепа риали.

– Ще стигнат ли да купим или вземем под наем няколко камили?

Капитанът присви очи.

– Искаш камилите. За прикритие?

– За да се приближим до гробницата. Само малка група Капитанът

кимна и се обърна към шейх Емир. Заговориха бързо, като двама преговарящи водачи. Омаха пристъпи към Пейнтър.

– Пикапът е по-бърз.

– По тези пътища не е много по-бърз. А с камилите ще успеем да стигнем съвсем близо до гробницата, без групата на Касандра да ни усети. Сигурен съм, че е забелязала тези хора по пътя. Присъствието им няма да събуди подозрения, Те са просто част от пейзажа.

– И какво ще правим горе?

Пейнтър вече имаше нещо наум. Разясни накратко плана си на Омаха. Междувременно капитан Ал Хафи стигна до някакво споразумение с шейха.

– Ще ни даде назаем камилите си – каза капитанът.

– Колко?

– Всичките. – Капитанът видя изненадата по лицето на Пейнтър и обясни: – За един бедуин е невъзпитано да отхвърли молбата на свой гост. Но има едно условие.

– И какво е то?

– Казах им, че искаме да освободим една жена, отвлечена от групата при гробницата. Те биха искали да помогнат. За тях ще бъде чест.

– Освен това им се иска да пострелят с пушките си – добави Барак.

Пейнтър предпочиташе да не излага на риск тези хора. Омаха не споделяше скрупулите му.

– Имат оръжия. Ако искаме планът ти да успее, колкото повече огнева мощ имаме, толкова по-добре.

С това Пейнтър нямаше как да не се съгласи и кимна утвърдително. Шейхът се ухили до уши и подбра хората си. Пристегнаха набързо седлата, накараха камилите да клекнат, за да е по-лесно качването на гробовете им, а амунициите бяха раздадени като аперитиви на купон.

Пейнтър събра собствените си хора в светлината от фаровете на юрована.

– Кара, искам да останеш при пикапа.

Тя отвори уста да възрази, но не вложи сърце в протестите си. Лицето ѝ лъщеше от пот въпреки хладния нощен вятър.

Пейнтър я прекъсна.

– Някой трябва да скрие пикапа встрани от пътя и после да го докара по мой сигнал. Клей и Дани ще останат с теб, ще имате една пушка и един пистолет. Ако ние се провалим и Касандра избяга със Сафия, ще трябва вие да ги проследите.

Кара се намръщи и дълбоки линии набраздиха лицето ѝ, но все пак

кимна.

– Гледайте да не се провалите – троснато рече тя. Но дори и това избухване изглежда и дойде в повече.

Встрани Дани спореше с брат си и настояваше и той да дойде.

Омаха не се поддаде на увещанията му.

– Няма ги и проклетите ти очила дори! Като нищо ще ме гръмнеш в задника по погрешка. – Все пак сложи ръка на рамото на брат си. – Разчитам на теб да удържиш положението тук. Вие сте последният ни фронт. Не мога да рискувам да я загубя отново.

Дани кимна и отстъпи.

Клей нямаше възражения да остане при пикапа. Стоеше на крачка встрани със запалена цигара в ръка. Очите му се взираха в нищото, почти невиждащи. Способностите му да се справи с всичко това бяха на изчерпване.

След като постигнаха всеобщо съгласие, Пейнтър се обърна към чакащите камили.

– Качвайте се! Омаха го настигна.

– Яздил ли си някога камила?

– Не. – Пейнтър хвърли поглед към него.

За пръв път през този ден Омаха се ухили широко.

– Ще бъде забавно.

19:05

Окъпана в лъчите на два прожектора, Касандра гледаше как един от хората на Кейн размахва метален детектор над задната стена на нишата. Вдясно от центъра на зида детекторът изжува, в знак че е открил нещо. Касандра се обърна към Сафия.

– Знаехте, че ще намерим нещо. Как разбрахте? Сафия сви рамене.

– Желязното сърце е било поставено в крайбрежната гробница на Имран, скрито в скулптура от пясъчник. И сочеше насам. Нагоре в планините. Логично беше следващият маркер да е нещо подобно. Друго парче желязо, като сърцето. Единствената загадка беше къде е скрито.

Касандра погледна към стената. Въпреки потиснатия гняв, който изпитваше към затворничката, кураторката наистина беше доказала ценността на присъствието си.

– И сега какво? Сафия поклати глава.

– Ще трябва да го изкопаем. Да го извадим от камъка. Както желязното сърце от статуята. – Обърна се с лице към Касандра. – Трябва да

действаме внимателно. Една-единствена грешка и заровеният артефакт може да бъде повреден. Ще минат дни, докато го извадим.

– А може би не.

Касандра се обърна и се отдалечи, оставяйки Сафия под зоркия поглед на Кейн. Излезе от молитвената стая и тръгна към джиповете по бялата чакълена алея през градината. На минаване покрай входа към гробницата някаква сянка улови погледа ѝ.

С плавно движение Касандра падна на едно коляно и измъкна пистолета от презраменния кобур, водена от рефлекс и превърналата се във втора нейна природа бдителност. Покри входа и изчака, докато вдиша и издиша два пъти. Вятърът шепнеше в клонките на един храст. Ушите и се вслушваха напрегнато.

Нищо никакво движение откъм гробницата.

Тя се изправи грациозно, без да сваля пистолета от входа. Плъзна се странично по утъпканата пръст покрай алеята, за да избегне хрущането на чакъла. Стигна до входа, покри едната страна на помещението и огледа другата. Задните прозорци пропускаха достатъчно отразена светлина от мощните прожектори в съседство.

Надгробната могила тънеше в сенки. Мебелировка нямаше. Нищо, което да предлага прикритие. Гробницата беше празна.

Тя излезе заднишком и прибра пистолета си. Игра на светлини и сенки, нищо повече. Сигурно някой беше минал пред фаровете.

След един последен поглед наоколо тя пое обратно по алеята. С решителни крачки тръгна към джиповете и мислено се упрекна, задето се плаши от собствената си сянка.

От друга страна, имаше предостатъчно основания да си отваря очите на четири.

Прогони тази мисъл, когато наближи джиповете. Те бяха превозили дотук не само хората на Кейн, а и комплект археологически инструменти. За лова за съкровища Гилдията им беше осигурила обичайната екипировка – лопати, кирки, чукове, четки, сита. Бяха ги подсигурили и с последния писък в електронното оборудване, включително дълбочинна радарна система и портативно устройство за връзка със сателитната система ЛАНДСАТ. То беше в състояние да проникне на двайсет метра под пясъка и да осигури подробна топографска карта на всичко, което лежи отдолу.

Касандра отиде при един от джиповете, чийто товар бяха извадили наполовина, докато търсеха металния детектор. Знаеше точно кой инструмент ѝ е необходим сега.

Използва лост да отвори сандъка. Вътрешността му беше настлана със слама и стиропор, които да предпазят машинарията, конструирана от Гилдията на базата на един изследователски проект на АИОП. Приличаше на пушка, но краят на дулото се разширяваше като камбана, а керамичният приклад беше достатъчно широк за батерията, необходима да захрани устройството.

Касандра бръкна в сандъка, извади батерията и я пъкна в гнездото. Инструментът натежа в ръцете ѝ. Метна го на рамо и тръгна обратно към молитвената стая.

Разположени на равни интервали в периметъра, хората на Кейн бяха нащрек. Никой не се беше отпуснал, не си подвикваха шеги. Кейн ги беше обучил добре.

Когато Касандра влезе, Кейн забеляза какво носи и очите му заблестяха.

Сафия се обърна от мястото си до стената. Беше начертала с тебешир един четириъгълник, трийсетина сантиметра широк при върха и над метър и двайсет висок.

– Замерванията са положителни в този участък – каза кураторката и се изправи. Намръщи се, като видя устройството в ръцете на Касандра.

– Ултразвуков лазер – обясни Касандра. – Използва се за прокопаване в скала.

– Но...

– Дръпнете се. – Касандра вдигна устройството на рамото си и насочи разширеното дуло към стената.

Сафия мина встрани.

Касандра натисна бутона до палеца си, който играеше ролята на предпазител. В резултат тънички лъчи червена светлина потекоха навън като струя на душ. Всеки лъч представляваше миниатюрна лазерна пушка, фокусирана през редуващи се кристали от александрит и ербий. Касандра прихвана мишената си – очергания участък върху стената. Миниатюрните точки на пасивния все още лазер оформиха идеален кръг.

Тя натисна спусъка. Устройството завибрира на рамото ѝ, когато миниатюрните точки започнаха да се въртят все по-бързо и по-бързо. Звук извън диапазона на човешкия слух прониза болезнено костите на ухото ѝ. Тя се концентрира, взирайки се над дулото.

Там, където червеният лъч се срещаше със стената, камъкът започна да се разпада в облак от прах и силиций. Вече няколко десетилетия зъболекарите използват ултразвукови инструменти за почистване на зъбен камък. Същият принцип беше залегнал и тук, подсилен от

концентрираната енергия на лазерите. Пясъчникът продължаваше да се разпада под двойната атака.

Касандра бавно прокараваше лъча напред-назад по стената, унищожавайки пясъчника слой подир слой. Лазерът действаше само върху агрегатни материали като пясъчника. По-плътните камъни, като гранита, не му бяха по силите. Беше безвреден дори за човешката плът. Най-много да получиш тежко слънчево изгаряне.

Пясък и прах изпълниха молитвената стая, но вятърът успяваше да ги издуха, преди концентрацията им да е станала непоносима. След три минути стената беше издълбана на дълбочина десет сантиметра.

– Спри! – извика Сафия, вдигнала ръка.

Касандра отпусна спусъка и вдигна нагоре замлъкналата пушка.

Сафия размахна ръка пред лицето си да разкара прахта и пристъпи към стената. Вятърът издуха остатъците от пясък и прах през покрива, докато тя се навеждаше напред.

Касандра и Кейн отидоха при нея. Кейн насочи запалено фенерче в дупката, издълбана от лазера. Парче метал блестеше с червени оттенъци в дъното на отвора.

– Желязо – каза Сафия през рамо със следа от страхопочитание в гласа си, смесица от гордост и удивление. – Също като сърцето.

Касандра се върна назад и насочи оръжието.

– Ами да видим тогава какво късметче се крие в шибания пакет чипс.

Натисна спусъка и концентрира лъча около железния артефакт.

Въртящите се лазери отново смляха пясъчника на прах, отнемайки нови пластове. Артефактът се разкриваше постепенно, осветен от червеното сияние. Детайли се появяваха от камъка – нос, надвиснали вежди, едно око, крайчецът на Устни.

– Това е лице – каза Сафия.

Касандра продължи внимателно работата си, отстраняваше камъка сякаш беше кал и разкриваше лицето отдолу. То сякаш само излизаше от камъка, устремило се към тях.

– Мили Боже!... – промълви Кейн, вдигнал фенерчето си към лицето. Приликата беше прекалено голяма, за да е случайна.

Кейн премести поглед върху Сафия.

– Това сте вие!

Пейнтър седеше на гърба на камила и се вираше над тъмната долина, която делеше групата им от Джебал Ейтеен. На върха на отсрещното възвишение гробницата блестеше ярко осветена на фона на безлунното вечерно небе. Картината ставаше още по-ярка през очилата му за нощно виждане, които превръщаха гробницата в морски фар.

Той огледа терена. Лесно за отбрана място. Имаше само един достъп – черния път, който лъкатушеше нагоре по южната страна на възвишението. Включи очилата на максимално увеличение. Беше преброил четиринадесет вражески единици, но не беше видял и следа от Сафия. Сигурно беше в комплекса на гробницата.

Или така поне се надяваше той.

Трябваше да е жива. Алтернативата беше немислима.

Свали очилата и се помъчи да заеме по-удобна поза върху камила си. Не успя.

Капитан Ал Хафи яздеше вдясно от Пейнтър, Омаха – вляво. И двамата изглеждаха отпуснати, сякаш седяха в любимото си кресло у дома. Седлата, двойни менгемета от дърво върху палмови рогозки, прикрепени към плешките на животните пред гърбицата им, не бяха от най-меките подложки на света. Ако питаха Пейнтър, това си беше чиста проба уред за изтезания, измислен от някой арабски садист. След половин час на седлото имаше чувството, че бавно го разчекват на две като ядец на пиле.

Изкривил лице в гримаса, Пейнтър посочи надолу по склона.

– Ще продължим в група до дъното на долината. Ще ми трябват десет минути да се позиционирам. След изтичането на десетте минути всички бавно ще тръгнете нагоре по пътя към гробницата. Вдигайте шум – колкото повече, толкова по-добре. Стигнете ли до последната серпантина, спирате и стоите, сякаш се каните да прекарате там нощта. Напалете огън. Така ще заслепите нощното им зрение. Пуснете камилите да пасат. Движението им ще прикрие собственото ви придвижване на позиции за стрелба. После ще чакате да ви дам сигнал.

Капитан Ал Хафи кимна и предаде инструкциите нататък, като минаваше бавно покрай редицата мъже.

Корал зае мястото на капитана до Пейнтър. Наведе се леко напред на седлото си, лицето и изглеждаше изопнато. Явно и на нея не й харесваше този начин на придвижване.

Тя кръстоса ръце върху лъка на седлото.

– Може би аз трябва да ръководя тази операция. Имам повече опит в инфилтрирането от теб, – Сниши глас. – И не съм лично засегната.

Пейнтър стисна здраво седлото, когато камилата се размърда под него.

– Чувствата ми към Сафия няма да повлияят на способностите ми.

– Имах предвид Касандра, бившата ти партньорка. – Корал вдигна едната си вежда. – Да не би да се опитваш да докажеш нещо?

Пейнтър вдигна поглед към осветената гробница на съседното възвишение. Докато беше оглеждал комплекса, терена и вражеската сила, с частица от вниманието си търсеше и следа от Касандра. Тя беше дирижирала всичко от взрива в Британския музей насам. Досега обаче двамата не се бяха изправяли лице в лице. Как щеше да реагира той? – Тя беше предателка, убийца, похитителка. Всичко това в името на какво, на каква кауза? Кое е успяло да я обърне срещу Сигма... и срещу него? Само пари ли? Или имаше и нещо друго?

Не разполагаше с отговор на тези въпроси.

Гледаше към светлините. Това ли беше една от причините да настоява сам да поведе тази мисия? За да я види? Да я погледне в очите?

Корал наруши мълчанието.

– Не ѝ оставяй вратичка да се измъкне. Без милост, без колебание. Иначе ще изгубиш всичко.

Той не каза нищо, докато камилите се клатушкаха бавно към дъното на долината. Растителността стана по-гъста със спускането им по черния път. Високи баобаби закриваха небето като плътен балдахин, а масивни тамаринди, натежали от жълти цветове, се извисяваха като войници на пост. Накъдето погледнеш, дебели като възета лиани се увиваха измежду туфи жасмин.

Групата им спря сред гъстата гора.

Камилите се отпуснаха на колене, за да слязат ездачите. Един от мъжете на шейха се приближи към камилата на Пейнтър и му помогна да се оправи с добичето.

– Фарха, кр, кр... – говореше той на животното. „Фарха“ беше името и и означаваше „радост“. Ако питаха Пейнтър, името изобщо не и подходеше. Единствената радост, която можеше да си представи в момента, беше тази да се смъкне най-послед от гърба и.

Камилата коленичи под него, люшна се назад и се отпусна на задницата си. Пейнтър се държеше здраво, притиснал крака към корема ѝ. Камилата сви предните си крака и най-послед миряса на земята.

Пейнтър се изхлузи от седлото. Краката му се подгъваха, а мускулите на бедрата му се бяха стегнали на възли. Изкуцука няколко крачки встрани, докато мъжът шепнеше на камилата, а накрая даже взе, че я

целуна по носа, за което тя го възнагради с доволно гъргорене. Явно мъжете от Байт Катир наистина обичаха камилите си повече от жените си.

Като клатеше глава, Пейнтър отиде при останалите. Капитан Ал Хафи клечеше до шейх Емир и чертаеше нещо в прахоляка по пътя на светлината на миниатюрно фенерче – набелязваше как най-добре да разположи хората. Шариф и Барак гледаха Омаха и Корал, докато двамата американци приготвяха калашниците си. Всеки от тях имаше и по един израелски пистолет „Пустинен орел“ като допълнително оръжие.

Пейнтър се възползва от паузата да провери собствените си пистолети „Хеклер и Кох“. Извади и провери в тъмното затворите с по седем деветмилиметрови патрона всеки. На колана си имаше два допълнителни магазина, заредени и готови. Накрая прибра пистолетите в кобурите им, единият презраменен, другият – на кръста.

Омаха и Корал се приближиха, докато пристягаше чантичката за дребни принадлежности отпред на корема си. Не губи време да проверява съдържанието ѝ, защото вече го беше направил в Салала.

– Откога да отброяваме десетте минути? – попита Омаха, вдигна лявата си китка и натисна някакъв бутон на часовника си, за да освети циферблата.

Пейнтър свери собствения си часовник с този на Корал.

– От сега.

Корал улови погледа му, сините и очи излъчваха загриженост.

– И без колебание, командире.

– Нито капка – прошепна той.

Омаха застана пред него, когато Пейнтър се обърна към пътя за гробницата на билото.

– Не се връщай без нея. – Прозвуча колкото като молба, толкова и като заплаха.

Пейнтър кимна, в знак че е разбрал и двете, и тръгна. Десет минути.

Под светлината на двата прожектора Сафия се опитваше да отдели артефакта от прегръдката на пясъчника с помощта на кирка и четка. Вятърът беше набрал сила и подхващаме на пориви пясъка и прахта, улочени между четирите стени на откритата към небето молитвена стая. Имаше чувството, че цялата е покрита с прах, като жива статуя от пясъчник.

С падането на нощта бяха паднали и температурите. Светкавици просветваха на юг, все по-близо, придружавани от тътно громолене, и определено вещаеха дъжд.

С ръкавици на ръцете Сафия почистваше с четката прахта от

артефакта, опасявайки се да не го надраска. Железният бюст на жена в реален размер грееше на ярката светлина – очите отворени, сякаш взрени в нея. Сафия се боеше от този втрещен поглед и се стремеше да задържа вниманието си върху непосредствената си работа.

Двамата похитители си шепнеха зад нея. Касандра беше настояла да освободи железния артефакт с лазерната пушка, но Сафия не се съгласи от страх да не го повредят. Боеше се, че лазерът може да отстрани най-горния слой от метала и да унищожи детайлите.

Отстрани и последния камък. Опитваше се да не гледа чертите на лицето и въпреки това осъзна, че го разглежда с периферното си зрение. Лицето забележително приличаше на нейното. Само че беше по-младежко. Може би около осемнайсет. Това, разбира се, беше невъзможно. Просто расово съвпадение и толкова. Изобразяваше жена от южните части на арабския свят, а като представителка на този район Сафия несъмнено би имала някаква прилика въпреки смесения си произход.

И все пак я побиваха тръпки. Сякаш гледаше собствената си погребална маска.

Особено заради факта, че бюстът беше набит върху желязно копие, дълго повече от метър.

Сафия се облегна назад. Артефактът заемаше централната част на очертания с тебешир правоъгълник върху стената на молитвената ниша. Копието от червено желязо стоеше изправено, бюстът беше забучен на върха му. Всъщност двете представляваха един предмет. Макар че гледката я изнервяше, Сафия не беше съвсем изненадана. Исторически погледнато, скулптурата не беше лишена от смисъл.

– Ако все така се бавите – прекъсна Касандра мислите й, – ще включа отново проклетия лазер.

Сафия протегна ръка и се опита да разклати железния обект. Почти се беше отделил от стената.

– Още съвсем малко. – Хвана се на работа.

Кейн се размърда и сянката му затанцува по стената.

– Трябва ли всъщност да го местим? Може би и така гледа в правилната посока.

– Гледа на югоизток – отговори му Сафия. – Обратно към морето. Не е възможно това да е правилната посока. Чака ни нова гатанка.

При тези думи артефактът се отдели от стената с лицето напред. Сафия го спря с рамо.

– Крайно време беше – измърмори Касандра.

Сафия се изправи, гушнала бюста. Държеше дръжката на копието с

две ръце. Желязната глава беше облежната на рамото ѝ близо до ухото и тя веднага разпозна тихото плискане вътре. Също като при сърцето. Стопена тежест лежеше в сърцевината му.

Кейн взе артефакта от нея и го вдигна, сякаш беше стрък царевича.

– И какво ще правим сега с него? Касандра насочи фенерчето си.

– Обратно в гробницата, като в Салала.

– Не – каза Сафия. – Този път не.

Плъзна се покрай Касандра и поведе. Помисли си дали да не проточи търсенето, да спечели време. Само че беше чула дрънчене на камилски звънчета откъм долината долу. Наблизо имаше бедуински лагер. Ако някой от тях реши да се поразходи нагоре...

Сафия забърза крачка и спря пред покритата яма близо до входа на гробницата. Коленичи и вдигна капака. Касандра насочи лъча на фенерчето си в дупката, осветявайки двата отпечатъка. Сафия отново си припомни приказката, която я беше накарала да последва отпечатъците – за пиринчения конник, който носел копие в ръка, а на копието била забучена човешка глава.

Погледна покрай рамото на Касандра към Кейн и артефакта. След незнайно колко столетия беше открила копието.

– И сега какво? – попита Касандра.

Имаше само още едно нещо в ямата, чието значение трябваше да разгадаят – дупката в центъра ѝ.

Според Библията и Корана именно от тази дупка избликнал вълшебният извор, който правел чудеса. Сафия се помоли за свое собствено чудо.

Посочи към дупката.

– Сложи го там.

Кейн обкрачи ямата, насочи долния край на копието и го пхна в дупката.

– Пасва идеално.

Отстъпи назад. Копието остана да стои право, здраво закрепено. Бюстът на върха му гледаше към долината.

Сафия обиколи копието. Докато го оглеждаше, от тъмното небе закапа дъжд и затрополи тихо по опечената пръст и камък.

Кейн измърмори:

– Върхът! – Измъкна една шапка и я нахлупи на бръснатата си глава.

Само след миг дъждът се усили.

Сафия обиколи втори път копието, този път намръщена.

Касандра споделяше притеснението ѝ.

– Нищо не се случва.

– Явно пропускаме нещо. Дай ми фенерчето. – Сафия свали мръсните си работни ръкавици и протегна ръка с дланта нагоре да го вземе. Касандра и го отстъпи с явна неохота.

Сафия прокара лъча му по дължината на копието. По дръжката му имаше бразди на равни интервали. Украса ли бяха, или съдържаха някакво скрито значение? Сафия се изправи и застана зад бюста. Кейн беше забил копието така, че лицето гледаше на юг, към морето. Кое то очевидно беше погрешна посока.

Очите и се плъзнаха по бюста към задната част на главата. Забеляза миниатюрен надпис в основата на врата, засенчен от линията на косата. Сафия приближи фенерчето. Надписът изглежда е бил частично скрит под напластената прах, но сега дъждът го измиваше. Четири букви се видяха съвсем ясно.

Касандра разбра, че е открила нещо, приближи се и видя надписа.

– Какво означава?

Сафия преведе, още по-намръщена:

– Женско име. Биликис.

– Това е името на жената, която е изобразена, така ли? Сафия не отговори, беше твърде изумена. Възможно ли е? Заобиколи и разгледа лицето на жената.

– Ако е така, това е откритие с феноменално значение. Биликис е била почитана от всички религии. Жена, обгърната от тайнственост и легенди. Наполовина човек, наполовина пустинен дух.

– Никога не съм чувала за нея.

Сафия се изкашля да прочисти гърлото си, все още зашеметена от откритието.

– Позната е с титлата си – Савската царица.

– От историята за цар Соломон?

– И безброй други легенди.

Дъждът се сипеше и се стичаше на ручейчета по желязното лице, сякаш статуята плачеше.

Сафия посегна и изтри сълзите от бузите на царицата.

Когато го докосна, бюстът се залюля, сякаш върху хлъзгав лед, и избяга от пръстите ѝ. Направи един пълен кръг, после забави и постепенно спря, с лице в обратната посока.

На североизток.

Сафия се обърна назад към Касандра.

– Картата – нареди Касандра на Кейн. – Донеси картата.

14.

ОСКВЕРНИТЕЛИ НА ГРОБНИЦИ

3 декември. 20:07

Джебал Ейтеен

Пейнтър погледна часовника си. Още една минута.

Лежеше по корем в основата на една финикова палма, скрит зад акациев храст. Дъждът трополеше по балдахина от листа над главата му. Беше заел позицията далеч вдясно от пътя, внимателно бе вървял по стръмна скална стена, за да стигне до това място. Откриваше се чудесна гледка към паркинга пред гробницата.

С очилата за нощно виждане пазачите се забелязваха лесно в мрака, всички със сините си якета, сега с вдигнати качулки, да ги пазят от дъжда. Повечето стояха на пост близо до пътя, но неколцина обикаляха бавно в широки кръгове около комплекса. Беше изгубил безценни минути да пропъзли на тази позиция, промъквайки се между патрулиращите пазачи.

Пейнтър забави дишането си, за да се подготви. Предстоеше му трийсет метра спринт до най-близкия джип. Премисли за последно плана, представи си го визуално, доуточни го. Задвижат ли се веднъж нещата, нямаше да има време да мисли, а само да реагира.

Погледна отново часовника си. Времето беше изтекло.

Бавно се повдигна до клек, в свита поза. Напрегна слух, изключи трополенето на дъжда. Нищо. Пак погледна часовника си. Десетте минути бяха изтекли. Къде бяха...

И тогава я чу. Песента се издигна откъм долината зад него. Хвърли поглед през рамо. През очилата за нощно виждане светът тънеше в зеленикави сенки, но откъм ниското грееха ярки петна. Факли и фенерчета. Гледаше как мъжете от Байт Катир тръгват бавно и спокойно нагоре по пътя, без да прекъсват песента си.

Насочи вниманието си обратно към комплекса на гробницата.

Пазачите бяха усетили раздвижването на кервана и бавно концентрираха позициите си около пътя. Двама се шумгнаха в хрусталаците от страни и продължиха надолу към първия завой.

След като вражеските сили се отдалечиха от паркираните джипове,

Пейнтър направи своя ход. Измъкна се от укритието си, като се движеше силно приведен, и пробяга трийсетината метра до най-близкия джип, като внимаваше да прескача локвите по пътя си. Никои не вдигна тревога.

Приклепна зад джипа и отвори намасления цип на чантичката си за принадлежности. Извади експлозивите С4, поотделно увити с целوفан, и пхна един от тях над гумата на джипа, близо до резервоара с бензин.

Мислено благодари на Касандра за подаръка, който му беше оставила. Съвсем нормално беше да и върне забравеното.

Все така приведен, той изтича към следващия джип и постави втория експлозив. Третия джип не докосна, само се увери, че ключовете са оставени на таблото. Подобна предпазливост беше нормална практика при оперативна ситуация. Когато се разхвърчат лайната, няма кога да гониш шофьора с ключовете.

Доволен, той огледа паркинга. Пазачите се бяха концентрирали върху приближаващата група хора и камили.

Завъртя се и хукна към ниския зид около комплекса. Стремеше се паркираните Джипове да остават между него и пазачите. Чу викове долу зад себе си... на арабски... нещо като разгорещен спор. Пеенето беше спряло. Две камили избляха самотно под акомпанимента на звънчетата. Бедуините се бяха изкачили наполовина по възвишението.

Трябваше да побърза.

Прехвърли се през ниския зид. Беше висок само метър и половина. Избра изолирано място зад джамията. Приземи се малко по-тежко, отколкото беше възнамерявал, но шумът потъна сред трясъка на поредната гръмотевица.

Пейнтър спря за миг. Светлина струеше от двете страни на джамията откъм двора пред сградата. Грееше ослепително ярко през очилата за нощно виждане. Чу приглушени гласове, но дъждът поглъщаше думите. Нямахше представа колко души има отпред.

Приведен така, че силуетът му да остава под стената, той изтича покрай задната стена на джамията. Стигна до една задна врата и натисна дръжката. Заключено. Би могъл да насили вратата, но щеше да вдигне твърде много шум. Продължи нататък, търсеше прозорец или друг вход за вътрешността. Беше рисковано да се опита да стигне до предния двор покрай джамията. Нямахше къде да се прикрие, а и светлината беше силна. Трябваше да мине някак през джамията, за да се приближи. За да отмъкне Сафия под носа на Касандра, трябваше да е близо до центъра на действието.

Стигна до далечния ъгъл на джамията. Никакви прозорци дотук. Кой строеше сгради без прозорци на задната стена? Намираше се в обрасла с бурени малка зеленчукова градина. Две финикови палми стояха на пост в горния и край.

Пейнтър погледна нагоре. Една от палмите растеше близо до стена-та на джамията, засенчвайки ръба на покрива, който беше плосък. Ако можеше да се покатери по палмата... да стигне до покрива...

Огледа гроздовете фурми, провиснали под широките листа, Катеренето нямаше да е от лесните, но се налагаше да рискува.

Пое дълбоко дъх и скочи възможно най-високо, обхвана с ръце дънера и запъна крака в кората. Тя обаче се оказа твърде гладка. Веднага се плъзна надолу и тупна по задник в калта.

Тъкмо щеше да се надигне, когато забеляза две неща, и двете скрити зад живия плет – алуминиева стълба... и една бледа ръка.

Ръката не мърдаше.

Припълзя напред и разтвори храстите. Една стълба беше подпряна на задната стена заедно с градинарска ножица. Разбира се – все трябва да имаше начин да се стигне да онези провиснали фурми. Трябваше сам да се сети да потърси стълба.

Премести се до проснатата на земята фигура.

Възрастен арабин в роба „дишдаша“, бродирана със златна нишка. Най-вероятно работеше тук, служител някакъв. Не помръдваше. Пейнтър притисна ръка към гърлото му. Още беше топъл. Бавен пулс туптеше под пръстите на Пейнтър. Жив, но в безсъзнание.

Пейнтър се изправи. Дали Касандра не му беше пуснала стреличка, както при Клей? Но защо ще го довлеча тук отзад и ще го крие? Изглеждаше нелогично, но той не разполагаше с време да размишлява върху тази загадка.

Измъкна стълбата, провери дали все още е извън полезрението на пазачите и я опря на задната стена на джамията. Стълбата стигаше почти до покрива.

Достатъчно.

Докато се катереше, погледна през рамо. Пазачите бяха променили позициите си и сега препречваха пътя. Надолу по склона се виждаха светлините и факлите на племенния клан, сбрал се на плътна група на известно разстояние от пазачите. Бяха спрели и започваха да си правят бивак. От време на време до Пейнтър долитаха високи гласове, всичките на арабски, докато хората долу се правеха на номади, спрели да пренощуват.

Стигнал до върха на стълбата, Пейнтър се хвана за ръба на покрива и се изтегли нагоре, праметна крак през ръба и се претърколи на покрива.

Превит на две, той хукна към минарето близо до фасадата. На по-малко от метър под линията на покрива открит балкон обграждаше куличката – оттам имамът призоваваше за молитва местните поклонници. Лесно беше да се хване за парапета и да се прехвърли през балюстрадата.

Клекна и пропъзля по балкона. Дворът се беше проснал под него. Светлината беше твърде силна за очилата му, така че той ги вдигна на челото си и огледа разположението долу.

От другата страна малката площадка с реставрирани руини се къпеше в светлина.

Едно фенерче лежеше изоставено близо до входа на съседната гробница. Лъчът му осветяваше метален прът, забит в земята. На върха му изглежда имаше някаква скулптура вероятно бюст.

Отдолу се надигнаха гласове... откъм гробницата. Вратата ѝ към двора беше отворена. Вътре се движеха светлини.

Пейнтър чу познат глас.

– Покажи ни на картата.

Касандра. Стомахът му се сви, сякаш бе глътнал огнена топка.

После ѝ отговори Сафия:

– Не откривам никакъв смисъл. Може да е навсякъде. Пейнтър се сви по-ниско. Слава Богу, още беше жива! Заля го вълна от облекчение и нова тревога. Колко души имаше там? Няколко минути оглежда сенките по запотените прозорци. Трудно беше да се каже, но в помещението едва ли бяха повече от четирима. Огледа двора за пазачи. Нямаше. Изглежда всички се бяха скрили на сушина в сградата.

Ако действаше бързо...

Тъкмо се изправяше, когато някой излезе през вратата на гробницата – висок атлетичен мъж, целият в черно. Пейнтър застина, обзет от страх, че са го забелязали.

Мъжът нахлупи още повече шапката над очите си и излезе под дъжда. Коленичи до пръта.

Пейнтър го наблюдаваше как посяга към основата на пръта и прокарва пръсти нагоре по дължината му. Какво прави този, по дяволите? Стигнал до върха на пръта, мъжът стана и бързо се върна в гробницата, изтърсвайки шапката си.

– Шейсет и девет – каза той, докато хлътваше вътре.

– Сигурен ли си? – Това пак беше Касандра.

– Да, съвсем сигурен, по дяволите!

Пейнтър не смееше да чака повече. Мушна се приведен под арката към Спиралното стълбище, което водеше надолу в джамията. Намести очилата за нощно виждане на очите си и огледа тъмното стълбище.

Изглеждаше мирно и тихо.

Извади пистолета си и свали предпазителя.

Нащрек за пазачи, той тръгна с едното рамо близо до стената, пистолетът насочен напред. Покриваше в дъга молитвената стая на джамията, докато се спускаше. Стаята беше празна, молитвени килимчета бяха натрупани на купчина в дъното. Пейнтър стигна до последното стъпало и се придвижи към предния вход.

Външните врати бяха отворени. Той вдигна очилата за нощно виждане на челото си и навлезе странично във входа. Коленичи в единия край на прага. Покрита веранда минаваше по протежение на предната стена. Точно пред него три стъпала водеха надолу към двора. От двете страни нисък зид опасваше верандата, с арковидни отвори на върха.

Пейнтър огледа близката околност.

Дворът оставаше празен. Приглушени гласове се чуваха откъм другата страна на пътя.

Ако притичаше до гробницата и се скриеше от външната страна на входа...

Направи бързи изчисления наум. Бързината беше от основно значение, за да проработи този план. Изправи се и стисна здраво пистолета.

Едва доловим шум го накара да застине. Идваше отзад.

Прониза го ужас, като електрически удар.

Не беше сам.

Завъртя се на пета, като едновременно приклепна с насочен към тъмната вътрешност на джамията пистолет. Откъм сенките два тъмни силуета вървяха към него, очите им проблясваха на светлината от двора. Очи котешки и гладни.

Леопарди.

Тихи като нощта, двете котки се приближаваха към него.

20:18

– Покажи ни на картата – каза Касандра.

Кураторката беше коленичила на пода на гробницата над същата карта, по която се бяха ориентирали и преди. Права синя линия водеше

от първата гробница на брега на морето към тази в планината. Втора линия, в червено, се отклоняваше встрани на североизток, пресичаше планините и навлизаше в огромната празна широта на пустинята Руб ал-Кали обширната Празна четвъртина на арабския свят.

Сафия поклати глава, проследявайки с пръст линията към пясъците.

– Не откривам никакъв смисъл. Може да е навсякъде.

Касандра също се вираше в картата на пода. Търсеха изгубен град в пустинята. Трябваше да е някъде по протежение на тази линия, но къде точно? Линията минаваше през центъра на огромния пустинен район. Наистина можеше да бъде навсякъде.

– Пропускаме нещо. – Сафия се отпусна назад на пети и разтри слепоочията си.

Радиостанцията на Кейн изжува и прекъсна мислите ѝ. Той заговори в прикращения на гърлото си микрофон.

– Колко са? – Последва дълга пауза. – Добре, просто ги наблюдавайте внимателно. Важното е да не се приближават повече. Обади ми се при евентуална промяна.

Касандра го изгледа. Той вдигна рамене.

– Онези пясъчни плъхове, които видяхме край пътя, са се върнали. Направили са лагер на мястото, където ги видяхме преди.

Касандра забеляза тревогата, изписала се по лицето на Сафия. Жената се страхуваше за безопасността на сънародниците си. Добре.

– Нареди на хората си да застрелят всеки, който се приближи.

Сафия се стегна при тези думи. Касандра посочи към картата.

– Колкото по-скоро разрешим загадката, толкова по-скоро ще се махнем оттук. – Това трябваше да запали огън под задника на кураторката.

Сафия мрачно се вираше в картата.

– Трябва да има някакъв маркер за разстояние, вграден в артефакта. Нещо, което пропускаме. Нещо, което да подсказва на какво разстояние по тази линия трябва да търсим.

Сафия затвори очи и се залюля леко на пети. После внезапно спря.

– Какво? – попита Касандра.

– Копието – каза тя и погледна към вратата. – Забелязах резки по дръжката му. Реших, че са просто за украса. Но в древните времена разстоянията често са били записвани с резки върху пръчка.

– Значи броят на резките може да означава разстояние? Сафия кимна и понечи да се изправи.

– Трябва да ги преброя.

Касандра и нямаше доверие. Лесно би било да ги излъже и подведе. А на тях им трябваше верният брой.

– Кейн, иди там и преброй колко резки има върху дръжката на копието.

Той се намуси, но все пак се подчини и нахлузи на главата си мократа шапка.

След като той излезе, Касандра клекна до картата.

– Това трябва да е окончателното местоположение. Първо крайбрежието, после планините, а сега пустинята.

Сафия сви рамене.

– Вероятно си права. Числото три има особена роля в древните вярвания. Както в троицата на християнския Бог – Бащата, Синът и Светия дух, – или древната небесна тройка – луната, слънцето и зорницата.

Кейн се появи на прага, отърсвайки дъжда от шапката си.

– Шейсет и девет.

– Сигурен ли си?

Той направи физиономия.

– Да, съвсем сигурен, по дяволите!

– Шейсет и девет – повтори Сафия. – Така трябва да е.

– Защо? – попита Касандра.

– Шест и девет – обясни Сафия, забила поглед в картата. – И двете се делят на три. Вече споменах, че числото три има особена роля. А шейсет и девет е магическо число.

– Аз пък винаги съм си мислил, че шейсет и девет означава нещо друго – Каза Кейн.

Сафия не реагира на думите му, сякаш не ги беше чула, а продължи работата си – мереше с транспортер и изчисляваше с калкулатор. Касандра гледаше над рамото ѝ.

– Това са шейсет и девет мили по протежение на червената линия. – Сафия огради мястото с кръгче. – Ето тук, в пустинята.

Касандра коленичи, взе транспортера и провери измерванията. Взираше се в червеното кръгче и пресмяташе наум географската ширина и дължина.

– Значи това може да е мястото на изгубения град? Сафия кимна. Продължаваше да се вира в картата.

– Това е най-доброто ми предположение.

Касандра сбърчи чело, усещайки, че жената крие нещо от нея. Направо я виждаше как премисля нещо. Стисна Сафия за китката.

– Какво не ми казваш... Наблизо изтрещя изстрел.

Можеше да е случаен изстрел. Или пък някой от бедуините си е прострелвал пушката. Касандра обаче знаеше, че не е така. Завъртя се.

– Пейнтър...

20:32

Първият изстрел на Пейнтър беше напосоки – докато падаше назад през вратата на джамията. Приземи се по гръб на верандата. Един ъгъл на стената изригна в дъжд от мазилка. Леопардите вътре се разделиха и изчезнаха в сенките на джамията.

Пейнтър се хвърли зад niskия зид на верандата. Глупак! Не трябваше да стреля. Беше реагирал, без да мисли, воден от инстинкта за самосъхранение. Обикновено не правеше така. Ала някакъв ужас извън леопардите го беше стиснал за грлото, сякаш нещо го беше поразило до най-дълбоките гънки на мозъка.

И беше проиграл елемента на изненадата.

– Пейнтър! – Викът дойде откъм гробницата.

Касандра.

Пейнтър не смееше да помръдне. Леопардите го дебнеха от към вътрешността, Касандра – отвън. Дамата или тигърът? В този случай и двете означаваха смърт. – Знам, че си дошъл за жената! – извика Касандра. Тръсък на гръмотевица подчерта думите ѝ. Пейнтър не помръдна. Касандра можеше само да гадае от коя посока е дошъл изстрелът. Звучите се движеха по-особено сред тези планински възвишения. Представи си я как се крие в гробницата и вика през прага. Не смееше да излезе на открито. Знаеше, че е въоръжен, но не знаеше къде е.

Как би могъл да използва това в своя полза?

– Ако не се покажеш в следващите десет секунди – с вдигнати ръце и невъоръжен, – ще застрелям пленничката.

Налагаше се да мисли бързо. Да се покаже означаваше да го убият заедно със Сафия.

– Знаех си, че ще дойдеш, Кроу! Наистина ли допускаше, че ще се вържа на онези приказки, че си тръгнал към йеменската граница?

Пейнтър потръпна. Беше изпратил имейла с фалшивата информация само преди няколко часа през безопасен сървър като тестов балон. Опасенията му се бяха потвърдили – формацията беше стигнала до Касандра. Обзе го чувство на отчаяние. Това можеше да означава само едно. Предателството в Сигма започваше от върха. Шон Макнайт... собственият му шеф... Това ли беше причината Шон да прикрепи Касандра

към него от самото начало? Изглеждаше невъзможно.

Пейнтър затвори очи и пое дълбоко дъх с чувството, че е попаднал в пълна изолация.

Сега беше съвсем сам тук, отрязан. Нямаше с кого да се свърже, на кого да се довери. Странно, но мисълта за това му вля нова енергия. Заля го шеметно чувство на свободата да разчита на себе си и на онова, което му предлагаше непосредствената ситуация.

Трябваше да му стигне.

Пейнтър бръкна в чантичката на корема си и опипом намери радиопредавателя.

Гръмотевица изтрещя раздиращо. Дъждът заплющя по-силно.

– Пет секунди, Кроу.

Всичкото време на света...

Натисна бутона на предавателя и се претърколи към стълбите.

20:34

На седемдесет метра оттам Омаха подскочи, когато двете експлозии метнаха джиповете във въздуха сред ярка светлина като от удар на светкавица. Взривната вълна го оглуши и го разтърси до кости.

Това беше сигналът на Пейнтър. Беше се погрижил за Сафия.

Преди малко единичен изстрел го бе ужасил. Сега пламъци и отломки валяха по целия паркинг. Мъже лежаха проснати в прахта. Двама горяха, покрити с горящ бензин.

Време беше да се действа.

– Сега! – извика Омаха, но викът прозвуча тенекиено в собствените му уши.

Явно все пак го бяха чули, защото от гората край него затрещяха изстрели. Няколко картечни откоса просветнаха откъм високия скален корниз, надвиснал над паркинга, където бяха заели позиция двама стрелци от племенния клан.

Горе при гробницата двама пазачи се опитваха да станат от земята. После се разтърсиха като от токов удар и телата им отхвъркнаха назад. Застреляни.

Други пазачи потърсиха прикритие като опитни бойци. Оттеглиха се зад стените, ограждащи комплекса – най-близкото и надеждно за момента прикритие.

Омаха вдигна бинокъла си.

На равното било двата горящи джипа осветяваха паркинга. Третото

возило беше отхвърлено на няколко метра от взривната вълна. Локви горещ бензин пушеха под дъжда върху капака и край гумите му. Планът на Пейнтър беше да из-ползва третия джип като средство за бягство. Досега трябваше вече да е стигнал при него.

Къде беше? Какво чакаше още?

Вой се надигна вдясно от Омаха. Дрънчаха звънчета. Дузина камили се пръснаха нагоре по хълма. Сред тях тичаха бедуините. Прикриваш огън се изсипа откъм линията на дърветата.

Чуха се няколко ответни изстрела. Една камила извресча и падна на коляно в прахта. Експлозия разкъса склона вляво от Омаха. Огнени езици и откъснати клони, пушещи листа и пръст изригнаха нагоре.

Граната.

А после нов звук.

Идваше откъм дълбоката клисура вдясно.

Мамка му!...

Пет миниатюрни хеликоптера се издигнаха в полезрението му, бързи като комари. Едноместни. Само перки, двигател и пилот. Приличаха на летящи шейни. Проектори заиграха по земята, последвани от автоматичен огън.

Камили и хора се пръснаха във всички посоки.

Омаха гневно стисна юмрук. Кучката ги е очаквала. Беше си подсигурила подкрепление в засада. Как беше разбрала?

Корал и Барак се появиха от двете му страни.

– Пейнтър ще има нужда от помощ – изсъска Корал. – Вече не може да стигне до третия джип. Мястото е твърде открито.

Омаха погледна нагоре към паркинга, който се беше превърнал в кървава баня от трупове на хора и камили. Откъм гората мъжете на шейха стреляха към хеликоптерите и не им даваха да се снижат. Но те продължиха зигзагообразния си патрулиращ полет над комплекса.

Целият план беше отишъл по дяволите.

Но Сафия беше някъде там, горе. Този път Омаха нямаше да я изостави.

Корал извади пистолета си.

– Отивам.

Омаха стисна ръката ѝ. Мускулите и бяха като стоманена въжета. Той я стискаше здраво, в знак че няма място за спорове.

– Този път отиваме всички.

Кара гледаше калашника в скута си. Пръстите и се тресяха неконтролируемо върху приклада и и беше невъзможно да се концентрира. Усещаше очите си несъразмерно големи за главата, чувство, което вещаеше мигренозен пристъп, стомахът и се надигаше в призови за повръщане.

Мечтаеше си за едно малко оранжево хапче.

До нея Клей се мъчеше да запали двигателя. Завъртя отново ключа, но той сякаш се беше заклешил. Дани седеше на задната седалка, въоръжен само с един пистолет.

Експлозията беше осветила хълмовете на север като изгряващо слънце. Сигналът на Пейнтър. Над двете долини еквивалентите откоси картечна стрелба звучаха като фойерверки.

– Шибан боклук! – изпсува Клей и удари с ръка по волана.

– Задавил си го – троснато рече Дани.

Кара гледаше през прозореца. Червеникавият блясък на север още се виждаше. Бяха започнали. Ако всичко е минало добре, другите всеки момент щяха да се появят с един от джиповете на похитителите. Остатъкът от групата щеше да се пръсне сред хълмовете. Мъжете от Байт Катир знаеха много пътечки през гористата планина.

Но я глождеше усещането, че нещо не е наред.

Може да бяха само шиповете в главата ѝ. Ставаха все по-остри с всяко вдишване. Болка се стрелна зад очите ѝ. Дори светлината от таблото ѝ се струваше прекалено ярка.

– Ще изтощиш акумулатора – предупреди Дани, когато Клей се опита отново да запали. – Дай му почивка. Пет минути най-малко.

Жужене изпълни черепа на Кара, сякаш тялото и беше антена на радио, което улавя само статичен шум. Трябваше да направи нещо. Не можеше повече да седи така. Дръпна дръжката и едва не изпадна през вратата.

– Какво правиш? – уплашено извика Клей.

Тя не отговори. Стъпи на пътя. Бяха паркирали пикапа под клоните на едно тамариндово дърво. Тя излезе на открито и се отдалечи на известно разстояние нагоре по пътя, така че да не се вижда от пикапа.

Престрелката продължаваше.

Кара не и обърна внимание, насочила мислите си към нещо, което беше по-близо.

Стара жена стоеше на пътя с лице към нея, сякаш я чакаше. Беше облечена с дълго пустинно наметало, лицето и бе скрито зад черен воал.

В костеливите си пръсти държеше тояга от чепато дърво, гладка и лъскава от дългата употреба.

Главата на Кара пулсираше. После статичният шум най-после загълхна, когато радиото попадна на вярната станция. Болката и гаденето изчезнаха. За миг се почувства в безтегловност, освободена.

Жената просто я гледаше.

Безчувственост изпълни цялото тяло на Кара. Тя не оказа съпротива. Пушката падна от безжизнените и пръсти.

– Тя ще има нужда от теб – най-накрая каза жената и ѝ обърна гръб.

Кара тръгна след нея, движеше се като насън.

Назад при тамариндовото дърво двигателят на пикапа изръмжа и замлъкна.

Кара продължи да върви надолу към обраслата с дървета долина, пътят остана зад нея. Тя не се възпротиви, дори и да беше способна на съпротива.

Знаеше кой се нуждае от нея.

20:36

Бяха блъснали Сафия на колене, с ръце на върха на главата. Касандра клечеше до нея с пистолет до основата на тила и, другият бе насочен към входа. И двете бяха с лице към входа, застинали напрегнато в дъното на помещението. Гробната могила беше между тях и отворената врата.

Веднага след експлозията Касандра беше изключила светлините и беше пратила Кейн през един прозорец на задната стена. Да заобиколи. Да открие Пейнтър.

Сафия преплете пръсти и ги стисна. Наистина ли беше вярно? Възможно ли бе Пейнтър да е още жив, да е някъде отвън? Дали и другите бяха оцелели? Очите ѝ плувнаха в сълзи. Каквото и да ставаше, поне не беше сама. Пейнтър беше някъде отвън.

Отвъд сградите все още трещеше стрелба.

Огньовете хвърляха алени светлосенки в нощта.

Чу ритмичния звук на хеликоптери, откоси автоматичен огън.

– Просто ни пусни – примоли се Сафия. – Вече имаш координатите на Убар.

Касандра не благоволеше да ѝ отговори, вниманието ѝ бе насочено изцяло върху вратата и прозорците. Сафия не беше сигурна дали въобще я е чула.

Звук от триене стигна до тях откъм външната страна на вратата.

Някой идваше. Пейнтър или Кейн?

Голяма сянка прекоси отвора, осветена за миг от прожектора на двора.

Камила.

Имаше направо сюрреалистичен вид, докато минаваше бавно покрай входа, прогизнала от дъжда. След нея една жена застана в рамката на вратата, гола. Сякаш трептеше на фона на червеникавото сияние от близките огньове.

– Ти! – ахна Касандра.

В едната си ръка непознатата държеше сребристия куфар с железното сърце. Бяха го оставили до вратата.

– Не, остави го, кучко! – Касандра стреля два пъти, оглушително близо до лявото ухо на Сафия.

Тя извика от болка и падна напред върху едно от молитвените килимчета. Претърколи се една крачка встрани, по посока на гробната могила.

Касандра я последва, като продължаваше да стреля към отворената врата.

Сафия проточи врат, главата и звънтеше. В отвора на вратата нямаше никого. Погледна косо към Касандра, която беше заела стойка за стрелба, и двата пистолета насочени към вратата.

Сафия не се поколеба. Сграбчи края на молитвеното килимче, върху което стояха и двете. С рязко движение се хвърли напред, повличайки и килимчето.

Хваната неподготвена, Касандра се строполи.

Пистолетен изстрел.

Мазилка се посипа от тавана.

Докаато Касандра падаше назад, Сафия се метна над гробната могила и се претърколи към вратата. Стигна до входа и скочи с главата напред през прага.

Още един изстрел.

Преди да се приземи Сафия усети силен удар в рамото, който я завъртя. Удари се в земята и се плъзна в разкаляната пръст. Рамото ѝ гореше. Беше простреляно. Изпаднала в паника и водена от чист инстинкт, тя се претърколи настрани, далеч от отворената врата.

Дъждът се лееше отгоре ѝ.

Пропълзля зад ъгъла, провря се през някакъв жив плет и се отправи към тясната пътечка между гробницата и останките от молитвената

стая.

Когато стигна дотам, една ръка посегна изотзад в мрака и затисна грубо устата ѝ.

20:39

Пейнтър силно притискаше Сафия.

– Тихо – прошепна той в ухото ѝ, облегнал се на полусрутената стена.

Тя изграчи в дланта му.

Крил се бе тук в продължение на няколко минути, наблюдаваше двора и се чудеше как да изкара Касандра навън.

Само че бившата му партньорка изглежда се беше окопала в гробницата и чакаше търпеливо отрядът и да си свърши работата, докато тя охранява ценната пленничка. Прожекторите на кръжащите хеликоптери шареха из двора и го принуждаваха да остане на място. Касандра отново го беше надхитрила – въздушното подкрепление явно бе изпратено тук предварително.

Положението изглеждаше безнадеждно.

И точно тогава видя една камила да върви под дъжда преспокойно, сякаш не се движеше през центъра на престрелка. Мина покрай скривалището му и се скри зад ъгъла покрай фасадата на гробницата. После се чуха няколко изстрела и Сафия се появи със залитане.

– Трябва да стигнем до задната стена на комплекса – прошепна той и посочи надолу по пътеката.

Откъм предната страна стрелбата не пресекваше. Налагаше се да рискуват по стръмните склонове отзад, да се опитат да стигнат до някакво укритие. Той я пусна внимателно, но тя продължаваше да се притиска към него.

– Стой зад мен – каза ѝ той.

Пейнтър се обърна и поведе, ниско приведен, назад към дъното на комплекса. Там сенките бяха по-плътни. Оглеждаше се през очилата за нощно виждане, беше напрегнат, Пистолетът му сочеше напред. Нищо не помръдваше. Светът беше потънал в зелени сенки. Ако успееш да стигнат до далечната стена, която ограждаше комплекса...

Направи още една крачка и пътеката внезапно разцъфна в светлина, ослепително ярка през очилата, изгаряща очите му сякаш до дъно. Той рязко свали очилата.

– Не мърдай.

Пейнтър замръзна. Някакъв мъж лежеше по корем върху стената на руините. В едната си ръка държеше фенерче, в другата – пистолет, и двете бяха насочени към Пейнтър.

– Дори не примигвай – предупреди мъжът.

– Кейн – простена Сафия зад него.

Пейнтър изруга наум. Мъжът беше лежал в засада върху стената, оглеждал бе отвисоко и ги беше изчакал да му кацнат на мушката.

– Хвърли оръжието!

Пейнтър нямаше избор. Ако откажеше, онзи щеше да го застреля на място. Пистолетът падна от пръстите му.

Нов глас извика остро зад него, откъм началото на пътеката. Касандра.

– Просто го застреляй.

20:40

Омаха клечеше до Корал и я чакаше да обискира тялото, проснато на земята. Барак ги прикриваше с пушката си. Намираха се в края на паркинга и чакаха подходящ момент да притичат през откритото пространство.

Стиснал своя „Пустинен орел“, Омаха се мъчеше да успокои сърцето си, което напираше да изскочи от гърдите му. Сякаш не можеше да поеме достатъчно кислород. Преди минута беше чул пистолетни изстрели откъм вътрешността на комплекса.

Сафия...

Паркингът отпред още беше осветен от локвите горящ бензин. Два хеликоптера кръжаха отгоре, прожекторите им кръстосваха земята в смъртоносни шарки. Противниковите страни изчакваха. Само от време на време по някой картечен откос разкъсваше тишината.

– Да тръгваме – каза Корал и стана, все още в сянката на едно диворасло смокиново дърво. Очите ѝ следяха втората двойка хеликоптери, стрелкащи се над главите им. – Готови за бегом.

Омаха се намръщи – беше видял в ръцете ѝ гранатата, която беше взела от мъртвия пазач.

Тя издърпа халката и пристъпи на открито, вниманието ѝ бе насочено изцяло към небето. Изви ръка назад, прехвърляйки тежестта си върху единия крак. Застина за миг.

– Какво правиш? – попита Омаха.

– Физика – отговори тя. – Анализ на вектора, подходящия момент,

ъгъла на изкачване. – Метна гранатата с камшичен удар на цялото си тяло.

Омаха веднага я загуби от поглед в тъмнината.

– Бягайте! – Корал хукна напред, възползвайки се от инерцията на хвърлянето.

Преди Омаха да е помръднал, гранатата избухна над главата му с ослепителна светлина и огря корема на единия хеликоптер. Прожекторите му се завъртяха диво, когато взривната вълна го удари. Шрапнели разкъсаха търбуха му. Един удари резервоара и хеликоптерът избухна в огнена топка.

– Тичайте! – отново извика Корал. Барак вече тичаше по петите ѝ.

Омаха хукна. Отломки валяха вдясно от тях. Парче от витло се удари с трясък в земята. После горящият корпус се сринна върху редицата дървета в края на гората и блъвна към небето последен залп от огън и черен дим.

Омаха продължаваше да тича през паркинга. Другите хеликоптери се бяха пръснали като ято подплашени гарги.

Корал стигна до самотния джип и скочи на шофьорското място. Барак отвори със замах задната врата, оставяйки мястото отпред за Омаха.

Докато Омаха посягаше към дръжката на вратата, двигателят на джипа изрева. Тъкмо успя да я отвори, когато Корал включи на скорост и натисна педала за газта. Ръката му едва не излезе от рамото. Затича и в последния миг успя да скочи вътре.

Корал нямаше време да чака изоставащите.

Срина се на седалката, тъкмо когато прозвуча изстрел от пушка.

Омаха се наведе, но изстрелът не беше даден от врага.

Барак беше прострелял прозорчето на тавана. Разчисти с лакът останките от напуканото стъкло, после мушна тялото си през отвора заедно с пушката. Моментално започна да стреля, докато Корал се бореше да върти гумите в калта.

Джипът поднесе на острия завой към отворената порта в оградната стена на комплекса. Гумите забоксуваха. Машината се мъчеше да се отскубне от калта.

Друг хеликоптер се появи в полезрението им, приближаваше под остър ъгъл. Автоматичен огън просветна откъм носа му, трещеше и прекопаваше диря към затыналото в калта возило. Щеше да ги пререже през средата.

Корал стисна лоста, включи на задна и даде газ. Джипът захапа отново по-твърда почва и отскочи назад миг преди гилотината от

куршуми да мине само на сантиметри от предната му броня.

Втори хеликоптер се снижи към тях.

Барак откри огън към небето. Прожекторът се пръсна, но самият хеликоптер продължи неумолимо.

Все още на задна, Корал завъртя волана. Колата занесе в калта.

– Омаха, вляво!

Докато Барак беше зает с хеликоптера, един от пазачите беше решил да се възползва от възможността. Изправи се с пушка на рамото. Омаха се отпусна назад в седалката си. Джипът се завъртя лице в лице с мъжа. Лишен от избор, Омаха стреля през предното стъкло. И още два пъти. Бронираното стъкло удържа, но се напука като гъста паяжина.

Пазачът се метна встрани.

Джипът спря да буксува и се стрелна през паркинга, все още на задна скорост. Извила врат, Корал майсторски насочи возилото към портата със задницата напред, преследвана от хеликоптерите.

– Дръжте се!

20:44

Уловена без изход на пътеката, Сафия стоеше между Пейнтър и Касандра. Малко по-напред Кейн беше насочил пистолета си. Всички бяха застинали за миг, когато хеликоптерът избухна зад тях.

– Застреляй го – повтори Касандра.

– Не! – Сафия се опита да застане пред Пейнтър, да го защити. Всяко движение пращаше огнени шишове в рамото ѝ. Кръв се стичаше по ръката ѝ. – Убийте го и за нищо на света няма да ви помогна! Никога няма да откриете тайната на Убар!

Пейнтър я задържа назад, защитавайки я от Кейн. Касандра мина през живия плет.

– Кейн, изпълни заповедта.

Сафия погледна между двамата въоръжени нападатели. Забеляза някаква промяна в сенките зад мъжа. Нещо, което е било клекнало, сега се изправи върху стената. Очите светеха с котешко червено.

С гънвив рев леопардът скочи върху Кейн. Пистолетът изгърмя. Сафия усети как куршумът просъска край ухото и и се заби в пръстта. Човекът и котката паднаха от стената в молитвената стая отдолу.

Пейнтър се приведе, стисна Сафия за ръката и я завъртя зад себе си, обръщайки се лице в лице с Касандра.

Стреля.

Касандра скочи назад над живия плет. Куршумът не я уцели, а откърти парче мазилка от ъгъла на гробницата.

От другата страна прозвучаха писъци – остри, на кръв. Беше невъзможно да различиш човека от звяра.

Куршуми рикошираха в стените от пясъчник, когато Касандра отвърна на огъня, прикрила се ниско зад ъгъла. Пейнтър бутна Сафия към стената на гробницата, извън пряката линия на обстрел... поне за момента.

– Върви към външната стена – каза ѝ той и я насочи по пътеката.

– Ами ти?

– Тя ще ни последва. Склонът е твърде открит. – Възнамеряваше да задържи Касандра.

– Но ти...

– По дяволите, тръгвай! – И я бутна по-силно.

Сафия се запрепъва по пътеката. Колкото по-скоро стигнеше на безопасно място, толкова по-скоро Пейнтър щеше да се погрижи за собственото си бягство. Така оправда действията си, но част от нея съзнаваше, че просто бяга, за да си спаси кожата. С всяка стъпка рамото и пулсираше по-силно, сякаш протестираше срещу малодушното и бягство. Въпреки това тя продължи напред.

Престрелката ехтеше.

Откъм молитвената стаичка не се чуваше и звук, съдбата на Кейн оставаше неизвестна. Нови изстрели се чува от паркинга. Хеликоптер мина ниско над главата и и завихри дъждовните капки с витлата си.

Стигнала края на пътеката, Сафия хукна през подгизналата градина към далечната стена. Беше висока само метър и половина, но тя не беше сигурна, че с раненото си рамо ще успее да се прехвърли през нея.

Изпод клоните на един баобаб от далечната страна на стената се появи камила. Движеше се към Сафия. Изглежда беше същата, която бе минала покрай вратата на гробницата по-рано. И сега беше в същата компания – с голата жена.

Само дето сега жената яздеше камилата.

Сафия не знаеше какви са намеренията ѝ, но щом Касандра бе стреляла по нея, значи жената трябваше да е на нейна страна. Врагът на моя враг...

Непознатата и подаде ръка... и я заговори. Не беше нито на арабски, нито на английски. И все пак Сафия я разбра – не защото беше учила езика, което си беше факт, а защото думите сякаш се просмукуваха по своя воля през черепа ѝ.

– Добре дошла, сестро – каза непознатата на арамейски, мъртвия език на тази земя. – Мир теб.

Сафия посегна да хване ръката ѝ. Пръсти се увиха около нейните, твърди и силни. Усети, че я издърпват с лекота нагоре. Болката се стрелна непоносима по ранената и ръка. Вик се изтръгна от устните ѝ. Черното стесни зрението ѝ до малка точка.

– Мир – тихо повтори жената.

Сафия усети как думата я залива, влива се в нея и отнася със себе си болката и света. Отпусна се и изгуби съзнание.

20:47

Пейнтър изтръгна предпазната мрежа от прозореца до главата си. Беше закрепена калпаво. Притисна гръб към стената на гробницата и стреля два пъти да задържи Касандра на място.

Натисна с длан да отвори плъзгащия се прозорец. Славя Богу, не беше заключен! Хвърли поглед към пътечката и видя Сафия да потъва в сенките.

Отпусна се на едно коляно, стреля още веднъж, изхвърли празния пълнител, взе друг от колана си и го натика в гнездото.

Касандра стреля отново. Куршумът удари стената до крака му.

Къде е поредният проклет леопард, когато имаш нужда от него?

Пейнтър върна изстрела, после прибра пистолета си в кобура. Без да поглежда втори път, той скочи нагоре, метна се през прозореца и падна не особено грациозно в гробницата.

Претърколи се и стана на крака. Погледът му се плъзна по покритата с шалове могила в средата. Като се придържаше покрай стената, той заобиколи гроба с пистолет в ръка и се насочи към вратата. На минаване покрай задния прозорец усети полъх на влажния бриз.

Значи оттук се е промъкнал кучият му син.

Пейнтър погледна през прозореца и улови някакво движение отвън.

От другата страна на ниския зид една камила тъкмо се обръщаше и поемаше надолу по далечния склон. Яздеше я гола жена и сякаш я насочваше само с коленете си. В ръцете си крепеше друга жена. Отпуснатата, неподвижна. Сафия...

Камилата и ездачките ѝ се скриха от погледа. Двойка леопарди скочиха върху стената откъм тъмната градина и ги последваха.

Преди да е решил дали да не тръгне след тях, Пейнтър чу шум при вратата. Обърна се приведен. Сянка препречваше изхода.

– Не сме свършили, Кроу! – извика Касандра.

Пейнтър държеше пистолета си в готовност.

Нов рев стигна до ушите му. Рев на мощен двигател, който се приближаваше.

Прозвучаха изстрели. Той позна характерния звук на автомат „Калашников“. Някой от неговите хора. Сянката на Касандра изчезна, скри се от погледа му, оттегли се.

Пейнтър притича към вратата, като стискаше пистолета в позиция за стрелба. Забеляза оставена на пода карта. Посегна и я грабна.

На двора един от джиповете подскочаше през градината, разоравайки неравни бразди. Някой стърчеше през прозорчето на покрива. Просветна насочено към небето дуло. Барак.

Пейнтър огледа остатъка от двора. Изглеждаше празен. Касандра се беше скрила – признаваше временното превъзходство на противника. Той излезе от гробницата и размаха намачканата карта.

Шофьорът на мицубишито явно го забеляза, защото джипът зави рязко. Задницата му се насочи към него. Той хлътна обратно в гробницата, за да не го ударят. Джипът наби спирачки и остърга стената. Задната врата се озова на една линия с вратата на гробницата.

Шофираше Корал.

– Качвай се! – извика Барак.

Пейнтър хвърли поглед към задния прозорец на гробницата. Сафия...

Която и да беше онази жена, поне я отвеждаше далеч от непосредствената опасност. Засега трябваше да се задоволи и с това.

Обърна се, дръпна дръжката, метна се на задната седалка и трясна вратата след себе си.

– Давай! – извика той.

Корал включи на предна и джипът литна.

Два хеликоптера ги подгониха. Барак стреляше, а джипът летеше към отворената порта. Корал се наведе напред, взирайки се през напуканото стъкло.

Излязоха от комплекса, подскочиха над дълбок коловоз и за миг се озоваха във въздуха, после се приземиха с трясък. Гумите се завъртяха, ухапаха пръстта и джипът набра скорост към пътя и прикритието на гъстата гора.

От предната седалка Омаха погледна назад към него с празни очи.

– Къде е Сафия?

– Няма я. – Пейнтър поклати глава, без да мига. – Сафия я няма.

15. ПЛАНИНСКА ПЪТЕКА

4 декември, 00:18

Планините Дофар

Сафия се събуди от тежкия сън. Падаше. Разпери ръце, разкъсвана от паника, която и беше до болка позната, като собствения и дъх. Агонизираща болка прониза рамото ѝ.

– Успокой се, сестро – каза някой близо до ухото ѝ. – При мен си.

Светът направи още едно шеметно завъртане и се фокусира, потънал в среднощен мрак. Седеше подпряна на една клекнала камила, която преживяше мързеливо. Някаква жена се надвеси до нея, беше провряла ръка под мишницата на здравето и рамо и я прикрепяше.

– Къде... – промълви Сафия, но устните и сякаш бяха залепени.

Опита се да открие опора в краката си, но не успя. Спомените започваха бавно да се връщат. Битката при гробницата. Стрелба изпълни главата ѝ. Ярки образи. Едно лице. Пейнтър. Потрепери в ръцете на жената. Какво беше станало? Къде се намираше?

Най-накрая откри в себе си достатъчно сили да стане, облягайки се тежко на камилата. Забеляза, че раненото и рамо е превързано набързо, стегнато, колкото да се намали кървенето. Болеше я при всяко движение.

Жената до нея, призрачна в мрака, изглежда беше същата, която я беше спасила, само че сега беше облечена с пустинно наметало.

– Идва помощ – прошепна тя.

– Коя сте вие? – успя да изрече Сафия, внезапно усетила колко студена е нощта.

Намираше се в нещо като пещера, образувана от гъсти надвиснали клони. Дъждът беше спрял, но отделни капки все още се стичаха от тъмния балдахин над главата ѝ. Палмови и тамариндови дървета се издигаха навсякъде около нея. Оплетени лиани и висящи градини от жасмин се спускаха като драперии и изпълваха въздуха с уханието си.

Жената не каза нищо. Посочи със свободната си ръка.

Слаба светлина като от огън пронизваше през дебелиите като въжета лиани. Някой идваше, вдигнал високо факел или лампа.

На Сафия изведнъж ѝ се прииска да избяга, но тялото ѝ беше твърде слабо, за да се подчини на волята ѝ.

Ръката около рамото и се сви, сякаш жената беше прочела мислите ѝ, но Сафия остана с впечатление, че жестът не е имал за цел да я задържи в пленничество, а просто да ѝ вдъхне увереност.

След малко очите и се нагодиха към мрака достатъчно, за да види, че гъстата гора пред нея крие неравна скална стена от пясъчник, обрасла с лози, пълзящи растения и малки храсти. Светлината идваше от вътрешността на тунел в лицето на скалата. Такива пещери и проходи имаше из цялата дофарска планина – прокопаваха ги мусонните дъждове, които се просмукваха през пясъчника.

Когато светлината наближи входа на тунела, Сафия различи три фигури – стара жена, дете на около дванайсет години и още една млада жена, която можеше да бъде близначка на нейната спасителка. Всичките бяха облечени еднакво – в пустинни наметала с отметнати качулки.

Освен това всички имаха еднаква украса – рубинена татуировка под външния ъгъл на лявото око. Сълза.

Дори и детето, което носеше газена лампа.

– Онази, която беше загубена... – пропя жената до Сафия. – ... си дойде у дома – каза възрастната и се опря на една тояга. Косата и беше сива и вързана на плитка, но лицето ѝ, макар и набраздено от бръчки, излъчваше жизненост.

Сафия откри, че и е трудно да срещне тези очи, но и невъзможно да отклони поглед.

– Добре си дошла – каза старицата на английски и пристъпи встрани.

Първата жена помогна на Сафия да мине през входа на пещерата. След това детето поведе, вдигнало високо лампата. Възрастната вървеше зад тях, потропвайки с бастуна си, а третата жена излезе от тунела и отиде при клекналата камила.

Водоха Сафия напред.

В продължение на няколко крачки никой не каза нищо.

Сафия, настръхнала от въпроси, не можеше да мълчи повече.

– Кои сте вие? Какво искате от мен? – Гласът ѝ прозвуча капризно дори в собствените и уши.

– Мир теб – прошепна зад нея старицата. – В безопасност си. Засега, добави наум Сафия. Беше забелязала дългия кинжал в колана на жената, която беше останала при камилата.

– Всички отговори ще ти бъдат дадени от нашата ходжа.

Сафия се стресна. Ходжата беше племенен шаман, задължително жена. Ходжите бяха пазители на знанието, изцелителки, оракули. Кои са

тези хора? Докато вървеше напред, усети полъх на жасмин във въздуха. Уханието я успокои, напомняше и за дома, за майка ѝ, за безопасност.

Болката в раненото рамо обаче я държеше нащрек. Кръвта беше пробила през превръзката и се стичаше по ръката ѝ.

Чу шум от стъпки зад себе си. Погледна през рамо. Третата жена ги беше настигнала. Носеше две неща от товара на камилата. В едната си ръка носеше сребристия куфар, вече поочукан, в който се намираще желязното сърце, а на рамото ѝ лежеше желязното копие с бюста на Савката царица.

Бяха откраднали двата артефакта от Касандра.

Сърцето на Сафия заби по-силно, полезрението ѝ се сви.

Крадци ли бяха? Спасена ли беше, или отново отвлечена?

Тунелът се протягаше дълбоко в планинските недра. Бяха подминали странични тунели и пещери, отклоняващи се под различен ъгъл. Бързо изгуби чувство за ориентация. Къде я водеха?

Най-накрая въздухът стана като че ли по-свеж, по-наситен с кислород, уханието на жасмина – по-силно. Проходът напред просветля. Вятър подухна откъм гърлото на тунела.

Завиха зад един ъгъл и тунелът се отвори в голяма пещера.

Сафия пристъпи вътре.

Не, не беше пещера, а огромен купол на амфитеатър. Високо горе на тавана имаше малък отвор към небето. Вода течеше през отвора и се спускаше в дълъг клокочещ водопад към малко езеро отдолу. Пет малки лагерни огъня горяха покрай езерото като върхове на звезда и осветяваха цъфтящите лози, които покриваха стените и висяха на дълги преплетени кичури от тавана, някои стигаха чак до пода.

Този тип геоложки образувания ѝ бяха познати. Една от безбройните понорни ями в района. Някои от най-дълбоките се намираха в Оман.

Сафия зяпна.

Из пещерата се движеха или седяха и други хора с наметала. Трийсетина. Лица се обърнаха към нея, когато групичката им влезе. Осветеното помещение и напомни за пещерата от приказката за Али Баба.

Само дете тук всичките четиридесет разбойници бяха жени.

На всякаква възраст.

Сафия влезе с препъване, внезапно почувствала товара от изтощение, гореща кръв се стичаше по едната и ръка, тялото ѝ трепереше.

Жена се изправи край един от огньовете.

– Сафия?

Тя присви очи да фокусира жената. Не беше облечена като другите.

Сафия не можеше да си обясни присъствието и тук.

– Кара?

01:02

Въздушна база „Тумрайт“, Оман

Касандра се наведе над картографската маса в офиса на капитана. Върху сателитна карта на района тя беше пресъздавала картата на кураторката. Със син маркер беше начертала линия от гробницата в Салала до онази в планината, а с червен маркер беше прокарала линия от гроба на Йов към откритата пустиня. Беше оградила с червено крайната им цел, местонахождението на изгубения град.

Въздушната база „Тумрайт“ се намираше само на трийсет мили оттам.

– Колко бързо можете да ми осигурите необходимите запаси? – попита тя.

Младият капитан облиза устните си. Той ръководеше снабдителното депо на Харвест Фолкънс, източника на припаси и бойни материали за военновъздушните сили на САЩ, подsigуряващ базите и войските им в целия тукашен регион. Държеше голям бележник на твърда подложка и отмяташе отделните точки.

– Палатките, заслоните, оборудването, порционите, горивото, водата, медицинските материали и генераторите вече се товарят в транспортни хеликоптери. Ще бъдат доставени на място в седем сутринта според инструкциите.

Тя кимна.

Мъжът продължаваше да се мръщи, загледан в мястото, където трябваше да достави припасите.

– Това е в средата на пустинята. Бегълци се стичат непрекъснато във въздушната база. Не виждам как осигуряването на лагер там ще помогне.

Порив на вятъра издрънча в гофрираната ламарина по покрива на сградата.

– Получихте заповеди, капитан Гарисън.

– Да, сър.

Но в очите му продължаваше да се чете объркване, особено когато погледна през прозореца към стотината мъже, приседнали върху раниците си, повечето заети да проверяват оръжията си, облечени в камуфлажни пясъчни униформи без означения за принадлежност.

Касандра го остави на съмненията му и тръгна към вратата. Капитанът беше получил своите заповеди, предадени по командната верига от Вашингтон. Наредено му беше да и съдейства в материалното обезпечаване на отряда. Гилдията беше подсигурила легендата за прикритието. Отрядът на Касандра беше издирвателна и спасителна единица, пратена да помогне на бегълците, които се изтегляха пред настъпващата пясъчна буря, и да участва в евентуални спасителни операции по време на самата буря. Разполагаха с пет високопроходими камиона с огромни гуми за пясък, с един осемнайсеттонен високоскоростен пясъчен трактор М4, два транспортъора и шест от едноместните хеликоптерни шейни, всяка прикрепена към камион с открита каросерия.

На излизане от командната сграда на Харвест Фолкънс Касандра погледна часовника си. Очакваше се пясъчната буря да се стовари върху региона след осем часа. Получаваха се сведения за ветрове със скорост сто и трийсет километра в час. Ветровете тук, където планините се срещаха с пустинята, вече набираха сила.

А те щяха да се отправят право към ядрото на бурята. Нямаха избор. Беше се получило съобщение от командването на Гилдията, което наемкваше, че е възможно източникът на антимаateria да е в процес на дестабилизация и може да се самоунищожи преди да бъде открит. Това не биваше да става. Времетово разписание беше съкратено.

Касандра огледа тъмните писти. Един тромав британски VC10 се приземи в далечината, осветен от лампите, очертаващи пистата. Гилдията беше организираща превоза на войниците и допълнителното оборудване предния ден. Министъра се беше свързал лично с нея след снощната престрелка. Дяволски късмет беше, че бе узнала местоположението на изгубения град преди да изгуби Сафия. При откритие от такова значение Министъра не я беше порицал твърде остро за представянето ѝ.

Тя обаче не беше доволна от себе си.

Представи си как Пейнтър клечи на пътечката между Руините на молитвената стая и гробницата. Острият му поглед, бръчиците на концентрация, как се движеше толкова бързо, завъртане на един крак, изваждане на пистолета. По-добре да го беше застреляла в гърба, когато имаше тази възможност. Рисуваше да уцели Сафия, но тя и без това вече беше загубена за нея. Но не стреля. Дори когато Пейнтър се беше завъртял към нея, тя се беше забавила с част от секундата и се бе оттеглила, вместо да нападне.

Стисна ръка в юмрук. Беше се поколебала. Проклинаше себе си точно колкото и Пейнтър. Нямаше да допусне същата грешка втори път.

Плъзна поглед по огромната площ асфалт и чакъл.

Дали ще дойде тук?

Беше откраднал картата и при бягството си, както и собствения ѝ джип. Откриха го изоставен в гората на няколко мили от пътя, от складираното в него оборудване нямаше и следа.

Пейнтър разполагаше с картата. Определено щеше да дойде.

Но не и преди тя да се е подготвила за срещата им. Разполагаше с достатъчно жива сила и огнева мощ да задържи цяла армия в пустинята. Нека опита.

Втори път нямаше да се колебае.

Една фигура се появи от малка пристроена сграда близо до паркираните камиони, където се помещаваше временният и команден център. Джон Кейн тръгна към нея, левият му крак бе стегнат в шина. Спря намръщен. Лявата половина на лицето му беше запечатана с хирургическо лепило, което придаваше на чертите му синкав оттенък. Под слоя лепило белези от нокти разсичаха бузата и гърлото му, черни от йода, с който ги бяха намазали. Очите му святкаха по-ярко от обичайното под неоновото осветление. Малка доза морфин.

Отказал бе да го оставят тук.

– Почистването е приключило преди час – каза той и прибра радиостанцията си. – Всички улики са били заличени.

Тя кимна. Всички улики за участието им в престрелката при гробницата – тела, оръжия, дори останките от взривената хеликоптерна шейна.

– Някакви сведения за отряда на Кроу?

– Изчезнали са в планината. Пръснали са се. Из цялата планина има черни пътища и камилски пътеки. И почти непроходими гори в дълбоките проломи. Той и онези пясъчни плъхове са подвили опашки и са се покрили някъде.

Касандра го беше очаквала. Престрелката беше лишила отряда и от необходимата жива сила за преследване и издирване. Трябваше да се погрижат за собствените си ранени и да разчистят мястото преди местните власти да реагират на нападението. Тя се беше евакуирала още с първия хеликоптер и се беше свързала с командването на Гилдията – омаловажи хаоса и подчерта откритието за истинското местонахождение на Убар.

Тази информация и беше купила живот.

Знаеше на кого дължи това.

– А музейната кураторка? – попита тя Кейн.

– Оставих хора в планината. Все още няма следа от сигнала и.

Касандра се намръщи. Микропредавателят, който беше имплантиралата жената, имаше обхват от десет мили. Как е възможно да не са уловили още сигнала и? Може да беше някакво смущение заради планината. Или пък заради буреносната система. Е, рано или късно щяха да я открият.

Касандра си представи малката таблетка С4, вградена в предавателя. Сафия може и да беше избягала... но така или иначе вече беше мъртва.

– Да тръгваме – каза тя.

01:31

Дофарските планини

– Добро момиче, Саф – промърмори Омаха.

Пейнтър се размърда на поста си до пътя. Какво беше открил Омаха? Беше оглеждал черния път с очилата си за нощно виждане. Юрованът беше паркиран под клоните на група дървета.

Омаха и другите се бяха скупчили зад пикапа, задната му врата бе отворена широко. Омаха и Дани се бяха навели над картата, която Пейнтър беше откраднал от гробницата.

До тях Корал преглеждаше припасите, откънати от джипа на Касандра.

На слизване от гробницата бяха налетели на Клей и Дани които направо се бяха побъркали заради изчезването на Кара. Пушката и бяха намерили на пътя, но от самата Кара нямало и следа. Бяха я викали, но без успех. А с Касандра по петите им и хеликоптери във въздуха не можеха да чакат дълго Докато Пейнтър и Омаха търсеха Кара, другите бяха преместили всички припаси от джипа в пикапа, после бяха бутнали джипа по една стръмнина. Пейнтър се боеше, че Касандра може да ги проследи с помощта на GPS предавателя му, както беше направил самият той по-рано.

Освен това, тя не знаеше за юрована. Малко предимство.

Не след дълго бяха потеглили с надеждата, че Кара не е направила никаква глупост.

Сега Пейнтър крачеше по пътя, все по-недоволен от решението си. Не бяха открили труп. Къде се беше дянала Кара? Дали изчезването и имаше нещо общо с прекъснатия прием на наркотици? Той пое дълбоко дъх. Може би така беше най-добре. Далеч от тях Кара сигурно би имала

по-големи шансове за оцеляване. И въпреки всичко Пейнтър продължи да крачи неспокойно.

Встрани от пътя Барак и Клей пушеха, напълно различни на ръст, вид и философия, но свързани от любовта си към тютюна. Барак познаваше планините и ги беше превел по серия от черни, разорани от коловози пътища. Караха с изключени фарове, толкова бързо, колкото позволяваше безопасността, и спираха всеки път, когато чуеха звук на хеликоптери.

Бяха само шестима – той и Корал, Омаха и Дани, Барак и Клей. Участта на капитан Ал Хафи и Шариф оставаше неизвестна, навярно се бяха пръснали заедно с мъжете от Бай Катир. Можеха само да се надяват, че са добре.

След три часа шофиране бяха спрели да починат, да се прегрупират и да решат какво ще правят по-нататък. Единственото им направление бяха линиите, начертани върху картата.

Омаха се изправи и изви гръб назад, при което костите му изпукаха силно.

– Изиграла е онази кучка.

Пейнтър остави планинската долина на тишината и мрака и тръгна към другите.

– За какво говориш?

Омаха му махна да се приближи.

– Ела да видиш.

Пейнтър застана до него. Ако не друго, поне войнствените намерения на Омаха бяха отслабнали. Докато пътуваха, Пейнтър им беше разказал за леопардите, за престрелката, за намесата на странната жена. Омаха изглежда се беше утешил с мисълта, че стига Сафия да е далеч от Касандра, всичко друго може да се смята за успех.

Омаха посочи към картата.

– Виж тези линии. Синята очевидно води от гробницата в Салала до тази на Йов тук, в планината. Сафия явно е открила нещо в първата гробница, което я е довело до втората.

Пейнтър кимна.

– Добре, а червената линия какво означава?

– Че Сафия е открила нещо и в гробницата на Йов.

– Металния прът с бюста?

– Сигурно. Вече няма значение. Виж тук. Отбелязала е кръгче по протежение на линията. Навътре в пустинята. Все едно там трябва да отидат.

– Местоположението на Убар. – Пейнтър усети стомахът му да се свива, натежал от лоши предчувствия. Ако Касандра вече знаеше къде се намира...

– Не, не е там – каза Дани. Омаха кимна.

– Измерих го. Кръгчето отстои на шейсет и девет мили от гробницата на Йов по червената линия.

Пейнтър им беше разказал как високият мъж бе извикал числото шейсет и девет, след като беше премерил нещо на пръта.

– Същото число, което чух – каза Пейнтър.

– Само че са го нанесли в мили – каза Омаха. – Наши мили.

– Е, и?

Омаха го погледна учудено, сякаш отговорът беше очевиден.

– Ако артефактът, който са открили в гробницата на Йов е от същото време като желязното сърце, което изглежда логично, то значи говорим за двестата година преди Христа или там някъде.

– Добре – каза Пейнтър, приемайки изложения факт.

– Така е.

– По онова време обаче милите били определени от римляните. Една миля била равна на пет хиляди римски стъпки. А една римска стъпка е равна само на единайсет инча и половина или около двайсет и девет сантиметра. Сафия със сигурност знае това! Оставила е Касандра да си мисли, че става въпрос за съвременните мили. Пратила е кучката за зелен хайвер!

– Тогава какво е истинското разстояние? – попита Пейнтър и се премести по-близо до картата.

До него Омаха дъвчеше крайчеца на палеца си и явно пресмяташе наум. След малко каза:

– Шейсет и девет римски мили се равняват на малко повече от шейсет и три съвременни мили.

– Прав е – каза Корал. Тя също го беше изчислила.

– Значи Сафия е пратила Касандра на шест мили отвъд истинското място. – Пейнтър се намръщи. – Това не е много далеч.

– В пустинята – възрази Омаха – шест мили са колкото шестстотин.

Пейнтър не искаше да залива със студен душ въодушевляването на Омаха и гордостта му от изобретателността на Сафия, но знаеше, че подвеждането няма да задържи дълго Касандра в заблуда. Веднага щом откриеше, че на посоченото място няма нищо, щеше да потърси професионален съвет. Все някой щеше да разреши загадката. По преценка на Пейнтър уловката на Сафия щеше да им спечели един или най-много

два дни.

– И къде на картата е истинското място? – попита той.

Омаха сведе глава развълнуван.

– Ами да видим. – И бързо се зае с новите пресмятания. Челото му се свъси. – Няма смисъл. – Забоде една карфица върху картата.

Пейнтър се наведе и прочете името под карфицата.

– Шисур.

Омаха поклати глава.

– През цялото време сме търсили зелен хайвер.

– Какво искаш да кажеш?

Омаха продължи да се мръщи на картата, сякаш тя беше виновна.

Дани отговори вместо него:

– Шисур е мястото, където през 1992 са били открити старите руини на Убар от Никълъс Клап и още неколцина други. – Дани погледна към Пейнтър. – Там няма нищо. Всичките ни усилия ни водят към място, което вече е било открито и отметнато като безинтересно.

Пейнтър не можеше да приеме това.

– Все трябва да има нещо.

Омаха стовари юмрук върху картата.

– Самият аз съм бил там. Задънена улица, ето какво е. Всичките тези опасности и кръвопролитие... за нищо!

– Трябва да има нещо, което всички са пропуснали – настоя Пейнтър. – Всички смятаха, че двете гробници – в Салала и тук – отдавна са били проучени подробно, но ето че само за няколко дни бяха направени нови открития.

– Открития, направени от Сафия – горчиво рече Омаха. Никой не каза нищо.

Пейнтър се замисли върху думите на Омаха. И бавно проумя.

– Тя ще отиде там. Омаха се обърна към него. – За какво говориш?

– Сафия. Излъгала е Касандра, за да ѝ попречи да стигне До Убар. Но също като нас и тя знае накъде сочат уликите. – Към Шисур. Към старите руини.

– Именно.

Омаха се намръщи.

– Но както вече казахме, там няма нищо.

– И както самият ти каза, Сафия е открила улики там където никой не ги е открил досега. Ще реши, че може да направи същото в Убар. Ще отиде там дори само за да опази мястото и каквото има в него от ръцете на Касандра.

Омаха пое дълбоко дъх.

– Прав си.

– Ако и позволят да отиде – обади се Корал отстрани. – Не забравяйте жената, която я е отвела. Онази с леопардите.

Отговори й Барак с известно смущение в гласа.

– Чувал съм легенди за такива жени около лагерните огньове в пустинята. Разказват ги сред всички племена от пясъците. Легенди за войните на пустинята. Смятат ги по-скоро за джинове, отколкото за хора от плът и кръв. Могат да говорят с животните. И изчезват по своя воля.

– И аз съм чувал нещо подобно – каза Омаха.

– Наистина имаше нещо странно в онази жена – съгласи се Пейнтър. – И мисля, че не за пръв път се сблъскваме с нея.

– Какво имаш предвид? Пейнтър кимна към Омаха.

– Вашите похитители. В Маскат. Видял си жена на пазара, нали?

– И какво? Смяташ, че е същата жена? Пейнтър сви рамене.

– Или друга от същата група. По всичко личи, че има и трета заинтересувана страна в цялата тази история. Сигурен съм. Не знам дали са жените войни на Барак или просто някоя група, която търси лесна печалба. Във всеки случай не са отвели Сафия без причина. В интерес на истината, възможно е да са се опитали да отвлекат теб, Омаха, заради връзката ти със Сафия. За да те използват като лост.

– Лост за какво?

– За да накарат Сафия да им помогне. Забелязах и сребристия куфар, завързан за гърба на камилата. Защо ще взимат артефакта, ако не им трябва? Всичко продължава да сочи към Убар.

Омаха размисли над думите му, като кимаше с глава.

– Тогава и ние ще отидем там. След като онази кучка е отишла да търси зелен хайвер, ние ще отидем там и ще чакаме Сафия да се появи.

– И междувременно ще претърсим мястото – добави Корал. Кимна към натрупаната екипировка. – Има радар за дълбоко проникване, с който може да се погледне под пясъка. Имаме и кутия с гранати, допълнителни пушки, а това не знам какво е.

Тя вдигна едно оръжие, което приличаше на пушка с разширено в края дуло. Ако се съдеше по блясъка в очите й, нямаше търпение да го изпробва.

Всички се обърнаха към Пейнтър, сякаш чакаха съгласието му.

– Разбира се, че отиваме – каза той. Омаха го тупна по рамото.

– Най-после да сме съгласни за нещо.

01:55

Сафия прегърна Кара.

– Ти пък какво правиш тук?

– И аз не знам. – Кара трепереше в прегръдките ѝ. Кожата и беше лепкава, влажна.

– А другите? Пейнтър го видях... А Омаха, брат му?

– Доколкото знам, всички са добре. Но аз бях далеч от престрелката.

Сафия почувства, че трябва да седне, краката и бяха омекнали, коленете и се подгъваха. Пещерата се мерзелееше пред погледа ѝ. Ромоленето на водопада през дупката в тавана звучеше като сребърни звънчета. Светлината откъм петте огъня заслепяваше очите ѝ.

Тя се отпусна върху намачкаш одеяло до единия огън. Не Усещаше топлината на пламъците.

Кара седна до нея.

– Рамото ти! Ти кървиш.

Простреляха ме. Не беше сигурна дали го каза на глас или само си го помисли.

Приблжиха се три жени, носеха нещо. Леген с гореща вода, над която се вдигаше пара, сгънати кърпи, покрит мангал и колкото и да не беше на място – кутия с червения кръст на аптечка за спешна помощ. Възрастна жена – не онази, която я беше довела тук – ги следваше, подпирайки се на дълъг бастун, който отразяваше пламъците на огньовете. Беше много стара, с прегърбени рамене, косата ѝ – бяла но спретнато прибрана на плитки над ушите. Носеше рубинени обеци, които наподобяваха татуираната сълза на лицето ѝ.

– Легни, дъще – каза старицата на английски. – Дай да ти видим раните.

Сафия нямаше сили да се съпротивлява, но Кара беше надвиснала над нея като майка пазителка. Не и оставаше друго, освен да се надява приятелката и да я защити, ако се наложи.

Съблякоха и блузата. После напоиха окървавената превръзка с горещата отвара от алое и джоджен и бавно я отлепиха от раната. Сякаш одраха кожата от рамото ѝ. Сафия простена и пред очите и притъмня.

– Боли я – предупреди ги Кара.

Една от трите жени беше коленичила и сега отвори аптечката.

– Имам една ампула морфин, ходжа – каза тя.

– Нека първо да видя раната. – Старицата се наведе, подпърна на

бастуна си.

Сафия помръдна, така че рамото и да се открие.

– Куршумът е излязъл. Раната е плитка. Добре. Няма нужда да я режем. Чай от сладка смирна ще облекчи болката. Заедно с две таблетки „Тилонол“ с кодеин. Включете система в здравата и ръка. Влейте литър затоплен физиологичен разтвор.

– А раната? – попита другата жена.

– Ще я дезинфекцираме, после ще я тампонираме и ще превържем рамото, а ръката ще обездвижим с шина.

– Да, ходжа.

Повдигнаха Сафия да седне. Третата жена сипа в чаша горещ чай и я подаде на Кара.

– Помогни ѝ да я изпие. Ще ѝ даде сила. Кара се подчини и пое чашата с две ръце. – И ти си пийни – обърна се старичката към нея. – Да ти прочисти главата.

– Съмнявам се, че това нещо е достатъчно силно.

– Тук съмненията не са ти от полза.

Кара отпи от чая, изкриви лице и поднесе чашата към Сафия.

– Пийни си. Изглеждаш ужасно.

Сафия я остави да сипе няколко глътки между устните ѝ. Топлата течност потече към студената яма на стомаха ѝ. Пийна още малко. Подадоха и две таблетки.

– За болката – прошепна най-младата от трите жени. Приличаха си като сестри, с по няколко години разлика във възрастта.

– Изпий ги, Сафи – каза и Кара. – Или аз ще ги изпия. Сафия отвори уста и преглътна хапчетата с чая.

– А сега легни, за да се погрижим за раната – каза ходжата.

Сафия се отпусна върху одеялата. Вече не и беше толкова студено.

Ходжата бавно седна до нея, движеше се с грация, която не съответстваше на годините ѝ. Сложи бастуна върху коленете си.

– Почини си, дъще. Мир теб. – Сложи ръка върху ръката на Сафия.

Нежно, мамещо усещане я заля, прогони болката от тялото ѝ, понесе я в бавен полет. Сафия усети аромата на жасмин, който обвиваше пещерата.

– Кои... кои сте вие? – попита тя.

– Ние сме твоята майка, скъпа.

Сафия се размърда в отрицание, обида. Майка и беше мъртва. А и тази жена беше твърде стара. Сигурно се беше изразила метафорично. Преди да е възразила на глас, всичко пред очите и се разми. Само

няколко последни думи успеха да пробият пелената. – Всички ние. Всички сме твоята майка.

02:32

Кара гледаше как жените се грижат за Сафия, докато приятелката и спеше на одеялата. Вкараха катетър във вената на дясната и ръка, свързан със затоплена банка физиологичен разтвор, която една от сестрите държеше високо. Другите две измиха и подсушиха раната в рамото на Сафия – тя беше колкото малка монета. Покриха обилно мястото с антибиотична пудра, после го намазаха с йод, покриха го с памучна марля и стегнато превързаха рамото.

Сафия трепваше при по-болезнените процедури, но без да се буди.

– Погрижете се да не вади ръката си от шината – каза накрая старичката. – И когато се събуди, да изпие още една чаша от чая.

Ходжата вдигна бастуна си, опря върха му в пода и се изправи с негова помощ. Обърна се към Кара.

– Ела. Моите дъщери ще се погрижат за сестра ти.

– Няма да я оставя. – Кара се премести по-близо до Сафия.

– За нея ще се погрижат добре. Ела. Време е да откриеш онова, което си търсила толкова време.

– За какво говорите?

– За отговори на твоя живот. Ела или остани. За мен е без значение.

– Старата жена се отдалечи, потропвайки с бастуна си. – Няма да споря с теб.

Кара погледна към Сафия, после към старичката. Отговори на твоя живот. Изправи се бавно.

– Ако нещо се случи на... – Но всъщност не знаеше кого заплашва. По всичко личеше, че сестрите се грижат добре за приятелката ѝ.

Кара поклати глава и тръгна след ходжата.

– Къде отиваме?

Ходжата продължи да върви, без да и обръща внимание. Ромоният водопад и огньовете останаха зад тях, когато поека към по-дълбоките сенки по края на пещерата.

Кара се огледа. Почти не си спомняше как се беше озовала тук. Движеше се сякаш обвита в галеща сетивата мъгла, вървеше послушно след друга възрастна жена, облечена също като тази. Двете вървяха повече от час през потънала в сенки гора до един древен сух кладенец, до който се стигаше през тесен процеп в скалата. Бяха навлезли навътре в

планината по лъкатушна пътечка. Когато пристигнаха в пещерата, Кара остана до един от огньовете да чака и мъглата се вдигна от нея. В този миг главоболието, треморът и гаденето се бяха върнали като оловно одеяло. Не беше в състояние да помръдне, камо ли да открие пътя си през този лабиринт от тунели. Въпросите, които задаваше, оставаха без отговор.

А имаше да пита за толкова много неща.

Впери поглед в гърба на старицата, която вървеше пред нея сега. Кои са тези жени? Какво искаха от тях двете?

Стигнаха до отвора на някакъв тунел в стената. Край входа чакаше дете със сребърна газена лампа в ръка – като онези от приказките, които потъркваш, за да призовеш духа от лампата. Мъничък пламък облизваше върха ѝ. Момичето, на не повече от осем, беше облечено с пустинно наметало, което изглеждаше твърде голямо за него. Подгъвът се беше набрал около краката му. Ококорените му очи не се отделяха от Кара, сякаш зяпаше някакво извънземно. Но в очите му нямаше и следа от страх, само любопитство.

Ходжата кимна на детето да върви отпред.

– Тръгвай, Якут.

Детето се обърна и провлачи крака към тунела. На арабски „якут“ значеше „рубин“. За пръв път Кара чуваше тук да наричат някого по име.

Обърна се към ходжата.

– Как се казвате?

Старицата най-после я погледна. Зелени очи просветнаха ярко на пламъка на лампата.

– Наричат ме с много имена, но рожденото ми име е Лу'лу. Мисля, че на вашия език това означава „перла“.

Кара кимна.

– Всичките ви жени ли са кръстени с имена на скъпоценни камъни?

Не чу отговор, докато вървяха в мълчание след детето, но усети потвърждението на жената. В арабската традиция имена на скъпоценни камъни се даваха само на една каста.

На робите.

Защо тези жени си бяха избрали такива имена? Те със сигурност изглеждаха по-свободни от повечето арабски жени, Детето свърна в една пресечка на тунела, която веднага ги изведе в пещера от пясъчник. Беше студена, стените – влажни, проблясващи на светлината на лампата. Молитвено килимче беше постлано на пода, с подложен под него

наръч слама за по-меко. От другата му страна се изправяше нисък олтар от черен камък.

Кара усети, че се смразява от страх. Защо я бяха довели тук?

Якут се приближи до олтара, мина зад него, наведе се и изчезна от погледа на Кара.

Внезапно пламъци припукаха по-ярко зад камъка. Якут беше запалила с лампата си малък наръч дърва. Кара усети миризмата на тамян и керосин от наръча, напоен за по-лесно запалване. Керосинът изгоря бързо и остана само сладкото ухание на тамян.

Когато пламъците се издигнаха по-високо, Кара отчете грешката си. Тъмният олтар не беше непрозрачен като камък, а кристален, като отломък от черен обсидиан, само че по-прозрачен. Блясъкът на пламъците прозираше през камъка.

– Ела – напевно каза Лу'лу и заведе Кара до молитвеното килимче. – Коленичи.

Изтощена от недоспиване и от малкото адреналин в организма си, Кара с благодарност се отпусна на мекото килимче.

Ходжата застана до нея.

– Това е, за което си дошла толкова отдалеч и което си търсила толкова дълго. – И посочи с бастуна си към олтара.

Кара погледна към блокчето прозрачен камък. Очите и се разшириха, когато наръчът дърва припламна по-ярко зад олтара и светлината премина през него.

Не непрозрачен камък... необработено стъкло.

Пламъци осветиха вътрешността му и очертаха сърцевината на стъкления блок. Вътре, като мушица в кехлибар, се виждаше фигура, категорично човешка, почерняла, краката свити като на ембрион, а ръцете – разперени в агония. Кара беше виждала и преди подобна фигура. В руините на Помпей. Превърнато в камък тяло, погребано и вкаменено под горещата пепел на изригналия в древността Везувий. Същата поза на мъчителна смърт.

Но най-лошото от всичко беше, че Кара знаеше защо са я довели тук, защо и показват това.

Отговорите на живота ѝ.

Отпусна се на ръце върху килимчето, защото тялото ѝ внезапно бе натезало. Не... Съзри бликнаха от очите ѝ. Знаеше кой лежи погребан в сърцевината на стъклото, съхранен в своята агония.

Вик се изтръгна от гърлото ѝ, той изцеди от тялото и всичко – силата, зрението, надеждата, дори волята за живот, остави я празна.

– Татко...

03:12

Сафия се събуди сред музика и топлина. Лежеше върху меко одеяло, съвсем будна, но някак не и се искаше да стане веднага. Заслуша се в тихите звуци на лютня, придружени от мекия екот на духов инструмент от тръстика, блуждаещи и самотни. Светлосенки от огньовете танцуваха по тавана над нея и рисуваха шарки по диплите от лози и цветя. Ромонът на водата добавяше контрапункт към музиката.

Знаеше къде се намира. Нямаше го бавното събуждане към настоящето, само лека замаяност от кодеина, който беше изпила. Чу гласове, които говореха тихо, от време на време и изблици на детски смях.

Седна бавно и усети рамото си да протестира сърдито. Но болката беше тъпа и дълбока, нямаше ги остриите шипове отпреди. Чувстваше се необичайно спокойна и отпочинала. Погледна часовника си. Беше спала малко повече от час сякаш бе спала дни наред.

Млада жена се приближи към нея и коленичи с чаша в ръце.

– Ходжата поръча да изпие това.

Сафия пие чая със здравата си ръка. Другата лежеше шинирана на корема ѝ. Отпи благодарно и чак тогава забеляза, че Кара я няма.

– Кара? Приятелката ми?

– Когато си изпие чая, ще ви заведе при ходжата. Тя чака заедно със сестра ви.

Сафия кимна. Изпи горещия чай колкото и беше възможно по-бързо. Сладката течност я затопли отвътре. Остави чашата на земята и бавно се изправи.

Младата жена ѝ предложи да се опре на ръката ѝ, но Сафия отказа, защото се чувстваше достатъчно стабилна.

Поведоха я към далечния край на пещерата и оттам по един тунел. С лампа в ръка придружителката ѝ я водеше уверено през лабиринта от проходи.

Сафия се обърна към нея:

– Кои сте вие?

– Ние сме Рахим – неохотно отговори жената.

На арабски „рахим“ означаваше „утроба“. Дали не бяха някакво бедуйнско племе от жени, нещо като амазонките на пустинята? Замисли се за името. То съдържаеше и подтекст на святост, на прераждане и продължение.

Кои бяха тези жени?

Напред се появи светлина, откъм една пещера встрани.

Водачката и спря на няколко крачки от входа и кимна на Сафия да продължи.

Тя тръгна натам и за пръв път откакто се беше събудила усети неприятно чувство на несигурност. Въздухът сякаш се сгъсти, стана по-трудно да се диша. Тя се съсредоточи върху вдишването и издишването и превъзможна натисналата я за миг тревога. Когато приближи, чу някой да плаче, сърцераздирателно, отчаяно.

Кара...

Сафия прогони страховете си и забърза към пещерата. Завари Кара свита на кълбо върху едно килимче в средата. Старицата беше коленичила до нея и я люлееше в прегръдките си. Зелените и очи срещнаха погледа на Сафия.

Сафия се затича.

– Кара, какво има?

Кара вдигна лице, очите – подути, бузите – хлътнали. Явно не беше в състояние да изрече и дума. Вдигна ръка към големия камък със запаления отзад огън. Сафия веднага позна, че отломъкът е стъкло, образувано от втвърдил се разтопен пясък. Беше намирала парчета подобен материал на места, където беше падала светкавица. Древните народи са ги ценили високо, използвали са ги за изработка на бижута, като свещени предмети и молитвени камъни.

После различи фигурата в стъклото.

– О, не...

Кара изграчи:

– Това е... това е баща ми.

– О, Кара!

Очите на Сафия се наляха със сълзи. Коленичи до приятелката си. Самата тя бе чувствала Реджиналд Кенсингтън като баща. Разбираше мъката на приятелката си, но объркването си проби път през собствената и скръб.

– Но как? Защо?

Кара погледна към старицата, твърде разстроена, за да обясни сама. Ходжата потупа Кара по ръката.

– Вече обясних на приятелката ти, че Реджиналд Кенсингтън не беше непознат на нашия народ. Неговата история води дотук, така както и вашата. Навлязъл е в забранени пясъци в деня, когато е загинал. Бил е предупреден, но е предпочел да не обърне внимание на

предупреждението. И не случайно се е озовал сред онези пясъци. Търсел е Убар, точно както и дъщеря му. Знаел е, че същите тези пясъци са близо до сърцето му и не е могъл да остане далеч от тях.

– Какво е станало с него?

– Да бродиш из пясъците около Убар значи да си навлечеш гнева на силата, която е лежала скрита в продължение на хилядолетия. Сила и място, които ние, жените, охраняваме. Той е чул за мястото, бил е привлечен от него. То е било неговата гибел.

Кара седна, явно вече беше изслушала същото мъгляво обяснение.

– Каква е тази сила? Ходжата поклати глава.

– Това ние не знаем. Портите на Убар са затворени за нас от две хилядолетия. Онова, което лежи зад портите, се е изгубило през вековете. Ние сме Рахим, последните от неговите пазители. Знанието е преминавало от уста на уста, от едно поколение на друго, ала две тайни никога не са били изричани след унищожението на Убар, не са ни били предадени от оцелялата царица на Убар. Толкова голяма е била трагедията, че тя запечатала града и с нейната смърт тези две тайни умрели – къде са скрити ключовете за портите и каква сила се крие под пясъка, в сърцето на Убар.

Всяка дума, изречена от старицата, повдигаше хиляда въпроса в главата на Сафия. Портите на Убар. Последните от неговите пазители. Сърцето на изгубения град. Скрити ключове. Ала нещо в казаното подръпна струна в мислите ѝ.

– Ключовете... – промълви тя. – Желязното сърце. Ходжата кимна.

– Което води до сърцето на Убар.

– И копието с бюста на Биликис, Савската царица. Старицата кимна бавно.

– Тя, която е била майка на всички ни. Първата от царския дом на Убар. Единствено тя може да украсява втория ключ.

Сафия прехвърли наум познатата история на Убар. Градът наистина е бил основан около деветстотната година преди Христа, когато е живяла и Савската царица. Убар процъфтявал, докато пропадането на понорна яма унищожила града около тристата година от новата ера. Животът му никак не бил кратък. Само че съществуването на управляващата фамилия беше добре документирано.

Сафия оспори този факт.

– Мислех, че цар Шадад е бил първият управник на Убар, правнукът на Ной. – Дори имаше един изолиран бедуински клан, Шахра, които твърдяха, че са потомци на същия цар.

Старицата поклати глава.

– Шадад и потомците му са били обикновени администратори. Биликис и потомците и са били истинските владетели, тайна, скрита от всички, знаели само най-доверените. Убар дал силите си на царицата, избрал я, позволил ѝ да постави началото на потомствена линия от силни и уверени хора. Линия, която продължава и до днес.

Сафия си спомни лицето на статуята. Младите жени тук удивително приличаха на нея. Възможно ли беше една потомствена линия да се запази чиста в продължение на две хилядолетия?

Тя поклати невярващо глава.

– Да не би да твърдите, че вашето племе може да проследи произхода си чак до Савската царица?

Ходжата сведе глава.

– Повече от това... много повече. – Тя вдигна очи. – Ние сме Савската царица.

03:28

На Кара ѝ се гадеше ужасно – но не заради липсата на успокоителните. Всъщност след пристигането си в тези пещери гладът и за наркотика беше поутихнал, треморът – понамаля, сякаш бяха направили нещо на главата ѝ. Но онова, което я измъчваше сега, беше хиляди пъти полошо от липсата на амфетамини. Чувстваше се смазана, отчаяна, обезсилена, опустошена. Всички тези приказки за тайни градове, тайнствени сили, древен произход не означаваха нищо за нея. Очите и сезираха в останките на баща и, в устата, замръзвала във вик на агония.

Казаното от ходжата се беше вкопало в главата ѝ.

Той търсел Убар, също като дъщеря му.

Кара си спомни деня на смъртта му и онзи лов. Винаги се беше питала защо бяха отишли толкова далеч. Имаше добри ловни участъци много по-близо до Маскат, защо трябваше да летят чак до въздушна база „Гумрайт“ после да пътуват с роувърите, а след това да подхванат лова с пясъчните мотопеди. Нима беше използвал рождения иден като предлог да огледа онези земи?

Гняв се натрупа в гърдите ѝ, излъчвайки се от нея като пламъците зад стъкления блок. Ала му липсваше фокус. Гневеше се на тези жени, че са пазили тайната толкова дълго, на баща си, че е рискувал живота си в една смъртоносна мисия; на себе си, че беше продължила по стъпките му... дори на Сафия, че така и не я беше спряла дори когато беше

станало ясно, че търсенето убива Кара отвътре. Огънят на гнева изгори докрай повлеклата на гаденето.

Кара седна назад и се обърна към старата ходжа. Прекъсна историческите и обяснения с натежали от горчивина думи:

– Защо баща ми е търсил Убар?

– Кара... – рече с успокоителен тон Сафия, – мисля, че това може да почака.

– Не! – Гневът придаде сила на гласа ѝ. – Искам да знам сега.

Ходжата не се впечатли, а се приведе пред гнева на Кара като тръстика на вятъра.

– Имаш право да попиташ. Точно затова и двете сте тук. Кара се намръщи.

Жената впери поглед някъде между двете.

– Пустинята отнема едно, но дава друго.

– Какво означава това? – троснато попита Кара. Ходжата въздъхна.

– Пустинята отне баща ти. – Тя махна към страховития камък. – Но ти даде сестра. – И кимна към Сафия.

– Сафия винаги е била най-близката ми приятелка.

Въпреки гнева ѝ гласът на Кара тежеше от чувства. Истината и дълбочината на казаните гласно думи поразиха израненото сърце на Сафия по-силно, отколкото би могла да си представи. Опитва се да се отърси, но раните бяха твърде пресни.

– Тя ти е нещо повече от приятелка. Тя ти е сестра както духовно... така и физически. – Ходжата вдигна бастуна си и посочи към тялото, погребано в стъкления блок. – Там лежи твоят баща... и бащата на Сафия.

Старицата погледна към двете зашеметени жени.

– Вие сте сестри.

03:33

Сафия не беше в състояние да обхване смисъла на казаното от жената.

– Невъзможно! – заяви Кара. – Майка ми е починала при раждането ми.

– Имате общ баща, не обща майка – поясни ходжата. – Сафия е родена от жена от нашия народ.

Сафия поклати глава. Бяха полусестри. Покоят, който бе познала след събуждането се пръсна. Откакто се помнеше, не знаеше нищо за

майка си, освен че е загинала при катастрофа с автобус, когато Сафия е била на четири години. За баща и не се знаеше нищо. Дори сред неясните и спомени отпреди сиропиталището – мъгляви образи, миризми, шепот, – никога не беше присъствала мъжка фигура, баща. От майка и беше останало единствено името – Ал Мааз.

– Успокойте се и двете. – Жената вдигна ръце с длани към тях. – Това е подарък, а не проклятие.

Думите и успокоиха донякъде препускащото сърце на Сафия, като длан, положена върху трептящ камертон. И все пак не откриваше у себе си кураж да погледне към Кара, твърде засрамена, сякаш присъствието и по някакъв начин опетняваше паметта на лорд Кенсингтън. Върна се назад към Деня, когато я бяха взели от сиропиталището, онзи страшен, изпълнен с надежди ден. Реджиналд Кенсингтън беше избрал нея от всички други момичета, дете със смесена кръв, завел я бе у дома си и и беше дал нейна собствена стая. Кара и Сафия се бяха сприятелили веднага. Дали и в онази крехка възраст не бяха почувствали подсъзнателно тайната връзка, естествената привързаност между членовете на едно семейство? Защо Реджиналд Кенсингтън така и не им беше казал, че са сестри?

– Ако знаех... – простена Кара и протегна ръка към Сафия.

Сафия вдигна очи. Не прочете обвинение в очите на приятелката си – гневът отпреди миг беше потушен. Видя само облекчение, надежда и обич.

– Може би сме знаели всъщност... – промърмори Сафия и се сгуши в прегръдката на сестра си. – Може би винаги сме го знаели дълбоко в себе си.

Потекоха сълзи. И просто така, за миг, вече не бяха само приятелки – бяха едно семейство.

Прегръдката им се проточи, но накрая напирашите въпроси все пак ги разделиха. Кара задържа ръката на Сафия в своята.

Ходжата най-накрая заговори:

– Общата ви история започва по времето, когато лорд Кенсингтън откри статуята в гробницата на Наби Имран. Забележителното му откритие беше важно за нас. Статуята датираше от основаването на Убар и беше заровена на място, свързано с една жена на чудесата.

– Дева Мария? – попита Сафия. Отговорът бе кимване.

– Като пазителки една от нас трябваше да намери начин да се приближи и да проучи погребалния предмет. Казано е че ключовете за портите на Убар ще се разкрият, когато настъпи подходящият момент.

Изпратихме Алмааз.

– Ал Мааз – каза Сафия, наблягайки на кратката пауза между двете части на името.

– Алмааз – твърдо повтори ходжата. Кара стисна ръката ѝ.

– Всички жени тук са наречени на скъпоценни камъни. Името на ходжата е Лу'лу. Перла.

Очите на Сафия се разшириха.

– Алмааз. Името на майка ми е било Диамант. В сиропиталището решиха, че това е фамилията и – Ал Мааз. И какво е станало с нея?

Лу'лу поклати глава уморено и се намръщи.

– Като много от нашите жени, и твоята майка се влюбила. Докато проучвала статуята, тя си позволила да стане твърде близка с лорд Кенсингтън. И двамата били много влюбени един в друг. След няколко месеца едно дете започнало да расте в утробата ѝ, посадено там по естествения за всички жени начин.

Сафия се навъси при този странен подбор на думи, но не прекъсна старицата.

– Бременността хвърлила майка ти в паника. На нас ни е забранено да износваме дете от мъжки слабини. И тя избягала от лорд Кенсингтън. Върна се при нас. Ние се грижихме за нея, докато роди. Но след като ти се появи, тя трябваше да си тръгне. Алмааз беше нарушила нашето правило. А ти, дете със смесена кръв, не беше чистокръвна Рахим. – Старата жена докосна татуираната сълза, рубинения символ на племето. Сафия нямаше татуировка. – Майка ти те отгледа – доколкото и позволяваха силите – в Калуф на оманското крайбрежие, недалеч от Маскат. Но катастрофата те остави сираче. През цялото това време лорд Кенсингтън не се отказал да търси майка ти... и детето, което може би е родила. Преровил цял Оман, похарчил цяло състояние, но когато една от нас пожелае да остане скрита, не я намират. Кръвта на Биликис ни е благословила по много начини.

Старата жена погледна надолу към тоягата си.

– Когато научихме, че си останала сираче, не ни даде сърце да те изоставим на произвола на съдбата. Открихме къде са те отвели и се погрижихме тази информация да стигне до лорд Кенсингтън. Той даваше мило и драго да разбере нещо за съдбата на Алмааз, но пустинята отнема едно, а дава друго. Върна му една дъщеря. Той те прибра и те направи част от семейството си. Предполагам, че е чакал и двете да пораснете достатъчно, за да разбирате сложните пътища на сърцето преди да ви разкрие тайната за общата ви кръв.

Кара се размърда.

– Сутринта преди онзи трагичен лов... татко ми каза, че имал да ми съобщи нещо важно. Нещо което вече съм била достатъчно зряла да узная. – Преглътна с мъка, гласът и изневери. – Помислих, че е нещо за училище или за университета. А не... не...

Сафия стисна ръката ѝ.

– Няма нищо. Сега вече знаем.

Кара вдигна поглед, в очите и се четеше объркване.

– Но защо е продължавал да търси Убар? Не разбирам. Ходжата въздъхна.

– Това е една от многото причини, поради които ни е забранено да се свързваме с мъже. Може Алмааз да му е прошеушнала нещо в леглото. Разговор между влюбени. Но, така или иначе, баща ви разбрал за Убар и по-късно започнал да търси изгубения град, може би като начин да бъде по-близо до жената, която изгубил. Но Убар е опасен. Пазителите му са се нагърбили с тежък товар.

Сякаш да го демонстрира нагледно, старицата се изправи с мъка.

– А с нас какво ще стане сега? – попита Сафия, докато двете с Кара също се изправяха.

– Ще ви кажа по пътя – отвърна жената. – Чака ни дълго пътуване.

– Къде ще ходим? – попита Сафия. Въпросът като че ли изненада ходжата.

– Ти си една от нас, Сафия. Ти ни донесе ключовете.

– Сърцето и копието? Кимване. Старицата се извърна.

– След две хилядолетия ще идем да отключим портите на Убар.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ПОРТИТЕ НА УБАР

16. КРЪСТОПЪТИЦА

4 декември, 05:55
Дофарските планини

Небето на изток просветляваше, когато Омаха намали скоростта на пикапа на върха. Пътят продължаваше надолу от другата страна на хребета... ако изровената, осеяна с камънаци широка пътека можеше да се нарече път. Долната част на гърба го болеше от постоянното друсане през последните десет мили.

Натисна спирачките. Тук пътят прехвърляше билото на последния проход през планините. Напред височините се спускаха в солни плата и чакълести равнини. В огледалото за задно виждане се ширеха пасища зелен пирен и стада пасящ добитък. Преходът беше рязък.

От двете страни на пикапа се простираше лунен пейзаж от червени скали, тук-там прекъснати от групички чепати Дървета с червеникава кора, приведени от ветровете, които Духаха над прохода. *Boswellia sacra*. Рядкото и ценно тамяново дърво. Източникът на богатство от древните векове.

Когато Омаха наби спирачки, главата на задрямалия Пейнтър се килна назад.

– Какво става? – замаяно попита той. Едната му ръка лежеше върху пистолета в скута му.

Омаха посочи напред. Пътят се спускаше през сухо речно легло. Каменист, коварен маршрут, подходящ само за високопроходими автомобили.

– Оттук започва нанадолнище – каза Омаха.

– Знам го това място – каза Барак зад тях. Този човек сякаш никога не спеше, зает да дава указания на Омаха, докато се движеха на зигзаг през планината. – Това е Уади Дикур, Долината на спомените. Скалите и от двете страни са древно гробище.

Омаха включи на скорост.

– Да се надяваме, че няма и ние да си намерим гроба.

– Защо дойдохме тук? – попита Пейнтър.

На третия ред седалки Корал и Дани се размърдаха, облегнати един на друг. Поизправиха се и наостриха уши. Клей, седнал до Барак, продължи да хърка, отметнал глава назад, сляп и глух за ставащото около него.

Барак отговори на въпроса на Пейнтър.

– Само местното племе Шахра знае този път през планината към пустинята. Те още събират тамян от дърветата наоколо по традиционния начин.

Омаха никога не беше срещал член на клана Шахра. Те живееха изолирано, технологията им беше на ниво каменна епоха и строго спазваха традицията. Езикът им беше проучен подробно. Не приличаше на съвременния арабски, звучеше мелодично, почти като напев, и съдържаеше осем допълнителни фонетични срички. С течение на времето повечето езици губят част от звуците си, развиват се и стават по-икономични в процеса на развитието си. Заради допълнителните срички езикът на Шахра се смяташе за един от най-древните в арабския свят.

Самите Шахра наричаха себе си „народа на 'Ад“, по името на цар Шадад, първия владетел на Убар. Според предаваните от уста на уста легенди те произлизали от истинските жители на Убар, онези, които избягали от разрушението през тристата година от новата ера. Всъщност може би Барак ги водеше точно по маршрута, по който народът на 'Ад някога е избягал от катастрофата, унищожила града.

Смразяваща мисъл, особено в сенките на древните гробове. Барак завърши:

– По речното русло има само трийсет километра до Шисур. Не е далеч.

Омаха подкара пикапа надолу, на най-ниска предавка, с едва десетина километра в час. Ако подкараше по-бързо, рискуваше Пикапът да се плъзне към коварните глинести шисти и каменистия сипей. Въпреки предпазливостта му Пикапът често поднасяше, сякаш се движеше по лед. След половин час ръцете на Омаха се плъзгаха мокри от пот по волана.

Но поне слънцето беше изгряло – като прашна роза в небето.

Омаха познаваше този оттенък. Наближаваше буря, която щеше да удари района след няколко часа. Ветрове откъм пустинята вече се катереха по речното легло и се блъскаха недоволно в пикапа, чиято форма не беше от най-аеродинамичните.

Омаха тъкмо излизаше от остър завой на речното легло, когато пред тях се появиха две камили и двамина облечени в дълги роби бедуини. Той натисна твърде рязко спирачките, задният край поднесе и Пикапът се удари странично в няколко нестабилно наредени каменни плочи край пътя. Метал изхрущя. Плочите се катурнаха.

Клей се събуди със сумтене.

– Отиде ни депозитът срещу удар – промърмори Дани.

Двете камили, натоварени с привързани бали и препълнени кошове, изгъргориха с тръскане на глави, докато минаваха покрай пикапа. Сякаш носеха цяла покъщнина на гърбовете си.

– Бегълци – каза Пейнтър и кимна към други натоварени по подобен начин камили, мулета и коне, които пъплеха нагоре по сухото речно легло. – Спасяват се от бурята.

– Всички добре ли са? – попита Омаха, докато се бореше със скоростния лост и натискаше съединителя. Пикапът подскочи, разклати се и накрая отново тръгна напред.

– В какво се ударихме? – попита Корал, като гледаше назад към преобърнатите камъни.

Дани посочи към други подобни каменни купчини изцялото гробище.

– Трилити – отговори той. – Древни молитвени камъни – Всяка купчина се състои от три плочи, опрени под наклон една на друга във формата на малка пирамида.

Омаха подкара пикапа по пътя, като внимаваше за други натрупани камъни. Това стана по-трудно, когато „трафикът“ се съгъсти, колкото понадолу по речното легло се спускаха.

Хората масово бягаха от пустинята.

– Ти нали каза, че никой не знаел за тази задна вратичка откъм планините? – попита Пейнтър Барак.

Арабинът сви рамене.

– Когато си изправен пред майката на всички пясъчни бури, бягаш към по-високи места. Където и да е, стига да е на високо. Бас държа, че всяко речно легло се е оживило също като това. По главните пътища със сигурност е още по-зле.

Бяха чули някоя и друга метеорологична информация по радиото, когато въобще успяваха да уловят сигнал. Пясъчната буря беше нарастала по размер, обхващаше Източното крайбрежие, придружена от ветрове със скорост сто и трийсет километра в час, които вдигали във въздуха огромни количества пясък. Бурята местела пясъчни дюни сякаш са

пяна в бурно море.

И това не беше най-лошото. Системата от високо атмосферно налягане по крайбрежието се придвижвала към сушата. Двете буреносни системи щели да се срещнат над оманската пустиня – рядка комбинация от атмосферни явления, която се очакваше да породи буря, невиждана от векове.

Макар че слънцето беше изгряло, северният хоризонт оставаше забулен в пушлив мрак. Докато се спускаха по планинския път, бурята напред ставаше все по-висока, като приливна вълна.

Най-после стигнаха до дъното на речното легло. Скалите и от двете страни останаха назад, отстъпвайки пред пясъчни солени плати.

– Добре дошли в Руб ал Кали – обяви Омаха. – Празната четвъртина.

Не можеше да има по-подходящо име.

Напред се стелеше огромна равнина от сив чакъл, нашарен от ивиците на синьо-белите солници. А отвъд тях дълго червено възвишение бележеше началото на безкрайните вълнисти дюни, които пресичаха арабския свят. Пясъците грееха в розови, кафяви, морави и алени отблясъци. Истинска палитра!

Омаха погледна индикатора за горивото. С малко късмет бензинът щеше да им стигне до Шисур. Погледна назад към пустинния фантом, единствения им водач.

– Трийсет километра значи? Барак се облегна назад и сви рамене.

– Плюс-минус.

Като клатеше глава, Омаха се обърна отново напред и подкара пикапа по равното. Няколко изостанали бегълци пъплека към планините. Не показаха никакъв интерес към пикапа, който се движеше към бурята. Само глупак можеше да пътува натам.

Всички в пикапа мълчаха, вперили погледи в бурята. Единственият звук идваше от хрущящия пясък и чакъл под гумите. По този по-дружелюбен терен Омаха рискува да вдигне скоростта на петдесет километра в час.

За жалост ветровете сякаш се засилваха с всеки изминат километър, навявайки пясък от дюните. Щеше да е чудо, ако по пикапа останеше някаква боя, докато стигнат до Шисур.

Дани пръв наруши мълчанието:

– Трудно е да повярваш, че някога това е било просторна савана.

Клей се прозя.

– За какво говориш?

Дани се премести малко по-напред на седалката.

– Не винаги е било пустиня. Сателитните карти показват наличие на древни речни легла, езера и потоци под пясъка, което навежда на мисълта, че някога този район е бил покрит с пасища и гори, пълни с хипопотами, бизони и газели. Истинска райска градина.

Клей плъзна поглед по голия пейзаж.

– И кога е било това?

– Преди двайсетина хиляди години. Все още могат да се намерят неолитни артефакти от онова време – остриета на брадви, на ножове за почистване на кожа, върхове на стрели. – Дани кимна към пустошта. – После започнал период на суша, които превърнал арабския свят в пустиня.

– Защо? Какво е предизвикало такава промяна?

– Не знам.

Нов глас се намеси с отговор на въпроса на Клей:

– Климатичната промяна се е дължала на ефекта Миланкович.

Всички насочиха вниманието си към Корал Новак. Тя обясни.

– Периодично Земята се накланя в орбитата си около слънцето. Тези „орбитални колебания“ предизвикват масивни климатични промени. Като превръщането в пустини на арабския свят, на части от Индия, Африка и Австралия.

– Но какво причинява това колебание в наклона? – попита Клей.

Корал сви рамене.

– Може би е обикновено сверяване на часовника. Естествени периодични промени в орбитата. Или е нещо по-драматично. Промяна в полляритета на Земята, нещо, което се е случвало хиляда пъти в геоложката история. Или пък никеловото ядро на Земята е хлъцнало в процеса на въртенето си. Никой не може да каже със сигурност.

– Каквото и да е станало – заключи Дани, – ето го резултата.

Пред тях дюните се бяха превърнали в масивни могили от червен пясък, някои достигаха до двеста метра височина. Между тях се тъмнееше вездесъщият чакъл като мрежа от лъкатушни хаотични пътища, познати сред местните като „улици сред дюните“. Лесно можеше да се загубиш сред лабиринта от улици, но един по-директен маршрут напъряко през дюните би затруднил и най-високопроходимото возило. Риск, който те не можеха да поемат.

Омаха посочи напред и погледна в огледалото към Варак.

– Знаеш пътя през проклетите дюни, нали?

Исполинът арабин отново сви рамене, което беше обичайният му

отговор на всеки въпрос.

Омаха погледна към надвисналите дюни... и отвъд тях, към стената от връщи тъмни пясъци, издигащи се над хоризонта като димния край на огромен горски пожар, който пълзи към тях.

Нямаха време за погрешни завои.

07:14

Сафия вървеше до Кара по друг тунел. Жените от клана Рахим се движеха пред и зад тях на групички, понесли газени лампи. Вървяха вече три часа, като спираха редовно, за да пият вода или да починат. Рамото беше започнало да я наболява, но тя си мълчеше.

Целият клан беше потеглил. Дори децата.

Една майка кърмачка крачеше малко пред тях, придружена от шест деца на възраст от шест до единайсет. По-големите момичета държаха по-малките за ръка. Както всички жени от Рахим децата също бяха увити в наметала с качулки.

Сафия ги оглеждаше, а и те и мятаха по някой и друг скришен поглед през рамо. Приличаха си като сестри. Зелени очи, черни коси, тъмна кожа. Дори срамежливите им усмивки разкриваха еднакви трапчинки.

И докато възрастните жени се различаваха по нещо – някои бяха слаби и стройни, други с по-едър кокал, някои с дълги, други с къси коси, – като цяло чертите на всички бяха поразително еднакви.

Лу'лу вървеше в крачка с тях. Тя лично беше организирала потеглянето на клана. Като потомствени пазители на Убар никоя от жените Рахим нямаше да остане встрани от това паметно събитие.

Когато тръгнаха, Лу'лу се беше умълчала – остави на Сафия и Кара достатъчно време да поговорят за откритието, че са сестри. Този факт все още им се струваше нереален. През последния час обаче нито една от тях не бе проговорила, всяка потъна в собствените си мисли. Кара първа наруши мълчанието:

– А къде са мъжете ви? – попита тя. – Бащите на всички тези деца? Ще ни чакат някъде по пътя ли?

Лу'лу я погледна намръщено.

– Няма мъже. Това е забранено.

Сафия си спомни какво беше казала по-рано старицата – че раждането на Сафия било в разрез с правилата. Може би трябва да се получи разрешение? Затова ли всички изглеждаха толкова еднакви? Някакъв опит да запазят генетичното си наследство чисто?

– Значи сте само жени? – попита Кара.

– Някога Рахим са били стотици – тихо каза Лу'лу. – Сега сме трийсет и шест. Талантите ни, дадени чрез кръвта на Биликис, са отслабнали, станали са по-крехки. Често имаме мъртвородени. Други губят талантите си. Светът стана токсичен за нас. Миналата седмица Мара, една от по-възрастните, загуби благословията си, когато отиде в болницата в Маскат. Не знаем защо.

Сафия се намръщи.

– За какви таланти споменавах непрекъснато? Лу'лу въздъхна.

– Ще ти кажа, защото си една от нас. Ти беше подложена на тест и се установи, че носиш следа от благословията на Убар.

– Подложили сте я на тест? – попита Кара, като хвърли поглед към Сафия.

Лу'лу кимна.

– На даден етап ние подлагаме на тест всички деца със смесена кръв, които се раждат в клана ни. Алмааз не беше първата, напуснала Рахим, за да легне с мъж и да загърби наследството си заради любов. И други такива деца са се раждали. Много малко от тях имат таланта. – Тя допря ръка до лакътя на Сафия. – Когато научихме за чудодейното ти оцеляване при терористичното нападение в Тел Авив, решихме, че е възможно кръвта ти да носи някаква сила.

Сафия се препъна при споменаването на бомбата. Спомняме си статиите във вестниците, които бяха разгласили „чудодейното“ и оцеляване.

– Но ти напусна страната преди да успеем да те подложим на тест и повече не се върна. И ние решихме, че сме те загубили. После чухме за откриването на ключа. В Англия. В музей, където ти работиш. Нямахме начин това да не е знак! – Жар се промъкна в гласа на жената, жар, изпълнена с много надежда. – Когато се върна тук, ние те потърсихме. – Лу'лу плъзна поглед напред по тунела и сниши глас. – Първо се опитахме да стигнем до годеника ти. Да го използваме, за да дойдеш при нас.

Кара ахна.

– Значи вие сте се опитали да го отвлечете.

– И той не е лишен от таланти – призна старицата с крива усмивка.
– Разбирам защо си ми дала сърцето си.

Сафия се смути.

– След като не успяхте да го отвлечете, какво направихте?

– Когато стана ясно, че ти няма да дойдеш при нас, решихме ние да отидем при теб. Подложихме те на тест по стария начин. – Тя погледна

към Сафия. – Със змията.

Сафия спря на място, връхлетяна от спомена за случката в банята в имението на Кара.

– Пратили сте ми килимната змия?

Лу'лу спря заедно с Кара. Няколко от жените ги подминаха.

– Тези простички същества разпознават хората с дарба, благословените от Убар. Такава жена те няма да наранят, а Ще открият покой близо до нея.

Сафия и сега сякаш усети навитата на голите ѝ гърди змия, все едно се припичаше на камък, изпълнена с доволство. После прислужницата беше влязла в банята и писъкът и беше разбудил агресивността на змията.

– Можеше да убиете някого!

Лу'лу им даде знак да тръгнат напред.

– Глупости! Ние не сме глупави. Не се придържаме към старите традиции в това отношение. Бяхме извадили зъбите на змията. Никой не е бил заплашен.

Сафия продължи надолу по тунела, твърде смаяна, за да каже нещо.

При Кара обаче нещата не стояха така.

– Какви всички тези приказки за някакъв талант? Какво е трябвало да усети змията в Сафия?

– Онези, които носят благословията на Убар, притежават способността да налагат волята си на други умове. Дивите животни са особено податливи, прекланят се пред нашите желания и изпълняват заповедите ни. Колкото по-просто е устроено животното, толкова по-лесно е да го контролираш. Елате да видите.

Лу'лу пристъпи към стената, където малка дупка се отваряше в пещеливия под. Тя отвори ръце. Леко жужене се разнесе из главата на Сафия. От дупката се показа малка полевка, сляпа, мустачетата и мърдаха. Животинчето се покатери, послушно като малко коте, в дланта на ходжата. Лу'лу я погали с един пръст, после я пусна. Полевката се стрелна към дупката си, явно крайно изненадана, че е излязла оттам.

– На такива простички същества е лесно да се въздейства. – Лу'лу кимна към Кара и продължи надолу по тунела. – Също както и на умовете, отслабени от пристрастеност.

Кара отклони поглед.

– Върху будния ум на хората обаче може да упражним само минимален контрол. В най-добрия случай успяваме да забулим и притъпим възприятията им, когато са близо до нас. Да скрием присъствието си за

кратко време... и то само на собственото си тяло. Дори дрехите е трудно да направим невидими. Най-добре е да го правиш гола и в сенките.

Кара и Сафия се спогледаха изумени. Изглежда жените владееха някаква форма на телепатия, изкривяване на чуждия ум.

Лу'лу нагласи наметалото си.

– Разбира се, талантът може да се използва и върху самата теб, концентрация на волята, насочена навътре. Това е най-голямата ни благословия, която подсигурява връзката ни с царица Биликис, първата и последната от нас.

Сафия си спомни легендите за Савската царица, истории, които се разказваха из целия арабски свят, Етиопия и Израел. Много от тях включваха колоритни преувеличения – вълшебни килимчета, говорещи птици, дори телепортиране. А за най-важния мъж в живота ѝ, цар Соломон, се говореше, че можел да говори с животните, същото, което ходжата твърдеше сега. Сафия си спомни леопарда, който беше нападнал Джон Кейн. Можеха ли тези жени наистина да контролират такива опасни животни? И дали подобен талант не е бил изворът на всичките страни истории за Савската царица?

Кара наруши мълчанието.

– Какво става, когато насочите таланта си навътре?

– Най-великата благословия – повтори Лу'лу с копнеж в гласа. – Зачеваме дете. Дете, което не е посято от мъж.

Кара и Сафия се спогледаха с недоумение.

– Девствено раждане... – прошепна Кара.

Също като при Дева Мария. Мислите се блъскаха в главата на Сафия. Затова ли първият ключ, желязното сърце, е бил скрит в гробницата на бащата на Девата? Нещо като признание. От една девица на друга.

Лу'лу продължи:

– Но децата, които раждаме, не са като другите. Детето на нашето тяло е нашето тяло, родено да продължи линията.

Сафия поклати глава.

– Какво имаш предвид?

Лу'лу вдигна тоягата си и посочи с нея напред и назад, сякаш да обхващане целия клан.

– Ние всички сме една и съща жена. Ако го кажем със съвременни термини, ние сме генетично идентични. Най-голямата от всички благословии е талантът да запазим чиста кръвната си линия, да произведем ново поколение от собствената си утроба.

– Клонинги – каза Кара.

– Не – възрази Сафия. Тя разбираше какво се опитва да опише ходжата. Подобен репродуктивен процес се среща при някои насекоми и животни, най-известни сред които са пчелите.

– Партеногенеза – каза тя на глас. Кара изглежда се обърка.

– Това е форма на репродуциране – женската може да произведе яйцеклетка с нормално ядро, съдържащо собствения ѝ генетичен код, която след това се развива и роденото е идентичен генетичен дубликат на майката.

Сафия плъзна поглед напред и назад по тунела. Всички тези жени...

По някакъв начин телепатичната дарба на тези жени им позволява да се възпроизведат, запазвайки изцяло генетичния си код. Безполово размножаване. Спомни си един от преподавателите си по биология в Оксфорд, който веднъж им бе споменал, че половото размножаване е в някаква степен неестествено за телата ни. Че нормално всяка клетка в тялото се дели и произвежда свой точен дубликат. Само половите клетки в яйчниците и тестисите при деленето си произвеждат клетки, които носят само половината от оригиналния генетичен код – яйцеклетки при жените, сперматозоиди при мъжете, – и така става възможно смесването на генетичния материал. Но ако една жена може по някакъв начин, чрез усилие на волята си, да спре клетъчното деление в неоплодената си яйцеклетка, поколението и би било точен дубликат на майката...

Майката...

Гърлото и се стегна. Тя спря и се вгледа в лицата около себе си. Ако казаното от Лу'лу беше вярно, ако майка и е била от този клан, значи навсякъде около Сафия вървяха нейни копия. Виждаше я във всички те ѝ възможни възплъщениа – от новородено бебе, което сучеше от гърдата на майката, после малкото момиченце, което вървеше ръка за ръка с по-голямата си сестра, до старицата край себе си. Всички те бяха нейната майка.

Сега вече Сафия разбра тайнствените думи, които ходжата и беше казала по-рано. „Всички ние. Всички ние сме твоята майка.“ Не беше метафора. Беше факт.

Преди Сафия да е успяла да помръдне или да каже нещо, две жени ги подминаха. Едната носеше сребърния куфар с желязното сърце. Другата държеше желязното копие с бюста на Савската царица. Погледът на Сафия се плъзна по желязните черти на статуята. Лицето на царицата. Лицето на всички тези жени.

Внезапно просветление я връхлетя и почти я ослепи. Наложил се да

се облегне на стената на тунела.

– Савската царица... Лу'лу кимна.

– Тя е първата и последната. Тя е всички нас.

Нещо, казано по-рано от ходжата, проехтя в главата на Сафия – „Ние сме Савската царица“.

Сафия гледаше фигурите с дълги плащове, които се точеха покрай нея. Тези жени се бяха размножавали безполово от праисторически времена, възпроизвеждайки генетичния код на една-единствена жена, първата, родила дете по този начин, първата възпроизвела себе си.

Биликис, Савската царица.

Впери поглед в лицето на Лу'лу, в зелените очи на отдавна мъртва-та царица. Миналото, оживяло в настоящето. Първата и последната.

Как беше възможно това?

Вик прозвуча откъм началото на колоната.

– Пресекли сме планините – каза ходжата. – Хайде. Портите на Убар ни чакат.

07:33

Пейнтър заслони очи, местейки поглед от заседналия пикап към изгряващото слънце и стените от пясък навсякъде около тях. Не можеха да посрещнат бурята тук. Представи си как тези чудовищни дюни се изсипват отгоре им като приливни вълни върху скала.

Трябваше да се махнат.

Допреди няколко минути Пикапът се клатушкаше по един участък равен пясък, захапвайки ръбовете на дюните като дъска за сърф. Чакълениците „улицы“, по които се движеха окончателно бяха изчезнали и не им оставаше друго, освен да си пробиват път през спечения пясък.

Само дете не навсякъде пясъкът беше спечен.

– Камилска локва – отбеляза Барак, който оглеждаше коленичил задния край на пикапа. И предните, и задните гуми бяха потънали до осите. – Тук пясъкът е много рехав. И дълбок. Като плаващи пясъци. Камилите се въргалат в тях, за да почистят телата си. Оттам и името им.

– Можем ли да изкопаем пикапа? – попита Омаха.

– Нямаме време за това – каза Пейнтър. Барак кимна.

– А и колкото по-дълбоко копаяш, толкова по-дълбоко ще потъва.

– Тогава ще трябва да разтоварим каквото можем. И да продължим пеша.

Дани изпъшка, седнал на пясъка встрани.

– Наистина трябва да бъдем по-взискателни, когато избираме транспорта си. Първо онзи камион с твърдата каросерия, сега тази трошка.

Пейнтър мина встрани, напрегнат от излишъци нервна енергия, или пък се дължеше на електричеството във въздуха, някакъв облак статичен заряд, избутан напред от пясъчната буря.

– Ще се покатеря на онази дюна там. Може да видя Шисур от върха ѝ. Едва ли остава повече от миля. Вие разтоварвайте. Оръжия, оборудване, всичко.

Тръгна нагоре по склона. Омаха се повлече след него.

– Мога и сам да проверя – махна му Пейнтър да се връща. Омаха продължи да се катери, набивайки крак, сякаш да накаже пясъка. На Пейнтър не му се спореше в момента. Така че двамата продължиха да се катерят мълчаливо по склона на дюната. Оказа се, че все пак има нещо като пътечка – отдолу не я беше забелязал.

Омаха го настигна.

– Съжалявам...

Пейнтър сбърчи чело вместо въпрос.

– За пикапа – измърмори Омаха. – Трябваше да видя онова камилско нещо.

– Не се обвинявай. И аз щях да се натреса в него. Омаха продължи напред.

– Просто исках да кажа, че съжалявам.

Пейнтър усети, че извинението не се отнася само до затъналия пикап.

Най-сетне стигнаха до острия като нож хребет на дюната, който се ронеше под краката им. Ручейчета пясък се спуснаха на криволици по отвъдната страна.

Свършена, кристална неподвижност тегнеше над пустинята. Нито птича песен, нито цвъртене на насекоми. Дори и вятърът беше утихнал временно. Спокойствието преди буря.

Пейнтър гледеше онемял просторите напред. Във всички посоки се редяха дюни, чак до хоризонта. Но онова, от което не можеше да откъсне очи, беше връщата стена на север, ураганът от пясък. Тъмните пелени му заприличаха на гръмотевични облаци. Забеляза дори няколко синкави светкавици. Статични разряди. На практика същото като светкавиците.

Трябваше да стигнат до някакво убежище.

– Там – каза Омаха и посочи. – Онази групичка финикови палми.

Пейнтър различи малка кръпка зеленина на по-малко от километър,

заровена сред дюните, скрита от погледа.

– Оазисът на Шисур – каза Омаха. Не бяха далеч.

Обръщаше се, когато някакво движение привлече погледа му. В небето на изток. Нещо черно летеше, очертано на фона на утринния светлик. Той вдигна очилата за нощно виждане пред очите си, като превключи на дневна светлина с Увеличение. Увеличи още.

– Какво е?

– Транспортен хеликоптер. Военновъздушни сили на САЩ. Навярно от Тумрайт. Кръжи и се готви да кацне.

– Спасителна мисия заради бурята?

– Не. Касандра. – Пейнтър чу гласа ѝ в главата си. „Наистина ли мислеше, че ще се хвана на приказките ти, че си тръгнал към йеменската граница?“ А това тук беше поредното потвърждение колко нависоко във Вашингтон беше впила зъбите и ноктите си групата на Касандра. Как Пейнтър можеше да се надява на победа при тези обстоятелства? Имаше само петима души, повечето без военна подготовка.

– Сигурен ли си, че е тя?

Пейнтър проследи как хеликоптерът се спусна към пясъците и изчезна сред дюните.

– Да. Това е същото място като на картата. На шест мили встрани.

Пейнтър свали очилата. Касандра беше твърде близо, за да се чувства спокоен.

– По-добре да тръгваме – каза той.

Пейнтър погледна още веднъж към оазиса да се ориентира за посоката и тръгна обратно по склона на дюната. През по-голямата част от пътя се плъзгаха и бързо се озоваха долу. Пейнтър огледа наредения багаж. Никак не беше малко. Но не смееха да оставят нищо, което по-късно може да им потрябва.

– Колко е пътят? – попита Корал.

– Половин миля – каза Пейнтър. Хората му се спогледаха с облекчение.

Само Корал пристъпи към него, усетила напрежението в тялото му.

– Касандра вече е тук – каза той. – На изток. Корал сви рамене.

– Така е добре. Когато пясъчната буря удари, тя няма да може да помръдне оттам. Това може да ни спечели някой и друг ден тук. Особено ако ни настигне и онази крайбрежна система от високо атмосферно налягане. Мегабурята, за която тръбят всички.

Пейнтър кимна и си пое дълбоко дъх. Корал беше права. Все още имаха шансове за успех.

– Благодаря ти! – промърмори той.

– Пак заповядай, командире.

Бързо разпределиха товара. В най-големия сандък беше радарът за дълбоко проникване – щяха да го носят Пейнтър и Омаха. Тежеше ужасно, но ако искаха да претърсят руините за заровено съкровище, този инструмент можеше да им потрябва.

След малко поеха на път. Заобиколиха една огромна дюна, висока колкото две футболни игрища, а по-малките отвъд нея ги катереха. Слънцето продължаваше да се изкачва по небето, нагрявайки въздуха и пясъка. Скоро крачката им се забави до пълзене, когато адреналинът им се изчерпа, а умората се натрупа.

Най-сетне изкачиха една ниска дюна и в долината от другата и страна откриха група сравнително нови сгради, дървени постройки и една малка джамия. Село Шисур.

В долината долу безкрайното червено на Руб ал-Кали отстъпваше за кратко на зеленина. Акациевите дръвчета растяха покрай сградите, обсипани с жълти цветове храсти грееха като кръпки сред пясъка, примесени с гъсталаци от ниски палми. По-големи дървета от типа на мимозата провлачваха цъфнали гроздове до земята като сенчести беседки. А вездесъщите финикови палми стърчаха над всичко.

След пустинната пътека, където единствената растителност се състоеше от няколко чепати солени храста и тук-там вехнеща острица, оазисът на Шисур им се стори истински рай.

Нищо не помръдваше в селото. Изглеждаше изоставено. Ветровете отново бяха набрали скорост с приближаването на бурята. Прашни дяволи шетаха тук-там из уличките. Пердетата плющяха от отворени прозорци.

– Тук няма хора – отбеляза Корал.

Омаха пристъпи напред и огледа малкото градче.

– Евакуирали са се. Но пък и без буря в селото почти не остават хора извън туристическия сезон. Шисур е главно крайпътна спирка при скитанията на бедуинското племе Байт Мусан. Те непрекъснато идват и си отиват. След като бяха открити руините и градчето се превърна в туристическа атракция, доста хора се задържат тук за постоянно. Но дори и това е сезонно в голяма степен.

– И къде точно са руините? – попита Пейнтър. Омаха посочи на север от селото. Малка кула от ронеща се скала стърчеше над равните пясъци.

Пейнтър я беше взел за естествено образувание, една от многото

колони от пясъчник с плосък връх в пустинята. Едва сега забеляза, че тази е направена от каменни блокове. Приличаше на наблюдателница.

– Цитаделата на Убар – каза Омаха. – Най-високата и точка. Голямата част от руините са в ниското и не се виждат оттук. – Той тръгна към празното село.

Другите се затътриха по финалната права към убежището, привели глави срещу упорития вятър, извърнали лица да опазят очите си от наветите пясък.

Пейнтър се забави още миг. Най-после бяха стигнали до Убар. Но какво ли щяха да намерят? Обърна поглед към заплахата, надвиснала от север. Пясъчната буря изпълваше целия хоризонт, закриваше останалия свят. Прашната стена изяждаше пустинята пред очите му.

Нови изливи на статично електричество танцуваха там, където бурята се срещаше с пясъците. Особено силен разряд се търколи по склона на една дюна като балон, носен от силен вятър. След миг избледня, сякаш се просмука в самия пясък и изчезна. Пейнтър затаи дъх. Знаеше какво е това.

Кълбовидна мълния.

Същата като онази, която беше предизвикала експлозията на метеорита в Британския музей.

Бяха направили пълен кръг.

Някой заговори зад рамото му и го стресна:

– Синият джин на пясъците. – Барак също бе забелязал природния феномен. – Бурите винаги докарват джинове.

Пейнтър се чудеше дали той наистина вярва, че това са зли духове, или го приема просто като легенда, която да обясни явлението.

Барак сякаш усети догадките му.

– Каквото и да представляват, не вешаят нищо добро. – Тръгна по склона след другите.

Още миг Пейнтър се вира в чудовищната буря, докато очите му не залютяха от набиващия се пясък. Това беше само началото.

Тръгна надолу и обърна поглед на изток. Нищо не помръдваше. Вълнистите дюни скриваха всичко. Огромно море. Ала Касандра и отрядът и чакаха някъде там.

Акули... обикалят ли, обикалят...

08:02

Сафия не беше очаквала този начин на придвижване, не и от един

древен клан, който водеше началото си от Савската кралица. Пясъчното бъги се набираше по наклона, огромните му гуми с дълбоки грайфери захапваха с лекота терена. Изстреляха се през хребета на дюната, полетяха за миг във въздуха, после се приземиха от другата му страна. Гумите и амортизаторите поеха голяма част от удара.

Въпреки това Сафия стискаше със здравата си ръка напречния предпазен лост пред себе си, подобен на предпазните лостове на влакчетата в увеселителните паркове. Кара се държеше по същия начин, кокалчетата на ръцете и бяха побелели. И двете бяха облекли пустинни наметала с вдигнати качулки, стегнати с тънки шалове през долната част на лицата, които предпазваха кожата от жулещия вятър. Носеха и слънчеви очила с полароидни стъкла, прикрепени здраво за главите.

Лу'лу седеше на пътническото място отпред, а бъгито управляваше жена на около шестнайсет години, която се казваше Джед. Шофьорката – или пилотът, което на моменти ѝ подходеше повече – беше стиснала решително устни, макар че в очите ѝ блестеше и известна доза неподправено момичешко вълнение.

Следваха ги други огромни бъгита, всяко с по пет жени от клана на борда си. Пресичаха на зигзаг собствените си следи, за да избегнат пясъка, вдигнат от бъгитата отпред. От двете страни по фланговете се движеха пясъчни мотопеди с огромни гуми, пресичаха следите на по-големите возила и изпълняваха юнашки скокове над върховете на дюните.

Скоростта на кървана им не беше самоцелна. Пришпорваше ги пясъчната буря, която трещеше към тях от север.

Когато излязоха от подземния лабиринт тунели, Сафия откри, че се намират от другата страна на планината Дофар на прага на Руб ал Кали. Бяха прекосили планинската верига отдолу. Бяха минали през проходите, останали от стари реки, прокопали си някога път през пясъчника.

Бъгитата и мотопедите ги чакаха там. Кара беше изказала на глас изненадата си от избора на превозни средства – очаквала била камили или някакви други не толкова съвременни начини на придвижване. Лу'лу беше обяснила – „Може да произхождаме от миналото, но живеем в настоящето“ Рахим не прекарваха целия си живот в пустинята, а също като Савската царица бяха в непрекъснато движение, образоваха се и дори трупаха богатства. Имаха си банкови сметки, играеха на фондовата борса, притежаваха недвижима собственост, търгуваха с петролни фючъри.

В момента групата пътуваше стремглаво към Шисур в опит да надбяга бурята.

Сафия не се беше противопоставила на цялото това бързане. Не знаеше още колко време ще и спечели лъжата, която беше пробутала на Касандра. Ако искаха да се доберат до целта преди нея, трябваше да се възползват от всяко предимство.

Лу'лу и другите разчитаха на нея да ги води. Както беше казала ходжата, „Ключовете са се разкрили пред теб. Същото ще направят и портите“. Сафия се надяваше жената да е права. Дотук се беше осланяла на интуицията и знанията си. Надяваше се те да я водят и занаят.

На предната седалка Лу'лу вдигна едно уоки-токи „Моторола“ към ухото си, после каза нещо. Думите се изгубиха сред рева на моторите и воя на ветровете. След като приключи, тя се обърна назад, колкото й позволяваха предпазните колани, и извика:

– Може да възникне проблем. Съгледвачите, които изпратихме напред, докладват, че малка група непознати влиза в Шисур.

Сърцето на Сафия подскочи в гърлото и. Касандра...

– Може би просто търсят подслон. Съгледвачите са намерили транспорта им. Стар пикап, затънал в една камилска локва.

Кара се наведе напред.

– Пикап... да не е бил един син „Фолксваген“?

– Защо?

– Може да са нашите приятели. Онези, които ни помагат. И погледна обнадеждено към Сафия.

Лу'лу вдигна уоки-токито и проведе кратък разговор. Кимна, после се обърна към Кара и Сафия.

– Бил е син юрован.

– Те са! – възкликна Кара. – Как са разбрали къде да ни намерят?

Сафия поклати глава. Изглеждаше невъзможно.

– Все пак трябва да бъдем предпазливи. Може Касандра или хората и да са ги заловили.

А дори и да бяха приятелите им, нов страх сви сърцето на Сафия. Кои бяха оцелели? Пейнтър се беше опитал да я спаси, рискувал бе всичко, останал бе да прикрие бягството й. Беше ли успял да се измъкне? Престрелката, която беше чула, докато бягаше от гробницата, проехтя в главата й.

Всички отговори се криеха в Шисур.

След още десет минути препускане из дюнните малкият градец се появи зад поредния хребет, в една плитка долина, заобиколен от вълнистата повърхност на пустинята. Миниатюрната джамия на селото издигаше минарето си над скупчените дървени бараки и по-стабилни

постройки от сгурбетон. Всички бѣгита спряха под линията на хребета. Няколко от жените се изкатериха към билото. Проснаха се по корем, наметалата им се сливаха с цвета на пясъка, стискаха снайпери в ръце.

Притеснена да не би да стрелят по погрешка, Сафия слезе от бѣгито. Кара я последва и двете трѣгнаха към хребета. Предпазливостта на кара Сафия да измине последните метри пълзешком.

Не съзря никакво движение в селцето. Дали не се бяха скрили при звука от приближаването на бѣгитата, без да знаят какви са намеренията на пришълците?

Сафия огледа района.

На север руини покриваха пространство от петнайсетина акра, заобиколени от рушащи се стени, изкопани от пясъка и реконструирани. Стражеви кули се издигаха на равни интервали над стените, каменни кръгове, останали без покрив високи един етаж. Но най-интересното в руините беше централната им цитадела, триетажна постройка от каменни блокове. Замъкът беше кацнал на върха на ниско възвишение, надвиснало над дълбока неравна яма в земята. Дупката обхващаше повечето от земята между стените. Дъното ѝ тънеше в сенки.

Сафия знаеше, че руините на крепостта върху хълма са само половината от оригиналната конструкция. Другата половина лежеше на дъното на дупката – когато понорната яма се отворила отдолу, повлякла участъци от стените и половината замък. Трагедията се обясняваше с постепенното спадане на подпочвените води. Естествена цистерна от пясъчник лежеше под града. Когато нивото на водата в нея спадало поради суша и прекомерна употреба, на мястото и оставала куха подземна пещера, която след време се сринала и отнесла половината град.

Някакво движение привлече погледа на Сафия обратно към селото.

От една врата долу излезе човек, облечен с „дишдаша“, и с традиционна оманска чалма. Мъжът вдигна голяма чаша във въздуха.

– Току-що сложих чайника на огъня. Ако искате чаша чай, по-добре си довлечете задниците тук долу.

Сафия се изправи. Тази крива усмивка и беше позната.

Омаха...

Заля я вълна на облекчение. Преди да се усети, вече тичаше по надолнището към него, очите и се замъглиха от сълзи. Изненада се от собствената си реакция.

Едва не падна пред настлания с чакъл път.

– Спри там – предупреди Омаха и отстъпи крачка назад. От прозорците и вратите наоколо изскочиха дулата на пушки. Капан...

Сафия спря, зашеметена, наранена. Преди да е реагирала, някой изскочи иззад прикритието на ниска стена, сграбчи я и я завъртя. Юмрук стисна кичур от косата и и дръпна рязко назад, оголвайки шията ѝ. Нещо студено докосна кожата ѝ.

Дълъг кинжал отрази светлината на слънцето.

Нечий глас просъска с ледена ожесточеност, която я смрази повече и от ножа.

– Отвлякохте наша приятелка. Омаха се приближи към нея.

– Усетихме, че идвате. Не бих забравил лицето на човек, който се е опитал да ме отвлече.

– Какво направихте с доктор Ал Мааз? – просъска в ухото и гласът, а острието на кинжала се притисна още по-силно към гърлото ѝ.

Сафия си даде сметка, че лицето и все още е скрито зад шала и очилата. Бяха я взели за една от жените похитителки. Понеже едва си пое-маше дъх от уплаха, тя само вдигна ръка и смъкна шала и очилата си.

Омаха зяпна глуповато, после скочи и изблъска настрани ръката на мъжа, който я държеше.

– Обожемой, Сафи... – Притисна я силно към гърдите си.

Огън избухна в рамото ѝ.

– Омаха, ръката ми!

Той отстъпи назад. Хора наизлязоха през вратите и се показаха на прозорците.

Сафия погледна зад себе си мъжа с кинжала. Пейнтър. Дори не беше познала гласа му. Оказа се трудно да примири Двете усещания – Пейнтър, когото познаваше, и мъжът, който я беше нападнал току-що. Все още чувстваше острието, притиснато в кожата ѝ, юмрука, извил главата ѝ.

Пейнтър отстъпи крачка назад. Облекчение грееше на лицето му, но в сините му очи имаше и някакво чувство, толкова силно и сурово, че беше трудно да се разчете. Срам и съжаление. Той отклони поглед към хълма в съседство.

Сега мотопеди и бџгита се редяха по хребета му, двигателите им ревяха. Рахим бяха готови да ѝ се притекат на помощ. Облечени и закачулени като Сафия жени се появиха иззад ъглите на сградите с готови за стрелба пушки.

Кара хукна надолу по склона, размахала ръце.

– Всички назад! – извика силно тя. – Станало е недоразумение, нищо повече.

Омаха поклати глава.

– Тази жена не е нужно да си сваля маската. Командарския и глас бих познал навсякъде.

– Кара! – изуми се Пейнтър. – Как? Омаха се обърна към Сафия.

– Добре ли си?

– Да – успя да изграчи тя.

Кара стигна до тях. И си смъкна шала.

– Остави я на мира. – Тя им махна с ръка да се отдалечат. – Оставете ѝ малко място да диша.

Омаха се дръпна назад. Кимна към склона. Рахим слизаха предпазливо към селото.

– Кои са приятелките ви? Кара сви рамене.

– Не е лесно да се обясни.

08:22

Насред пустинята

Касандра пристъпи към палатката си, пустинен модел на американската армия, направен така, че да издържа на ветрове със скорост до сто и трийсет километра в час. Беше я подсилила с щит против вятър и пясък откъм подветрената страна.

Хората и също разполагаха с подобна защита. По-големите транспортни камиони бяха спрени така, че да осигуряват някакъв завет.

На входа на палатката Касандра изтръска пясъка от камуфлажната си униформа. Беше с широкопола шапка на главата, стегната здраво покрай ушите, и с шал през лицето. Ветровете връхлитаха на пориви и опъваха въжетата на палатките, които се пълнеха с пясък. Пясъчната буря трещеше като минаващ товарен влак.

Току-що се беше върнала от една последна инспекция, след като се бе уверила, че всички хеликоптери са свалени от камионите. Мъжете вече бяха заложили GPS-маяците, които да фиксират местоположението им чрез орбиталните сателити. Данните вече би трябвало да са на разположение в компютризираната ѝ картографска система.

Касандра разполагаше с два часа преди статичното електричество на пясъчната буря да стане опасно за електрониката и да се наложи да я изключат. Предостатъчно време да прихване информацията от сателита ЛАНДСАТ, когато той се фокусираше върху GPS-маяците. Сателитният радар извличаше образ на дълбочина до двайсет метра под пясъка. Щеше да ѝ покаже какво лежи отдолу. Някакво указание откъде да започнат копаенето. Веднага щом бурята отминеше, отрядът щеше да се

хване на работа със земекопните машини. И докато някой се усети, че копаят, те отдавна ще са се изнесли.

Такъв беше планът.

Вътрешността на палатката беше спартанска. Една койка и една огромна раница, тип туристическа. В останалата си част палатката представляваше сателитна комуникационна система от най-добро качество. Другото електронно оборудване още не беше разтоварено.

Отиде при лаптопа и седна на койката. Свърза се с Космическия център в Хюстън и въведе парола, за да получи достъп до данните на ЛАНДСАТ. Информацията трябваше да е прехвърлена преди пет минути. Данните я чакаха. Тя набра командите и стартира изтеглянето им.

Облегна се назад и впери поглед в екрана, който бавно се изпълни с образ от пустинята. Видя камионите си, палатките дори дупката, която бяха изкопали за тоалетна. Образ от повърхността. Чудесно качество.

Следващият образ бе от по-дълбокото сканиране.

Касандра се наведе към екрана.

Повърхността отстъпи, разкривайки по-различен строеж, основната скала под пясъка. Фосил от друго време, запазен в пясъчника. В по-голямата си част теренът беше равен и плосък, само в единия край го пресичаше руслото на старо речно легло. Някога реката се е оттичала в древно езеро, погребано сега под лагера им.

Касандра оглеждаше внимателно релефа, моментна снимка от друго време.

Не видя нищо интересно. Нито метеоритен кратер, нито интригуващ артефакт.

Облегна се назад. Щеше да прати данните на двама геолози от Гилдията. Може би те щяха да разчетат нещо повече.

Шум откъм подвижното платнище на входа привлече вниманието ѝ. Джон Кейн влезе с накуцване.

– Уловихме сигнала на доктор Ал Мааз. Касандра рязко обърна лице към него. – Кога? Къде?

– Преди осем минути. Още няколко минути минаха, докато определим местонахождението му. Най-напред е регистриран на десет мили западно оттук. Докато го триангулираме, тя е спряла да се движи. На около шест мили от нас.

Докуцука до картата на работната и маса и почука с пръст.

– Точно тук.

Касандра се наведе и прочете името.

– Шисур. Какво има там?

– Попитях един от техниците в Тумрайт. Каза, че там били открити старите руини на Убар. През деветдесетте.

Касандра се взираше в картата. Синята и червената линия изглеждаха така, сякаш са били начертани току-що. Червеното кръгче отбелязваше сегашното им местоположение. Тя сложи пръст върху кръгчето и го прокара назад по линията.

Тя пресичаше Шисур.

Касандра затвори очи. Представи си изражението на кураторката, когато тя беше отбелязала кръгчето. Сафия бе продължила да проучва картата. Погледът ѝ беше отнесен, сякаш изчисляваше нещо наум.

– Проклетата кучка... – Пръстите и върху картата се затвориха в юмрук. Гняв възпламени вътрешностите ѝ. Но някъде още по-дълбоко просветна и уважение.

Джон Кейн стоеше, смръщил вежди. Касандра върна поглед обратно към образа, препратен от ЛАНДСАТ.

– Тук няма нищо. Прецакала ни е. На грешно място сме.

– Капитане?

Тя обърна лице към Кейн.

– Вдигай мъжете. Тръгваме. Искам камионите да са в движение след десет минути.

– Бурята...

– Забрави! Времето ще ни стигне. Тръгваме. Не можем да си позволим бурята да ни задържи тук. – Побутна Кейн към входа. – Ще оставим оборудването, палатките, припасите. Вземете само оръжията.

Кейн изскочи от палатката.

Касандра се обърна към един от сандъците си. Отвори капака и извади портативния дигитален радиопредавател. Включи го, въведе кода и го настрои на една вълна с имплантирания в кураторката приемник.

Задържа пръст над бутона за предаване. Едно докосване и таблетката С4 във врата на доктор Ал Мааз щеше да избухне, да прекъсне гръбнака и и да я убие моментално. Почувства неударим импулс да го натисне, после изключи устройството.

Не съчувствие възпря ръката ѝ. Сафия беше доказала способностите си да разгадава гатанки. Подобно умение можеше все още да ѝ потърба. Но, което беше по-важно, Касандра не знаеше със сигурност дали Пейнтър е с нея.

А това беше важно.

Касандра искаше Пейнтър да види как Сафия умира.

17. ДА РАЗБИЕШ КЛЮЧАЛКА

4 декември, 09:07

Шисур

Сафия пристегна очилата на очите си.

– Всички ли са екипирани?

– Все едно се спуска нощ – каза Клей откъм отворената врата. Бяха заковали с дъски прозорците на централната сграда, избрана заради масивната врата, която да ги пази от ветровете. Освен това вратата беше на южната стена, далеч от директната атака на бурята.

През прага Сафия виждаше утринното небе, пометено от вихрещите се високо във въздуха пясъци, които бяха потъмнили света до зловещ полумрак. Прашни облаци прибулваха слънцето. Канали от въртящ се пясък помитаха уличките от двете страни на къщата и се завихряха току пред вратата. Ръбът на бурята ги беше настигнал. В далечината сърцето и стенеше и реवेशе като някакъв обезумял от глад звяр, който препуска сляпо през пустинята.

Не им оставаше много време.

Сафия се обърна към групата, скупчена в простичко обзаведената стая. Повечето сгради в Шисур бяха оставени незаклучени. Сезонните жители просто изнасяха всичко, преди сами да се изнесат. Нямаше нищо за крадене, освен строшена глинена посуда, една мръсна спукана чиния в кухненската мивка и шепа бледозелени скорпиони. Дори пердетата бяха отнесли.

– Всички имате определени места, където да търсите – каза Сафия. Беше закачила карта на едната стена. Разделила беше района на пет участъка – по един за всеки от металните детектори, които бяха откънали от бараката за инструменти край руините. Имаха уоки-токита, с които да поддържат контакт. На всеки, освен на най-малките деца, беше определен участък от координатната система, на всички бяха раздадени кирки, мотики и лопати.

– Ако металните детектори уловят нещо, отбележете го. Нека помощниците ви го изкопаят. Не спирайте да се движите. Не спирайте да търсите.

Всички закимаха, че са разбрали указанията ѝ. Търсачите бяха облечени с червеникавокафяви пустинни плащове, осигурени от Лу'лу.

Лицата бяха увити с шалове, очите – защитени с очила. Сякаш се бяха подготвили да влязат под вода.

– Ако откриете нещо важно, съобщете по уоки-токито. Аз ще дойда да го видя. И помнете... – Тя почука по часовника върху китката на ширираната си ръка. – След четиридесет и пет минути всички се събираме тук. Бурята ще ни удари с пълната си сила след по-малко от час. Ще изчакаме най-лошото да отmine тук, в къщата, като в това време ще прегледаме евентуалните находки. Ще продължим отново, когато ветровете утихнат. Някакви въпроси?

Никой не вдигна ръка.

– Да вървим тогава.

Трийсетте търсачи се отправиха към бурята. Понеже Цитаделата беше най-подходящото място да се търсят портите на Убар, Сафия поведе мнозинството от отряда към руините на крепостта, където щяха да фокусират вниманието си. Пейнтър и Клей теглеха шейната с дълбочинния радар. Барак беше преметнал металния детектор на рамото си като пушка. Зад него Корал и Кара носеха земекопни инструменти. Най-отзад вървяха Лу'лу и шофьорката на бѣгито Джед. Другите Рахим се бяха разделили на групи, които да претърсят останалите участъци.

Сафия пристъпи зад ъгъла на къщата. И моментално отстъпи назад, блъсната от вятъра. Сякаш я беше блъснала Божията ръка, със загрубяла и грапава длан. Тя се приведе срещу вятъра и тръгна към портите на руините.

Забеляза, че Пейнтър оглежда ходжата. При срещата бяха обменили информация за случилото се дотук, така че всички да са наясно със ситуацията. Разбира се, историята на Сафия беше най-потресавашата и фантастична от всички – тайно племе от жени, чиято кръвна линия води назад до Савската царица и ги дарява със странни ментални способности, произлизащи от някакъв източник в сърцето на Убар, Въпреки че лицето на Пейнтър беше скрито зад шал и очила, самата му стойка излъчваше съмнения и недоверие. Крачеше нащрек между Сафия и ходжата.

Излязоха от селото и минаха през дървените порти към руините. Всяка група се отправи към определения ѝ участък. Омаха и Дани вдигнаха ръце за поздрав и се отправиха към понорната яма под Цитаделата. Двамата имаха достатъчно опит в полевите проучвания, а пропастта беше друго вероятно място за значима находка, понеже един ъгъл от крепостта беше пропаднал в нея.

И въпреки това Омаха не беше останал много доволен от поставената му задача. Откакто Сафия беше пристигнала, той непрекъснато

вървеше по петите ѝ, сядаше до нея и за миг не я изпускаше от очи. Вниманието му не остана незабелязано – самата Сафия не беше сигурна дали у нея надделява смущението или раздразнението. Но тя разбираше облекчението му от факта, че я е намерил жива, и не роптаеше срещу вниманието му.

Пейнтър, от друга страна, се беше отдръпнал, не показваше никакви чувства, държеше се крайно делово. Гледаше да си намира работа и беше изслушал разказа за преживелиците ѝ, без да го коментира по никакъв начин. Нещо се беше променило между тях, имаше някакво смущение. Сафия знаеше причината. Ръката ѝ несъзнателно понечи да се вдигне към мястото, където той беше притиснал кинжала си. Беше показал друга страна на характера си, ожесточеност, по-свирепа и остра от кинжала. Никой от двамата не знаеше как да реагира. Тя беше твърде потресена, разколебана. Той се беше затворил в себе си.

Сафия върна мислите си към загадката, която се надяваха да разбулят, и поведе своята група по една стръмна пътечка към крепостта на хълма. Докато се изкачваха, наоколо се разкри цялата система на руините. Минало беше цяло десетилетие, откакто Сафия за последен път беше видяла комплекса. По онова време беше разкопана само Цитаделата, могила от камъни, която тепърва щеше да се реставрира, и малка част от стената. Сега цялата крепостна стена беше изникнала над пясъка, частично достроена от археолозите, заедно с основите на седемте кули, които някога са охранявали стените.

Дори и понорната яма, десет метра дълбока, беше разкопана и почистена.

Но най-голямо внимание бяха отделили на Цитаделата. Натрупаните безредно камъни сега бяха подредени един върху друг като парченца от мозайка. Основата на замъка беше квадратна със страни от по десет метра, и поддържаше кръглата стражева кула.

Сафия си представи патрулиращите по бойниците стражи, които са си отваряли очите за мародери и са наблюдавали приближаващите кервани. Под крепостта беше процъфтявал оживен град – амбуланти търгували с ръчно изработени глинени съдове, боядисани платове, вълнени килими, зехтин, палмово пиво, вино от фурми; зидари се трудели над по-високи стени; из целия град кучета лаели, камили ревяли и деца тичали между сергиите, а въздухът кънтял от смеховете им. Отвъд стените напоявани ниви се ширели зелени, засети със сорго, памук, пшеница и овес. Мястото било истински оазис за живот и търговия.

Погледът на Сафия се плъзна към ямата. После, един ден, всичко е

свършило. Градът е бил разрушен. Хората се разбягали, обзети от суеверен ужас. И Убар е изчезнал под напора на пясъците и годините.

Но всичко това беше на повърхността. Легендите за Убар стигаха по-надълбоко, легенди за магически сили, тиранични царе, несметни съкровища, град на хилядата колони.

Сафия погледна към двете жени, старата и младата, еднолични близначки, разделени от десетилетия. Какво свързваше двете версии за Убар – мистичната и скучната? Отговорите бяха скрити някъде тук. В това Сафия беше сигурна.

Стигна до портата и погледна нагоре към крепостта.

Пейнтър включи фенерче и насочи яркия му лъч към тъмната й вътрешност. – Да се хващаме на работа.

Сафия прекрачи през прага. Веднага щом влезе в крепостта, ветровете утихнаха напълно, а далечният рев на пясъчната буря се притъпи.

Лу'лу се приближи към нея.

Барак ги последва и включи металния детектор. Описваше дъги зад тях, сякаш да изтрие стъпките им от пясъка.

На три крачки по коридора се отваряше помещение без прозорци, като изградена от човешки ръце пещера. Задната стена представляваше руина от сринати камъни.

– Провери помещението – обърна се Сафия към Барак.

Високият арабин кимна и се зае да търси скрити артефакти.

Пейнтър и Клей подготвиха дълбочинния радар, както ги беше инструктирала.

Сафия плъзна лъча на фенерчето си по стените и тавана. Нямаше никаква украса. Някой беше палил огън. По тавана имаше петна от сажди.

Тръгна на бавна обиколка. Търсеше нещо, което да я насочи. Барак крачеше напред-назад, вперил очи в показанията на детектора, докато го плъзгаше по стените и пода. Помещението беше малко, така че не му отне много време. Не откри нищо. Съвсем нищо.

Сафия застана в средата на стаята. Това беше единственото запазено вътрешно помещение. Кулата се беше сринала и бе унищожила всички помещения горе.

Пейнтър включи дълбочинния радар, после и преносимия му монитор. Клей влезе в стаята, като влачеше бавно червената шейна по покрития с навят пясък каменен под сякаш теглеше впрегнат вол. Сафия се приближи да погледне показанията, защото имаше по-голям опит с тази машина. Ако имаше някакви тайни подземни помещения, радарът щеше

да ги засече.

Екранът остана черен. Нищо. Твърда скала. Пясъчник. Сафия се изправи. Ако Убар имаше тайно сърце, то трябваше да е някъде под земята. Но къде? Може би Омаха е извадил по-голям късмет. Сафия вдигна радиостанцията си.

– Омаха, чуваш ли ме? Кратка пауза.

– Да, какво става? Намерихте ли нещо?

– Не. А вие?

– Още не сме приключили, но засега нямаме нищо. Сафия се намръщи. Това бяха двете най-вероятни места за скрити отговори. Тук беше духовният център на Убар, царското му седалище. Древната царица би искала да има пряк достъп до тайното сърце на Убар. Едва ли би разположила входа към него далеч от дома си. Сафия се обърна към Лу'лу.

– Спомена, че след трагедията царицата запечатала Убар и разпръснала ключовете му.

Лу'лу кимна.

– Докато дойде време Убар да се отвори отново.

– Значи портата не е била унищожена, когато ямата се е отворила. – Това си е било чиста проба късмет. Твърде много късмет. Замисли се върху този факт, усетила, че може би нещо се крие зад него.

– Май трябва да донесем ключовете тук – каза Пейнтър.

– Не – отхвърли идеята Сафия. Ключовете щяха да потрябват едва след като откриеха портата. Но къде би могла да е тя, ако не в Цитаделата?

Пейнтър въздъхна и скръсти ръце.

– Ами ако се опитаме да пренастроим радара, да увеличим интензитета му, за да получим образ от по-голяма дълбочина?

Сафия поклати глава.

– Не, не, подходът ни е принципно погрешен. Твърде много техника. Това няма да ни даде отговора на загадката.

Пейнтър сякаш се засегна. Той явно страстно вярваше в технологията.

– Разсъждаваме твърде съвременно. Метални детектори радари, участъци, картографиране. Всичко това е правено и преди. За да оцелее толкова дълго, без да бъде открита, портата сигурно е вградена в естествения пейзаж. Скрита на видно място. Иначе досега да са я открили. Трябва да спрем, да разчитаме на инструментите и да започнем да мислим с главите си.

Откри, че Лу'лу я гледа вторачено. Ходжата имаше чертите на

царицата, която беше запечатала Убар. Но дали и нравът им беше еднакъв?

Сафия си представи Реджиналд Кенсингтън, застинал завинаги в стъкления блок, символ на болка и терзание. Ходжата си беше мълчала през всичките тези години. Сигурно беше изкопала тялото, отнесла го беше в планинското си леговище и го беше скрила там от очите на света. Само появилите се ключове за Убар я бяха накарали да наруши мълчанието си, да си развърже езика и да разкрие тайните си. Във всичко това имаше някаква безмилостна решителност.

И ако древната царица е била като ходжата, тя би защитила Убар със същата тази безмилостна решителност, която граничеше с жестокост.

Сафия усети кладенец от лед да се издига около нея, когато си спомни въпроса, който сама си беше задала преди малко. Как може портата да е оцеляла при отварянето на понорната яма? Знаеше отговора. Затвори очи, дълбоко объркана. Беше възприела неправилна гледна точка. Назад. Сега всичко си идваше на мястото, по потресаващ начин.

Пейнтър изглежда беше доловил внезапния ѝ потрес.

– Сафия?

– Знам как е била запечатана портата.

09:32

Пейнтър се връщаше бързешком от къщата, която бяха избрали за шаб. Сафия го беше пратила да донесе скенера Рад-Х, който взеха от джипа на Касандра. Явно Касандра го беше демонстрирала на Сафия още в Салала, беше ѝ показала положителните стойности за разпад на антиматерия, които се отчитаха при облъчване на желязното сърце, за да убеди археоложката в истинската причина за това търсене.

Заедно със скенера Пейнтър беше открил цял куфар с анализиращо оборудване, по-съвършено от всичко, с което беше работил. За разлика от него Корал беше огледала находката му с жаден блясък в очите. Единственият ѝ коментар беше: „Хубави играчки.“ Пейнтър помъкна целия куфар: Явно Сафия беше надушила нещо.

Бурята го дърпаше безмилостно, докато той се изкачваше към крепостта. Песъчинки се забиваха във всеки открит сантиметър от кожата му, вятърът плющеше в шала и наметалото му. Наведе се срещу поривите. Денят беше помръкнал до здрач. А това беше едва челото на бурята. – На север светът свършваше със стена от мрак, нашарена от паяжини

син огън. Заряди статично електричество. Направо можеше да го помирише човек. Във връзка с подготвяната си мисия до Марс НАСА беше провела изследване как се отразяват такива пясъчни бури върху хората и оборудването. Най-голямата заплаха за електрониката не бяха прахта и пясъкът, а изключително високият електрически заряд във въздуха, създаден от комбинацията на сух въздух и кинетична енергия. Достатъчно висок да изпържи за секунди електронните вериги и да прогори до болка кожата при пряко попадение. А тази буря раждаше гигантска вихрушка от статично електричество. Която всеки миг щеше да ги застигне.

Пейнтър вървеше упорито към ниското възвишение през вятъра и наваявания на пелени пясък. Когато наближи, не тръгна нагоре, а надолу, по стръмната пътечка, която се спускаше в понорната яма. Дълбоката яма се простираше от изток на запад по по-дългата си ос. Цитаделата се намираще зад най-западната и точка, сякаш застанала там на пост.

Сафия и групата ѝ клечаха в отсрещния, източния край на пропастта. Рахим също се бяха събрали покрай ръба на ямата. Повечето лежаха по корем, за да се запазят в максимална степен от вятъра.

Без да им обръща внимание, Пейнтър се спусна – ту на бегом, ту с пързаляне – по пясъчливата пътечка. Стигна дъното и тръгна бързо напред.

Сафия, Омаха и Кара се бяха навели над монитора на дълбочинния радар. Сафия почукваше по екрана.

– Ето тук. Виждате ли този джоб. Само на метър под повърхността е.

Омаха се обърна назад.

– Клей, премести шейната с радара две стъпки назад. Да точно там. – И отново се приведе над монитора.

Пейнтър отиде при тях.

– Какво открихте?

– Камера – каза Сафия. Омаха се намръщи.

– Според мен е остатък от стар кладенец. Отдавна пресъхнал. Сигурен съм, че вече е бил документиран от други изследователи.

Пейнтър се премести по-близо тъкмо когато Омаха кликна върху един бутон на монитора. Зареди се неясно триизмерно изображение на напречно сечение на терена под радарната шейна. Беше с конична форма, тясно на върха и по-широко на дъното.

– В най-широката си част е малко над три метра – каза Омаха. – Просто оцеляла част от първоначалната цистерна.

– Наистина прилича на сляп джоб – съгласи се Кара. Сафия се изправи.

– Не, не е. – Обърна се с лице към Пейнтър. – Донесе ли детектора?

Пейнтър вдигна куфара.

– Пусни скенера.

Пейнтър отвори куфара, издърпа чувствителния накрайник от основата на скенера и го включи. Червената игла описа дъга напред и назад за настройване. Появи се примигваща зелена светлинка, после спря да мига.

– Готово.

Бавно се завъртя в кръг. На какво се надяваше Сафия? Червената игла не помръдна от нулата.

– Нищо – извика той към хората зад себе си.

– Казах ти, че... – започна Омаха.

– А сега провери скалната стена – прекъсна го Сафия и посочи към стената на ямата. – Приближи се.

Пейнтър протегна скенера пред себе си като пръчка за търсене на подпочвена вода. Пясък се завихряше по пода на ямата, подхванат от ветровете горе. Пейнтър се приведе над скенера, когато наближи скалната стена. Прокара накрайника по скалата, в по-голямата си част пясъчник.

Иглата потрепна.

Той хвана по-здраво скенера и го закри от вятъра със собственото си тяло. Стрелката спря да се движи. Показанието беше съвсем слабо, леко помръдване, но все пак тестът беше положителен.

Той извика през рамо:

– Тук улавям нещо!

Сафия му махна да се връща.

– Трябва да копаем под шейната. На един метър дълбочина. Да отворим джоба.

Омаха погледна часовника си.

– Имаме само двайсетина минути.

– Можем да се справим. Почвата е мека – пясък и малки камъни. Ако няколко души копаят едновременно...

Пейнтър беше съгласен с нея, чувстваше и прилив на вълнение.

– Да го направим.

След по-малко от минута кръг от копачи се хвана на работа. Сафия се дръпна встрани, прихванала шинираната си ръка с другата.

– Готова ли си да ни обясниш? – попита Омаха. Сафия кимна.

– Първо исках да се уверя. От самото начало съм подхождала неправилно към проблема. Всички знаем, че ямата се е отворила под Убар и е унищожила половината град. Хората суеверно вярвали, че върху тях се е стоварил Божият гняв. След катастрофата последната царица на Убар запечатала сърцето му, за да запази тайните му.

– Е, и? – попита Кара, застанала до ходжата.

– Не ви ли се струва странно, че портата сякаш по поръчка е останала незасегната по време на разрушението? И че докато хората панически напусkali разрушения град, царицата останала и изпълнила всичките тези тайни действия – запечатала портата по такъв начин, че никой никога не я открил, изработила и скрила ключове на свещени по онова време места.

– Май има нещо странно – каза Кара. Омаха видимо грейна.

– Разбирам накъде биеш. – Хвърли поглед към копачите, после погледна обратно към Сафия и стисна здравата ѝ ръка. – Гледали сме откъм задника.

– Някой би ли си направил труда да обясни и на нас, простосмъртните? – попита Пейнтър раздразнено.

Омаха обясни:

– Грешка в хронологията. Също като при онова за яйцето и кокошката. Винаги сме вярвали, че Убар е бил запечатан заради пропадането в ямата.

– А сега погледнете на проблема в нова светлина – добави Сафия. – Все едно вие сте царицата. Какво би означавала такава катастрофа за царското семейство? Истинското богатство на Убар и източник на неговата сила лежало другаде. Царицата би могла просто наново да построи загубеното. Имала е богатството и властта да го направи.

Омаха се включи, двамата се допълваха като опитен екип.

– Градът не е бил важен. Този град е бил само маска, скриваща истинския Убар. Фасада. Инструмент.

– Инструмент, употребен по нов начин – каза Сафия. – Средство да се скрие портата.

Кара поклати глава, явно и тя объркана колкото Пейнтър. Омаха въздъхна.

– Нещо е ужасило царицата достатъчно дълбоко, за да се лиши тя от богатството и силата на Убар, да принуди нея и потомците и да водят номадско съществуване по границите на цивилизацията. Наистина ли мислите, че сриването на една нищо и никаква понорна яма би имало такова въздействие?

– Сигурно не – каза Пейнтър. Забелязал бе нарастващото вълнение, което Сафия и Омаха споделяха. Двамата бяха в стихията си. Той беше изключен и гледаше отстрани. Вълна на ревност прониза гърдите му. Сафия подхвана нишката.

– Нещо е ужасило царското семейство достатъчно, за да заключат Убар за останалия свят. Не знам какво е било въпросното събитие, но царицата не е действала прибързано. Забележете колко методично е подготвила ключове, скрила ги е на места, свещени за народа, обвила ги е в гатанки. Звучи ли ви това като ирационална реакция на някаква случка? Било е обмислено, планирано и осъществено. Също като първата и стъпка в запечатването на Убар.

Сафия погледна към Омаха. Той запълни празнотата.

– Царицата нарочно е предизвикала пропадането на ямата. Последва миг мълчание.

– Разрушила е собствения си град? – най-накрая попита Кара. – Защо?

Сафия кимна.

– Градът е бил само средство за постигане на крайната цел. Царицата го е използвала, за да погребне портата на Убар.

Омаха вдигна поглед и го плъзна по ръба на ямата.

– Действието е имало и психологическа цел. То е прогонило хората, уплашило ги е толкова, че повече да не се върнат. Бас държа, че самата царица лично е пуснала слухове за гнева Божи. Какъв по-добър начин да бележиш околността с религиозен знак „Минаването забранено“?

– Как се сети за всичко това? – попита Пейнтър.

– Беше просто догадка – каза Сафия. – Исках да се убедя. Ако ямата е използвана за погреб, трябва да има нещо под нея. След като металните детектори не откриха нищо, или обектът е бил заровен много дълбоко, или е някаква камера.

Пейнтър хвърли поглед към копачите.

Сафия продължи: и Също като при гробниците, царицата е обвила знаците в символи и митове. Дори и първият ключ. Желязното сърце. То символизирило сърцето на Убар. А в повечето градове сърцето на общността е кладенецът. Така че тя скрила портата на Убар в кладенеца, заровена в пясъка, както желязното сърце беше запечатано в пясъчник, после е сринала ямата отгоре.

– И прогонила хората – измърмори Пейнтър. Изкашля се и заговори по-ясно: – Ами радиационния сигнал?

– Яма като тази се отваря с динамит – отвърна Омаха. Сафия

кимна.

– Или с някаква форма на взрив на антимаateria.

Пейнтър погледна към Лу'лу. Ходжата беше запазила стоическо мълчание през цялото време. Наистина ли предците ѝ са употребили такава сила?

Старицата изглежда усети вниманието му. Размърда се. Очите и бяха скрити зад очилата.

– Не. Това са клевети. Царицата не би убила толкова много невинни хора само за да скрие тайната на Убар.

Сафия отиде при нея.

– Никакви човешки останки не са били открити в ямата или около нея. Изглежда е намерила начин да опразни града предварително. Церемония или нещо друго. После е отворила ямата. Мисля, че никой не е загинал тук.

И все пак ходжата не беше убедена, дори се дръпна по-далеч от Сафия.

Вик се надигна откъм копачите:

– Намерихме нещо! – изкрещя Дани. Всички обърнаха лица към него.

– Елате да видите, преди да копаем по-нататък. Бързо отидоха при него. Корал и Клей отстъпиха да им направят място. Дани посочи с лопатата си.

В центъра на изкопа тъмночервеният пясък се беше превърнал в сняг.

– Какво е това? – попита Кара.

Сафия скочи в изкопа, падна на едно коляно и прокара ръка по повърхността.

– Не е пясък. – Тя вдигна глава нагоре. – Тамян е.

– Какво? – попита Пейнтър.

– Сребърен тамян – уточни Сафия и се изправи. – Същия, с който беше запушено железното сърце. Скъпа форма на цимент. Запушва върха на скритата камера като тапа на бутилка.

– А отдолу? – попита Пейнтър. Сафия сви рамене.

– Има само един начин да разберем.

09:45

Касандра стисна лаптопа си, когато високоскоростният трактор М4 подскочи над върха на поредната малка дюна. Транспортното средство

приличаше на кафяво „Уинебаго“, кацнало върху чифт танкови вериги, и въпреки теглото си от осемнайсет тона се движеше по трудния терен като беемве по магистрала.

Поддържаха разумна скорост, съобразена с терена и времето. Видимостта беше силно ограничена, само на няколко метра напред. Носен от вятъра пясък се вихреше наоколо, отделян от върховете на дюните като огромни корабни платна. Небето беше притъмняло, безоблачно, слънцето приличаше на бледа луна. Касандра не смееше да рискува – затънеше ли тракторът, никога нямаше да го измъкнат. Така че продължаваха с разумна предпазливост.

Зад нея другите високопроходими камиони пътуваха по следите на по-големия трактор, който прокараваше широка диря през пустинята. Най-отзад се движеха другите камиони с привързаните към каросериите им хеликоптери.

Касандра погледна часовника в ъгъла на компютърния екран. Макар да бяха минали цели петнайсет минути, докато потеглят, сега се движеха с добро темпо. Щяха да стигнат До Шисур след двайсетина минути.

Тя задържа погледа си върху екрана. Два прозореца стояха отворени. Единият показваше информация в реално време от сателита на Националната метеорологична агенция, който следеше пътя на пясъчната буря. Тя не се съмняваше, че ще стигнат до убежището на оазиса, преди бурята да се е разразила в пълната си мощ, стига да не изникнеше нещо непредвидено. Повече я притесняваше крайбрежната система от високо атмосферно налягане, която се придвижващо навътре в сушата и щеше да се сблъска с пустинната буря след няколко часа. На мястото на сблъсъка щеше да настане истински ад.

Другият прозорец на монитора показваше топографска карта на този ъгъл от пустинята. На нея бяха отбелязани всички сгради в Шисур, включително и руините. Малко въртящо се синьо кръгче светеше в центъра на руините.

Доктор Сафия ал Мааз.

Касандра гледаше синята светлинка. Какво е намислила сега? Жената я беше подвела, пратила я беше за зелен хайвер. Решила бе да измъкне наградата изпод носа на Касандра под прикритието на бурята. Умно момиче. Но интелигентността не беше всичко. Силата беше не по-малко важна. На това я бяха научили в Сигма, където съчетанието на силата с ума беше основен принцип.

Касандра щеше да даде на доктор Ал Мааз този урок.

Ти може и да си умна, но силата е на моя страна.

Погледна в страничното огледало към редицата от военни камиони. В тях имаше сто мъже, въоръжени с последен модел оръжия. Зад гърба и, в транспортната част на трактора, Джон Кейн пътуваше със своите хора. Пушките им стърчаха като игли на таралеж, докато извършваха последната проверка на оръжието си – нещо като смъртоносен и свещен ритуал преди битка. Те бяха най-добрите от най-добрите, нейната Преторианска гвардия.

Касандра обърна очи напред, докато тракторът утъпкваше безмилостно пътя си. Опита се да пробие с поглед здрача и бруления от вятър пейзаж.

Доктор Ал Мааз може би щеше да открие съкровището там.

Но накрая Касандра щеше да го вземе.

Погледна отново към екрана на лаптопа. Бурята прояждаше картата на района, поглъщайки всичко по пътя си. В другия прозорец картата на града и руините светеше в мрачната кабина.

Касандра се стресна. Синьото кръгче го нямаше на картата.

Доктор Ал Мааз беше изчезнала.

09:53

Сафия висеше на стълбата. Вдигна очи към Пейнтър. Лъчът от фенерчето му я заслепи. Внезапно си спомни за онзи миг в музея, когато тя висеше от стъкления покрив, а той стоеше тринайсет метра под нея и се опитваше да ѝ вдъхне увереност, докато чакаха да пристигне помощ. Само че сега ролите им бяха разменени. Той беше горе, тя – долу. Но този път Сафия висеше над пропаст.

– Само още няколко стъпки – каза той, шалът плъснеше около вратата му.

Тя погледна долу към Омаха, който здраво държеше стълбата.

– Давай, няма страшно.

Парченца от ронещия се тамян се изсипаха около нея. Големи късове от него лежаха край краката на Омаха, а въздухът в подземната камера тежеше от уханието им. Само за няколко минути бяха пробили с кирки тапата на коничната пещера.

Омаха беше спуснал свещ в пещерата – да провери за лош въздух, но и за да освети вътрешността ѝ. После се спусна по съгваемата стълба, за да огледа лично. Едва тогава се бе съгласил и Сафия да слезе долу. Наложил се да извади лявата си ръка от шината и да прехвърля по-

голямата част от тежестта си на дясната.

Слезе с мъка по последните стъпки. Ръката на Омаха я прихвана през кръста и тя се отпусна благодарно в прегръдката му. Той ѝ помогна да стъпи на пода.

– Добре съм – каза тя, когато ръката се задържа над лакътя ѝ.

Той махна ръката си.

Тук, далеч от вятъра, беше много по-тихо, сякаш временно бе оглушала.

Пейнтър бързо слезе по стълбата и скоро лъحوвете на три фенерчетата шареха по стените.

– Също като в пирамида – каза Пейнтър.

Сафия кимна. Три грапави стени се накланяха към дупката на върха.

Омаха коленичи на пода и прокара ръка по пръстта.

– Пясъчник – каза Сафия. – Всичките три стени и подът.

– Това важно ли е? – попита Пейнтър.

– Не е нормално. Стените и подът са направени от изсечени плочи пясъчник, дело на човешки ръце. Строили са върху основната скала от пясъчник, предполагам. После са изсипали огромни количества пясък от страни до нивото на тесния отвор. После са запушили дупката и са го засипали с още пясък.

Омаха погледна нагоре.

– И за да са сигурни, че никой няма да го открие по случайност, са сринали отгоре ямата и са уплашили народонаселението с приказки за призрци.

– Но защо е целият този труд? – попита Пейнтър. – Какво представлява камерата?

– Не е ли очевидно?

Омаха му се ухили и Сафия си помисли, че изглежда направо паразитно. Очилата бяха смъкнати под брадичката му, шалът и качулката – свалени назад. Не се беше бръснал от няколко дни, бузите и брадичката му бяха покрити с бронзова четина, а косата му стърчеше на разни посоки. Беше забравила как изглежда, когато работи на терен. Див, неопитомен. Беше в стихията си, като лъв в савана.

Всичко това я заля само след една негова широка усмивка.

Той обичаше всичко това... някога и тя го беше обичала. Беше също толкова дива и освободена, негова любима, приятелка и колежка. После дойде Тел Авив...

– Кое е очевидно? – попита Пейнтър. Омаха махна широко с ръка.

– Тази конструкция. Вече видя една такава днес.

Пейнтър се намръщи.

Сафия знаеше, че Омаха го каза не от злоба, а заради чисто удоволствие и страхопочитание пред откритието.

– Ударихме се в една такава – много по-малка, – докато се спускахме от планината.

Очите на Пейнтър се разшириха, погледът му се плъзна по кухината.

– Онези молитвени камъни.

– Трилит – каза Омаха. – Ние сме във вътрешността на огромен трилит.

Сафия подозираше, че на Омаха му иде да се разскача като малко дете, и в интерес на истината вълнението му беше заразително. Самата тя трудно стоеше на едно място.

– Трябва да свалим ключовете тук.

– А бурята? – подсети я Пейнтър.

– Майната ѝ на бурята! – рече Омаха. – Ти и другите можете да идете да се скриете в града. Аз оставам тук. – Очите му се спряха върху Сафия.

Тя кимна.

– Тук сме добре защитени. Стига някой да ни сваля железните артефакти заедно с вода и малко припаси, с Омаха все ще измислим какво да правим по-нататък. Току-виж сме разрешили загадката, докато бурята отmine по пътя си. Иначе ще загубим цял ден.

Пейнтър въздъхна.

– Тогава и аз ще трябва да остана. Омаха размаха ръце.

– Кроу, тук не си полезен. Ако използвам собствените ти думи, това е по моята част. Пушкала, военни операции... там ти си спецът. Само ще заемаш място.

Буреносни облаци се струпаха зад сините очи на Пейнтър.

Сафия посегна да го хване за ръката.

– Омаха е прав. Имаме радиостанции, ако ни потрябва нещо. Някой трябва да се погрижи всички да са на безопасно място, когато бурята удари.

С явна неохота Пейнтър тръгна към стълбата. Очите му се задържаха върху нея, преместиха се към Омаха, после се отклониха встрани. Изкатери се и извика надолу:

– Обадете се по радиото какво ще ви трябва. – После подкара всички далеч от дупката, обратно към убежището в къщите от сгурбетон.

Сафия внезапно си даде сметка, че е останала съвсем сам с Омаха. Онова, което допреди минута беше изглеждало напълно естествено, сега и се струваше странно и неудобно, сякаш въздухът внезапно беше застудял. Камерата изведнъж се беше смалила, твърде пренаселена. Може би всичко това не беше чак такава блестяща идея.

– Откъде ще започнем? – попита Омаха с гръб към нея. Сафия нагласи ръката си в шината.

– Ще търсим знаци.

Отстъпи назад и прокара лъча на фенерчето си нагоре надолу по всяка от стените. Изглеждаха напълно еднакви. Единственото интересно нещо беше малка квадратна дупка издълбана в средата на едната стена, може би място, където да оставиш газена лампа.

Омаха вдигна един металодетектор от пода.

Сафия му махна да го остави.

– Съмнявам се това да...

Веднага щом Омаха включи детектора, той запищя. Омаха вдигна вежди.

– Късметът на новака.

Но когато раздвижи детектора над пода, той продължи да писука, сякаш металът беше навсякъде. Вдигна го към стените. Същият ефект.

– Добре де – отстъпи Омаха и изключи детектора, който явно нямаше да им помогне. – Започвам искрено да мразя онази дърта царица.

– Скрила е игла в купа сено.

– Изглежда дълбочината е извън обхвата на детекторите с които изследвахме повърхността. Време е да преминем към ниски технологии. – Омаха измъкна тефтерче и молив, компас в ръка се зае да начертае карта на трилита. – А ключовете?

– Какво за тях?

– Ако са от времето на катастрофата, разрушила Убар, как така са се оказали в статуя от двеста години преди Христа и в гробницата на Йов? Убар е бил разрушен през третия век от нашата ера.

– Огледай се – каза Сафия. – Те са умеели да обработват пясъчника. Сигурно са открили онези свещени места като постигане на баланс на енергийния източник в ключовете. Антиматерия или нещо друго. И са вградили артефактите в елементи, които вече са били в гробниците – статуята в Салала и молитвената стена при гробницата на Йов. После са ги запечатали отново с пясъчник с такова умение, че намесата е останала незабелязана.

Омаха кимна и продължи да чертае. Звукът откъм радиостанцията

стресна и двамата. Беше Пейнтър.

– Сафия, взех артефактите. Ще ги донеса заедно с водата и малко храна. Нещо друго ще ви трябва ли? Вятърът се усилва непрекъснато.

Тя се замисли, огледа стените около себе си, после се сети за нещо, което можеше да им бъде от полза. Каза му го.

– Разбрано. Ще го донеса.

Тя изключи радиото и хвана погледа на Омаха, който твърде бързо сведе очи към тefтерчето си.

– Това е най-доброто, което можах да скицирам – измърмори той и ѝ показва диаграмата си.

– Ами по принцип трите камъка на трилита символизируют небесната троица. Сада, Хирд и Хаба.

– Луната, слънцето и зорницата, троицата, почитана от ранните религии в този район. Царицата за пореден път демонстрира, че се отнася еднакво към различните вярвания – Само че коя каменна плоча кое небесно тяло символизира? – попита Омаха.

Тя кимна.

– Откъде да започнем?

– С утрото, да кажем? Зорницата се появява призори на югоизток. – Омаха потропа по съответната стена. – Това поне изглежда достатъчно очевидно.

– Остават две стени – продължи Сафия. – Основата на северната е подравнена спрямо оста изток-запад, права като стрела.

– Пътят, по който слънцето се движи по небето. Сафия грейна.

– А малкият кух квадрат на северната стена може би символизира прозорец, през който влиза слънчевата светлина.

– Което означава, че последната стена е на луната. – Омаха пристъпи към югозападната стена. – Не знам защо тази символизира луната, но Сада е била най-почитаното божество за пустинните племена в арабския свят. Следователно трябва да има по-особено значение.

Сафия кимна. В повечето култури слънцето било главното божество, вездесъщо, даващо живот и топлина. Ала в жарките пустини то е смъртоносно, безмилостно. Така че тук не то, а луната, Сада, била най-почитана заради хладното си докосване. Луната носела дъжд, представяна като бик с оформени като полумесец рога. Всяка четвърт от цикъла на луната била наричана „Ил“ или „Илах“, което с течение на годините започнало да означава „бог“. На еврейски „Ел“, или „Елохим“. На арабски „Аллах“.

Луната беше най-важна.

– Само че стената изглежда съвсем празна – каза Омаха. Сафия се приближи до него.

– Трябва да има нещо – каза тя и се включи в огледа Повърхността беше грапава, на места надупчена.

Хрущене на пясък обяви появата на Пейнтър. Омаха се качи наполовина по стълбата, пое багажа и го додаде на Сафия долу.

– Как вървят нещата тук? – извика Пейнтър, докато подаваше пластмасова туба с вода.

– Бавно – отвърна Сафия.

– Но напредваме – намеси се Омаха. Пейнтър се приведе срещу вятъра. Останал без товар, изглеждаше така, сякаш следващият силен порив ще го отнесе като хвърчило. Омаха слезе обратно долу, последван от навят от вятъра пясък.

– По-добре се връщай в убежището – извика нагоре Сафия, притеснена за безопасността на Пейнтър.

Той и махна, обърна се и се гмурна в пясъчните вихри.

– Та докъде бяхме стигнали? – попита Омаха.

10:18

Излязъл от ямата, Пейнтър си пробиваше път през бурята. Беше се спуснала зловеща нощ. Прах закриваше слънцето и обливаше света в червено. Видимостта свършваше рязко на няколко крачки пред лицето му. Очилата за нощно виждане бяха на очите му, но дори и те му осигуряваха само един допълнителен метър видимост. Видя портите само като по-тъмни силуети встрани, докато минаваше през тях.

Сред сградите на селото пясък течеше под краката му, носен от вятъра, все едно газеше в поток. Дрехите му припукваха от статичното електричество. Усещаше вкуса му във въздуха. Устата му беше като пълна с тебешир, устните му бяха сухи и изпръхнали.

Най-накрая се мушна на завет до стената на убежището им. Измъкнал се от челюстите на бурята, Пейнтър успя да си поеме дълбоко дъх. Пясък танцуваше в диви въртележки, сипеше се на пелени от покрива. Той тръгна, опрял ръка на стената на къщата.

На крачки пред него нечия фигура изникна от вихрите мрак, призрак, който постепенно доби форма. Призрак с пушка. Една от съгледвачките Рахим, която стоеше на пост Кимна и на минаване. Тя не реагира по никакъв начин. Пред входа спря и погледна назад. От жената нямаше и следа, отново беше изчезнала.

В бурята ли беше потънала, или това беше част от способността ѝ да се слива с фона, да прибулва възприятията на другите? Пейнтър стоеше пред вратата. Беше чул разказа на Сафия, но казаното му изглеждаше твърде фантастично, за да е вярно. Като демонстрация за способностите им ходжата беше сложила един бледозелен скорпион на пода и го беше накарала да изписва осморки в прахта, отново и отново, сякаш имаше контрол над животинката. Някакъв номер ли беше? Като с танцуващите змии?

Тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато ветровете прозвучаха някак различно. Ревът беше станал постоянен до такава степен, че той почти беше престанал да го забелязва. За миг обаче се чу някакво по-дълбоко громолене, звук, донесен от вятъра, а не присъщ на самия вятър. Пейнтър застина, послуша се да го долови отново, опита се да провери поглед през булото от навявани пясъци. Бурята продължаваше да реве. Громоленето не се повтори.

Само от бурята ли беше? Той се взря на изток. Сигурен беше, че звукът е дошъл от онази посока. Отвори рязко вратата и се шумгна вътре, Изблъскан от вятъра.

Стаята беше претъпкана с тела. Чу дете да плаче на горния етаж. Лесно позна Корал сред другите жени – изпъкваше като айсберг в тъмно море. Тя стана от пода. Беше почиствала pistolетите си.

Усетила тревогата му, Корал побърза да го пресрещне.

– Какво не е наред?

10:22

Всички камиони се събраха на завет зад една дюна, сякаш чакаха да се включат в парад. Мъже клечаха покрай камионите, търсейки някакво прикритие от вятъра, но подробностите се губеха в плътния здрач. Бяха на четиристотин метра от Шисур.

Касандра крачеше с Кейн покрай редиците. Беше с очила за нощно виждане, маскировъчна униформа и пясъчно пончо с качулка, стегнато с колан на кръста.

Кейн крачеше, покрил с една ръка слушалката на радиостанцията в ухото му – слушаше някакъв рапорт. Двайсет войници бяха тръгнали преди десет минути.

– Разбрано. Изчакайте по-нататъшни заповеди. – Свали ръка и се приведе към Касандра. – Отрядът е в покрайнините на градчето.

– Нека обградят района. И града, и руините. Да изберат подходящи

места за стрелба със снайпер. Не искам нищо и никои да напусне мястото.

– Слушам, капитане. – Той повтори заповедите в прикрепения към гърлото си микрофон.

Продължиха към края на колоната, където бяха шестте камиона с хеликоптерните шейни, покрити с брезенти и привързани за транспортните си рами. При последните два кашона мъже освобождаваха въжетата, привързващи хеликоптерите. Един брезент литна, подхванат от вятъра, и отлетя високо.

Касандра се намръщи.

– Това са двамата ти най-добри пилоти, така ли? – попита тя.

– Да се надяваме, че са достатъчно добри – отвърна Кейн, присвил очи срещу бурята.

И двамата бяха заложили живота си за успеха на тази мисия. Провалът при гробницата ги беше поставил в неизгодно положение. Трябваше да се докажат пред командването на Гилдията. Но Касандра забелязваше и нещо друго у Кейн, някаква нова жестокост, по-малко хумор и дълбоко загнездила се ярост. Бяха го победили, осакатили, белязали. Никои не можеше да стори това на Джон Кейн и да остане жив достатъчно дълго, за да се хвали с победата си.

Стигнаха до последната група камиони.

Двамата пилоти ги чакаха. Касандра тръгна към тях.

Държяха шлемовете си под мишница, влачеха кабели, по които щеше да тече информация от радара. В такова време можеше да се лети само по уреди. Видимостта беше нулева.

Двамата се изпънаха чак когато я познаха – това не беше лесно под пластове дрехи.

Касандра ги огледа от горе до долу.

– Гордън, Фаулър. Смятате, че можете да вдигнете двете птички във въздуха. В тази буря?

– Да, сър – потвърди Гордън. Фаулър кимна. – Прикачихме филтри срещу пясъка на отворите на двигателите и инсталирахме в радарната система програма за полет в пясъчна буря. Готови сме.

Касандра не видя страх по лицата им, нищо че вятърът виеше като обезумял. Всъщност и двамата изглеждаха възбудени, развълнувани, като сърфисти, готови да се пуснат по големи вълни.

– Искам да поддържате непрекъснат контакт лично с мен – каза Касандра. – Имате комуникационния ми канал.

Утвърдителни кимвания.

– Единият ще огледа града, другият – руините. Кейн ще ви даде специален софтуер, който да заредите в бордовите компютри. С негова помощ ще уловите сигнала на основната мишена. Мишената не трябва – повтарям, не трябва да пострада.

– Разбрано – промърмори Гордън.

– Всякакви други вражески единици – довърши Касандра – следва да бъдат застреляни на място.

Нови кимвания. Касандра се завъртя настрани.

– Хайде тогава, вдигайте птиците във въздуха.

10:25

Омаха гледаше как Сафия пълзи на колене и замита пясъка от пода с една ръка. Откри, че му е трудно да се съсредоточи. Беше забравил колко е хубаво да работи рамо до рамо с нея. Забеляза мъничките капчици пот по челото ѝ, как лявото и око се присвиваше, когато нещо събудеше интереса и, петното мръсотия на бузата ѝ. Това беше онази Сафия, която той познаваше толкова добре... отпреди Тел Авив.

Сафия продължи да мете.

Имаше ли някаква надежда за тях двамата?

Тя вдигна поглед към него, забелязала, че е спрял да работи.

Той се размърда и се изкашля.

– Какво правиш? – попита я и махна към сметения пясък. – Прислужницата идва утре.

Тя седна и потупа стената, която се наклоняваше над главата ѝ.

– Това е югоизточната страна. Плочата, която символизира зорницата, която пък изгрива всеки ден в небето на югоизток.

– Точно това казах и аз. Е, и?

Сафия беше работила мълчаливо през последните десетина минути, подреждайки припасите, донесени от Пейнтър – методично, както вършеше всичко. Повечето време беше посветила на ключовете. Всеки път, когато Омаха се опиташе да и зададе въпрос, тя вдигаше ръка да го спре.

Сега се върна към смитането на пясъка.

– Вече определихме коя стена на кое небесно тяло отговаря, но сега трябва да разберем кой ключ на кое небесно тяло отговаря.

Омаха кимна.

– Добре. И хрумна ли ти нещо?

– Трябва да мислим в контекста на древността. Нещо, което

Касандра не направи и без да се замисля, прие, че става въпрос за съвременни мили, вместо за римски. Отговорът се крие в този факт. – Сафия погледна към него изпитателно.

Той впери поглед в стената, решен да намери отговор.

– Зорницата всъщност не е звезда, а планета. И по-точно Венера.

– Открита и наименувана от римляните. Омаха се изправи, после извърна поглед към артефактите.

– Венера е била римската богиня на любовта и красотата. – Коленичи и докосна железното копие с бюста на Савската царица. – А тук си имаме една истинска красавица.

– Това си помислих и аз. И също като в гробницата на Йов, и тук трябва да има място, където да се пъха копието. Дупка в земята. – Тя продължи търсенето си.

Омаха се присъедини към усилията и, но търсеше другаде.

– Подхождаш погрешно – каза той. – Не подът е важен, а стената. – Прокара длан по повърхността и продължи да разсъждава, наслаждавайки се на интелектуалното съперничество при разрешаването на гатанката. – Плочата символизира зорницата, така че именно в плочата би трябвало да...

Думите му заглъхнаха, когато пръстите му откриха дълбока дупка в стената. На височината на кръста му. Изглеждаше естествено образуване и лесно можеше да остане незабелязана в пълния със сенки полумрак. Показалецът му потъна докрай. Той клекна пред дупката.

Сафия стана зад него.

– Намери ли я?

– Дай артефакта.

Сафия се обърна и грабна железното копие. Омаха извади пръста си и и помогна да пъхнат края на копието в дупката. Не се оказа много лесно заради наклона на стената. Но накрая все пак успяха да уцелят отвора. Копието потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Накрая цялото копие потъна в пясъчника и остана да стърчи само бюстът, който сега висеше на стената като някакъв човешки трофей.

Сафия го понамести още малко.

– Виж как стената е вдлъбната от тази страна. Точно по формата на скулата ѝ. – Тя завъртя бюста и го бутна още малко.

– Пасва идеално. Сафия отстъпи назад.

– Като ключ в ключалка.

– И виж накъде гледа сега нашата желязна царица. Сафия проследи погледа и.

– Към лунната стена. ' – А сега сърцето – каза Омаха. – На коя стена принадлежи то – на слънцето или на луната?

– Ако трябва да гадая – на слънцето. Луната е била най-главната богиня в този район. Меката и светлина носела разхлаждащи ветрове и утринната роса. Според мен следващото, което ни трябва, последният ключ или пътепоказател, ще бъде свързан с нейната стена.

Омаха пристъпи към северната стена.

– Значи сърцето принадлежи на тази. Слънцето. Жестоката господарка.

Сафия погледна към артефакта.

– Богиня с желязно сърце.

Омаха вдигна артефакта. Имаше само едно място, където можеше да се постави. В малкия прозорец, изрязан в северната плоча. Но преди това Омаха прокара ръка по перваза, като се повдигна на пръсти, за да може да опипа дъното на нишата.

– И тук има малки вдлъбнатини. Като на стената.

– Люлка за сърцето.

– Ключалка и ключ.

Наложи се да завърти няколко пъти сърцето, докато пасне с вдлъбнатината в пясъчника. Най-накрая легна на мястото си. Запушеният му с тамян край сочеше към лунната стена.

– Така, по всичко личи, че последната стена наистина е важна – каза Омаха. – И сега какво?

Сафия прокара ръце по стената.

– Тук няма нищо.

Омаха бавно се завъртя в кръг. – Нищо, което да видим в тъмното. Сафия погледна към него.

– Светлина. Всички небесни тела светят. Слънцето свети. Зорницата свети. Омаха присви очи. – Но какво осветяват? Сафия се дръпна назад. Отново ѝ направи впечатление ненормално грапавата повърхност на стената, надупчена като лунен пейзаж.

– Фенерчетата – измърмори тя.

Всеки взе по едно фенерче от пода. Сафия застана до висящия от стената бюст, а Омаха се премести до сърцето в прозореца.

– Да бъде светлина! – Вдигнал фенерчето над главата си той насочи лъча му така, сякаш е слънчева светлина, лееща се през прозореца сякаш през запушения край на сърцето. – Слънцето свети през висок прозорец.

– А зорницата греє ниско на хоризонта. – Сафия коленичи край

бюста и подравни своя лъч с посоката, в която гледаше Савската царица.

Омаха впери поглед в лунната стена, осветена под различни ъгли от лъчите на двете фенерчета. Несъвършенствата на релефа и създаваха сенки и пукнатини. Постепенно върху стената се открий силует, сякаш нарисован от тези сенки.

Омаха примижа.

– Прилича на камилска глава. Или на кравешка може би.

– Това е бик! – Сафия погледна към Омаха, очите и като два нагорещени въглена. – Сада, богът на луната, е изобразяван като бик заради оформените като полумесец рога.

Омаха огледа сенките.

– Но къде са му рогата? Сафия посочи към припасите.

– Дай ми онова, докато държа светлината.

Омаха закрепил фенерчето си на прозореца до желязното сърце. Отиде при багажа и взе устройството, което приличаше на пушка, само дето краят на дулото му беше разширен като сателитна чиния. Сафия изрично беше помолила Пейнтър да го донесе. Омаха нямаше търпение да види как действа.

Подаде и го и зае мястото ис фенерчето.

Тя се премести в центъра на помещението и насочи лазерния копач. Кръг червена светлина се появи на стената. Тя го нагласи над фигурата от сенки, между ушите.

Натисна спусъка на устройството. Червените светлини се завъртяха и пясъчникът моментално започна да се троши под напора на лазерната енергия, която разрушаваше кристалната му структура. Изригнаха пясък и прах. Както и някакви по-светли парченца, улавящи светлината. Стружки метал, червен.

Железни стружки, осъзна Омаха и разбра защо металният детектор беше писукал непрестанно. Архитектите на тази загадка бяха смесили железни стружки с пясъка в скалата.

Лъчът действаше като торнадо, дълбаеше пясъчника сякаш беше мека пръст. Омаха държеше здраво фенерчето и гледаше. В сърцевината на камъка бавно се открие нещо по-ярко.

Желязна маса.

Сафия продължи да работи, като движеше лазера нагоре и надолу. Само след няколко минути над образа от сенки се появи дъгата на чифт рога.

– Определено е бик – съгласи се Омаха.

– Сада – промълви Сафия и наведе лазера. – Луната. Приблужи се и докосна вградените в камъка рога, сякаш да се убеди, че са истински. Дъжд от сини искри изригна при допира. – Ох!

– Добре ли си?

– Да – каза тя и тръсна пръстите си. – Статично електричество.

Отстъпи крачка назад да огледа рогата върху плочата.

Те определено се сключваха в заострен полумесец, издаден от скалата. Пясък и прах от издълбаването на камъка се вихреха из камерата, подхванати от внезапно засилилите се горе ветрове, които сякаш духаха право надолу през отвора.

Омаха вдигна поглед. Над ямата небето беше тъмно, но нещо още по-тъмно раздвижваше въздуха и се снижаваше. Откъм тъмния силует внезапна светлина прониза мрака.

О, не...

10:47

Омаха грабна Сафия през кръста и я повлече настрани в сенките под наклонените плочи.

– Какво пра...

Преди да довърши, лъч от ярка светлина удари през дупката горе, разливайки светлинна колона в центъра на трилитната камера.

– Хеликоптер – извика Омаха в ухото ѝ.

Сега Сафия вече чуваше слабия тътен на витлата на фона на еднообразния рев на бурята. Омаха я държеше здраво.

– Това е работа на Касандра.

Светлината примигна и угасна, когато прожекторът се отклони, но тътенът на витлата остана. Все още беше някъде отвън и претърсваше в бурята.

Сафия клекна и повлече и Омаха след себе си. След угасването на прожектора камерата изглеждаше още по-тъмна.

– Трябва да предупредя Пейнтър – каза Сафия. Запълзя към моторлата, но когато посегна, нова искра се изви от повърхността на радиото към върховете на пръстите ѝ и я ужили като оса. Тя дръпна назад ръката си. Едва сега забеляза колко се е усилило статичното електричество. Усети го върху кожата си, като пълзящи мравки. Косата и изпука, когато се обърна да погледне Омаха.

– Сафия, върни се.

Очите на Омаха бяха широко отворени. Той заобиколи към нея,

придържайки се в сенките. Вниманието му не беше насочено към хеликоптера, а към центъра на камерата.

Сафия отиде при него. Той хвана ръката ѝ, при което и двамата ги удари ток, от който косъмчетата по ръцете им настръхнаха.

В центъра на камерата синкаво сияние се сбираше там, където преди малко светеше прожекторът на хеликоптера. Трептеше, вихреше се във въздуха, краищата му плуваха. С всяка секунда се уплътняваше, вихрейки се навътре.

– Статично електричество – каза Омаха. – Погледни ключовете.

И трите железни артефакта, – сърцето, бюстът и рогата – грееха с червеникав оттенък.

– Те извличат електричеството от въздуха. Действат като един вид гръмоотводи за статичното електричество, създавано от бурята горе – така се зареждат с енергия.

Синьото сияние нарасна до искрящ облак в центъра на камерата. Следваше поривите на някакви свои си ветрове, кипеше на място. Ключовете засветиха още по-ярко. Въздухът пукаше. Дъги на електрически разряди се извиваха над всяка гънка по наметалата и шаловете им.

Сафия зяпна в почуда. Пясъчникът беше един от най-добрите изолатори, с изключително ниска електропроводимост. Освобождането на рогата от камъка изглежда бе затворило някаква верига между трите артефакта. А камерата действаше като магнитна бутилка, уловила в капан енергиите.

– Трябва да се махаме оттук, веднага – настоя Омаха.

Сафия продължаваше да гледа като омагьосана. Бяха станали свидетели на нещо, приведено в действие преди хилядолетия. Как биха могли да си тръгнат?

Омаха я хвана над лакътя и пръстите му се впиха в плътта ѝ.

– Саф, ключовете! Те са като железната камила в музея. А сега тук се оформя кълбовидна мълния.

Сафия си спомни заснетото от камерите в Британския музей. Червеникавото сияние на метеорита, лазурните вихри на кълбовидната мълния... Омаха беше прав.

– Мисля, че току-що задействахме бомба – каза Омаха, като издърпваше Сафия на крака. Бутна я към стълбата. – И тя всеки момент ще избухне.

Сафия вдигна крак на първата стъпенка и светът изведнъж избухна в ослепителна светлина. Тя се дръпна и застина, като елен пред автомобилни фарове.

Хеликоптерът се беше върнал и кръжеше точно над главите им. Смъртта ги чакаше горе... точно както ги чакаше и долу.

18. В ЗАЕШКАТА ДУПКА

4 декември. 11:02

Шисур

Пейнтър лежеше, притиснал се към покрива на къщата. Беше увил наметалото си плътно, зашипвайки краищата му под краката си, шалът му също беше прибран така, че да не се вее. Не искаше някое глупаво изплющяване да издаде позицията му.

Чакаше хеликоптера да направи още един кръг над града. Щеше да има само един изстрел. Трябваше да приеме, че летателното средство е съоръжено с устройство за нощно виждане. Блясъкът от дулото щеше да издаде позицията му. Чакаше със снайпер „Галил“, опрян в бузата, пръстът – на мекия спусък. Израелското оръжие, взето назаем от Рахим, можеше да простреля човек в главата от триста метра. Но не и при такава буря, не и при толкова малка видимост. Трябваше хеликоптерът да се приближи.

Пейнтър чакаше в засада.

Хеликоптерът беше там някъде, търсеше. Летящ ловец, скрит в бурята. Щеше да открие огън с двете си цеви при най-малкото движение долу.

Пейнтър забеляза блясък по-надълбоко в бурята, по посока на руините. Втори хеликоптер. Молеше се Сафия и Омаха да са се скрили някак. Беше опитал да се свърже с тях по-рано, когато беше усетил, че нещо става, но сигналът беше блокиран. Може би от смущения заради статичния заряд на бурята. Опита се да стигне до тях пеша, но тогава се бяха появили хеликоптерите.

Щом имаше птици във въздуха, значи не ставаше въпрос за малка разузнавателна група. Касандра беше разбрала някак за грешката си и се беше придвижила с цялата си сила.

Радиослушалката в ухото му жужеше със статичен шум, каналът бе оставен отворен. Думи изпъкнаха през фоновия шум.

– Командире! – Това беше Корал, която докладваше от бойното поле. – Както ти подозираше, вражески единици се приближават от всички

страни. Претърсват къщите една по една.

Пейнтър докосна предавателя си, с надеждата, че бурята ще попречи на евентуални подслушвачи.

– Децата и по-старите жени?

– Готови са. Барак чака сигнала ти.

Пейнтър огледа небето. Къде си? Трябваше да свали хеликоптера, иначе нямаха никакъв шанс да пробият примката около селото. Планът беше да ударят западно от руините, да приберат Сафия и Омаха пътьом, поемайки риска от ужасното време. Бурята се усилваше с всяка изминала минута, но поне щеше да прикрие отстъплението им. Ако се махнеха от руините, може би това щеше да задоволи Касандра и тя нямаше да си даде много труд да ги преследва. Ако можеха да се доберат обратно до планините...

Пейнтър усети гняв да се нагнетява в гърдите му. Омразна му беше мисълта да се оттегли, да подари победата на Касандра. Особено след като бяха открили тайната камера под ямата. Касандра със сигурност щеше да докара тук тежко изкопно оборудване. Имаше нещо там долу. Рахим бяха живото доказателство за нещо изключително. Единствената му надежда беше да се измъкне със Сафия, като забави Касандра достатъчно, за да предупреди някого във Вашингтон – човек, на когото може да има доверие.

И това със сигурност не беше командната структура на Сигма.

Гневът му растеше и образуваше огнена топка в стомаха му.

Бяха го насадили на пачи яйца. Всички те.

Мислите му прескочиха към Сафия. И досега усещаше ударите на сърцето ѝ под острието, което беше притиснал към шията ѝ. Беше видял очите ѝ след това – сякаш бях очи на непознат. Но какво друго беше очаквала? Това му беше работата.

Понякога се налагаше да направиш труден избор и да пристъпиш към още по-трудни действия.

Като сега.

Докладът на Корал за вражески единици в покрайнините на селото означаваше, че ще ги обградят всеки момент. Не можеше да чака повече хеликоптера. Трябваше да се справят и така.

– Новак, готов ли е заекът да тича?

– Когато кажеш, командире.

– Дай му газ.

Пейнтър зачака, опрял буза в пушката, вперил око през телескопичния обектив. Ярка светлина изригна в града, изливаше се през отворена

врата. Подробностите се губеха в здрача, но през очилата му за нощно виждане светлината грееше ослепително. Двигател изръмжа гърлено и ръмженето се извиси до вой.

– Пускай го – нареди Пейнтър.

– Заекът е пуснат.

Пясъчен мотопед изскочи през отворената врата. Движението му се виждаше само като ярка светлина между сградите. После започна да лъкатуши през лабиринта от улички. Пейнтър обхождаше с поглед небето.

И той се появи, спусна се като ястреб.

Картечниците на хеликоптера затрещяха, дулата им святкаха в бурята.

Пейнтър нагласи снайпера, прицели се в източника на стрелбата и натисна спусъка. Откатът удари рамото му като магарешки ритник. Той не изчака. Стреля още три пъти с пищящи уши.

После го видя – проблясък на пламък. След миг експлозия освети бурята. Горящи отломки се пръснаха във всички посоки, но остатъкът от корпуса полетя надолу по стръмна пътека. Удари се в една сграда, избухна повторно и по-ярко, после се срина на пътя.

– Тръгвайте! – изкрещя Пейнтър в радиостанцията си. Преметна снайпера на рамо и се претърколи към ръба на покрива. Пясъкът смекчи падането му. Наоколо двигатели оживяваха един подир друг, ръмжаха, давеха се, виеха. Блеснаха светлини. Мотопеди и бџгита изскочиха от улички, навеси и през прагове. Един мотопед се стрелна покрай Пейнтър. Жена се бе привела над лостовете му, друга седеше зад нея с пушка на рамо. Жените щяха да пробият път напред, охранявайки ариергарда им.

На прага се появи Кара с дете на ръце. Други я последваха. Барак помагаше на една старица, след него излязоха още две, които си помагаша една на друга. Клей и Дани също водеха деца, по едно във всяка ръка. Никой не мрънкаше. Дори Клей.

– Следвайте ме – каза Пейнтър и тръгна.

Пушката остана преметната през рамото му, а в ръката си държеше готов за стрелба пистолет.

Тъкмо минаваха зад ъгъла на убежището им, когато откъм руините се чу стрелба. Блесна прожектор в мрака. Вторият хеликоптер. – 0, Боже!... – промълви Кара зад него, защото знаеше какво означава стрелбата.

Бяха открили Сафия и Омаха.

11:12

– По-бързо! – изкрещя Омаха, докато пресичаха на бегом пода на понорната яма, но и сам не чу думите си. Трещенето на картечниците беше оглушително. Той бутна Сафия пред себе си. И двамата тичаха, ослепени от вихрещия се пясък, подгонени от двойна линия куршуми, разорващи бразди в пръстта.

Право пред тях се изправяше западната стена на ямата, засенчена от руините на Цитаделата горе. Стената беше леко вкопана, вдлъбната навътре. Ако успееш да се доберат до скалния корниз, щяха да си осигурят някакво убежище.

Сафия тичаше на една ръка разстояние пред него, шината затрудняваше движенията ѝ, а ветровете мотаеха полите на наметалото в краката ѝ. Пясъкът ги ослепяваше. Не им беше останало време дори да си сложат очилата.

Преди няколко секунди двамата бяха решили, че хеликоптерът е по-малката злина. Барутният погреб в трилитната камера означаваше сигурна смърт. Така че те поеха по-малкия риск и хукнаха.

Трясъкът на картечниците се усили, когато хеликоптерът се сниши зад тях.

Пясъчната буря беше единствената причина да оцелеят досега. Пилотът се бореше да удържи хеликоптера под напора на ветровете. Машината се клатушкаше и подскочаше като пойна птичка в ураган и пречеше на пилота да се прицели.

Двамата тичаха слепешком към убежището.

Омаха очакваше всеки момент да го разкъсат куршуми. Миг преди да умре, щеше да блъсне Сафия към убежището, ако се стигне дотам.

Не се стигна.

Куршумите замлъкнаха внезапно, сякаш на стрелеца му бяха свършили мунициите. Внезапната тишина накара Омаха да хвърли поглед през рамо, ушите му още звънтяха. Проекторът се отклони под ъгъл, а самият хеликоптер описа дъга назад.

Омаха се спъна в един камък и падна тежко.

– Омаха!

Сафия се върна да му помогне. Той ѝ махна да не идва.

– Бягай към заслона!

После закуцука след нея, глезенът го болеше адски, със сигурност бе навехнат или изкълчен, дано поне да не беше счупен. Той прокле глупостта си.

Хеликоптерът се оттегли над другия край на ямата. Беше ги хванал на прицел. Въобще не би трябвало да стигнат до убежището на надвисналата скала. Защо се беше оттеглил?

Какво, по дяволите, ставаше тук?

11:13

– Орел Едно, не стреляй по проклетата мишена! – крещеше Касандра в радиото.

Удари с юмрук по страничната облегалка на мястото си в бронирания трактор. На екрана на лаптопа и грееше синьото кръгче на преподавателя. Беше се появило само преди миг.

Стрелбата беше изкарала Сафия на открито.

Орел Едно отговори, гласът на пилота прозвуча раздражено.

– Прекратих стрелбата. Двама са. Не мога да преценя кой е мишената.

Касандра се беше свързала с него точно навреме. Представи си как пилотът надупчва жената с куршуми. Кураторката беше най-добрият и шанс да се оправи с тукашните гатанки и да, се измъкне с наградата. А тъпият пилот едва не й беше видял сметката.

– Не ги закачай и двамата – каза тя. – Охранявай дупката, от която са изпъззели.

В каквата и дупка да беше изчезнала кураторката, нямаше начин да не е важна.

Касандра се приведе към лаптопа, втречена в синьото сияние. Сафия все още беше в огромната яма. Нямаше къде да отиде, без да я засекал. Дори да се вмъкнеше в друга пещера, Касандра вече знаеше къде да намери входа към нея.

Обърна се към водача на трактора – Джон Кейн.

– Давай.

С включен двигател той смени скоростта. Тракторът се разтресе, после се закатери по дюната, която ги скриваше от Шисур. Касандра се облегна назад, придържайки лаптопа с една ръка.

Когато стигнаха върха на дюната, носът на трактора се вирна високо, после се спусна по обратния склон. Долината на Шисур лежеше пред тях. Но нищо не се виждаше отвъд Няколкото метра, осветени от специалните фарове на трактора. Другото го поглъщаше бурята.

Всичко, освен група светлинки в града. Движещи се возила. Престрелката между нейните хора и все още неизвестния противник

продължаваше.

Ехо от далечна спорадична стрелба стигна до нея.

Капитанът на предните и сили беше докладвал по радиото оценката си: „Изглежда всички са жени.“ В това нямаше смисъл. Касандра обаче си спомни жената която беше гонила по малките улички на Маскат. Онази която беше изчезнала пред погледа и. Имаше ли някаква връзка?

Поклати глава. Вече нямаше значение. Стигнаха бяха до края на партията и тя нямаше да позволи на никого да провали плановете ѝ.

Докато гледаше светлинното шоу в мрака, тя вдигна радиото си и се свърза с водача на артилерията.

– Предна батарея, на позиция ли сте?

– Да, сър. Готови сме да запалим свещите по ваша заповед.

Касандра погледна за сверка лаптопа си. Синьото кръгче на предавателя все така си стоеше в понорната яма. Нищо друго нямаше значение. Онова, което търсеха, каквото и да беше то, се намиреше сред руините, където беше и кураторката.

Касандра погледна към трептящите светлини на Шисур. Вдигна радиостанцията пред устните си, свърза се с авангардната група и нареди пълно изтегляне. После се прехвърли отново на честотата на артилерийския капитан.

– Изравнете града със земята.

11:15

Пейнтър извеждаше другите от града и през портите на руините, когато чу първото свистене. Звукът проби рева на бурята.

Първият снаряд удари града. Огнена топка експлодира към небето, осветявайки бурята и мигновена картина на селото. Бумтежът разтърси вътрешностите му. Ужасени ахвания се разнесоха наоколо му. Ново свистене прониза въздуха, после още няколко.

Ракетни гранатомети.

Не беше подозирал, че Касандра разполага с подобна огнева мощ.

Пейнтър издърпа трескаво радиото си.

– Корал! Изключете светлините!

Каквото и предимство да си бяха спечелили с неочакваната поява на бѝгитата и мотопедите, вече го бяха изчерпали. Време беше да се евакуират.

В града долу фаровете на превозните средства угаснаха. Жените трябваше да се изтеглят към руините под прикритието на тъмнината.

Взривиха се нови ракети и разсфъгнаха в диви спирали от огън, удряни от свирепите пориви на вятъра.

– Корал! – изкрещя той в радиото. Нямахме отговор.

Барак го стисна за ръката.

– Знаят къде трябва да се срещнем.

Пейнтър се завъртя. Нови взривове изкъртяха във вътрешностите му.

Над ямата стрелбата от втория хеликоптер беше замлъкнала. Какво ставаше?

11:17

Сафия и Омаха се гушеха под скалния корниз. Бомбите събаряха дребни камъчета от руините на Цитаделата върху скалата над тях.

На юг небето светеше червеникаво от пожарите. Пореден взрив изтрещя през воя на бурята. Унищожаваша града. Дали Другите бяха успели да избягат? Двамата бяха оставили радиостанциите си долу, в трилитната камера. Нямахме как да Разберат какво става с приятелите им.

Пейнтър, Кара...

До нея Омаха беше прехвърлил тежестта си върху десния крак. Беше си изкълчил глезена. Той измърмори през шала си:

– Все още можеш да си пробваш късмета. Сафия беше изтощена, рамото я болеше. – Хеликоптерът...

Той продължаваше да кръжи над ямата. Прожекторът му беше угаснал, но Сафия още чуваше ритмичния звук от витлата. Кръжеше ниско, принуждаваше ги да останат на място.

– Пилотът прекрати атаката. Сигурно управлява машината слепешката в тази буря. Ако се движиш покрай стената и изтичаш бързо... Дори бих могъл да стрелям оттук.

Пистолетът все още беше у него.

– Няма да тръгна без теб – прошепна Сафия. Изявлението ѝ не беше продиктувано изцяло от алтруистични подбуди. Тя стисна ръката му, защото имаше нужда да почувства силата на друг човек до себе си.

Той се опита да издърпа ръката си.

– Забрави. Само ще те забавя. Тя го стисна още по-силно.

– Не... не мога да тръгна.

Той изглежда най-после проумя дълбокия смисъл на думите ѝ, непреодолимия и страх. Придърпа я по-близо до себе си. Тя се нуждаеше от силата му. И той ѝ я даде.

Хеликоптерът кръжеше над тях, ритъмът на витлата му внезапно се чу по-ясно. Промени под ъгъл посоката си над центъра на ямата, остана невидим, придвижването му бе доловимо само по звука.

Сафия се притисна към Омаха. Беше забравила колко широки са раменете му, колко добре си пасваха телата им. Вперила поглед над рамото му, тя забеляза син проблясък в другия край на ямата, танц на светкавица. О, Боже...

Стисна още по-силно Омаха.

– Саф – промълви той, устните му – до ухото и, – след Тел Авив...

Експлозията погълна следващите му думи. Стена от силно нагрят въздух запрати и двамата в стената, събори ги на колене. Ярка светлина, после светът се сви до размерите на топлийка и изчезна.

Камъни падаха около тях. Оглушителен трясък отгоре. Огромен скален къс се стовари върху издатината, под която се криеха, и се заби в пясъка. Дъждът от камъни не преставаше, истински водопад. Полузаслепена, Сафия го усети с коленете си. Земен трус.

Цитаделата се срутваше.

11:21

Пейнтър беше стигнал до ръба на понорната яма, когато изригна експлозията. Единственото предупреждение беше син проблясък от дълбините ѝ. После колона от лазурносин огън изригна от отвора на камерата, освети всяко ъгълче, отблъсна бурята както с блясъка си, така и с нажежения си дъх.

Земята под краката му се разтресе.

Пейнтър усети горещата вълна да минава край лицето му, право нагоре, ограничена от стените на дълбоката яма, но въпреки това го блъсна назад.

Викове се надигнаха около него.

Стремителната колона от лазурен огън удари последния хеликоптер право в корпуса, изстреля го към небето като есенно листо. Резервоарът му избухна, провлачил червен пламък, в драматичен контраст на фона на синьото. Отломките от машината се пръснаха във всички посоки, не на парчета, а на течни потоци от стопен огън. Хеликоптерът се беше стопил в банята от кобалтов пламък.

Миг по-късно, от южния ръб на ямата, Пейнтър видя как руините на Цитаделата, качнали нестабилно върху западния ръб, започват бавно да се прекатурват в пропастта. А на дъното ѝ, осветени от пламъците,

две фигурки се препъваха сред падащите навсякъде около тях камъни.
Сафия и Омаха.

11:22

Замаян, Омаха се облегна на Сафия. Тя беше провряла ръка под мишниците му. Бореха се за всяка крачка в пясъка. Очите му сълзяха от остатъчното изгаряне на ретините, но зрението му бавно се връщаше. Първо се появи блясък, мътен, синкав. После видя тъмни сенки да падат около него и да се забиват тежко в пясъка, някои отскачаха.

Дъжд от камъни. Библейско проклетие.

– Трябва да се махнем оттук! – изкрещя Сафия, а гласът ѝ кълтеше, все едно че говореше под вода.

Нещо го удари отзад по здравия крак. И двамата паднаха по очи. Басов тътнеж разтърси въздуха зад тях и над тях, като крясъка на разгневен бог.

– Пада!

11:33

Пейнтър тичаше слепешката по пътеката към дъното на ямата.

Вляво от него задната половина на Цитаделата пропадеше в пропастта като на забавен каданс. Стенеше и трещеше. Камъни и пясък се изливаха в единия край на ямата. Пейнтър беше виждал кално свлачище по време на пороен дъжд, цял хълм се беше втечил пред очите му. Сега ставаше същото. Само че малко по-бавно. Скалите се бяха оказали поинатливи.

Успяваше да зърне на моменти през бурния мрак как Сафия и Омаха бавно се отдалечават от лавината, която ги гонеше лениво по петите. Паднаха отново, когато камък удари Омаха в рамото и го завъртя.

Пейнтър нямаше да стигне до тях навреме.

Гърлено ръмжене се извиси зад него и един вик:

– Писта!

Викът го накара да се обърне. Блесна светлина, прониза го в лицето. Заслепи го, но той видя достатъчно през тази част от секундата, за да се хвърли встрани.

Пясъчният мотопед се стрелна покрай него надолу по стръмния склон, задните му гуми изхвърляха фонтани от пясък и чакъл. Изскочи от пътеката на три метра от дъното, предното колело литна нагоре,

задното се завъртя на празен ход. Приземи се, отскочи, поднесе сред хрущене на пясък... после тръгна напред по дъното на ямата.

Пейнтър продължи надолу по пътеката.

Беше познал водача, наведен ниско над ръчките. Корал Новак, с наметало и очила, качулката отметната назад, светлата коса развяна.

Пейнтър хукна след нея, без да откъсва очи от мотопеда, който се надбягваше с лавината. Предният фар подскачаше наляво-надясно, докато Корал завиваше, за да избегне по-значителните препятствия. Стигна до двамата бегълци, наби спирачки, мотопедът поднесе и спря, Чу я да вика.

– Хванете се здраво!

После потегли отново, право напред, далеч от срыващите се камъни. Омаха и Сафия се държаха за задната седалка, а краката им се влачеха по земята.

Измъкнаха се от свлачището.

Пейнтър стигна до дъното, достатъчно далеч от падащите камъни и пясък. Всъщност пороят беше престанал. Сриването на хълма и крепостта беше достигнало до някаква точка на равновесие. Стръмната скална стена се беше превърнала в полегат склон.

Пейнтър заобиколи широката делта от довлечени камъни и пясък и хукна към спрелия мотопед. Сафия беше стъпила на краката си. Омаха се подпираше с една ръка на седалката. Корал седеше на мотопеда.

Всички се взираха в дупката в земята пред тях. Вихреща се пара извираше от нея, сякаш беше преддверие към ада. Това бе отворът на трилитната камера, разширен от взрива до триметрова дупка.

Пълна с вряща вода.

Фарът на мотопеда осветяваше покритата с пара повърхност.

Водата бързо започна да спада пред очите на Пейнтър, Онова, което се откри под нея, накара всички да занемаят.

11:23

Касандра гледаше, без да мига, през предното стъкло на трактора. Преди минута бяха видели синя огнена колона да се изстрелва към небето. Право пред тях.

Откъм руините.

– Какво беше това, по дяволите? – попита Кейн от шофьорското място.

Бяха спрели трактора на стотина метра разстояние. Вляво дузина

пожари осветяваха града. Право напред руините отново бяха потънали в мрак, изгубени в бурята.

– Не беше от нашите ракети – каза Кейн.

Не беше, естествено. Касандра погледна към лаптопа си. Кръгчето на предавателя продължаваше да свети, само че примигваше, някакво смущение нарушаваше сигнала. Какво ставаше там?

Опита се да се свърже с единствения човек, който би могъл да знае.

– Орел Едно, чуваш ли ме? Отговор не дойде.

Кейн поклати глава.

– И двете птици са свалени.

– Нареди още два хеликоптера да излетят. Трябва ми наблюдение от въздуха.

Кейн се поколеба. Касандра знаеше какво го тревожи. Колкото и силна да беше в момента, бурята едва бе започнала да набира мощ. Тез първа щеше да ги удари сериозно. А крайбрежната система се придвижваше бързо от юг и вещаеше още по-бурно време, когато двете системи се сблъскаха. Разполагаха само с шест хеликоптерни шейни и да вдигнат още две означаваше да рискуват половината от оставащата им въздушна сила.

Но Кейн разбираше нуждата от такъв ход. Не смееха да пестят ресурсите си. Въпросът беше всичко или нищо. Предаде заповедта на Касандра по собственото си радио. После погледна към нея с неизречения въпрос какво ще правят оттук нататък.

Тя кимна напред.

– Влизаме.

– Ще изчакаме ли птиците да излетят?

– Не, бронирани сме. – Тя погледна през рамо към мъжете, седнали в задното отделение, командосите на Кейн. – А имаме и достатъчно жива сила. Нещо става там. Подушвам го.

Той кимна, включи на скорост и натисна газта. Тежкият танк зави към руините.

11:26

Сафия се смъкна на едно коляно и протегна ръка над ръба на дупката. Изпробва температурата с дланта си. Вятърът я дърпаше. Пясък се вихреше наоколо, но сякаш по-лениво. Бурята беше поутихнала временно, сякаш експлозията беше отнела част от силата ѝ.

– Внимавай – каза Омаха зад нея.

Сафия се вираше в дупката пред себе си. Водата продължаваше да спада. Изглеждаше невъзможно. С отцеждането стъклена рампа се разкриваше пред погледите им, завита в спирала към дълбините. Трилитната камера беше изчезнала. Останало беше само стъкло, като огромен тирбушон, забит в земята.

Входът към Убар.

Сафия снижи длан към външната страна на рампата и бавно я приближи към стъклото. То все още блестеше с капчици вода, искрящи върху черната повърхност и отразяващи светлината от фара на мотопеда.

Не усети прекомерна топлина.

Събра смелост и докосна с пръст черното стъкло. Още беше топло, много топло, но не толкова, че да я изгори. Опря цялата си длан.

– Твърдо е – каза тя. – Все още изстива, но повърхността е твърда. – Почука с кокалче по нея, за да им демонстрира.

Изправи се, протегна единия си крак и стъпи върху рампата. Тя издържа тежестта ѝ.

– Водата изглежда го е охладила достатъчно, за да се втвърди.

Пейнтър пристъпи към нея.

– Трябва да се махаме оттук.

Корал се обади от мотопеда си. Беше говорила с другите.

– Командире, всички Рахим са се събрали. Можем да се връщаме, когато кажеш.

Сафия се обърна към ръба горе, но той се губеше в мрака. Сведе поглед към гърлото на стъклената спирала.

– Това дойдохме да открием.

– Ако не тръгнем веднага, Касандра ще ни заклеши тук. Омаха се включи в разговора.

– И къде ще отидем? Пейнтър посочи на запад.

– В пустинята. Ще използваме бурята като прикритие.

– Ти да не си луд? Тепърва ще става страшно. Това е само началото на бурята. Нали не си забравил за проклетата мегабуря? Искаш да я посрещнем на открито в пустинята? – Омаха поклати глава. – Предпочитам да рискувам с онази кучка.

Сафия си представи Касандра, леденото ѝ хладнокръвие, жестокостта в очите ѝ. Каквато и загадка да се криеше долу, Касандра щеше да си я присвои. За себе си и за своя работодател. А Сафия не можеше да допусне това.

– Аз слизам – каза тя, прекъсвайки спора.

– И аз ще слеза – добави Омаха. – Поне ще се скрием от бурята.

Откъм ръба горе внезапно се чу нова престрелка. Всички се снишиха и се обърнаха.

– Изглежда друг вече взе решението вместо нас – измърмори Омаха.

Корал заговори бързо в радиото си, Пейнтър – в своето.

По протежение на ръба блеснаха светлини, фарове. Мотори изреваха. Мотопеди и бързите започнаха да се спускат по склоновете на ямата.

– Какво правят? – попита Омаха.

Пейнтър прибра радиостанцията си с мрачно изражение.

– Някой горе е забелязал тунела. Една от жените. Ходжата, предположи Сафия. След отварянето на Убар ясените за нищо на света нямаше да избягат. Щяха да го защитават с цената на живота си. Лу'лу водеше долу цялото племе. Две бързите дори подскачаха напърно през свлачището.

Возилата се приближаваха към тях от всички посоки.

Внезапно избухналата стрелба замлъкна.

Корал обясни, като държеше радиостанцията до ухото си.

– Вражески съгледвачи са се добрали до снайперистка позиция на върха на една от кулите. Вече са ликвидирани.

Сафия долови уважението в гласа на жената. Рахим бяха доказали качествата си.

Бързите и мотопедите с товара си от жени набиха спирачки едно след друго в пясъка. В първото претоварено бързи видяха познати лица – Кара, Дани и Клей. Барак ги следваше с мотопед.

Кара слезе и поведе останалите. Вятърът отново набираше сила, дърпаше шаловете, плющеше в наметалата. Кара държеше пистолет в едната си ръка.

– Приближават се светлини – каза тя и посочи в противоположната посока, на изток. – Много. Камioni, големи. И поне един хеликоптер излетя. Зърнах за миг прожектора му.

Пейнтър сви ръка в юмрук.

– Заклучителният ход на Касандра. Ходжата си проби път през множеството.

– Убар е отворен. Той ще ни защити. Омаха погледна назад към дупката.

– Аз пък ще разчитам на пищова си.

Пейнтър погледна на изток.

– Нямаме избор. Всички да слязат долу. Дръжте се в група. Ще вземем колкото можем да носим. Оръжия, амуниции, фенерчета.

Ходжата кимна на Сафия.

– Ти ще ни водиш.

Сафия погледна надолу към тъмната спирала от стъкло внезапно разколебана. Стана и трудно да диша. Когато ставаше въпрос само за собствения ѝ живот, рискът беше приемлив. Но сега поемаше отговорност и за живота на други хора.

Погледът и се спря върху две момиченца, които Клей водеше за ръка. Изглеждаха толкова ужасени, колкото и младият мъж между тях. Но Клей се държеше.

Сафия трябваше да направи същото. Позволи на сърцето си да тупти в ушите ѝ, но решително успокои дишането си.

Намеси се нов звук, донесен по вятъра. Дълбоко басово громолене на двигател, нещо огромно. Източният ръб на ямата се обля в светлина.

Касандра беше много близо.

– Тръгвайте! – изкрещя Пейнтър. Срещна погледа на Сафия. – Води ги надолу. Бързо.

Сафия кимна, обърна се и започна спускането. Чу Пейнтър да казва на Корал:

– Ще ми трябва мотопеда ти.

11:44

Синьото въртящо се кръгче на преподавателя угасна пред очите на Касандра. Тя стисна юмрук. Кураторката отново беше изчезнала.

– Карай натам – процеди Касандра през зъби. – Веднага.

– Вече почти стигнахме.

От мрака се появи каменна стена, полусрутена, проядена от пясъците, повече очертание, отколкото материя, осветена от фаровете им.

Бяха стигнали до руините.

Кейн погледна към нея.

– Какви са заповедите?

Касандра посочи към отвор в стената, близо до една срутела кула.

– Хората ти да слизат. Искam руините блокирани. Никой да не напуска пропастта.

Кейн намали скоростта на трактора, колкото командосите да скочат от страничните врати над въртящите се вериги. Двайсет мъже, тежко въоръжени, се пръснаха в бурята и изчезнаха през пролуката в стената.

Кейн подкара трактора напред бавно като охлюв.

Тракторът изхрущя над каменните основи на древната стена и се

озова във вътрешния периметър на стария Убар. Фаровете му пронизваха мрака само на метър-два сред воя на бурята и навявания от вятъра пясък.

Понорната яма лежеше пред тях, тъмна и мълчалива.

Време беше да се сложи край на всичко това.

Тракторът спря. Фаровете му пронизаха тъмнината напред.

Мъже се бяха проснали по корем покрай ръба, прикривайки се зад големи камъни и отломки от руините. Касандра изчака отрядът да заеме позиции, обграждайки ямата отвсякъде. Слушаше кратките им реплики по радиостанцията.

– На позиция, квадрант три...

– Мангуста четири, на кулата...

– Гранатомети на позиция и заредени...

Касандра натисна „команда Q“ на клавиатурата си и двайсет и един червени триъгълника разцъфнаха върху координатната мрежа на екрана. Всеки от командосите имаше локаторен маяк, прикрепен към униформата. Тя гледаше на екрана как отрядът заема позиция, без колебание, бързо и професионално.

Кейн насочваше хората си от командния трактор. Стоеше прав с ръце на таблото и се взираше през предното стъкло.

– Всички са на позиция. Не се забелязва движение долу, всичко е тъмно.

Касандра знаеше, че Сафия е там, скрита под земята.

– Осветете ямата. Кейн предаде заповедта.

Навсякъде покрай ръба се включиха дузина прожектора насочени надолу към ямата. Пропастта грейна на фона на бурята.

Кейн вдигна ръка към слушалката в ухото си. Заслуша се, после каза:

– Не се забелязват вражески единици. Мотопеди и бъгита на дъното.

– Виждат ли някакъв вход – на пещера или нещо друго? Кейн кимна.

– Където са паркирани возилата. Черна дупка. Вече трябва и ние да получаваме образ. На трети канал.

Касандра отвори друг екран на лаптопа си. Видеокартина в реално време. Образът трептеше, точиците се размазваха и вибрираха. Статични смущения. Електрически разряд затанцува по външната антена.

Бурята демонстрираше пълната си мощ.

Касандра се наведе по-близо. На екрана се виждаше потрепващ

образ на дъното на пропастта. Пясъчни мотопеди с огромни възлести гуми. Пустинни бългита „Сайдуиндър“. Но всички те бяха изоставени. Къде бяха хората? Образът се люшна и се фокусира върху тъмна дупка, три метра широка. Изглеждаше прясно изкопана, проблясваше и отразяваше светлината от прожекторите.

Вход на тунел.

И всички зайци се бяха скрили в дупката.

Изображението се разми, фокусира се, после отново изчезна. Касандра изруга наум. Искеше лично да види това. Затвори безполезния прозорец на екрана и огледа триъгълниците на командосите върху координатната мрежа на района около ямата. Никой не би могъл да се измъкне през блокадата.

Касандра разкопча предпазния колан.

– Ще ида да огледам. Поемаш командването тук.

Мина в задното отделение и отвори плъзгащата се странична врата. Вятърът я блъсна назад, зашлепявайки я право в лицето. Тя се приведе ядно срещу порива, уви шал около устата и носа си, стъпи върху веригата на трактора и скочи на пясъка.

Тръгна напред, като се опираше с една ръка на веригата. Ветровете я блъскаха ожесточено. С уважение си спомни за хората на Кейн. Когато самата тя беше на завет във вътрешността на танка, придвижването им и се беше сторило задоволително – бързо, ефикасно, без размотаване. Сега го прецени като изключително.

Мина пред трактора и застана между фаровете. Последва лъчите им към ямата. Беше въпрос на няколко крачки, но докато стигне до ръба, вече едва чуваше ръмженето на танка през воя на бурята.

– Как изглеждат нещата оттам, капитане? – попита Кейн по радиото.

Тя коленичи и надзърна през ръба. Пропастта се простираше пред нея. От другата страна на ямата склонът беше обсипан с камъни и отломки, на места продължаваха да се свличат пясък и дребни камъчета. Скорошна лавина. Какво, по дяволите, беше станало тук? Тя отмести поглед право надолу.

Входът на тунела отвърна на погледа и, грейнало око, кристално.

Стъкло.

Пулсът и се ускори. Това трябва да беше входът към съкровището, което се криеше долу. Тя плъзна поглед по пръснатите возила. Не можеше да допусне онези да й откраднат плячката.

Докосна микрофона на гърлото си.

– Кейн, искам пълен отряд да е готов за навлизане в тунела след пет минути.

Нямаше отговор.

– Кейн – извика тя по-силно и се обърна. Фаровете на танка я заслепиха.

Тя се метна встрани. Прониза я остро като нож подозрение.

Тръгна напред и едва тогава забеляза нещо преобърнато на една страна на завет до стената, изоставено, наполовина зарито в пясъка.

Пясъчен мотопед.

Само един човек беше толкова умен.

11:52

Ножът се устреми към лицето му. Пейнтър се претърколи в теснотията на пода и обърна глава, за да избегне фаталното попадение в окото. Кинжалът срязва бузата му, закачайки костта под окото.

Ярост и отчаяние вляха нови сили в мускулите му. Въпреки бликащата кръв той продължи да стиска с крака краката на другия мъж, дясната му ръка бе увита в стегната хватка около врата му.

Копелето беше силно като бик, мятеше се неистово и се опитваше да го преобърне.

Пейнтър го прикова и затисна ръката с кинжала.

Когато се бе промъкнал през страничната врата на трактора, която Касандра – сякаш за негово удобство – не беше затворила докрай, Пейнтър позна мъжа. До този миг се беше крил, заровен под рехав, навят от вятъра пясък до полусрутената стена. Преди пет минути се беше изкачил с безразсъдна скорост по стръмния склон на ямата и беше подгонил мотопеда към пролуката в източната стена. Знаеше, че силите на Касандра ще трябва да минат оттам, какъвто и да е транспортът им.

Не беше очаквал чудовищния трактор, който тежеше поне двайсет тона на пръв поглед. Автобус с танкови вериги. Той обаче пасваше на целите му дори по-добре от обикновен камион.

Беше изпъзлял от прикритието си, когато тракторът спря. Навря се между веригите отзад. Както можеше да се очаква, вниманието беше насочено изцяло към ямата.

После Касандра слезе и му осигури достъпа, от който се нуждаеше. Пейнтър се беше мушнал през отворената врата в задното отделение с пистолет в ръка.

За съжаление противникът изглежда беше видял отражението му в

стъклото. Беше се завъртял на шинирания си крак, избивайки с другия пистолета от ръката на Пейнтър.

И сега се боричкаха на пода.

Пейнтър не отпускате задушаващата си хватка. Кейн се опита да забие задната част на главата си в носа му. Пейнтър избегна удара. После дръпна още по-назад главата на противника си и я трясна здравата в металния под.

Стенание.

Повтори същото още три пъти. Командосът се отпусна безжизнено. Пейнтър продължи да затяга хватката си около врата му. Едва тогава забеляза кръвта, която пълзеше по сивия метал. Счупен нос.

Времето му изтичаше и Пейнтър пусна мъжа. Изправи се и отстъпи, накуцваше. Ако онзи леопард не беше осакатил копелето, Пейнтър никога не би спечелил тази схватка.

Намести се на шофьорското място, запали двигателя и натисна леко газта. Тромавият гигант се люшна напред, изненадващо покорен. Пейнтър свери ориентириите си и насочи трактора по правилната траектория, директно към ямата.

Внезапно куршуми засипаха трактора отстрани. Автоматични оръжия. Присъствието му беше разкрито.

Шумът беше оглушителен.

Пейнтър спокойно продължи напред. Тракторът беше брониран, страничната врата – предвидливо заключена.

Ръбът на ямата се появи отпред. Тракторът продължи да се движи.

Дъждът от куршуми не секна нито за миг, камъни по консервна кутия.

Предницата на трактора изпълзя над ръба на ямата.

За целите на Пейнтър това беше достатъчно. Разчитайки на инерцията, той се измъкна от седалката. Тракторът намали скоростта си, но продължи да пълзи над ръба на ямата. Предницата хлътна надолу, когато ръбът се разтроши под тежестта му. Подът се наклони.

Пейнтър запълзя към задната врата с намерението да скочи, преди тракторът да е паднал, и след това да си изпробва късмета с командосите. Само че една ръка сграбчи крачола на панталона му и го събори. Той падна тежко и сблъсъкът с пода изкара въздуха от дробовете му.

Кейн го задърпа към себе си, все още невъзможно силен Пейнтър нямаше време за това. Подът се наклони рязко. Той ритна назад, право в счупения нос на Кейн. Главата на мъжа отскочи назад. Глезенът на Пейнтър беше свободен.

Той запълзя трескаво по наклонения под, катерейки се по скала от стомана. Оборудване и принадлежности се затъркаляха към предницата и го удряха по пътя си. Пейнтър усети, че тракторът започва да се плъзга необратимо, сграбчен от гравитацията. Веригите му захрущяха в камък.

Падаше.

Пейнтър скочи с последни сили и сграбчи ръчката на задния люк. За съжаление люкът се отваряше навън. А той нямаше опора, за да го избута. Запъвайки се с пръсти и прасци, успя да избута люка само на трийсетина сантиметра.

Вятърът свърши останалото. Бурята подхвана вратата и я отвори докрай.

Пейнтър я последва, буквално издърпан навън.

Под него тракторът се гмурна в ямата.

Той успя да ритне веднъж. Отблъсна се като жаба от люка и протегна ръце към ръба на ямата.

Успя, на косъм. Коремът му се удари в ръба. Той притисна торса си към земята, краката му висяха в пропастта. Пръстите му се забиха отчаяно. Трясък на смачкан метал се чу изотдолу. Мерна фигури да тичат към него.

Нямаше да го достигнат навреме.

Плъзна се назад. Нямаше за какво да се захване. Веригите на танка бяха заравнили ръба. За миг успя да се задържи, впил пръсти в един стърчащ над прахта камък.

Увисна на една ръка и погледна надолу.

Десет метра по-надолу тракторът се беше забил с предницата си в стъклената дупка, пропадайки наполовина като двайсеттонна тапа в тунела.

Щеше да свърши работа.

Камъкът, за който се държеше, поддаде под тежестта му. Пейнтър падна в пропастта.

Чу някой да вика името му.

После рамото му се удари в издатина на скалата, той отскочи и дъното на ямата се втурна нагоре да го посрещне, осяено с камъни и метални отломки.

ПЕТА ЧАСТ ОГЪН ПОД ЗЕМЯТА

19. ПРИСТАНИЩЕ В БУРЯ

4 декември, 12:02

Под земята

Сафия бързаше по спиралната рампа начело на групата. Трясъкът горе ги беше хвърлил в паника. Отломки се търкаляха откъм отвора на тунела – стъкло, камъни, дори едно парче разкъсан метал се беше търколило като детски обръч по спиралата през бягащите хора надолу към дълбините.

Трясъкът горе утихна постепенно.

– Какво беше това? – попита Сафия. Омаха поклати глава.

– Пейнтър, предполагам.

Кара вървеше от другата ѝ страна.

– Барак и Корал се върнаха да проверят.

Зад тях вървяха Дани и Клей, натоварени с багаж, преметнат на гърба. Държаха фенерчета. Клей стискаше своето с две ръце, сякаш беше спасително въже. Сафия си помисли, че студентът и втори път няма да се запише доброволец за работа на терен.

Зад тях вървяха Рахим, също натоварени с припаси и раници. Само тук-там блестяха фенерчета. Водеше ги Лу'лу сбрала глава в разговор с друга старица. Бяха загубили шест жени при престрелките и бомбардировката, Сафия виждаше суровата скръб в очите на всички. Дете плачеше тихичко някъде отзад. При изолацията, в която живееха тези жени дори една смърт беше тежко изпитание. Бяха останали трийсет, една четвърт от тях деца и старици.

Твърдата под краката им се промени внезапно – от грапаво стъкло в камък. Сафия погледна надолу, докато взимаха поредния завой на спиралата.

– Пясъчник – каза Омаха. – Стигнахме до края на взривния обхват.

Кара насочи фенерчето си назад, после обратно напред.

– Това експлозията ли го е направила?

– Някакъв вид насочен взрив – каза Омаха, на пръв поглед не особено впечатлен. – В по-голямата си част тази спирална рампа сигурно вече е била тук. Трилитната камера е била запушалката. Бомбата просто я е изхвърлила нагоре.

Сафия знаеше, че Омаха опростява нещата. Продължи напред. Щом бяха стъпили на камък, значи краят трябва да е близо. Пясъчникът под краката им беше влажен. Ами ако откриеха само наводнен проход? Ще се наложи да се върнат назад... при Касандра.

Раздвижване привлече вниманието ѝ. Корал и Барак ги настигаха. Спряха да ги изчакат.

Корал посочи назад.

– Пейнтър го е направил. Стоварил е камион върху отвора.

– Голям камион – уточни Барак.

– А самият Пейнтър? – попита Сафия.

Корал облиза устни, очите и се присвиха тревожно.

– Няма и помен от него... Това няма да спре Касандра задълго. Вече се чува, че копаят. – Корал махна напред. – Пейнтър ни спечели време, така че нека го използваме.

Сафия пое дълбоко дъх. Корал беше права. Обърна се и продължи надолу.

– Колко дълбоко се намираме? – попита Кара.

– На повече от шейсет метра според мен – отговори Омаха.

Зад следващата извивка пред тях се отвори кухня, приблизително колкото двоен гараж. Лъчите на фенерчетата се отразиха в пълен с вода кладенец в средата. Повърхността беше мътна и се вълнуваше леко. От тавана капеше вода.

– Източникът на водата, която избликна по-рано – каза Омаха. – Насоченият взрив явно я е всмукал нагоре, като мляко през сламка.

Всички влязоха в пещерата. Каменен корниз обточваше кладенеца.

– Вижте. – Кара насочи фенерчето си към една врата в отсрещната стена.

Заобиколиха кладенеца.

Омаха сложи длан върху вратата.

– Пак желязо. Тук определено са си падали по желязото. Имаше дръжка, но вратата беше запречена с лост.

– Така са запечатали кухнята срещу налягане – каза Корал зад него. – Заради вакуума при експлозията. – И кимна назад към кладенеца с водата.

Високо над тях се чу ехо от трясък.

Омаха хвана дългото резе и го дръпна. Без успех.

– Мамка му! Заяло е. – Отри ръце в наметалото си. – И цялото е мазно.

– Срещу корозията – каза Дани. Опита се да му помогне, но общите им усилия също не постигнаха успех. – Трябва ни лост или нещо такова.

– Не – каза ходжата зад него. Разбута хората с бастуна си и спря до Сафия. – Ключалките на Убар могат да бъдат отворени само от някоя Рахим.

Омаха отри отново ръцете си.

– Мадам, добре дошла сте да си опитате късмета. Моля.

Лу'лу удари леко с бастуна си по резето.

– Нужен е някой благословен от Убар, някой, който носи кръвта на първата царица, за да въздейства върху такива свещени артефакти. – Ходжата се обърна към Сафия. – Онези, които носят дарбата на Рахим.

– Аз? – възкликна Сафия.

– Ти беше проверена – напомни ѝ Лу'лу. – Ключовете реагират на твоето докосване.

Сафия си спомни гробницата на Йов, окъпана в дъжда. Спомни си как чакаше копието и бюстът да посочат къта Убар, Тогава тя беше с работни ръкавици. Кейн беше пренесъл и пхнал копието в дупката. То беше помръднало чак когато тя изтри с голи пръсти дъжда, стичащ се като сълзи по бузата на статуята. Чак когато го докосна.

Както и извитите рога на бика. Нищо не се беше случило, докато тя не ги беше докоснала, ужиlena от искра статично електричество. Беше възпламенила бомбата с едно докосване на пръста си.

Лу'лу и кимна да мине напред.

Сафия го направи, беше изтръпнала.

– Чакай. – Корал измъкна някакво устройство от джоба си.

– Какво е това? – попита Омаха.

– Искам да проверя една своя теория – каза тя. – Вече тествах ключовете с някои от електронните джаджи на Касандра. – И даде знак на Сафия да продължи.

Сафия пое дълбоко дъх, протегна здравата си ръка и хвана лоста. Не усети нищо особено, дори убождане на статично електричество. Дръпна резето. То се вдигна с лекота. Сафия отстъпи стреснато назад.

– Мамка му! – ахна Омаха. – О, това те впечатли! – каза Кара.

– Сигурно съм го разхлабил, затова тя го вдигна толкова лесно.

Корал поклати глава.

– Това е магнитна ключалка.

– Какво? – попита Сафия.

– Това е магнитометър. – Корал вдигна портативното устройство, което държеше. – Измерва магнитните заряди. Полярността на железния лост се промени, когато ти го докосна.

Сафия озадачено сведе поглед към лоста. – Как?

– Желязото е високопроводимо и чувствително към магнетизма. Когато потъркаш игла в магнит, предаваш ѝ магнитния му заряд. По някакъв начин тези предмети реагират на присъствието ти, на някаква енергия, която излъчваш.

Сафия си представи завъртането на железното сърце върху мраморния олтар в гробницата на Имран. Движението му наистина наподобяваше на магнит, който се нагласяваше спрямо някаква ос.

Още един трясък се чу високо над тях.

Омаха пристъпи напред.

– По каквата и причина да се е вдигнало резето, давайте да се възползваме.

Той грабна дръжката на вратата и дръпна. Смазаните панти не издадоха звук. Вратата се отвори с лекота и разкри тъмно спускащо се стълбище, изсечено в скалата.

След като затвори и блокира отвътре вратата, Омаха ги поведе, осветявайки пътя с фенерчето си, Сафия плътно до него. Останалите от групата ги последваха.

Проходът не завиваше никъде, затова пък беше много стръмен. Изведе ги още трийсетина метра надолу в кухня четири пъти по-голяма от първата. И в тази камера имаше езеро, тъмно и огледално. Въздухът миришеше странно. Определено на влага, но и на озон – миризмата при гръмотевична буря.

Но всичко това не успя да задържи и за миг вниманието на Сафия.

Пред тях един каменен кей навлизаше във езерото. В края му, над водата, се полюшваше красива дървена лодка, арабски платноход, дълъг десетина метра. Корпусът му лъщеше, напоен с масло, и грееше ярко под лъчите на фенерчетата им. Златно покритие украсяваше парапетите и мачтите. Платната, безполезни тук, бяха прибрани и пристегнати.

Благоговеен шепот се надигна сред скупчилата се група.

Наляво широк воден тунел водеше към мрака.

На носа на лодката се издигаше женска фигура с голи гърди, ръцете скръстени благоприлично отпред, погледът вперен към пълноводния тунел.

Дори и от това разстояние Сафия позна лицето на фигурата.

Савската царица.

– Желязо – каза до нея Омаха, забелязал накъде е насочено вниманието ѝ. Завъртя лъча на фенерчето си към статуята на носа на кораба. Беше направена изцяло от желязо. Той тръгна към кея. – Изглежда пак се налага да плаваме.

12:32

На дъното на ямата Касандра се вираше в осакатеното тяло. Не знаеше какво би трябвало да чувства. Съжаление гняв, страх дори. Нямаше време да анализира чувствата си. Размишляваше усилено как да обърне това в своя полза.

– Качете го горе и го сложете в чувал за трупове.

Двамата командоси измъкнаха бившия си командир от останките на трактора. Други се качваха и слизаха през задния вход, изнасяха каквото можеше да бъде спасено от оборудването и поставяха заряди, с които да взривят масивния корпус на смазаното превозно средство. Трети разчистваха отломките с помощта на пясъчните бългита.

Двама командоси развиваха дълга жица през една пролука в останките от трактора.

Всичко вървеше по план.

Касандра се обърна към един пустинен мотопед и го яхна. Пристегна шала и очилата си и потегли нагоре, към ръба на ямата. Щяха да минат още петнайсетина минути, докато заложат взривовете.

Когато изскочи над ръба на ямата, силата на бурята я завъртя. Ставаше все по-силна, дяволите я взели! Мотопедът забоксува, после гумите му намериха опора и Касандра го пришпори към командния център в една от малкото неразрушени сгради в селцето. Камионите бяха паркирани около нея.

Натисна спирачките, мотопедът спря с поднасяне, Касандра го подпря на стената и скочи.

Вътре ранени мъже лежаха на койки и одеяла. Мнозина бяха ранени при престрелката със странния отряд на Пейнтър. Беше чула докладите за бойните умения на онези жени. Как се появявали от нищото и изчезвали също там. Нямаха дори приблизителна представа за броя им.

Но сега всички бяха изчезнали. В онази дупка.

Касандра се приближи към една от койките. Санитар се грижеше за изпаднал в безсъзнание мъж, довършвайки превръзката на разкъсаната му буза. За голямата буца над веждата му санитарят не можеше да

направи нищо.

Пейнтър може и да имаше девет живота като котките, но този път не беше паднал на краката си. Беше си ударил здраво главата при падането. Единствената причина да е още жив беше рохкавият пясък по вътрешния ръб на ямата, който беше смекчил падането му.

Съдейки по сърдитите коси погледи на хората ѝ, те не се трогваха особено от добрия късмет на Пейнтър. Всички знаеха как е загинал Джон Кейн.

Касандра спря до долния край на койката.

– Как е той?

– Слабо сътресение. Еднакви и реагиращи зеници. Само е припаднало копелето.

– Ами събуди го тогава. Дай му да помирише някакви соли.

Човекът въздъхна, но се подчини. Предпочиташе да се погрижи за своите хора. Но Касандра все още ръководеше парада. И все още можеше да използва Пейнтър.

12:42

– И какво ще правим? – попита Омаха. – Ще гребем? Или ще слезем да го бутаме?

Гледаше назад от носа на Платнохода. Цялата им компания се беше качила на това излязло сякаш от приказка корабче. Барак се беше прегърбил над румпела. Клей стържеше коленичил златното покритие. Дани и Корал изглежда проучваха конструкцията на руля, зяпнали надолу през парапета при кърмата. Рахим се бяха пръснали по палубата и оглеждаха детайлите.

Отблизо корабчето беше още по-впечатляващо. Почти всички повърхности бяха позлатени. Имаше и удивително количество вградени перли. Подпорите бяха от масивно сребро Дори във въжетата бяха вплетени златни нишки. Беше си чиста проба царска баржа.

Но колкото и да беше красив, като плавателен съд беше в голяма степен неизползваем. Освен ако внезапно не се извиеше силен вятър.

Кара и Сафия стояха на носа от двете страни на железната Савска чарица. Ходжата се беше подпряла на бастуна си.

– Ами давай, докосни я – каза Кара на Сафия. Ходжата беше предложила същото.

Сафия беше пъкнала здравата си ръка под шината на ранената, лицето ѝ – набраздено от тревога.

– Не знаем какво ще стане.

В очите ѝ Омаха зърна отражение от огъня при експлозията на трилитната камера. Сафия погледна към новия екипаж на Платнохода. Боеше се да не ги изложи на опасност, особено чрез собствената си ръка.

Омаха пристъпи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

– Саф, Касандра много скоро ще слезе тук с пушката си. Лично аз предпочитам да рискувам с тази желязна дама, отколкото с онази кучка със сърце от стомана.

Сафия въздъхна. Омаха усети как се отпуска под дланта му, как се предава.

– Дръжте се – прошепна тя.

Протегна ръка и я положи върху рамото на желязната статуя, точно както Омаха беше сложил своята върху нейното. Когато дланта ѝ осъществи контакт, Омаха усети лек гъдел от статично електричество да минава през тялото му. Сафия изглежда не почувства нищо.

Нищо не се случи.

– Май не аз трябва да...

– Не – прекъсна я Омаха. – Не си дърпай ръката.

И усети лек трепет под краката си, сякаш водата под кораба беше започнала да ври. Много бавно лодката се плъзна напред.

Той се обърна.

– Освободете въжетата! – извика на другите.

Рахим побързаха да изпълнят нареждането и освободиха въжетата.

– Какво става? – попита Сафия, без да отмества ръката си от желязното рамо.

– Барак, държиш ли румпела?

Близко до кърмата Барак махна с ръка да потвърди.

Корал и Дани тръгнаха бързо напред. Високата жена влачеше голям сандък.

Скоростта на Платнохода нарастваше плавно. Барак го насочи към отвора на пълноводния тунел. Омаха вдигна фенерчето си и го включи. Лъчът потъна в мрака.

Докъде ли стигаше? Накъде водеше?

Имаше само един начин да разберат.

Сафия трепереше под дланта му. Той пристъпи по-близо, така че телата им да се опрат. Тя не възрази, дори се наведе леко назад. Омаха можеше да се досети за мислите ѝ. Лодката не беше избухнала. Засега всичко беше наред.

Корал и Дани пак се бяха навели през парапета, после фенерчетата

им светнаха.

– Помирисваш ли озона? – попита тя. – Да.

– Виж как над водата се вдига пара там, където влиза в контакт с желязото.

Всички наостриха любопитно уши.

– Какво правите бе, хора? – попита Омаха. Дани вдигна глава, целият зачервен.

– Провеждаме изследване.

Омаха извъртя очи. Брат му беше типичният луд учен. Корал се изправи.

– Във водата протича някаква каталитична реакция. Смятам, че се задейства от желязната дама. Поражда се някаква Движеща сила. – Наведе се отново през парапета. – Искам да направя някои тестове на водата.

Дани кимна, също като паленце, което маха доволно с опашка.

– Ще донеса една кофа.

Омаха ги остави да се занимават с научния си проект. За момента го интересуваше само едно – къде отиват. Забеляза че Кара го гледа... не, гледаше него и Сафия.

Хваната в крачка, Кара отклони поглед към тъмния тунел отпред.

Омаха забеляза, че и ходжата прави същото.

– Знаеш ли къде ще ни отведе това? – попита той старичката.

Тя сви рамене.

– При истинското сърце на Убар.

Тишина се възцари на палубата, докато корабът се приближаваше към дългото тъмно гърло. Омаха погледна нагоре с абсурдното усещане, че ще види нощно небе. Разбира се, не видя нищо такова.

Тук те плаваха на десетки метри под пясъка.

12:45

Пейнтър се събуди изведнъж, давеше се, очите му горяха, Опита се да седне, но нещо го блъсна назад. Главата му звънеше като камбана. Светлината го изгаряше ледено. Стаята се люшкеше ужасно. Той се обърна настрани и повърна през ръба на някакво легло. Стомахът му се свиваше непоносимо.

– Буден си, виждам.

Гласът смрази трескавата болка в тялото му. Въпреки болезнения блясък на силната светлина той се обърна да погледне жената в долния

край на леглото му.

– Касандра.

Беше облечена в камуфлажна униформа и пончо до коленете, стегнато на кръста с колан. Шапка висеше на гърба и, около врата ѝ хлабаво се увиваше шал. Кожата ѝ грееше на светлината, очите и святкаха още по-ярко.

Той се помъчи да седне. Двама мъже натиснаха раменете му.

Касандра им махна да го пуснат.

Пейнтър седна бавно в леглото. Дула на пистолети сочеха към него.

– С теб имаме делови разговор. – Касандра се отпусна на едно коляно. – Малката ти каскада унищожи голяма част от електронното ми оборудване. Макар че успяхме да спасим това-онова, включително и лаптопа ми. – Посочи към компютъра, поставен на един съгъваем стол. На екрана се виждаше сателитна карта на района с изображение на бурята в реално време.

Пейнтър забеляза вървящите отдолу надписи с метеорологична информация. Системата от високо атмосферно налягане, зародила се по крайбрежието на Арабско море, най-последно беше пресякла планините. Очакваше се да се сблъска с пясъчната буря след два часа. Мегабурия от море и пясък.

Но всичко това сега беше без значение.

– Нищо няма да ти кажа – изграчи той.

– Не помня да съм те питала нещо.

Той ѝ се ухили широко. Дори от това го заболя.

Касандра отиде при лаптопа и натисна няколко клавиша. На екрана се показва изображение на района, гледан отгоре – града, руините, пустинята. Изображението беше чернобяло, с изключение на малко синьо кръгче, което бавно се въртеше. Под него координатите по трите оси X, Y и Z се меняха. Предаване в реално време. Пейнтър знаеше какво вижда. Сигнал от микропредавател, система, която сам беше конструирал.

– Какво си направила?

– Имплантирахме го в доктор Ал Мааз. Не искахме да я губим от поглед.

– Предаването... под земята... – Трудно му беше да движи езика си.

– Имаше достатъчно голяма пролука в останките от трактора, за да спуснем в дупката антенен кабел. Развихме го достатъчно, за да уловим отново сигнала ѝ. Долу явно има добра акустика. Спуснахме и усилватели. Вече можем да я следим където и да отиде.

– И защo ми казваш всичко това?

Касандра се върна до леглото му. Държеше малък предавател в ръка.

– За да те информирам за малката модификация в твоя предавател. Изглежда с малко по-мощна батерия може да се възпламени таблетка С4. Мога да ти покажа схемите.

Пейнтър изстина.

– Касандра, какво си направила? – Представи си лицето на Сафия, срамежливата и усмивка.

– Достатъчно С4, за да прекъснеш нечий гръбнак.

– Не си...

Тя вдигна едната си вежда, жест, който преди го вълнуваше и забързваше пулса му. Сега го ужаси. Пейнтър стисна чаршафа в юмуруци.

– Ще ти кажа каквото искаш.

– Колко мило! Но пък от друга страна, Пейнтър, не помня да съм те питала за нещо. – Тя вдигна предавателя и погледна към екрана. – Време е да те накажа за малката каскада, която ни спретна днес.

Тя натисна бутона.

– Не!

Крясъкът му се изгуби в чудовищна експлозия. Имаше чувството, че самото му сърце се е взривило. Отне му миг да разбере.

Касандра се усмихна отвисоко, изключително доволна.

Мъжете в стаята избухнаха в смях, който нямаше нищо общо с доброто настроение.

Тя вдигна отново устройството.

– Извинявай, май съм взела друг предавател. Този задейства зарядите, които заложихме в останките от трактора. Моите бомбаджии ми обещаха, че експлозивите ще ни отворят път към тунела. Остава само да поразчистим малко. До половин час влизаме.

Сърцето още го болеше, туптеше в гърлото му. Касандра извади втори предавател.

– Това е истинският. Настроен към приемателя на Сафия. Дали да не опитаме отново?

Пейнтър провеси глава. Тя щеше да го направи. Убар беше отворен. Касандра не се нуждаеше повече от знанията на Сафия.

Тя коленичи по-близо до него.

– Сега, когато привлякох вниманието ти, може би е време си побъбрим.

13:52

Сафия стоеше с една ръка върху желязната статуя, облегла хълбок в парапета на кораба. Как беше възможно да е едновременно ужасена до дъното на сърцето си и уморена до смърт? Беше минал половин час, откакто чуха експлозията откъм спиралната рампа.

– Касандра май чука на вратата – беше казал Омаха.

Корабът им вече беше навлязъл дълбоко в тунела. И въпреки това напрежението беше нараснало главоломно. Дузина фенерчета се насочиха назад. Нищо. Сафия можеше само да си представя объркването и гнева на Касандра, когато откриеше, че тях ги няма, а самата тя е стигнала до наводнен тунел.

Дълго щяха да плуват Касандра и хората ѝ, ако се опитаха да ги последват.

Макар скоростта на Платнохода да беше съвсем малко по-голяма от бърз ход, те плаваха вече повече от час. Трябва да бяха изминали поне десет километра в бавното си, но луксозно бягство.

Колкото повече време минаваше, толкова по-спокойни бяха спътниците ѝ. А и кой можеше да знае дали Касандра наистина е успяла да си осигури достъп до рампата?

Сафия обаче не можеше да се освободи от друг страх, по-личен.

Пейнтър.

Какво беше станало с него? Мъртъв, заловен, изгубен в пясъчната буря. Като че ли нямаше благоприятен вариант.

Зад нея няколко от жените Рахим пееха тихо и тъжно, оплакваха мъртвите си. На арамейски. Сафия се заслуша и сърцето ѝ се сви съпричастно.

Лу'лу се размърда, забелязала вниманието ѝ.

– Това е старият ни език, езикът на последната ни царица, вече е мъртъв, но ние още го говорим помежду си.

Сафия слушаше, пренесена в друго време.

Кара и Омаха седяха на палубата наблизко, увесили глави, заспали.

Барак стоеше при кормилото, поддържайки курса по дългите извивки на тунела. Може би някога проходът е бил част от подземна речна система.

На няколко крачки встрани Корал седеше по турски, наведена над комплект уреди, захранвани с батерии. Лицето ѝ грееше, очертано от светлинките им. Дани и помагаше, коленичил до нея, опрял глава в нейната.

Зад тях погледът на Сафия попадна върху друг член на групата им. Клей се беше навел над перилото откъм десния борд и гледаше напред. Двамата с Барак бяха запалили цигара, една от последните в пакета на арабина. Ако се съдеше по вида му, Клей определено се нуждаеше от още една.

Той забеляза вниманието ѝ и се приближи до нея.

– Как си? – попита го тя.

– Мога само да кажа, че се надявам да ми пишеш висока оценка. – Усмивката му беше искрена, но и леко треперлива.

– Не знам – подразни го тя. – Винаги има място за подобрене.

– Хубаво. За последен път се оставям да ми забият стреличка в гърба заради теб. – Той въздъхна, загледан в мрака. – Дяволски много вода има тук долу.

Сафия си спомни за страха му от морето – бяха провели подобен разговор до палубния парапет на „Шабаб Оман“. Сякаш преди един век.

Дани стана и се протегна.

– С Корал говорихме за това. За необичайното количество вода тук долу. Повече е, отколкото би могло да се обясни с местните валежи и подпочвените води.

Омаха се размърда и каза с увесена на гърдите глава.

– И откъде е дошла тогава, всезнайко? Отговори Корал:

– От Земята. Омаха вдигна глава.

– Я пак?

– Още от петдесетте години на миналия век е известно, че в Земята има повече вода, отколкото може да се обясни с повърхностния воден кръговрат на изпарение и валежи. Има множество случаи на мощни източници на прясна вода дълбоко в земните недра. Гигантски резервоари.

Дани я прекъсна:

– Корал... доктор Новак тъкмо ми разказваше за един такъв извор, открит при изкопа за основите на болница Харлем в Ню Йорк. Дебитът му бил две хиляди галона в минута. Излели тонове бетон, докато запушат дупката.

– И откъде, по дяволите, идва всичката тази нова вода? Дани махна на Корал.

– Ти знаеш по-добре.

Тя въздъхна, явно подразнена от прекъсването.

– Стивън Рейс, инженер и геолог по образование, застъпва хипотезата, че такава „нова вода“ непрекъснато се синтезира в земните недра от свободни атоми водород и кислород, които възникват в магмата. И че

един кубичен километър гранит, подложен на необходимия натиск и температура, е в състояние да даде осем милиарда галона вода. И че такива резервоари „магмена“ или „земна“ вода има в изобилие под земната кора, свързани помежду си чрез гигантска водна мрежа, която обхваща цялата планета.

– Дори под арабските пустини? – попита с известно пренебрежение Омаха.

– Естествено. До смъртта си през осемдесет и пета Рейс в продължение на петдесет години успешно откривал вода там, където други геолози категорично отхвърляли всякаква вероятност да има. Включително кладенците Ейлат в Израел, които и досега осигуряват достатъчно вода за нуждите на един стохиляден град. Направил е същото в Саудитска Арабия и Египет.

– И ти смяташ, че водата тук може да е част от същата система?

– Възможно е. – Корал отвори миниатюрна вратичка в една от машинките. Сафия забеляза струйка мъгла да се издига над отвора. Някакъв охладител явно. Доктор Новак извади с пинцети малка епруветка. Разклати я. Каквото и да видя, явно не и хареса, ако се съдеше по изражението ѝ.

– Какво става? – попита Дани.

– Има нещо странно в тази вода.

– По-точно?

Тя вдигна епруветката.

– Опитвах се да я замразя.

– И?

Корал посочи към пластмасовата кутия.

– В азотния охладител понижих температурата и до минус трийсет градуса по Целзий. Още не е замръзнала.

– Какво? – Омаха се наведе по-близо.

– Няма логика. Когато е поставена във фризер, водата отдава топлинната си енергия и се втвърдява. Тази Тук обаче продължава да отдава енергия и не се втвърдява. Сякаш съдържа неограничено количество енергия.

Сафия плъзна поглед покрай парапета на платнохода. Продължаваше да се усеща миризмата на озон. Спомни си парата, която се издигаше над водата близо до железото.

– Рад-Х скенерът тук ли е?

Корал кимна и очите и се разшириха.

– Разбира се.

И се зае да сглоби основата и чувствителния накрайник. Прокара го над епруветката. По очите и пролича какво е открила още преди да го изрече на глас.

– Разпад на антиматерия.

Скочи на крака и протегна скенера над парапета, после тръгна от средната част на кораба към носа, където стоеше Сафия.

– Нараства с всяка крачка.

– Какво означава това, по дяволите? – попита Омаха.

– Магнетизмът на желязото задейства някакъв разпад на антиматерия.

– Антиматерия? Къде? Корал се огледа наоколо си.

– Ами... плаваме през нея.

– Това е невъзможно! Антиматерията се самоунищожава при всеки контакт с материя. Не може да е във водата. Отдавна да е влязла в реакция с водните молекули.

– Прав си – каза Корал. – Но не мога да си затворя очите пред показанията на уредите. По някакъв начин водата тук е обогатена с антиматерия.

– И това тласка кораба напред?

– Вероятно. По някакъв начин магнитизираното желязо е активирало локализирания разпад на антиматерия във водата, превръщайки енергията му в движеща сила, която ни тласка.

– Нали през цялото време се притеснявахме да не се дестабилизира цялата антиматерия? – попита Омаха.

Сафия изтръпна. Спомни си обяснението на Пейнтър как радиацията от разпадането на урановите изотопи може да е задействала експлозията в музея. Представи си димящите кости на служителя от охраната.

Корал се взираше в скенера.

– Не отчитам никаква алфа или бета радиация, но не мога да бъда напълно сигурна. – Корал се върна при уредите си. – Ще трябва да направя още изследвания.

Ходжата се обади за пръв път. Не беше обърнала никакво внимание на всеобщото вълнение на учените, вместо това просто се беше взирала напред.

– Тунелът свършва.

Всички очи се обърнаха натам. Дори Корал се изправи.

Право напред танцуваше мека светлинка, засилваше се и отслабваше. Все пак беше достатъчно силна да се види, че след десетина метра тунелът свършва. Платноходът плаваше напред. В последния метър

таванът се сниши, наъзбен като паст на акула.

Никой не каза нищо.

Корабът навлезе в огромна подземна пещера.

– Майко Божия! – възкликна Омаха.

14:04

Касандра държеше слушалката на сателитния телефон плътно притисната към лявото си ухо и затискаше дясното за да заглуши воя на бурята. Намираше се на втория етаж на командния център. Вятърът свистеше сред пепелището на града. Пясък трополеше по закованите с дъски прозорци.

Слушаше и крачеше напред-назад. Дигитално промененият глас още повече затрудняваше връзката. Шефът на Гилдията държеше на своята анонимност.

– Сив водач – продължи Министъра, – молбата ви за такава специална доставка по време на бурята поставя на риск от разкриване пустинната ни операция. Да не говорим, че поставя на риск и цялата Гилдия.

– Знам, че звучи прекалено, Министър, но целта е открита. На крачка сме от победата. Можем да се изнесем от Шисур още преди бурята да е свършила. При условие че получим въпросната доставка от Тумрайт.

– И какви гаранции можете да ми дадете, че планът ви ще успее?

– Залагам живота си на това.

– Сив водач, вашият живот е заложен от самото начало. Командването на Гилдията размисли върху последните ви неуспехи. Ново разочарование би ни накарало сериозно да преосмислим доколко са ни необходими по-нататъшните ви услуги.

Копеле, изруга Касандра наум. Крие се зад кодовото си име, седи зад някакво проклето бюро и има нахалството да поставя под съмнение компетентността ѝ. Но тя знаеше как да обърне в своя полза последното си затруднение. За това трябваше да благодари на Пейнтър.

– Министър, сигурна съм в победата ни тук, но бих желала след това да ми бъде позволено да се реабилитирам. Помощникът ми беше спуснат отгоре. Без да се допитат до мен. Джон Кейн подкопа авторитета ми. По негова вина се стигна до това забавяне и до собствената му смърт. Аз, от друга страна, успях да заловя саботьора. Ключов член на отряда Сигма към АИОП.

– Държиш Пейнтър Кроу?

Касандра се намръщи, подразнена от фамилиарния тон.

– Да, Министър.

– Много добре, сив водач. Може би все пак не съм ви надценил. Ще получите доставката си. Четири бронирани трактора, управлявани от агенти на Гилдията, вече потеглиха.

Касандра прехапа език. Значи цялото конско е било едно шоу.

– Благодаря ви, сър – успя да каже тя, но усилието и се оказа напразно. Министъра вече беше затворил. Трясна слушалката на телефона, но продължи да крачи из стаята, като дишаше дълбоко.

А беше толкова сигурна в победата, когато взривиха трактора и освободиха дупката. Толкова и беше приятно да измъчва Пейнтър, да го пречупи и да го накара да говори. Сега вече знаеше, че групата не представляват истинска заплаха. Шепа опитни бойци, но също и много цивилни, деца и стари жени.

След като разчистиха останките от взривения трактор, Касандра лично се беше спуснала в дупката, готова за победата, но всичко свърши, когато стигнаха до подземната река с каменния кей – другите явно бяха заварили плавателен съд, с който да продължат.

Така че трябваше да подготви алтернативен план... отново.

Наложи се да иска помощ от Министъра, но въпреки неохотата й разговорът не би могъл да протече по-добре. Беше намерила жертвено агне за последните си провали, а скоро Щеше да разполага с всичко необходимо за победа под пясъка.

Вече по-спокойна, Касандра тръгна към стълбището. Оставаше да се погрижи за последните приготовления. Изтича надолу по дървените стъпала и влезе в импровизирания лазарет. Отиде при лекаря и кимна. – Ще получиш всички необходими материали до два часа.

Лекарят изглежда се поуспокои. Другите мъже също я чуха и се развикаха доволно.

Тя погледна към Пейнтър, доста упоен, отпуснат безсилно на койката си. Беше оставила лаптопа си близо до леглото му. Синята светлинка от приемника на Сафия грееше върху екрана.

Като напомняне.

Касандра носеше предавателя в джоба си като допълнителна гаранция за доброто му поведение и доброволно съдействие.

Погледна часовника си. Скоро всичко щеше да приключи.

14:06

Кара стоеше на носа при Сафия. Държеше свободната ръка на

сестра си, докато тя задвижваше по някакъв начин кораба с докосването си. Бяха успели, открили бяха онова, което баща и беше търсил толкова много години.

Убар.

Подземната кухня се издигаше на височина от трийсетина етажа над главите им, беше дълга километър и половина. Голямо езеро изпълваше пещерата на незначителна дълбочина.

Докато плаваха по подземното езеро, фенерчетата им се плъзгаха във всички посоки, като спици на колело. Но допълнителното осветление не беше нужно. По целия таван кобалтови електрически дъги танцуваха в назъбени линии, пораждани от газообразни облаци, врящи от вътрешен огън, краищата им размити, призрачни, на приливи и отливи.

Уловено в капан статично електричество. Навярно извлечено от бурята на повърхността.

Ала огненото представление беше най-незначителната причина за изумлението им. Сиянието му се отразяваше шеметно във всяка повърхност – езерото, тавана, стените.

– Всичко е от стъкло – каза Сафия, като местеше поглед настрани и нагоре.

Цялата пещера беше огромен стъклен мехур, заровен под пясъците. Видя дори група стъклени сталактити, провиснали от тавана. Сини дъги пробягваха по дължината им като електрически паяци.

– Втъвърдил се стопен пясък – каза Омаха. – Като рампата.

– Как се е образувало това? – попита Клей.

Никой не се осмели да изкаже дори предположение, докато платноходът продължаваше пътуването си. Корал плъзна поглед по езерото.

– Всичката тази вода...

– Трябва да е земна – довърши Дани. – Или поне произходът ѝ бил такъв.

Корал изглежда не го чу.

– Ако цялата е обогатена с антимагнетизъм... Вероятността възцари тишина. Мълчаха и гледаха танца на енергии по тавана, отразен в неподвижната вода.

Накрая Сафия въздъхна тихо. Ръката ѝ се дръпна от рамото на желязната статуя и се вдигна към собствената ѝ уста.

– Сафия, какво...

Тогава и Кара ги видя. Напред от мрака се появи бряг, издигаше се от езерото и се простираше до отсрещната стена. Колони от черно стъкло се протягаха от пода до тавана, стотици, с всякакви размери. Могъщи

колони, тънки копия и неземно извити спирали.

– Хилядата колони на Убар – прошепна Сафия.

Бяха достатъчно близо да различат подробностите, осветени от отразеното сияние на електрическото представление. От прегръдката на мрака се появи град – блестящ, сияен, потрепващ.

– Целият е от стъкло – прошепна Клей. Вълшебният град пълзеше по брега и високо по задната стена, пръснат между колоните. Напомни на Кара за крайбрежните градчета в Амалфи, които приличаха на детски кубчета, пръснати по склона на хълм.

– Убар – каза до нея ходжата.

Кара хвърли поглед назад и видя всички Рахим да коленичат на палубата. Бяха се върнали у дома след две хилядолетия изгнание. Една царица го беше напуснала, сега трийсет се завръщаха.

Платноходът беше спрял, когато Сафия вдигна ръката си и сега се носеше по инерция.

Омаха застана до нея и я прегърна.

– По-близо.

Тя посегна отново към железното рамо. Платноходът пое отново напред с плавен ход към древния изгубен град.

Барак извика откъм кормилото:

– И тук има кей! Ще се опитам да приближа кораба до него!

Платноходът зави към каменния кей.

Кара гледаше града. Лъчите на фенерчетата прехвърляха дялящото ги разстояние, прибавяйки допълнителна светлина. Детайлите станаха по-ясни.

Къщите, макар всичките направени от стъкло, се кипреха с украса от сребро, злато, слонова кост и теракота. В един дворец близо до брега видяха мозаечна картина, която изглеждаше направена от изумруди и рубини. Качулат папуняк. Тази птица беше важен елемент в много от легендите за Савската царица.

Гледката беше зашеметяваща.

– Намали! – извика Барак, когато наближиха кея. Сафия дръпна ръката си от железната статуя. Скоростта на Платнохода рязко намаля. Барак с лекота насочи кораба покрай кея.

– Вържете го – каза той.

Рахим отново бяха скочили на крака. Наскачаха на кея от пясъчник и привързаха въжетата за сребърните подпори, същите като на другия кей.

– Вече сме у дома – каза Лу'лу. Сълзи премрежваха очите ѝ.

Кара поведе старичката към средната част на кораба, откъдето да слезе на кея. Стъпила на твърда земя, ходжата махна на Сафия да дойде при нея.

– Ти трябва да ни водиш. Ти ни върна Убар. Сафия се дръпна, но Кара я побутна напред.

– Направи тази услуга на старата дама.

Сафия слезе от Платнохода и поведе групата към стъкления бряг на Убар. Кара вървеше зад нея и Лу'лу. Този миг беше техен по право. Дори Омаха се въздържа да не хукне напред, макар че току проточваше врат вляво и вдясно над раменете на двете жени.

Стигнаха до брега, всички фенерчета бяха включени.

Кара погледна нагоре и наоколо. Разсеяла се за миг, тя се блъсна в гърба на Сафия. Двете с ходжата бяха спрели внезапно. – О, Боже!... – простена Сафия. Лу'лу просто падна на колене.

Кара и Омаха ги заобиколиха. Видяха ужаса едновременно. Омаха отскочи. Кара се дръпна крачка назад.

Няколко метра по-напред едно скелетоподобно мумифицирано тяло стърчеше над улицата. Долната му половина беше обвита в стъкло. Омаха премести лъча на фенерчето си по-нагоре по улицата. Имаше и други тела, наполовина заровени в пътя. Кара мярна самотна съсухрена ръка, която стърчеше над стъклото, сякаш собственикът и се давеше в черно море. Приличаше на детска.

Всички те се бяха удавили в стъкло.

Омаха се приближи, после отскочи встрани. Насочи фенерчето си към мястото, където току-що беше стъпил. Лъчът премина през стъклото и разкри заровено отдолу човешко очертание, обгорено до кокал, свито на топка в стъклото под краката му.

Кара не беше в състояние да мигне дори. Приличаше досущ на баща и.

Най-накрая похлупи с ръце лицето си и се обърна.

Омаха каза зад нея:

– Мисля, че току-що открихме каква е била истинската трагедия, която е прогонила последната царица на Убар оттук и я е накарала да запечата това място и да го прокълне. – Обърна се към останалите. – Това не е град, а гробница.

20. БИТКА ПОД ПЯСЪКА

4 декември, 15:13

Шисур

Пейнтър плъзна поглед по импровизираното болнично отделение. Успокоителното все още изпълваше главата му с паяжини, но действието му беше отслабнало достатъчно, за да е в състояние да разсъждава по-ясно, по-целенасочено.

Видя Касандра да влиза в стаята, вятърът я блъсна вътре и навя пясък в краката ѝ. Наложил се да натисне с рамо, за да затвори вратата.

По-рано Пейнтър беше чул достатъчно, за да прецени, че опитът ѝ да настигне другите е бил неуспешен. Ала по уверената ѝ стъпка и по високия дух на мъжете в стаята личеше, че препятствието не е непреодолимо. Както винаги, Касандра имаше и друг план.

Тя забеляза, че е привлякла вниманието му, отиде при него и седна тежко на съседната койка. Личният му пазач, седнал зад него, се размърда. Шефката беше тук. Тя извади един пистолет и го отпусна в скута си.

Това ли е краят?

С периферното си зрение Пейнтър виждаше малкото синьо кръгче на екрана на лаптопа. Поне Сафия беше още жива. Вече се беше отдалечила значително от Шисур в северна посока. Вертикалната ос на координатната система показваше, че все още се намира дълбоко под земята. Над сто метра.

Касандра даде знак на пазача да се отдалечи.

– Иди да изпушиш една цигара. Аз ще го наблюдавам.

– Да, капитане. Благодаря, сър.

Той побърза да се отдалечи, преди шефката да е променила решението си. Пейнтър долови нотка на страх в гласа на човека. Можеше да се досети как Касандра командва тук. С железен юмрук и сплашване.

Касандра се протегна.

– И така, Кроу...

Пейнтър стисна ръка в юмрук под завивката. Не че би могъл да направи нещо. Един от глезените му беше закопчан с белезници към крака на койката, пък и Касандра седеше извън обсега му.

– Какво искаш, Санчес? Дошла си да злорадстваш?

– Не. Просто исках да те уведомя, че изглежда си разбудил

любопитството на шефовете ми. Всъщност залавянето ти може да ме изкачи с няколко стъпала в командната йерархия на Гилдията.

Пейнтър я изглежда злобно. Не беше дошла да злорадства, а да се хвали.

– Гилдията? Значи те ти подписват чекове за заплата. – Какво мога да кажа? Заплатата е добра. – Тя сви рамене. – Допълнителните облаги също си ги бива. Имам си собствен наказателен отряд. Защо да не съм доволна?

Пейнтър разпозна комбинацията от самоувереност и подигравка в гласа ѝ. Не предвещаваше нищо добро. Със сигурност имаше план, който да и осигури победата.

– Защо се свърза с Гилдията?

Тя го огледа, както лежеше вързан на койката. Гласът ѝ стана някак още по-коварен.

– Истинската власт принадлежи само на онези, които са склонни да нарушат правилата, за да постигнат целите си. Законите и разпоредбите само ти връзват ръцете и очите. Знам какво е да се чувстваш безсилен. – Очите и се отклониха, насочени сякаш към миналото. Пейнтър долови дълбока скръб зад тези думи. Гласът ѝ обаче стигна до точката на леда. – Накрая се освободих, като пресякох граници, които малцина преминават. Зад тази граница открих сила. И никога няма да се върна назад... дори и заради теб.

Пейнтър си даде сметка, че е безсмислено да спори с нея.

– Опитах се да те предупредя, че за теб е по-добре да отстъпиш – продължи Касандра. – Гилдията е склонна да отвръща на удара, ако я вбесиш достатъчно. А ти определено успя да привлечеш вниманието ѝ.

Пейнтър беше чувал да се шушука за Гилдията. Организация, построена на принципа на терористичните клетки, с неясна структура и обвито в тайнственост ръководство. Действаха по целия свят, без да са свързани с някоя определена страна, макар да се твърдеше, че са се появили от пепелта на бившия Съветски съюз, комбинация от руски мафиоти и бивши агенти на КГБ. Впоследствие обаче Гилдията се беше просмукала през границите като арсеник в чаша чай. Почти нищо друго не се знаеше за тях. Освен че са безмилостни и жестоки. Целите им бяха прости – пари, власт, влияние. Ако успееш да сложат ръце върху източника на антимаateria, това щеше да е най-голямата им победа досега. Биха могли да изнудват цели нации, да продават образци на чужди сили или на терористи. Гилдията би била недосегаема и нищо не би могло да я спре.

Той гледаше Касандра. Колко високо беше пуснала Гилдията пипалата си във Вашингтон? Спомни си своя имейл за проверка. Знаеше поне за един човек, който фигурираше във ведомостта ѝ. Представи си Шон Макнайт. Беше ги подхлъзнал, всичките. Пейнтър стисна още по-силно юмрук.

Касандра се наведе напред и опря лакти на коленете си.

– Когато това приключи, ще те опаковам, ще ти вържа панделка и ще те доставя на Гилдията. Те ще ти разфасоват мозъка като рак мъртва риба.

Пейнтър поклати глава, макар сам да не беше сигурен какво отрича.

– Познавам от първа ръка методите им за разпит – продължи Касандра. – Впечатляваща работа. Имаше един човек, оперативен агент на МИ5, който се опита да се внедри в една клетка на Гилдията в Индия. Така го бяха обработили, че само скимтеше жално като пребито пале. Не бях виждала скалпиран човек с пробити дупки в черепа, в които са напъхани електроди. Удивително! Но защо ли ти разказвам всичко това? Предстои ти да го изпиташ лично.

Пейнтър никога не беше подозирал степента на поквара и коварност в тази жена. Как не ги беше забелязал? Та той едва не се беше влюбил в нея! Знаеше отговора. Какъвто бащата, такъв и синът. Баща му се беше оженил за жена, която по-късно го намушка с нож и го уби. Как не е предусетил баща му убийцата в жената, на която е врекъл сърцето си, до която си е лягал всяка нощ, с която са си родили дете? Дали не беше някаква генетична слепота, предавана от поколение на поколение?

Очите му се преместиха към синьото кръгче на екрана. Сафия. Замисли се за топлите чувства, които изпитваше към нея. Не беше любов, поне още не беше след толкова кратко време. Но беше нещо по-дълбоко от уважение и приятелство. Той се вкопчи в тази възможност, в този потенциал в себе си. Имаше и добри жени, с искрени сърца като неговото. И той можеше да ги обича.

Погледна отново към Касандра. Гневът се отцеди от него.

Тя изглежда съзря нещо в лицето му. Беше очаквала поражение, а намери твърдост и спокойствие. Объркване просветна в очите ѝ, а зад него Пейнтър зърна и нещо по-дълбоко.

Тревога.

Но само за част от мига.

След това ярост изпепели всичко друго. Касандра скочи с ръка на пистолета си. Той просто я гледаше. Нека го застреля. По-добре това, отколкото да го предаде на началниците си.

Касандра издаде звук, който само наподобяваше смях.

– Ще те оставя на Министъра. Но може да дойда да погледам.

– Министъра?

– Неговото лице ще е последното, което ще видиш в живота си. – И му обърна гръб.

Пейнтър долови острата нотка на страх в тези последни думи. Прозвуча точно като пазача, когото беше отпратила преди няколко минути. Страх от вишестоящия – безмилостен и непрощаващ.

Последните паяжини на успокоителното се стопиха в пламъците на внезапно просветление. Министъра. Той затвори очи, сякаш да се скрие от тази възможност. Сега вече знаеше със сигурност кой ръководи Гилдията, или поне кой насочва ръката на Касандра.

Беше по-лошо, отколкото си го беше представял.

16:04

– Това трябва да е дворецът на царицата – каза Омаха. От другата страна на вътрешен двор от черно стъкло Сафия гледаше нагоре към гигантската сграда, докато Омаха движеше лъча на фенерчето си по повърхността на извисяващите се куполи. Основата беше квадратна, но нагоре се издигаше четириетажна кръгла кула с тераси, от които се откриваше гледка към града. Сапфири, диаманти и рубини украсяваха стени и парапети. Покриви от злато и сребро грееха под сините дъги, танцуващи по тавана на пещерата.

Сафия обаче успя да запази хладнокръвието на учения въпреки удивителната гледка.

– Това е дубликат на разрушената цитадела горе. Виж размерите. Формата на основата. Съвпадат.

– Мили Боже, Саф! Права си. – Омаха пристъпи в двора. Пространството беше заградено от две страни, отпред имаше огромен арковиден отвор.

Сафия погледна през рамо. Дворецът – а нямаше съмнение, че това беше дворецът на царицата – се намираше високо в пещерната стена, в самия край на града. Оттам терасовидно се спускаха лъкатушни улици често нахъсвани от стълби и рампи. Колони стърчаха навсякъде.

– Хайде да погледнем вътре – предложи Омаха и тръгна напред, следван от Клей.

Кара помагаше на Лу'лу. Ходжата се беше възстановила от първоначалния си шок.

По пътя си дотук бяха минали покрай множество мумифицирани тела, погребани в стъклото, повечето отчасти, други напълно. Навсякъде около тях, зад всеки завой, форми на агония се протягаха от стъклото, страшни скелетоподобни дървета от съсухрени, мумифицирани крайници. Позите им нашепваха за невъобразима трагедия и страдание. Една жена, замразена в стъклена стена, потънала почти изцяло в нея, се бе опитала да защити детето си, вдигнала го високо, сякаш го предлагаше на Бог. Молитвата ѝ не е била чута. Детето ѝ лежеше в стъклото над главата ѝ. Гледки на страдание ги връхлитаха отвсякъде.

Убар вероятно бе имал към хиляда души население. Елитът на града е бил горе. Царедворци, духовенство, занаятчийи, онези, които са се ползвали с доверието на царицата. Всички са били убити.

Макар царицата да бе запечатала мястото и да не бе казала никога и никому за него, все пак някакви слухове се бяха промъкнали на горния свят. Сафия пак си спомни двете приказки от „Хиляда и една нощ“ – „Градът от пиринч“ и „Вкамененият град“. И в двете се разказваше за град, чието население замръзнало във времето, превърнато съответно в пиринч или камък. Само че истината беше много по-лоша.

Омаха вървеше към входа на двореца.

– С десетилетия можем да изследваме всичко това. Така де, вижте само колко майсторски е обработено стъклото.

Кара се обади:

– Убар е съществувал хиляда години. Разполагал е с източник на енергия, невиджан преди... и досега. Целият този град е символ на човешката изобретателност.

Сафия не споделяше ентузиазма ѝ. Градът беше некропол. Град на мъртвите. Не беше свидетелство на изобретателност, а на агония и ужас.

Близо два часа се придвижваха нагоре през града и се огледаха за някакво обяснение на трагедията. Но ето че бяха стигнали до края, без да открият нещо, което да ги насочи.

Другите им спътници бяха останали долу. Корал все още работеше до брега на езерото, провеждаше тайнствени химически опити с помощта на Дани, който беше открил у себе си нова страст към физиката... или пък към високата руса физичка. Корал изглежда беше надушила нещо. Преди групата на Сафия да потегли, тя я беше помолила за нещо странно – за няколко капки от нейната кръв и от кръвта на няколко от жените Рахим. Сафия се беше съгласила, но Корал отказа да обясни странната си молба и незабавно се хвана на работа.

Междувременно Барак и останалите Рахим се бяха пръснали да

потърсят някакъв изход от гробницата.

Омаха поведе малката група през двора на двореца.

В центъра на откритото пространство огромна желязна сфера с диаметър около метър и двайсет лежеше в люлка от черно стъкло, оформена като длан. Сафия огледа скулптурата, докато я заобикаляше. Без съмнение тя символизираше допира на царицата до подобни желязни артефакти, източника на цялата енергия тук.

Забеляза, че и Лу'лу оглежда скулптурата. Но не с предишното благоговение. Ужасът още не беше излял в очите й.

Подминаха сферата.

– Вижте това. – Омаха забърза напред.

Приблужи се до друга скулптура, този път от пясъчник, кацнала върху стъклен постамент. Стоеше от едната страна на арковидния вход към двореца. Сафия вдигна поглед към обвитата в плащ фигура, вдигнала нависоко издължена лампа в едната си ръка. Близък на скулптурата, в която бяха намерили желязното сърце, само че тук времето не беше изличило детайлите. Изработката беше изключителна, плащът се дупеше като истински, малко пламъче от пясъчник грееше на върха на кандилото, чертите на лицето бяха нежни, на млада жена. Сафия усети нов прилив на ентузиазъм.

Погледна към другата страна на арката. И там имаше постамент от черно стъкло... но статуя нямаше.

– Царицата я е взела оттук – каза Сафия. – Собствената си статуя... за да скрие първия ключ.

Омаха кимна.

– И я е оставила в гробницата на Наби Имран.

Кара и Лу'лу стояха пред арковидния вход. Кара насочи фенерчето си навътре.

– Елате да видите това.

Сафия и Омаха се приближиха. Зад входа имаше къс коридор. Кара плъзна ръка по стените. Грееха с богати, земни нюанси – кафеникави, кремави, бледочервени, жълтеникави. Тук-там индигово и тюркоаз.

– Това е пясък – каза Кара. – Смесен със стъклото. Сафия беше виждала и преди такава изработка – пана от различно оцветен пясък, съхранен зад стъкло... само че тук изображението беше в самото стъкло. То покриваше стените, тавана, пода, картина на оазис в пустиня. Отгоре грееше слънце с лъчи от златен пясък, размесен със синьо и бяло за небето. От двете страни се люлееха финикови палми, а в далечината се синееше приканващо сапфирено езеро. Червени дъни покриваха едната

стена, отсенките и нюансите бяха толкова изящни, че да ти се прииска да затичаш натам. Отдолу – пясък и камък. Истински пясък и камък, вградени в стъклото.

След ужасите в долната част на града красотата тук беше балсам за душата. Коридорът беше дълъг само няколко стъпки и извеждаше в голяма зала с други коридори, водещи навътре. Широко стълбище извиваше вдясно към горните етажи.

И навсякъде в залата стъклото беше пълно с пясъчни панорамни пейзажи на пустиня, море и планини.

– Така ли е била декорирана оригиналната цитадела? – зачуди се на глас Омаха. – Дали царицата не се е опитала да пресъздаде каменния си дом, като превърне стъклото в пясъчник.

– Може да е било и въпрос на уединение – каза Сафия. – Светлина вътре би издала всяка крачка на царицата.

Крачеха бавно из залата, която предлагаше достатъчно храна за въображението им. Сафия се задържа пред една пясъчна картина срещу входа – първата, която човек виждаше на влизане в залата.

Представляваше пустинен пейзаж със залязващо слънце, издължени сенки и небе като тъмно индиго. На този фон се издигаше силуетът на кула с плосък връх, която ѝ беше някак смътно позната. Увита в плащ фигура се приближаваше, високо вдигнала лампа. От върха на кулата се сипеше струя блестящ пясък – лъчи светлина. Кварцът и силицият на пясъка блестяха като диаманти.

– Откриването на Убар – каза Лу'лу. – Това е образ, който се предава от поколение на поколение. Савската царица като момиче, което се е заблудило в пустинята, но намира убежище и пустинни дарове.

Омаха се приближи зад рамото на Сафия.

– Тази сграда със светлинните лъчи... И тя прилича на Цитаделата.

Чак сега Сафия осъзна защо сградата ѝ се беше сторила позната. Изображението беше грубовато, особено в сравнение с изяществото на другите картини. Сигурно е била изработена много по-рано от тях. Стенните пана от двете и страни изобразяваха горния и долния Убар. Дворецът и Цитаделата бяха внушителни.

Сафия спря пред изображението на подземния Убар, предимно в индигово и черно, с изключителна прецизност на детайлите. Различаваха се дори двете статуи при входа. Единственият друг детайл в двора беше фигурата на момичето с плаща – отново. Царицата на Убар. Сафия докосна фигурата, искаше да разбере своята прародителка.

Толкова много загадки имаше тук! Някои щяха да си останат

неразгадани.

– По-добре да се връщаме долу – предложи Кара. Сафия кимна. Тръгнаха си неохотно. Широка улица с много завой водеше от езерото към двореца. Сафия вървеше до ходжата. Кара помагаше на старицата, най-вече по стъпалата. Тихи припламвания на син огън осветяваха пътя им отгоре. Само Омаха не беше изключил фенерчето си. Никой от останалите не държеше да вижда ужасите наоколо.

Докато вървяха надолу, тишината на града ги затисна с тежестта на цяла една вечност, тежест, присъща на църквите, мавзолеите и дълбоките пещери. Въздухът миришеше на влага, с нишка на електричество. Веднъж Сафия беше минала покрай автомобилно произшествие, отделено със заграждения заради паднал в дъжда проводник под високо напрежение. Кабелът танцуваше и плюеше искри. Тукашният въздух миришеше по същия начин и изпълваше Сафия с безпокойство, напомняше и за сирени, кръв и връхлитаща от нищото трагедия.

Какво щеше да се случи сега?

16:25

Омаха гледаше Сафия, докато двете с ходжата вървяха по криволичещия стъклен път. Беше бледа сянка на себе си. Искаше му се да иде при нея, да я утеши, но се боеше, че вниманието му няма да бъде посрещнато добре. Беше виждал това изражение в очите ѝ. След Тел Авив. Силно желание да се свие на топка и да се изключи от околния свят. И тогава той не бе успял да я утеши.

Кара се приближи към него. Изтощение се излъчваше сякаш от цялото и тяло. Поклати глава и каза шепнешком:

– Тя още те обича...

Омаха се спъна, но успя да остане на крака, само лъчът на фенерчето му подскочи лудо. Кара продължи:

– Трябваше само да и кажеш, че съжаляваш. Омаха отвори уста, после пак я затвори.

– Животът е труден. Не е необходимо и любовта да е трудна. – Тя го подмина, гласът и стана малко по-суров. – Поне веднъж в живота си се прояви като проклет мъж, Индиана.

Омаха спря, фенерчето увисна край тялото му. Беше твърде зашеметен, за да се движи. Наложил се да насили безчувствените си крака. Останалият път през града изминаха мълчаливо.

Най-накрая езерото се появи отпред. Омаха с облекчение очакваше

компанията на повече хора. Барак го нямаше, явно още търсеше някакъв изход. Но повечето от Рахим се бяха върнали. Малцина бяха в състояние да издържат дълго в атмосферата на този некропол. Израженията им бяха различни след сблъсъка с истината в прежния им дом.

Дани забеляза Омаха и забърза да го пресрещне.

– Доктор Новак откри интересни неща. Ела да видиш.

Групата на Омаха го последва към кея. Корал си беше стъкмила импровизирана лаборатория. Погледът и беше някак напрегнат, когато вдигна очи към новодошлите. Един от уредите и се беше превърнал в стопена буца метал. Още димеше и миришеше на изгоряла гума.

– Какво е станало? – изуми се Сафия. Корал поклати глава.

– Злополука.

– Какво откри? – попита Омаха.

Корал завъртя към тях един плосък екран. В единия му край се нижеше информация. Основният прозорец, отворен върху екрана, показваше няколко чертежа. Първите и думи събудиха всеобщо любопитството.

– В тази вода може да бъде открито доказателство за съществуването на Бог.

Омаха вдигна вежди.

– Би ли обяснила по-подробно, ако обичаш? Или само това откри? Философията на баницата с късметчета.

– Не е философия, а факт. Да започнем от началото.

– И нека бъде светлина.

– Не чак от онова начало, доктор Дан. Елементарна химия. Водата е съставена от два атома водород и един кислород. Странното е, че тези атоми в молекулата са под ъгъл.

Корал посочи към първия чертеж на екрана.

– Именно тази чупка води до лек поляритет – отрицателен заряд при кислородния атом, положителен при водородните. И точно заради нея водата може да приема и необичайни форми. Като леда.

– Ледът е необичайна форма? – обади се Омаха.

– Ако ще ме прекъсваш постоянно... – Корал се намръщи.

– Индиана, остави я да довърши.

Корал признателно кимна на Кара.

– Когато материята се кондензира от газ в течност и в твърдо тяло, тя става все по-плътна и заема все по-малко пространство. Не е така при водата обаче. Тя достига най-високата си плътност при четири градуса по Целзий. Преди да замръзне. Когато замръзне, тази особена прегъната молекула образува необичайна кристална решетка с доста допълнително

пространство в себе си.

– Лед – промърмори Сафия.

– Ледът е с по-ниска плътност от водата, много по-ниска. Затова и се носи над нея. Ако не беше така, на Земята нямаше да има живот. Ледът, който се образува по повърхността на езерата и океаните, щеше моментално да потъва и да смазва всичко живо под себе си, отнемайки на ранните форми на живот всякакъв шанс да се развият. Освен това плаващият лед изолира водните басейни, като по този начин защитава живота, вместо да го унищожи.

– Но какво общо има всичко това с антиматерията? – попита Омаха.

– Ще стигна и дотам. Искях преди това да подчертая особените свойства на водната молекула и способността и да влиза в странни конфигурации. Защото има и друг вариант на нейната структура. Случва се постоянно в обикновената вода, но трае само наносекунди. Тази форма е твърде нестабилна при земните условия. В космоса обаче водата заема и запазва точно тази необичайна форма.

Корал посочи към следващия чертеж на екрана.

– Това е двуизмерно изображение на двайсет водни молекули в сложна конфигурация. Нарича се пентагонален додекаедър, или петогъгълен дванадесетостенник.

– Но най-вярна представа ни дава триизмерното изображение. – Корал посочи третата рисунка.

– Прилича на голяма кука сфера – каза Омаха. Корал кимна.

– И е точно това. Додекаедърът е познат и под името „бакибол“, топката на Баки. Наречен е на архитекта Бакминстър Фулър, който създаде подобни конструкции.

– Значи тези бакиболове ги има в космоса – уточни Сафия. – Но тук са с краткотраен живот.

– Проблем в стабилността.

– И защо тогава ни разказваш за тях? – попита Кара. Дани се надигна на пръсти и посочи към езерото.

– Водата тук е пълна с такива бакиболове, стабилни и непроменени.

– Голяма част от водата – съгласи се Корал.

– Как е възможно? – попита Сафия. – Какво ги прави стабилни?

– Онова, което дойдохме да търсим – каза Корал, вперила поглед в езерото. – Антиматерията.

Омаха се приближи.

Корал натисна няколко клавиша.

– Антиматерията и материята поради своята противоположност се

привличат и точно поради това антиматерията не се среща на Земята. Материята е навсякъде и антиматерията би се самоунищожила моментално. В Лабораториите ЦЕРН в Швейцария учените произведоха частици антиматерия и успяха да ги опазят за период от време в магнитни вакуумни камери. Бакиболовете изпълняват същата функция.

– Как? – Омаха се наведе над рамото на Корал, докато тя отваряше прозорец с нова диаграма.

– Защото бакиболовете действат като микроскопични магии камери. В центъра на тези сфери има абсолютно празно пространство, вакуум, в който антиматерията може да оцелее. – Тя посочи към буквата „А“ в центъра на диаграмата. – От своя страна, антиматерията се отплаща на бакибола. Привлича водните молекули и по този начин съгъства сферата, точно колкото да осигури стабилност на бакибола. И понеже е заобиколен отвсякъде от еднакво количество водни молекули, атомът антиматерия виси в идеалния център на сферата, без да се допира до материя. Корал плъзна поглед по групата хора.

– Стабилизирана антиматерия – каза Омаха. Корал въздъхна.

– Стабилна, докато не я бомбардира силен електрически заряд или не влезе в близък контакт с мощен магнит или радиация. Всеки от тези фактори нарушава равновесието. Бакиболът се срива в себе си, антиматерията влиза в контакт с водната молекула и се самоунищожава, освобождавайки енергия. – Корал погледна към димящите останки на машинката си. – Неограничена енергия.

Мълчанието се проточи.

– Как се е озовала тук цялата тази антиматерия? – попита Кара.

Дани кимна.

– Тъкмо говорехме за това, когато пристигнахте. Опитвахме се да изградим някаква хипотеза. Помниш ли, Омаха, разговора в пикапа за накланянето на земната ос, което превърнало този район от пищна савана в пустиня?

– Преди двайсет хиляди години – каза той.

Дани продължи:

– Доктор Новак предположи, че метеорит от антиматерия, достатъчно голям да оцелее при преминаването си през атмосферата, е ударил Арабския полуостров, взривил се е и се е заровил дълбоко в порестия пясъчник, създавайки този кристален мехур под земята.

Докато всички оглеждаха пещерата с нови очи, Корал обясни:

– Експлозията трябва да е проникнала в системата от земна вода и ефектът ѝ е преминал през дълбоките канали. Буквално е разтърсил

света. Достатъчно да се отрази на земния поляритет или дори да наруши въртенето на магнитното земно ядро. Във всички случаи е довело до промяна в местния климат, която превърнала райската градина в пустиня.

– И в процеса на този катаклизъм се е образувал стъкленият мехур – подхвана Дани. – Експлозията и горещината от сблъсъка са задействали мощно изпаряване и изхвърляне на атоми антиматерия и субчастици. Когато мястото се охладило, запечатано отвсякъде като самостоятелна система, водата се кондензирала около атомите антиматерия и образувала защитни, стабилизиращи бакиболове. И мястото останало в този си вид в продължение на десетки хиляди години.

– Докато някой не открил шибания мехур – каза Омаха. Представи си номадското племе, натъкнало се на това място, търсейки примерно вода. Сигурно бързо са разбрали за странните свойства на водата като енергиен източник в древни времена. Със сигурност са се опитали да го скрият, да го защитят, а както Кара беше споменала по-рано, човешката изобретателност е намерила начин да го използва. Омаха си спомни вълшебствата, с които изобилстваха местните легенди – летящи килимчета, магьосници, владеещи невероятни сили, вълшебни предмети с всякаква форма и размер, духове, които могат да ти осигурят всичко, което си пожелаеш. Дали всички те не намекваха за тукашната мистерия?

– Ами ключовете и другите предмети? – каза той. – Ти спомена нещо за магнетизъм.

Корал кимна.

– Мога само да гадая с какво ниво на технология са боровели древните хора. Имали са достъп до енергиен източник, който ние все още не разбираме. Те обаче са го разбирали достатъчно. Вижте как е обработено стъклото, камъка, да не говорим за сложните магнитни задвижващи устройства, които са конструирали.

Корал погледна към града.

– Имали са хиляда години да усъвършенстват изкуството си.

Корал сви рамене.

– Бас лоя, че течността в ключовете е взета от това езеро. Бакиболовете имат слаб заряд. Ако целият този заряд бъде насочен в една посока, тогава железният контейнер ще се магнетизира. И понеже бакиболовете вътре са в равновесие с магнитното поле на желязото, те остават стабилни и не се анихилират в това поле.

– Ами железната камила в музея? – попита Сафия. – Тя експлодира.

– Верижна реакция на сурова енергия – отговори Дани.

Кълбовидната мълния явно е била привлечена от желязото и странния поляритет на течното и ядро. Вероятно дори от значително разстояние. Вижте този таван, в който се просмуква статично електричество от бурята.

Омаха погледна нагоре към електрическия танц, която сякаш беше набрал сила. Дани довърши:

– Мълнията е предала електрическия си заряд на желязото, отдавайки цялата си енергия наведнъж. Което е било твърде много. Ефектът е бил драматичен и неконтролируем и е довел до взрива.

Корал се размърда.

– Бас ловя, че дори и така нямаше да се стигне до експлозия, ако антимаateria вече не е била леко дестабилизирана от остатъчната радиация, излъчвана от ураниевите атоми в желязото. Радиацията е възбудила и засилила крехкостта на конфигурацията от сфери.

– Ами езерото тук? – измърмори Омаха, оглеждайки подозрително водата.

Корал се намръщи.

– Уредите ми не са достатъчно чувствителни за достоверен анализ. Не отчетох радиация тук, но това още не означава, че изобщо няма. Може би по-навътре в езерото бихме открили, но трябва още екипи да слязат тук, ако въобще се стигне до това.

Клей се обади за пръв път, скръстил ръце пред гърдите си.

– Какво тогава се е случило през тристата година след Христа? Как са попаднали всички тези тела в стъклото? Експлозия ли е имало?

Корал поклати глава.

– Не знам, но няма данни за експлозия. Може би някаква злополука. Експеримент, който е излязъл от контрол. В този резервоар има енергия с неизвестни характеристики. – Тя погледна към града, после към Сафия. – Има още нещо, което трябва да ви кажа, доктор Ал Мааз.

Сафия насочи вниманието си обратно към физичната.

– За кръвта ви – каза Корал.

Преди да е уточнила за какво става въпрос, някакъв звук привлече очите на всички към езерото. Нисък вой. Всички застинаха. Шумът се засили бързо.

Джетове.

В другия край на езерото някакъв блясък се изстреля високо във въздуха, отразявайки се в тавана и стените. После още един.

Не, не беше блясък. Падаше към града... към тях.

– Ракета! – изкрещя Омаха. – Скрийте се!

16:42

Пейнтър чакаше своя шанс.

Стаята се тресеше под яростния напор на пясъчната буря, който блъскаше вратите, закованите прозорци и керемидите по покрива. Звучеше като прегладнял хищник, който си пробива път навътре, непреклонен, решителен, подлуден от жаждата си за кръв. Виеше от гняв и изливаше в разтърсващ рев мощта си.

Вътре някой беше пуснал радио. „Дикси Чикс“. Но музиката звучеше слабовато на фона на страховитата буря.

А тя бавно, но упорито се вмъкваше в убежището им.

През тясната пролука под вратата се сипеше пясък, гърчеше се и пълзеше по пода като гнездо от змии. През процепите на прозорците вятърът свиреше и въздишаше, непрекъснатите му вече пориви вкарваха прашни облачета в стаята.

Въздухът беше станал задушен, миришеше на кръв и йод.

Останали бяха само ранените, един лекар и двама пазачи. Преди половин час Касандра беше повела останалите под земята.

Пейнтър погледна към лаптопа. Там все още грееше синьото кръгче на Сафия. Тя се намиреше на десетина километра на север, все още дълбоко под пясъците. Пейнтър се надяваше светлинката да означава, че Сафия е още жива. Само че приемникът нямаше да угасне след нейната смърт. Това, че продължаваше да предава, не беше гаранция. Но ако се съдеше по промяната в координатите на кръгчето, Сафия все още се движеше. Не му оставаше друго, освен да вярва, че е жива.

Но докога?

Времето го притискаше като осезаема тежест. Беше чул пристигането на тракторите М4 от въздушната база Тумрайт, които бяха доставили новите припаси и оръжие. Керванът беше пристигнал точно когато пясъчната буря ги удари с най-голямата си злоба. И все пак групата бе успяла да надбяга предсказаната мегабуря.

В добавка към новите припаси още трийсет мъже се бяха присъединили към живата сила на Касандра. Мъже със суров поглед, бодри и тежко въоръжени. Държали се бяха така, сякаш мястото им принадлежи по право. Поредният елитен отряд на Гилдията. Без излишни приказки бяха съблекли камуфлажните си униформи и ги замениха с черни термални водонепромокаеми костюми.

Пейнтър ги беше наблюдавал от леглото си.

Доста от тях го поглеждаха косо. Вече бяха чули за кончината на Джон Кейн. Изглеждаха готови да му откъснат главата с голи ръце. Само че бързаха, изскочиха навън в бурята. През отворената врата Пейнтър бе зърнал един джет върху платформа с колела.

Водолазни костюми и джетове. Какво беше открила Касандра долу?

Продължаваше да действа под чаршафа. Бяха го оставили само по боксерки, единият му глезен прикован към крака на леглото. Имаше само едно оръжие – трисантиметрова игла. Преди няколко минути, когато двамата пазачи скочиха да затиснат отворилата се от вятъра врата, Пейнтър бе успял да грабне иглата от купчина използвани медицински консумативи.

Поизправи се малко и посегна към крака си.

Пазачът, излегнал се на съседната койка, вдигна пистолета си от свивката на лакътя, където го беше опрял.

– Лягай назад. Пейнтър се подчини.

– Сърбеше ме.

– Твой проблем.

Пейнтър въздъхна. Изчака вниманието на пазача да се отклони. Премести свободния си крак към прикования. Беше успял да стисне иглата между палеца и втория си пръст. Опита се да я пхне в ключалката на белезниците – трудна работа, когато го правиш слепешката и с пръстите на крака си.

Но има ли желание, начин се намира.

Затвори очи и се постара леките му движения да останат незабелязани под чаршафа.

Най-накрая с облекчение усети как натискът върху прикования му крак намалява. Беше свободен. Лежеше неподвижен. Хвърли поглед към пазача.

И сега какво?

16:45

Касандра клечеше на носа на понтонната лодка „Зодиак“. Двигателят постепенно затихна зад нея. Беше фокусирала лещите си за нощно виждане към далечния бряг. Три пламъка висяха високо над града и го осветяваха ярко през лещите. Въпреки ситуацията Касандра не успя да потисне удивлението си.

От другия бряг на езерото се чу продължителен трясък на счулено

стъкло.

Още една изхвърлена от ракета граната се изви в дъга откъм един от шестте джета. Удари навътре в града и изригна с ослепителен блясък през лещите ѝ. Тя свали бинокъла. Блясъкът на сигналните ракети къпеше града в оттенъци на алено и огнено. Кълба дим висяха в неподвижния въздух. Под тавана множество енергийни дъги припукваха, издуваха се и се вихреха в лазурносин въртоп.

Тук разрушението създаваше рядка красота.

Пукот на картечна стрелба насочи вниманието и навътре по брега. Втори „Зодиак“ се движеше през града и го обсипваше с непрекъснат огън.

Нови ракети се извиха над водата и удариха града. Колони от стъкло се сриваха като отсечени дървета.

Наистина красиво.

Касандра извади портативния приемник от бойното си яке. Погледна екрана – синьото кръгче светеше, отдалечаваше се от нейната позиция към високото.

Артилерийският преграден огън целеше само да ги загрее.

Бягайте, докато можете. Купонът едва сега започва.

16:47

Сафия се катереше с другите по тясно стълбище с много завои. Навсякъде ехтяха експлозии, трясъкът се усилваше от акустиката на стъкления мехур. Дим изпълваше въздуха. Те тичаха в мрака с изключени фенерчета.

Омаха се движеше до нея, прикрепяйки Лу'лу. Сафия държеше едно дете за ръката, макар че едва ли вдъхваше голям кураж на момичето. При всеки взрив се навеждаше с мисълта, че това е краят и стъкленият мехур ще се срути отгоре им. Малките пръстчета стискаха нейните.

Хора тичаха пред и зад нея. Кара помагаше на друга от стариците. Дани, Клей и Корал бяха отзад и водеха деца. Част от жените Рахим се бяха шумгунали в странични улички към удобни за стрелба позиции. Други просто тихомълком бяха изостанали да бранят ариергарда им.

Сафия видя как една жена измина няколко крачки в тъмна уличка и изчезна пред очите ѝ. Може да беше някаква игра на стъклените отражения и сянката... или пък беше демонстрация на дарбата, за която и беше разказала Лу'лу. Дарбата да замъглиш сетивата на другия и да изчезнеш.

Стгнаха до върха на стълбите. Сафия погледна през рамо. Долната

част на града и брегът на езерото, се виждаха като на длан. Сигналните ракети горе осветяваха мястото в алено.

Царският платноход се беше превърнал в димяща развалина от натрошено дърво. Каменният кей беше разрушен, стъкленият бряг – изоран дълбоко.

– Прекратиха бомбардировката – каза Омаха.

Сафия си даде сметка, че е прав, макар че експлозиите все още къртяха в главата ѝ.

Силите на Касандра се придвижваха навътре покрай брега на езерото. Джетове и понтонни лодки извиваха носове и приставаха в синхрон, като въздушен отряд. Покрай самата брегова линия по-малки моторници пореха водата.

Сафия примижа и различи хора във водолазни костюми, яхнали моторизирани сърфове. Удариха се в брега, изхвъркнаха високо и се превъртяха на колене, пушките готови за стрелба в ръцете им. Други вече тичаха по улиците.

Престрелка изригна в ниското като рој светулки между хората на Касандра и жени от Рахим. Ала бе краткотрайна, като разлаяни кучета. Нова граната се изви откъм близкия джет и удари там, откъдето идваше стрелбата. Стъкло се пръсна във фонтан от светлина.

Сафия се помоли Рахим да са успели да се изтеглят навреме. Стреляй и бягай. Това беше единственият им шанс. Бяха твърде малко и противникът ги превъзходеше неимоверно по огнева мощ. Но къде можеха да избягат? Бяха затворени в стъклен мехур. Дори платноходът им беше унищожен.

Сафия гледаше как джетовите и понтонните лодки стигат до брега и разтоварват още мъже. С огън щяха да си пробият път през целия град и да ги намерят.

Сигналните ракети горе започнаха да избледняват, пропадайки към разрушения град. С угасването им Убар потъна в мрак, осветяван само от фонтаните син огън по тавана, които го къпеха в индигови сенки.

Сафия погледна към извития в купол таван. Енергийните разряди и облаците от газове бяха набрали сила и се вихреха трескаво, сякаш разневени от разрушението.

Нов залп изригна в града и го разтърси.

– Не трябва да спираме – каза Омаха и я побутна напред.

– И къде ще отидем? – попита тя и се обърна към него. Той срещна погледа и. Не знаеше какво да ѝ отговори.

16:52

Пясъчната буря продължаваше да блъска къщата. Вече лазеше по нервите на всички. Пясък, прах и мръсотия покриваха всичко, промък-ваха се през всяка пролука и процеп. Ветровете виеха.

Според бойните доклади по радиостанцията очевидно Касандра постигаше пълна победа. Имаше голямо преимущество в огнева мощ и жива сила и буквално помиташе противника, почти без съпротива, наслаждаваше се на успеха.

А останалите горе не можеха да вземат участие във веселбата.

– Изключи това лайннено радио, бе! – изкрещя пазачът. – Да ти го научукам, Пиърсън! – извика в отговор лекарят докато сменяше една превръзка.

Пиърсън се завъртя.

– Слушай, лайно такова...

Вторият пазач отиде до пластмасовия варел с вода и го наклони, за да сипе в една картонена чашка.

Пейнтър разбра, че по-добра възможност няма да има.

Претърколи се от леглото и грабна пистолета от ръката на пазача, като изви жестоко китката му. Изстреля от упор два куршума в гърдите му.

Силата на удара отхвърли пазача назад върху койката.

Пейнтър падна на едно коляно в стойка за стрелба, прицели се във втория пазач и стреля три пъти. В главата. Два от куршумите попаднаха в целта. Пазачът се срина, мозък и кръв плиснаха по стената.

Пейнтър отскочи назад и завъртя пистолета. Надяваше се ревят на бурята да е заглушил изстрелите. Огледа стаята. Дрехите и оръжията на ранените бяха наредени на купчина близо до него, където те не можеха да ги достигнат. Това означаваше, че остава само лекарят.

Пейнтър насочи поглед към него, периферното му зрение покриваше останалата част от стаята. На койката Пиърсън стенеше, от устата му извираха кървави мехури.

Пейнтър каза на лекаря:

– Посегнеш ли за оръжие, мъртъв си. На този все още може да се помогне. Сам избирай. – Отстъпи към лаптопа, посегна, без да гледа, затвори го и го пъкна под мишницата на ръката, с която държеше оръжието.

Лекарят беше вдигнал ръце с дланите към него.

Пейнтър тръгна странично към вратата, посегна зад гърба си към

дръжката и я отвори. Вятърът едва не го събори обратно в стаята. Той се приведе срещу чудовищния порив и с мъка се измъкна навън. Не си направи труда да затвори вратата. Завъртя се на пета и пое встрани.

Тръгна в посоката, където беше чул да спират бронираните трактори, едва си пробиваше път през пясъка и вятъра. Бос, само по боксерки. Пясъкът го жулеше като шкурка. Въобще не си направи труд да отваря очи. Нямаше какво да се види. Пясъкът го давеше при всяко вдишване.

Държеше пистолета пред себе си. С другата си ръка стискаше лаптопа. Той съдържа информация, която му беше нужна – за Гилдията и за Сафия.

Протегнатият му пистолет се удари в нещо метално.

Първият от тракторите. Колкото и да му се искаше да скочи вътре, Пейнтър продължи напред. Огромното возило беше заклещено от съратаята си отзад. Двигателят му работеше, за да подхранва акумулатора.

Молеше се всички да са запалени. Продължи напред, като се движеше бързо.

Чу смътни крясъци зад себе си. Новината за бягството му се разпространяваше.

Пейнтър се гмурна още по-бързо през ветрищата на бурята покрай веригите на тракторите. Стигна до последния в редицата. Двигателят му мъркаше като доволно коте, коте, само дето тежеше двайсет тона.

Плъзна се покрай едната му страна, напипа вратата и се помъчи да я отвори срещу напора на вятъра. Нямаше да стане с една ръка. Той пхна пистолета под ластика на боксерките си, които се смъкнаха наполовина под тежестта му. Остави лаптопа върху веригата и най-после успя да откряне вратата, колкото да се вмъкне странично в кабината. Дръпна компютъра в движение.

Трясна вратата, заключи и облегна гръб на нея. Изплю събралите се в устата му пясък и разтърка очи да махне прахта, полепнала по веждите и миглите му.

Куршуми обсипаха фланга на трактора, ужилвайки гърба му с вибрациите на попаденията във вратата. Той се дръпна встрани. Купонът продължаваше.

Отправи се бързо към предните места и се плъзна на шофьорското. Метна лаптопа на съседната седалка. Пясъчната буря се вихреше пред стъклото, светът тънеше в среднощен мрак. Той включи фаровете. Видимостта достигаше цели два метра. Не беше зле.

Включи на задна скорост и натисна газта.

Тракторът тръгна назад. Ако там имаше нещо, оставаше му само да

се надява, че бронираното чудовище ще мине през него.

Нова стрелба го подгони, като деца, които хвърлят камъни.

Той продължи невъзмутимо и скоро се озова в пустинята, все така на заден ход.

Погледна през предното стъкло и видя два еднакви блясъка да разцъфват откъм тъмния град.

Преследваха го.

17:00

Докато другите почиваха, Омаха огледа двореца на царицата. Сградата не беше пострадала от първоначалната бомбардировка. Може би мястото, подходящо за отбрана бе горе в кулата.

Той поклати глава.

Привлекателно като идея, но непрактично. Единствената им надежда беше да не спират. Само че се бяха насочили към края на града. Над и отвъд двореца нямаше почти нищо. Няколко улици и ниски сгради.

Той погледна към долната част на Убар. Тук-там все още избухваха спорадични престрелки, но все по-рядко и все по-близо. Отбранителната линия на Рахим се огъваше.

Омаха знаеше, че са обречени. Никога не беше смятал себе си за песимист, а просто за реалист. Погледна към Сафия. Щеше да я защитава до последния си дъх.

Кара се приближи до него.

– Омаха...

Той я погледна. Кара никога не го наричаше Омаха. Лицето и беше изтощено, набраздено от страх, очите и – кухи. И тя усещаше края.

Кара кимна към Сафия. Гласът ѝ прозвуча като въздишка.

– Какво, по дяволите, чакаш? Исусе Христе... – Тя отиде при стената на двора, облегна се тежко и се смъкна на земята.

Омаха си спомни какво му беше казала по-рано. „Тя още те обича.“ Погледна към Сафия, на няколко крачки от него. Беше коленичила до едно дете и държеше малките му ръчици в своите. Лицето и грееше под блясъка отгоре. Мадона и младенец.

Той пристъпи към нея... и още малко. И отново чу думите на Кара: „Животът е труден. Не е нужно и любовта да е трудна.“ Сафия заговори, без да вдига поглед:

– Това са ръцете на майка ми – каза тя толкова тихо, толкова спойно, напук на положението, в което се намираха. Погледна

настойчиво детето. – Всички тези жени. Майка ми и досега живее в тях. Пълен кръговрат. От новороденото до старицата. Пълен живот. А не прекратен без време.

Омаха падна на едно коляно. Впери поглед в лицето и така, както тя се взираше в детето. Дъхът му спря от видяното. Буквално.

– Сафия... – каза тихо. Тя се обърна към него с блеснали очи.

– Омъжи се за мен. Тя примигна.

– Какво?

– Обичам те. Винаги съм те обичал. Тя извърна поглед.

– Омаха, не е толкова просто...

Той докосна нежно брадичката и с пръст и завъртя лицето и към себе си. Изчака очите им да се срещнат.

– Напротив. Просто е. Тя понечи да се дръпне. Този път нямаше да я пусне да избяга. Наведе се по-близо.

– Съжалявам. Очите и заблестяха малко по-силно, не от щастие, а от сбиращи се сълзи.

– Ти ме остави.

– Знам. Не знаех какво да правя. Но теб те остави едно момче. – Той свали ръката си и нежно хвана нейната. – Сега един мъж стои на колене пред теб.

Тя го гледаше в очите и се колебаеше.

Някакво движение зад рамото и привлече погледа му. Силуети нахлуваха от тъмнината зад ъгъла на двореца. Мъже. Дузина.

Омаха скочи на крака и посегна да бутне Сафия зад себе си.

От сенките една позната фигура мина напред.

– Барак... – Омаха се мъчеше да проумее какво става. Огромният арабин беше изчезнал някъде още преди нападението.

Още мъже се появиха зад Барак, в пустинни наметала. Водеше ги мъж с патерица под едната мишница.

Капитан Ал Хафи.

Водачът на Пустинните фантоми махна на мъжете зад себе си. Шариф също беше сред тях, жив и здрав, както при гробницата на Йов. Беше оцелял от престрелката без драскотина. Шариф и другите мъже се пръснаха из уличките, въоръжени с пушки и гранатомети.

Омаха зяпна след тях.

Не знаеше какво става, но Касандра определено щеше да се натъкне на изненада.

Оставаше само да се разчисти.

Касандра стоеше с един крак върху понтонната си лодка. Слушаше кратките реплики по отворения канал, докато отделните групи завземаха града на квадранти и разчистваха единични ядра на съпротива. Стискахе електронния си приемник, пръстите я сърбяха да натисне бутона. Знаеше къде точно в града се намира Сафия.

Позволила бе на кураторката да бяга като мишка в лабиринт, докато хората и настъпваха след нея, пробивайки отбраната. Все още искаше да залови кучката жива. Особено сега, когато Пейнтър беше в действие.

С мъка съдържаше яростта си.

Щеше да откъсне топките на всички мъже горе, ако Пейнтър се измъкнеше.

Пое дъх дълбоко, нахъсано. Оттук не можеше да направи нищо. Трябваше да подсигури мястото и да изтръгне тайни; те му, което означаваше да залови Сафия жива. С този коз щеше да играе срещу Пейнтър. Едно хубаво малко асо.

Взрив привлече вниманието и към града. Изненада се, че хората и са сметнали за нужно да използват още една граната. Проследи траекторията и във въздуха.

Примигна невярващо.

Мамка му...

Скочи от лодката и хукна по брега. Гумените и подметки бяха добра опора върху грапавото стъкло. Сниши се зад купчина отломки миг преди гранатата да удари лодката ѝ.

Експлозията я оглуши, ушите я заболяха, дори очите и запариха. Стъкло и вода се издигнаха във висок фонтан. Тя се претърколи по-далеч под дъжда от стъклени парченца. Покри главата си с ръце. Назъбени парчета падаха около нея, отскачаха от другото стъкло, пронизваха дрехите и кожата ѝ, пареха като огнен дъжд.

След като смъртоносният дъжд спря, тя погледна нагоре към града. Да не би врагът да беше докопал някой от нейните гранатомети? Още две гранати разкъсаха въздуха.

Нов автоматичен огън изригна от десетина различни места.

Какво ставаше, по дяволите?

17:07

Докато експлозиите затихваха преди да затрещят автоматите,

Сафия гледаше удивено как капитан Ал Хафи се приближава, облегнат на патерицата си. Всички се бяха смълчали от смайване при неочакваната му поява.

Капитанът спря погледа си върху Лу'лу. Пусна патерицата и се смъкна на едно коляно. Заговори на арабски, но на Диалект, който малцина бяха чували. Сафия наостри слух, за да различи думите на напевната реч.

– Ваше височество, моля да простите на своя слуга, че пристига толкова късно.

И наведе глава.

Ходжата изглеждаше объркана не по-малко от всички останали както от появата му, така и от държанието му. Омаха застана до Сафия.

– Той говори на шахрийски.

Мислите на Сафия препуснаха. Шахра бяха планинският клан, който проследяваше произхода си чак до цар Шадад, първия управник на Убар... или по-скоро съпругът на първата му царица.

Барак се обади, чул думите на Омаха.

– Ние всички сме от клана Шахра.

Капитан Ал Хафи се изправи на крака. Един от мъжете му подаде патерицата.

Сафия си даде сметка какво е видяла току-що – официално отдаване на почит от царските потомци към тяхната царица.

Капитан Ал Хафи им даде знак да го последват и премина на английски:

– Намерението ми беше да ви измъкна, но мога да ви предложа само убежище. Остава ни да се надяваме, че моите мъже и вашите жени ще успеят да задържат мародерите. Елате.

Поведе ги покрай двореца. Всички го последваха. Омаха вървеше до Барак.

– Ти си Шахра? Мъжът кимна.

– Значи затова знаеше задния изход от планините, през онова гробище. Каза, че само Шахра знаели пътеката.

– Долината на спомените – назова официалното име на местността Барак. – Гробовете на нашите предци от времето, когато са напуснали Убар.

Капитан Ал Хафи куцукаше край Лу'лу. Кара я подкрепяше от другата страна и се включи в разговора.

– Затова ли всички пожелахте да участвате в мисията? Заради връзката и с Убар?

Капитанът наведе глава.

– Моля да ме извините за подвеждането, лейди Кенсингтън. Просто Шахра не разкриват тайните си пред външни хора. Така повеляват традициите ни. И ние сме пазители на това място не по-малко от Рахим. Били сме натоварени с тази трудна задача от последната царица на Убар, точно преди двете линии да се разделят. Така както разделила ключовете, тя разделила и царските кръвни линии, всяка със собствени си тайни.

Сафия ги погледна – домовете на Убар, сбрани отново.

– И каква тайна е била поверена на вас? – попита Омаха.

– Старата пътека към Убар. Извървяната от първата царица. Беше ни забранено да я отваряме, докато Убар не бъде отново открит.

– Задна вратичка – каза Омаха. Сафия си помисли, че би трябвало сама да се досети. Цацата, запечатала Убар след ужасната трагедия, е била повече от педантична. Имала е резервни планове за резервните планове, разпределени между двете кръвни линии.

– Значи може да се излезе оттук? – попита Омаха.

– Да, има път към повърхността. Но не можем да се измъкнем навън. Пясъчната буря буквално беснее и е опасно да се мине по купола на Убар. Точно затова се забавихме толкова, след като научихме от Барак, че портата е отворена.

– Е, по-добре късно, отколкото никога – каза Дани зад тях.

– Да, но сега нова буря връхлита района от юг. Би било сигурна смърт да излезем горе.

– Значи все още сме в капан – заключи Омаха.

– Докато бурята утихне. Просто трябва да удържим дотогава.

С тази тревожна мисъл те изминаха още няколко улици в мълчание, докато не стигнаха до задната стена на пещерата. Изглеждаше солидна, но капитан Ал Хафи продължи напред. Сафия забеляза права пукнатина в стената от стъкло. Извиваше се под ъгъл навътре и затова не се виждаше от пръв поглед.

Капитан Ал Хафи ги заведе при пукнатината.

– Повърхността е на сто и петдесет стъпала нагоре. Проходът може да послужи като скривалище за децата и жените.

– И като капан, ако не успеем да задържим Касандра. Капитан Ал Хафи плъзна поглед по Насъбралите се хора.

– Всяка помощ ще е добре дошла. От всеки, който може да държи оръжие.

Дани и Корал се приближиха да вземат оръжие от складираното в

пукнатината. Дори Клей пристъпи напред и протегна ръка.

Студентът усети изненадания поглед на Сафия.

– Наистина държа на онази шестица – беше единственото, което каза, преди да отстъпи встрани. В очите му грейше страх, но и решителност. Омаха отиде последен.

– Пистолет си имам. Но още един ще ми дойде добре. Капитан Ал Хафи му подаде една М – 16.

– И това става.

Сафия пристъпи към него, когато той се дръпна встрани.

– Омаха... – Така и не му беше отговорила долу, в двора на двореца. Дали думите му не бяха предсмъртно признание с ясната мисъл, че са обречени?

Той и се усмихна.

– Не е нужно да казваш нищо. Аз казах, каквото исках. Още не съм си заработил отговора ти. – Той отстъпи крачка встрани. – Но се надявам, че поне ще ми позволиш да опитам.

Сафия се приближи, сложи ръка зад врата му и го дръпна надолу. Каза в ухото му:

– Аз наистина те обичам... просто не знам... – Не успя да довърши. Недоизказаното увисна между тях.

Той въпреки това я прегърна.

– Аз пък знам. И ще изчакам, докато и ти си готова. Раздели ги дочут спор. Думи на висок глас между Кара и капитан Ал Хафи.

– Няма да ви позволя да участвате в битката, лейди Кенсингтън.

– Напълно способна съм да стрелям с пушка.

– Тогавя вземете една с вас на стълбите. Може да ви потрябва.

Кара фучеше, но капитанът беше прав. Стълбите към повърхността можеха да се превърнат в последния им фронт.

Капитан Ал Хафи сложи ръка на рамото ѝ.

– Имам дълг към вашето семейство. Позволете ми днес да го изплатя.

– За какво говориш? – попита Кара.

Той наведе глава, в гласа му се промъкнаха скръб и срам.

– Не за пръв път предлагам услугите си на вашето семейство. Когато бях млад мъж, всъщност момче, пожелах да помогна на вас и на вашия баща.

Кара се смръщи още повече.

Капитан Ал Хафи вдигна лице да срещне погледа ѝ.

– Първото ми име е Хабиб.

Кара ахна и отстъпи крачка назад.

– Водачът ни в деня на лова! Ти си бил!

– Трябваше да придружа баща ви заради интереса му към Убар. Но се провалих. Страхът ми попречи да ви последвам онзи ден в забранените пясъци. Едва когато видях, че смятате да навлезете в ниснасите, тръгнах след вас, но вече беше късно. Успях само да ви извлека от пясъка и да ви върна в Тумрайт. Не знаех какво друго да направя.

Кара изглеждаше зашеметена. Сафия местеше поглед между двамата. Събитията бяха описали пълен кръг... обратно в началната си точка – пясъците, където беше загинал баща им.

– Така че позволете ми да ви защита сега... защото не успях да го направя в миналото.

Кара успя само да кимне. Капитан Ал Хафи се отдалечи. Тя извика след него:

– Бил си момче тогава.

– Сега съм мъж. – Обърна се да последва своите хора надолу към града.

Думите му прозвучаха на Сафия като ехо на казаното от Омаха.

Ходжата плъзна поглед по лицата наоколо.

– Още не е свършило. – С тези загадъчни думи тя пристъпи в пукнатината. – Трябва да извървим пътя на старата Царица.

21. ПОСТ В БУРЯТА

4 декември, 17:30

Шисур

Още бяха по петите му.

Пейнтър виждаше светлинката на преследвачите отзад в бурята. Изцеждаше цялата възможна скорост от трактора, която беше приблизително петдесетина километра в час. В менгемето на ветровете това си беше истинска високоскоростна гонка.

Погледна и в двете странични огледала. По един камион от всяка страна. Успя само да зърне преследвачите си – два натоварени камиона с открита каросерия. Въпреки товара те се движеха по-бързо, отколкото той би могъл, но пък за разлика от него трябваше да се съобразяват с терена. Той водеше двайсеттонния си трактор право напред, смазвайки

всичко по пътя си нагоре и надолу по склоновете на дюните.

Пясък поглъщаше видимостта във всички посоки. Пълно затъмнение.

Пейнтър беше включил компютризирания пътен контрол на трактора. Провери и другите уреди. Имаше радарна чиния, но не знаеше как да я насочва. Все пак откри радиостанцията. Първоначалният му план беше да се приближи колкото е необходимо до въздушна база Тумрайт и да се свърже с оманските ВВС. Все някой щеше да го чуе. Ако искаше да спаси другите, трябваше да изостави прикритието си и да предупреди местното правителство.

Само че камионите го бяха принудили да поеме в посока противоположна на базата, навътре в лапите на бурята. Нямаше начин да обърне. Камионите бяха прекалено бързи.

Изкачваше се по една особено висока дюна, когато силна експлозия изтрещя вляво от трактора. Шрапнели и вълна от пясък шамаросаха тежкото возило все едно самият Господ Бог беше замахнал.

Ракетна граната.

За миг ужасен стържещ звук се разнесе откъм веригата, сякаш нещо се късаше.

Пейнтър примижа, но тракторът продължи напред, смилайки това, което беше попаднало в металните зъби. Катереше се величествено нагоре по дългия склон.

Още една експлозия, този път точно зад него. Звукът беше оглушителен, но бронята се представи блестящо – поливъглеродната стомана и кевларът си свършиха работата. Нека стрелят по него. Вятърът и бурята със сигурност щяха да затрудняват мерника им, а бронята на трактора щеше да свърши останалото.

После усети ужасно разтърсване.

Веригите на трактора продължаваха да се въртят, но скоростта му намалая и той започна да се плъзга. Внезапно Пейнтър осъзна каква е била целта на обстрелващите го преследвачи – не да пробият бронята на трактора, а да нарушат сцеплението му.

Бомбардираха склона и предизвикаха лавина. Сега целият склон се плъзгаше назад, повличайки и трактора със себе си. Пейнтър изключи автоматичното управление, стисна скоростния лост и превключи на пониска предавка. Натисна педала за газта в опит да възстанови сцеплението между веригите и хлъзгавия терен.

Без успех. Тракторът боксуваше в мекия пясък.

Пейнтър натисна спирачките, задницата поднесе, после включи на

задна. Сега се движеше заедно с пясъка, плуваше с вълната на лавината. Завъртя трактора, докато той не застана с предницата към склона, но се наклони опасно. Трябваше да внимава да не го преобърне.

Изключи от скорост, натисна спирачката, после обратно на първа. Тракторът тръгна напред, сърфирайки надолу по склона с добро сцепление и добра скорост. Пейнтър го пришпори към дъното. Камионите го подгониха, но се наложи да намалят, застигнати от лавината.

Пейнтър стигна до подножието на дюната и сви встрани, Писнало му беше да бяга от тези лайнари.

Насочи трактора право напред, после отново включи на автоматично управление.

Пусна волана и изчака да се увери, че тракторът се движи по зададения курс. После мина в задното отделение. Там си намери един гранатомет. Зареди граната, закрепил дългата тръба на рамото си и отиде при задния люк на трактора.

Отвори го с ритник. Нахлу пясък, но не твърде много, защото се движеше срещу вятъра. Впери поглед в мрака отзад. Изчака, докато не видя две светлинки да завиват иззад последната дюна.

– Елате при татко – измърмори той и се прицели.

Кръстчето на прицела попадна върху мишената и той натисна спусъка. Гранатометът подскочи на рамото му и горещ въздух го облъхна, когато гранатата пое по пътя си.

Загледа се в червения огън на опашката ѝ, като на падаща звезда.

Преследвачите също го забелязаха. Камионите моментално свърнаха встрани. Твърде късно. Поне за единия от тях. Гранатата избухна. Пейнтър с наслада проследи как една от светлинките се издига високо във въздуха и избухва в огнена топка, още по-ярка на тъмния фон. После падна с трясък в пясъка.

Другият камион беше изчезнал. Надяваше се да е заседнал някъде между дюните. Щеше да се оглежда за него.

Върна се на мястото си и провери и в двете странични огледала. Пълен мрак.

Възползва се от моментното затишие и отвори откратия лаптоп. Пикселите бавно се заредиха и засияха ярко. Молеше се батериите да издържат още малко. Появи се картата на района. Пейнтър не вярваше на очите си.

Нямаше синьо кръгче.

Обзе го паника. После кръгчето се появи. Явно беше необходимо известно време за възстановяване на безжичното захранване. Сафия все

още предаваше. Пейнтър погледна координатите. Променяха се. Тя се движеше. Жива беше. Надяваше се това да означава, че и другите са живи и здрави.

Трябваше да се добере до нея... до тях. Имплантираният приемник не можеше да се отстрани – беше конструиран така, че да се взриви при опит за изваждане, освен ако не е дезактивиран предварително. Но той можеше да изведе Сафия извън обсега на Касандра и да ѝ намери хирург и сапъор. Изведнъж си даде сметка, че само координатите по оста Z се променят. Тази ос измерваше вертикалата. Отрицателното число намаляваше, приближавайки нулата.

Сафия се придвижваше нагоре. Почти беше стигнала до повърхността. Явно беше намерила задна вратичка от пещерите. Умно момиче.

После сбърчи вежди озадачено. 2 – координатите минаха нулата и продължиха да нарастват. Сафия не само бе стигнала повърхността. Изкачваше се по-нагоре.

Къде, по дяволите? Той провери местонахождението ѝ. Намираще се на близо осем километра от него. Тъй като и без това се движеше приблизително в същата посока, оставаше му да коригира леко курса си право към нея. Увеличи скоростта с още осем километра в час. Главоломна скорост при тези условия.

Ако Сафия е намерила задна вратичка, същото щеше да направи и Касандра. Трябваше да стигне до Сафия и другите колкото се може по-скоро. Хвърли отново поглед към синьото кръгче. Знаеше, че и друг човек следи внимателно показанията.

Касандра... която все още държеше портативния детонатор.

17:45

Сафия вървеше по сякаш безкрайните тъмни стъпала, другите я следваха, изкачваха се по двойки, деца и стари или ранени жени. Кара носеше единственото им фенерче и осветяваше прохода, така че сянката на Сафия се издължаваше напред. Целта им беше да се отдалечат максимално от битката долу. Ехо на стрелба все още стигаше до тях. Престрелка, която сякаш не спираше и за миг.

Сафия се мъчеше да я изключи от мислите си. Прокара ръка по стената. Пясъчник. Стъпалата отдолу бяха протрити от безброй сандали и боси крака. Колко други хора бяха минавали по същата пътека? Представи си как самата Савска царица се изкачва или слиза по тази стълба.

Докато самата тя се изкачваше, усети как времето се свива, минало

и настояще се сливат в едно. Тук, в арабския свят, повече от където и да било, миналото и настоящето сякаш нямаха категорична граница. Историята не беше мъртва и погребана под небостъргачи и асфалт, нито дори затворена между музейни стени. Тук тя беше жива, тясно свързана със земята, сливаше в едно легендите и камъка.

Лу'лу я настигна.

– Чух те да говориш с любимия си. Сафия не искаше да говори за това.

– Той не ми е... това беше преди...

– И двамата обичате тази земя – продължи ходжата, без да обръща внимание на опита ида отклони темата. – Позволила си твърде много пясък да се натрупа между вас. Но такъв прах лесно може да бъде пометен.

– Не е толкова лесно.

Сафия сведе поглед към ръката си, където някога бе носила пръстен. Беше си отишъл, също като едно дадено преди време обещание. Как би могла да е сигурна, че ще бъде до нея, когато има нужда от него? „Едно момче те напусна. Сега мъж е коленичил пред теб.“ Можеше ли да повярва на това? Представи си друго лице, като контраст. Пейнтър. Начинът, по който държеше ръката ѝ, тихото му уважение и спокойствието, което и вдъхваше, дори болката в очите му, когато я беше изплашил.

Лу'лу заговори, сякаш прочела мислите ѝ:

– Има много мъже с благородни сърца. Някои порастват по-бавно от другите.

Сафия усети сълзи да се събират в гърлото ѝ.

– Имам нужда от повече време... да премисля нещата.

– Имала си време. Също като нас и ти си прекарала твърде много време сама. Човек трябва да направи своя избор... докато все още има възможност да избира.

Сякаш в подкрепа на думите ѝ малко по-нагоре ветровете на бурята застанаха в отвора на върха.

Сафия усети повей по бузата си. Сякаш я теглеше нагоре. След всичкото време, прекарано долу, искаше най-после да се махне от този каменен затвор. Пък макар и за малко. Колкото да ѝ се проясни главата.

– Ще ида да проверя как е бурята горе – промърмори тя.

– Ще дойда с теб – каза Кара, на едно стъпало зад нея.

– И аз – добави ходжата. – Искам да видя със собствените си очи онова, което е видяла първата царица. Искам да видя първия вход към

Убар.

Трите продължиха сами по последните стъпала. Вятърът стана посилен, засипа ги с пясък. Трите вдигнаха качулките, шаловете и очилата си.

Сафия се изкачи до върха. Отворът представляваше пукнатина в тавана. Кара изключи фенерчето. Бурята беше по-светла от тъмния проход.

Изходът беше на метър от Сафия. Тя видя един лост, опрян на стената близо до входа. От другата страна на прага имаше голяма плоска скала, частично блокирала пътя.

– Скалата трябва да е скривала входа – обади се Кара.

Сафия кимна. Хората на капитан Ал Хафи явно бяха използвали лоста, за да отместят камъка, колкото да влязат. Ако успееш да издържат до края на бурята, може би всички щяха да избягат, да върнат камъка на място и да затворят Касандра под земята.

Свежият вятър изпълни Сафия с надежда. Тук бурята не изглеждаше толкова тъмна, каквато я помнеше от Шисур. Може би започваше да затихва.

Сафия се промуши през пролуката, но остана на завет зад скалата. Слънцето все още бе скрито зад пясъчен облак, но среднощният мрак беше изсветлял до здрач. Слънцето отново се виждаше като бледа луна през воала на бурята.

– Като че ли е поутихнала. – Кара потвърди преценката на Сафия.

Лу'лу не беше съгласна.

– Не се лъжете. Пясъците около Убар са измамни. Има напълно основателна причина племената да избягват този район и да го смятат за прокълнат, пълен с призраци, джинове и дяволи.

Ходжата ги поведе навън.

Сафия я последва, вятърът задържа плаща и шала и. Огледа се. Намираха се на скалисто плато, на десетина метра над пясъчната основа. Едно от многото каменисти възвишения сред дюните. Номадските племена ги наричаха „корабите на пясъка“.

Сафия пристъпи още малко напред и огледа мястото. Разпозна формата на платото. Същата като на пясъчната рисунка в двореца. Точно тук е бил открит първият вход към Убар преди почти три хиляди години. Плъзна поглед наоколо. И Цитаделата, и царският дворец са били построени по подобие на това плато. Най-ценният от всички пясъчни кораби.

Отвъд платото бурята привлече погледа на Сафия. Вихреците се

облаци тук изглеждаха някак странни. Километър и половина по-нататък пясъчната буря тъмнееше на ивици около платото. Сафия чуваше воя на далечни ветрове.

– Сякаш сме в центъра на ураган – каза Кара.

– Това е Убар – отвърна Лу'лу. – Той тегли мощта на бурята към себе си.

Сафия си спомни как за кратко, след като ключовете избухнаха и отвориха портата, пясъчната буря сякаш беше поутихнала.

Кара се приближи опасно близо до един от ръбовете, което изнерви Сафия.

– По-добре се махни оттам – предупреди я тя. Страхуваше се някой по-силен порив на вятъра да не я бутне през ръба.

– Тук има пътечка. Много тясна. Може би ще успеем да се спуснем. Виждам три камиона долу, на четирийсетина метра оттук. Транспортът на капитан Ал Хафи.

Сафия пристъпи по-близо. Не си представяше как ще минат по пътечка в скалната стена при такъв вятър. Посоката и силата му бяха непредсказуеми.

Лу'лу явно беше съгласна с нея.

– Само ще си намерим смъртта в тези пясъци.

Кара погледна назад към ходжата. Изражението и казваше, че е точно толкова опасно и да останат. Кара явно беше склонна да поеме риска.

Лу'лу разбра какво е намислила.

– Баща ти не обърна внимание, когато го предупредиха за тези пясъци, същото правиш и ти сега. Дори след всичко, което видя.

Думите само я разгневиха.

– Какво толкова страшно има?

Лу'лу разпери ръце, сякаш да обхване пейзажа.

– Това са пясъците на ниснасите.

И Сафия, и Кара знаеха това име. Черните призраци на пустинята. Именно ниснасите бяха причинили смъртта на Реджиналд Кенсингтън.

Лу'лу посочи на югозапад. Там танцуваше малка вихрушка, въртящо се торнадо от пясък. Проблясваше в мрака, осветено от статични заряди. За миг грейна по-ярко, после изчезна.

– Виждала съм прашен дявол като този – каза Кара. Лу'лу кимна.

– Ниснасите носят изгарящата смърт.

Сафия си представи изтерзаното тяло на Реджиналд Кенсингтън, заключено в стъклото. Напомняше и на мумифицираните хора долу.

Каква беше връзката между тях?

Друг дявол разцъфна на изток. Още един на юг. Сякаш се зараждаха от самия пясък и се издигаха във въздуха. Сафия беше виждала хиляди такива вихрушки, но нито една не бе светила толкова силно от статичен заряд.

Кара също гледаше към тях.

– Все още не разби...

Право пред тях стена от пясък се издигна нагоре изпод ръба на платото. Трите жени отскочиха назад от уплаха.

– Ниснас! – ахна Лу'лу.

Вихрушката се оформи току до ръба на платото, въртеше се в плътна колона. Кара и ходжата отстъпиха към прохода. Сафия остана като хипнотизирана на мястото си.

Мощни вълни от статичен заряд се ливнаха нагоре по дължината на колоната, извираха от пясъка и потъваха в небето. Плащът и се развя, този път не от вятъра, а от танца на електричеството във въздуха, искри припукваха по кожата, дрехите и косата и. Беше болезнено, но някак еуфорично усещане. Оставяше тялото и студено, а кожата – топла.

Сафия издиша, неволно беше затаила дъх.

Направи крачка напред, достатъчно близо да види пълната ширина на извиващата се като змия вихрушка. Енергия продължаваше да се лее в ядрото ѝ. Прашният дявол се беше оформил около един от трите камиона. Отгоре Сафия видя как пясъкът около возилото се задвижва във въртоп под него.

Подскочи стреснато, когато нещо я докосна по лакътя. Кара. Беше набрала кураж да погледне. Намери ръката на Сафия и я стисна. По трепета ѝ Сафия разбра, че Кара преживява отново своя стар кошмар.

Пясъците под камиона потъмняха. Мирис на изгоряло стигна до двете жени. Кара стисна силно ръката на Сафия. Беше познала миризмата.

Пясъците почерняха. Стопен пясък. Стъкло.

Ниснасът.

Енергиите на вихрушката заплусяха бясно, обхванали цялата колона. От върха на платото двете видяха как камионът потъва в стопената локва, отначало бавно, гумите му се топяха с Припукване... после статичното електричество изплуся страховито, пращният дявол се срина в себе си и миг преди да е изчезнал Сафия видя как стъклото става напълно черно. Камионът пропадна, все едно падаше във въздух. Черната яма си прогори път дълбоко в пясъка, а ветровете натрупаха пясък

отгоре, заличавайки всяка следа.

Призракът идва и си отива.

Миг по-късно прозвуча тих взрив. Пясъкът наоколо сякаш подскочи.

– Резервоар с гориво – каза Кара.

И двете вдигнаха очи. Нови смъртоносни вихрушки изникваха навсякъде. Вече бяха станали дузина.

– Какво става? – попита Кара.

Сафия поклати глава. Ограждащата стена на бурята също бе потъмняла и се свиваше, приближаваше се към тях от всички посоки.

Лу'лу се оглеждаше ужасена.

– Другата буреносна система откъм крайбрежието. Стигнала е до-тук, двете се подхранват една друга и се превръщат в нещо ужасно.

– Мегабурята – каза Сафия. – Ние сме в центъра. Нови и нови вихрушки танцуваха по пясъците. Светеха като пламъци, родени от пустинята. Пейзаж като от ада. Бурята отвъд ставаше все по-черна и яростна. Воят ѝ се бе превърнал в пясък.

Да тръгнеш по тези пясъци означаваше сам да си изпросиш смъртта.

Сафия чу някакъв звук от по-близо. От радиостанцията и. Омаха я беше помолил да остави канала отворен, за да може да се свърже с нея.

Стисна я в ръка и тръгна обратно към прохода.

Един глас прошепна през статичния шум:

– Сафия... ако... ме чуваш... Кара се приведе към нея.

– Кой е?

Очите на Сафия се разшириха.

– Пейнтър! Жив е!

Някакъв каприз на статичното електричество във въздуха позволи на гласа му да достигне ясно до нея.

– На три километра съм. Дръжте се. Идвам. После статичният шум погълна всичко.

Сафия натисна бутона за предаване и вдигна радиостанцията до устните си.

– Пейнтър, ако ме чуваш, не идвай! Не идвай! Чуваш ли ме?

Махна пръста си от бутона. Само статичен шум. Не я беше чул.

Тя вдигна поглед към новия свят от буря, огън и вятър. Смъртта дебнеше сред пясъците... а Пейнтър идваше насам.

Касандра клечеше с двама от хората си. Автоматична стрелба трещеше отвсякъде. След като първата граната я беше сварила неподготвена, тя се включи в битката сред руините на града. Нейните хора бавно и сигурно изтласкваха противника.

Тя гледаше през мерника на пушката и чакаше. Квадратните къщи се редяха пред нея, очертани в отсенки на зелено и сребърно през очилата за нощно виждане. Беше включила паралелно и инфрачервените лещи и сега те и показваха как едно червено петно се движи зад стъклена стена близо до един ъгъл. Вражеска единица.

Касандра огледа внимателно силуета. Носеше тръба на рамото си, която грееше като малко слънце. Нагрята до червено. Гранатомет. Беше инструктирала хората си да търсят именно такива мишени. Трябваше да елиминират средствата на противника за далечна стрелба.

При стената пляквата и се раздвижи, излезе на открито и насочи тръбата.

Касандра нагласи кръстчето на мерника си в центъра на най-топлата част от тялото на врага – главата. Натисна спусъка. Само веднъж. Нямаше нужда да повтаря.

През инфрачервените лещи видя как огънят разцъфва в пръски навън. Чисто попадение.

Ала пръстът на човека изглежда се бе свил рефлексивно върху спусъка на гранатомета.

Гранатата излетя, заслепявайки Касандра през очилата. Тя се търколи по гръб зашеметена.

Снарядът профуча много над нея.

Понеже летеше под ъгъл към тавана, Касандра го изгуби от поглед на фона на бурята от електрически разряди горе.

Тя трескаво изключи инфрачервеното и нощното виждане. И през обикновените лещи таванът пак се къпеше в блясък. Сияйният танц беше набрал мощ, изпълвайки целия купол. Малки дъги електричество съскаха като мълнии.

Изстреляната по погрешка ракета избухна от другата страна на езерото. Касандра фокусира телескопичното увеличение на очилата си.

Мамка му!... Все нещо такова ще се случи. Гранатата се беше ударила в стената над тунела, по който бяха влезли в пещерата. Огромен къс от стъклената стена се откъсна от скалата заедно с част от тавана на тунела. Стъкло и камък се сринаха и затрупаха прохода. Изходът беше блокиран.

Касандра се претърколи по корем. Отрядът горе просто ще трябва да ги изкопае оттук. Основната и задача за момента беше да обезопаси града, да залови Сафия и да грабне наградата. Отново включи на инфра-червен режим. Време беше ловът да продължи.

Двамата мъже с нея вече бяха отишли до тялото да вземат гранатомета. Готови бяха да продължат напред.

Касандра се забави, колкото да провери електронния си търсач.

Сафия беше не много далеч напред. Червените триъгълници – маяците на командосите – се приближаваха към позицията и от всички посоки.

Доволна, Касандра понечи да пхне устройството в джоба си, когато данните, изписани до светещото синьо кръгче привлякоха погледа и и тя застина. Нещо не беше наред.

Вдигна поглед към обления в пламъци таван. Ако данните бяха верни, Сафия се намираще на повърхността. Имаше ли друг път нагоре?

Включи микрофона на гърлото си и прати обща тревога по отворения канал, която щеше да достигне до всеки от хората й.

– Свийте обръча! Веднага! Не оставяйте никого жив! Касандра скочи на крака и настигна двамата мъже.

– Хайде да приключваме.

18:10

Омаха чу капитан Ал Хафи да вика на арабски:

– Изтеглете се към стълбите! Всички да отстъпят към изхода.

Омаха, Корал, Дани и Клей бяха заели позиция в двора на двореца. Граната се взриви на двадесетина метра от тях и те се долепиха до стената.

– Трябва да тръгваме – каза Клей.

– С най-голямо удоволствие – отвърна Омаха. – Просто го кажи на онези двамата зад ъгъла.

Бяха притиснати тук вече цяла минута. Преди това Омаха и Клей бяха изтичали в двора от една посока, Дани и Корал – от другата. И двете двойки бяха преследвани от командоси. Сега и четиримата бяха попаднали в капан.

Нямаше мърдане.

При това войниците на Касандра имаха предимство – специални очила, които явно улавяха и най-малкото им движение.

– Трябва да се изтеглим назад в двореца – каза Корал и вкара нов

пълнител в пистолета си. – Там ще имаме по-добър шанс да се измъкнем.

Омаха кимна. Четиримата хукнаха към входа на двореца.

– Ами капитан Ал Хафи и другите? – попита Дани, когато влетяха вътре. – Може да си тръгнат без нас.

Омаха падна на едно коляно с пушка, насочена към двора. Корал зае позиция до него. Дани и Клей стояха отзад.

– Да си тръгнат къде? – попита Омаха. – Предпочитам да си пробвам късмета тук, отколкото на претъпканото стълбище. Тук поне има достатъчно мя...

Куршумът иззвънтя в стената до ухото му. Стъклото се пръсна и остри парченца се забиха в близката до стената страна на лицето му.

– По дяволите!

Заваляха още куршуми. Омаха се просна по корем до Корал. Дани и Клей отстъпиха във вътрешната зала. Единствената причина Омаха да е още жив беше статуята от желязо и стъкло в центъра на двора – дланта, поддържаща сферата, – която осуетяваше директния обстрел на входа.

В предната част на двора един от командосите изтича в полезрението им с гранатомет на рамо, насочен към вратата на двореца. Куршумите ги обсипваха още по-ожесточено, осигурявайки прикритие на артилериста. Смел ход. Явно нещо беше запалило огън под задника на Касандра.

Корал се завъртя и насочи пистолета си към боеца с гранатомета. Закъсня.

Но боговете горе не късняха.

Откъм покрива ослепителна енергийна мълния удари земята близо до командоса, изпука и прогори ретините. Не беше истинска мълния, а енергийна дъга между тавана и пода. Не изрови кратер. Дори не събори човека.

Направи нещо много по-лошо.

Стъклото под краката му моментално премина от твърдо в течено състояние. Войникът падна в дълбоката локва и затъна до шията. Писькът, който се изтръгна от устата му, сякаш дойде от най-страшните ями на ада – писък на човек, който изгаря жив.

Пресекна само след миг.

Главата му се отпусна назад, пара излизаше от устата му.

Мъртъв.

Стъклото отново беше твърдо.

Приквиваният огън пресекна заедно с живота на боеца. И другите

бяха видели какво стана.

В далечината битката продължаваше, ехото подхващаше пушечни изстрели – тук обаче никой не помръдваше. Омаха вдигна поглед. Таванът пламтеше, огън изпълваше целия купол. Още мълнии прескачаха между пода и тавана. Някъде надолу се чу нов писък, същият като онзи, който бяха чули преди миг.

– Случва се отново – каза Корал.

Омаха погледна към мъртвеца, погребан в стъклото. Знаеше какво има предвид Корал.

Огнената смърт се беше върнала в Убар.

18:12

Пейнтър подскочи на седалката, когато двайсеттонният трактор прелетя над една малка дюна. Вече не виждаше нищо. Видимостта от няколко метра се беше стопила – сега виждаше само до върха на носа си. Караше слепешката. Като нищо можеше да се движи право към ръба на пропаст и да го разбере твърде късно.

Преди няколко минути пясъчната буря внезапно се беше извила с подновена ярост. Бушуващите ветрове стоварваха върху трактора гигантски юмурици. Главата на Пейнтър пулсираше от сблъсъка на силите.

Въпреки това продължаваше сяпао напред. Единственият му ориентир грееше на екрана на лаптопа до него.

Сафия.

Нямаше представа дали го е чула по радиостанцията, но след предаването не беше помръднала повече. Все още беше над повърхността... всъщност на десетина метра над повърхността. Сигурно имаше някакво възвишение там. Трябваше да намали, когато наближи координатите ѝ.

Отразен блясък привлече погледа му. В страничното огледало. Вторият камион преследвач. Следваше силните светлини на трактора. Преследвачът сигурно също караше слепешката, следваше го по петите, движеше се по утъпканата от него пътека, разчитайки тракторът да премаже всяко препятствие по пътя.

Слепец води друг слепец.

Пейнтър продължи напред. Не смееше да напусне поста си. Ветровете внезапно заплющаха още по-силно. За миг тракторът се изправи на едната си верига, после с трясък възстанови равновесието си. Исусе...

Незнайно защо го напуши смях. Истеричното веселие на

обречените.

После ветровете спряха отведнъж, сякаш някой беше изключил вентилатора.

Тракторът се движеше в по-открит терен. Дори небето просветля от средношен мрак до здрач. Пясъкът все още се вихреше и ветровете все още вееха, но скоростта им беше едва една десета от предишната.

Погледна в страничното огледало. Солидна стена от мрак забулваше гледката. Изглежда беше минал през ядрото на бурята и сега се беше озовал от другата му страна.

Колкото и да се вираше, не видя и следа от преследващия го камшон, фаровете му потънаха в абсолютния мрак. Може би последният яростен порив на ветровете беше преобърнал нещастника.

Пейнтър насочи вниманието си напред.

Видимостта се беше увеличила почти до половин километър. В далечината се извисяваше силует от тъмна скала. Пустинно плато. Пейнтър хвърли поглед към екрана на лаптопа. Синьото кръгче лежеше право напред.

– Ето къде си значи.

Той рязко увеличи скоростта.

Чудеше се дали Сафия го вижда. Протегна ръка и взе радиостанцията. Държеше под око и пътя. Докъдето му стигаше погледът, малки вихрушки плющяха и се извиваха като змии, съединявайки пустинята с небето. Излъчваха синьо сияние. Дъги статично електричество се извиваха от земята. Повечето стояха на едно място, но някои криволичеха над пустинния пейзаж. Съвсем наблизо една се спусна по склона на дюна и вдигна пръски от припукващ пясък. След себе си оставяше черна следа като разтеглен подпис, драскулка от молива на някой бог на бурите.

Пейнтър се намръщи. Никога не беше виждал подобно явление.

Но сега не му беше до това. Вдигна радиото към устните си.

– Сафия, кажи, ако ме чуваш. Би трябвало и да ме виждаш вече.

Закача отговор. Не знаеше дали у Сафия има уоки-токи. Беше настроил предавателя на трактора на същата честота. Шум изригна откъм приемника.

– ... ейнтър! Обръщай веднага! Назад!

Това беше Сафия! По гласа и усети, че е в беда.

Той натисна бутона за предаване.

– Няма да се върна. Трябва да...

Електрическа дъга подскочи от приемника на радиостанцията към

ухото му. Пейнтър извика и хвърли радиото. Замириса на опърлена коса.

Усети вълна от статичен разряд да преминава през целия трактор. От всяка повърхност го удряше ток. Той обхвана с ръце обвития с гума волан. Лаптопът изсъска, после изпука силно. Екранът угасна.

Бурята изсвири силно, продължително.

Не беше бурята... беше клаксон на тежко превозно средство.

Погледна в страничното огледало. Откъм черната стена на бурята камионът преследвач изскочи на открито. Последните ветрове изплющяха по задницата му. Корпусът започна да се накланя, всеки момент щеше да се преобърне.

После се освободи. Удари се в пясъка, първо гумите от едната страна, после и другите. Подскочи, поднесе и се завъртя в пълен кръг. Но вече се беше измъкнал от лапите на бурята.

Пейнтър изпусва.

Шофьорът на камиона сигурно беше точно толкова потресен от факта, че е жив, колкото Пейнтър беше потресен от факта, че го вижда. Камионът забави и спря. Изглеждаше ужасно. С една спукана гума, предната броня извита в стоманена усмивка, брезентът над товара отзад се влачеше от едната страна, оплетен във въжетата.

Пейнтър натисна газта и ускори напред, за да увеличи максимално разстоянието до камиона. Първия преследвач беше обезвредил с гранатомета. Сега щеше да си осигури малко пространство за дишане и после щеше да се погрижи и за този.

В страничното огледало видя, че камионът още го следва.

Пейнтър се подготви за битка. Първата стъпка беше да включи автоматичното управление.

Пустинята напред се беше превърнала в гора от въртящи се пясъчни дяволи, святкащи в зловещия здрач. Сега като че ли всички бяха тръгнали нанякъде. Той смръщи вежди. Движеха се в унисон, като някакъв свръхестествен балет.

Тогава го усети. Познато раздвижване в пясъка.

Беше усетил същото при лавината по склона на дюната. Разместване на пясъка под веригите на трактора.

Само че сега беше на равна земя.

Навсякъде около него вихрушките танцуваха, статичното електричество искреше, а пясъкът отдолу поддаваше. Двайсеттонният трактор затъваше. Скоростта намаля. Пейнтър усети, че задницата поднася. Тракторът се завъртя, повлечен от неznайни сили. После спря, уловен в

капан.

Страничният прозорец сега гледаше право към преследващия го камион. Той продължаваше да се движи към него, скъсяваше разстоянието с широките си гуми с грайфери за пясък. После пясъкът под него стана на прах. Камионът пропадна до средата на гумите... после затъна до шасито.

И ловецът, и плякката бяха в капан, като мухи в кехлибар.

Само че техният кехлибар още се движеше.

Пейнтър го усещаше под себе си. Пясъкът плуваше.

18:15

Сафия се отказа да крещи в радиото. Можеше само да гледа ужасена заедно с Кара и Лу'лу. Беше пейзаж, излязъл от нечий кошмар, дело на четката на Салвадор Дали. Светът се топеше и разтягаше.

Сафия гледаше напрегнато вихрушките, смъртоносните електрически разряди, черния пясък – на локви и потоци, прокопани от танцуващите дяволи. Прашните облаци в небето светеха от огромното количество енергия, протичащо през тях, подхранвано от гърчещите се колони пясък и статично електричество.

Но това не беше най-лошото.

Докъдето и стигаше погледът, цялата повърхност се наместваше бавно в един-единствен гигантски въртоп над заровения мехур на Убар. Платото от пясъчник беше като скала сред силно течение. Имаше и по-малки скали – тракторът на Пейнтър и един камион, заседнали във врящия пясък.

Вихрушки приближаваха возилата, врязваха се в пясъка със стопяващ огън.

Трясък се чу отляво. Парче от платото се откъсна и се срина в пясъка като скала в море.

– Не можем да останем тук – каза Кара. – Този остров няма да издържи още дълго.

– Пейнтър... – промълви Сафия.

Дрехите ѝ искряха и припукваха от статични токове, докато тя пристъпваше към ръба. Беше дошъл да ги спаси, подписвайки неволно смъртната си присъда. Трябваше да направят нещо.

– Да се оправя сам – каза Кара, – Ние не можем да му помогнем.

Радиото внезапно оживя в ръката ѝ. Беше забравила, че го държи. Пейнтър...

– Сафия, чуваш ли ме? – Беше Омаха. Тя вдигна радиото към устните си.

– Чувам те.

Гласът му звучеше далечен, сякаш се обаждаше от друга планета.

– Нещо странно става тук долу. Статичното електричество полудя. Дъгите стигат до стъклото и го топят. Катастрофата се повтаря! Стойте далеч!

– Можете ли да се качите по стълбите?

– Не. С Дани, Клей и Корал сме се окопали в двореца. Раздвижване при тунела привлече погледа и. Шариф излезе през пролуката.

Кара тръгна да го пресрещне.

Той посочи към тунела и каза задъхано:

– Отстъпихме при стълбите. Капитан Ал Хафи ще се опита да задържи противника. Вие трябва да... – Гласът му пресекна, когато видя пустинята. Очите му се разшириха.

Нов разцепващ трясък. Като от сблъсък на скали. Ръбът на платото се разтроши.

– Аллах да ни е на помощ! – прошепна Шариф. Кара му махна да се връща.

– Добре ще направи. Защото определено ни свършиха скривалищата.

18:16

За пръв път от много време Касандра изпита истински ужас. Беше почувствала такъв разяждащ вътрешностите страх като дете, докато се ослушваше за стъпките на баща си пред стаята ѝ нощем. Сега беше същото. Страх, който втечнява вътрешностите и превръща костния мозък в лед. Дишането беше забравен дар.

Криеше се в миниатюрна стъклена сграда, нещо като параклис за един човек. Единственият вход беше ниска врата. Прозорци нямаше. През прохода долната част на града се стелеше пред погледа ѝ.

Касандра гледаше с ужас електрическите дъги. Някои се удържаха в езерото, набираха допълнителна мощ и се стрелкаха обратно към тавана, чието сияние се усилваше – сякаш бурята горе се хранеше от водите долу.

Не беше така при попаденията върху стъкло. То абсорбираше странната енергия, превръщайки се в течна локва, но само за миг. После отново се втвърдяваше.

Един от хората ѝ бе попаднал в обсега на такава мълния. Беше се прикрил зад една стена, облегнат на нея. Мълнията удари стената и той падна през нея, защото опората му изчезна внезапно. После стената се ствърди отново. Горната половина от тялото му остана от едната ѝ страна, долната – от другата. В средата беше изгорял до кости Дори дрехите му се подпалиха, истинска човешка факла от двете страни на стъклото.

Из целия град битката беше спряла. Хората търсеха убежище.

Бяха видели мумифицираните тела. Разбраха какво става.

Пещерата беше утихнала зловещо, освен отделни изстрели откъм задната стена, където противникът се беше оттеглил в някакъв проход. Всеки, който се приближеше, биваше застрелван.

Касандра стискаше електронния си търсач. Наблюдаваше движението на червените триъгълници. Нейните хора. Преброи ги. От петдесетте командоси бяха останали едва дузина. Още един триъгълник угасна пред очите ѝ. Писък на агония разтърси града.

Смъртта дебнеше хората ѝ.

Знаеше, че дори такива затворени помещения не бяха безопасни. Беше видяла мумифицирани тела в някои от къщите.

Ключът изглежда беше в движението. Може би количеството статично електричество в пещерата беше такава, че и най-малкото движение привличаше мълния.

Така че Касандра седеше неподвижно, абсолютно неподвижно. Същото като в детското си легло. Тогава не ѝ беше помогнало. Не вярваше, че и сега ще ѝ помогне. Беше уловена в капан.

18:17

Омаха лежеше по корем на входа на двореца. Тишината го притискаше. Отвъд двора огнената буря вилнееше все по-яростно. Мълнии трещяха и раздираха въздуха на зигзаг. Куполът светеше като короната на синьо-бяло слънце.

Омаха гледаше и знаеше, че смъртта е близо.

Но поне беше казал на Сафия, че я обича. Беше постигнал мир със себе си. Налагаше се да се задоволи с това. Погледна нагоре. Молеше се тя да е добре. Беше му описала накратко хаоса горе.

Смърт горе, смърт долу.

Сам си избери.

Корал лежеше до него и оглеждаше бурята.

– Намираме се във вътрешността на най-големия трансформатор в

света.

– Какво искаш да кажеш?

Говореха шепнешком, сякаш се бояха да не привлекат вниманието на спящия великан.

– Стъклената пещера с разтвора от енергизирана антима́терия действа като масивен изолиран свръхпроводник. Привлича енергия към себе си също като желязната камила в музея. В нашия случай всмуква статичната енергия на всяка минаваща наблизо пясъчна буря и я складира тук долу. Но с натрупването на енергия в камерата се стига до някакъв критичен праг, отвъд който излишната енергия трябва да бъде отведена някъде, точно както светкавиците освобождават излишната енергия при гръмотевична буря. Само че тук посоката е от пясъка към небето, огромни разряди се издигат нагоре и създават краткотрайните смъртоносни вихрушки по повърхността на пустинята.

– Като изтощаване на батерия – каза Омаха. – Но какво става тук вътре?

– Буря в бутилка. Мегабурята излива твърде много енергия тук. Мехурът не успява да се освободи достатъчно бързо от нея и една част се връща обратно.

– Обстрелва сам себе си.

– Преразпределя заряда – поправи го тя. – Стъклото е много силен проводник. То просто поема излишната енергия и я предава към скалата отдолу, разпръсква я, така зарядът се разпределя равномерно по целия стъклен мехур, вместо само по горния купол. Именно това енергийно равновесие поддържа езерото от антима́терия стабилно по време на бурята. Равновесие на зарядите.

– Ами джобовите стопено стъкло?

– Не мисля, че е стопено стъкло. Поне не точно. Омаха погледна въпросително към нея.

– А какво е?

– Стъклото винаги е в течно състояние. Виждал ли си някога антично стъкло? Ивиците, които леко замъгляват прозрачността му? Гравитацията въздейства на стъклото като на течност и бавно го придърпва надолу на ивици.

– Но какво общо има всичко това със случващото се тук?

– Енергийните потоци не просто разтопяват стъклото. Те променят състоянието му, като моментално скъсват всички вътрешни връзки, втечняват го до точка, която граничи с газообразно агрегатно състояние. Когато енергията се разпръсне, то се втвърдява отново. Но само за миг,

защото е в гранично състояние между течност и газ. Точно затова не се разтича. Запазва основната си форма.

Омаха се надяваше тази беседа да доведе до някакво практическо решение.

– Можем ли да направим нещо за себе си? Корал поклати глава.

– Не, доктор Дан, боя се, че сме прецакани отвсякъде.

18:19

Огнена експлозия насочи вниманието на Пейнтър към платото.

Един камион, паркиран близо до възвишението от пясъчник, излетя във въздуха с опашка от запален бензин. Бродещ пясъчен дявол ги подмина и остави след себе си димяща следа черен пясък.

Стопено стъкло.

Змиевидните колони от статичен заряд освобождаваха по някакъв начин астрономични количества топлинна енергия и стопяваха пътя си през пейзажа.

Пейнтър си спомни предупреждението на Сафия по радиото – беше се опитала да го спре. Той не я послуша и сега беше затворен в трактора наред с огромен въртоп от кипящ пясък. През последните пет минути въртопът го беше носил в широка дъга и бавно го въртеше около остата му. Като планета в орбита около звезда.

Навсякъде около него танцуваше смърт. На мястото на всяка вихрушка, която се сриваше със страховит разряд на статично електричество, се зараждаха други три.

Беше само въпрос на време някоя да се озове на пътя му, или още по-лошо – да отвори пясъка под него. Докато се въртеше, хвърляше по едно око към другия камион. И неговото положение не беше по-добро. Втора планета, по-малка, като луна.

Пейнтър плъзна поглед по камиона. И видя своя шанс.

Беше си истинска лудост, но пак беше за предпочитане пред това очакване на смъртта. Ако ще се мре, поне да е като мъж. Погледна надолу към голото си тяло. Боксерки и нищо друго. Добре де, като гол мъж.

Мина в задното отделение.

Все пистолет... и нож. Пристъпи към задната врата. Налагаше се да действа бързо. Забави се, колкото няколко пъти да си поеме дълбоко въздух. После отвори вратата.

Равната шир на пустинята внезапно избухна само на няколко метра от него. Дявол се завихри от пясъка. Вълната статична енергия го

зашлеви. Косата се разлетя около главата му с Припукване. Надяваше се, че няма да се запали.

Пейнтър отстъпи със залитане назад. Времето му беше изтекло.

Хвърли се към страничната врата, отвори я рязко и скочи.

Потъгна до глезените. Пясъкът беше дяволски рехав. Хвърли поглед през рамо. Дяволът надвисваше над трактора, концентрираната в колоната енергия пукаше страховито. Усети миризма на озон. Нажежен въздух пулсираше на вълни откъм чудовището.

„Който превари, той товари.“ Баща му обичаше да напомня тази поговорка винаги когато го хванеше да се помотва. Не, татко... няма да се помотвам тук.

Пейнтър измъкна краката си от пясъка и заобиколи на бегом предницата на трактора. Въртопът го теглеше, почти като плаващ пясък.

Видя камиона. Петдесет метра. Половин футболно игрите. Хукна натат.

Който превари, той товари. Тичаше, а стихчето звучеше в главата му като мантра.

Вратата на камиона се отвори. Боецът застана на стъпенката и насочи пушка към него.

За щастие Пейнтър вече беше вдигнал пистолета си. Стреля няколко пъти. Нямаше причина да пести патроните. Натискаше ли, натискаше спусъка.

Шофьорът падна с разперени ръце.

Експлозията зад Пейнтър го блъсна напред и той падна по лице. Парна го гореше вълна. Изплю пясък, скочи и хукна.

Погледна назад – тракторът лежеше на хълбок и гореше, резервоарът му се беше възпламенил. Горящ бензин валеше наоколо и се събираше в локви по пясъка.

Пейнтър продължаваше да тича.

Стигна до камиона, подмина вратата на кабината, използва трупа на войника за стъпало и се покатери на каросерията отзад. Брезентът още беше там, оплетен във въжетата. Пейнтър ги срязва с ножа. Бяха здраво опънати и плюсяха като скъсани струни на китара. Срита брезента и въжетата встрани.

Отдолу лежеше онова, което беше забелязал, когато камионът зътна. Една от хеликоптерните шейни.

Този, който превари, с криле се натовари.

Сафия чу бързата поредица изстрели.

Пейнтър...

Беше се свила при самия изход на стълбищния проход. Кара и Лу'лу стояха до нея. Търсила бе изход от дебнешата ги катастрофа, с чувството, че все има някакъв, но той упорито и убягва. Гонеше го страхът, който бе допуснала в мислите си. Само че със страха бяха стари познайници. Тя пое дълбоко въздух, вдиша спокойствие и издиша напрежението.

Съсредоточи се върху мистерията.

Спомни си какво бе мислила по пътя нагоре – как миналото и настоящето се сливат по безброй начини. Затвори очи. Почти усещаше как отговорът се надига в нея като мехур във вода.

После се чуха изстрелите.

Последвани от експлозия. Същата като онази, която току-що беше унищожила един от камионите на капитан Ал Хафи.

Сафия хукна назад към върха на платото. Огнено кълбо се издигаше нагоре, разнасяно от ветровете. Тракторът лежеше на хълбок.

О, Господи... Пейнтър.

После забеляза някакъв гол човек да тича в пясъка към по-малкия камион. Кара застана до нея.

– Това е Кроу.

Сафия се вкопчи в тази надежда.

– Сигурна ли си?

– Определено се нуждае от подстрижка.

Фигурата се качи в нещо, натоварено на каросерията. После Сафия забеляза разгъващите се витла. Чу далечен вой. Витлата се завъртяха. Хеликоптер.

Кара въздъхна.

– Изобретателен е, това поне трябва да му призная.

Сафия забеляза малка вихрушка, една от онези, които сякаш пишеха с черен молив през дюнните, да се завърта в широка дъга право към камиона с хеликоптера.

Дали и Пейнтър я беше видял?

18:23

Пейнтър лежеше по корем в шейната. Контролните прибори бяха близо до ръцете му, по един за всяка. Увеличи скоростта на витлата.

Беше пилотираше хеликоптери по време на обучението си в специалните сили, но не и от този вид.

Не можеше да е чак толкова различен.

Дръпна дясната ръчка. Нищо не стана. Дръпна лявата. Пак нищо. Добре де, може пък тук нещата да бяха малко по-различни.

Дръпна двете ръчки едновременно и хеликоптерът се вдигна от люлката си. Пейнтър задържа ръчките в това положение и шейната описа неуверена дъга във въздуха, носена от ветровете. Туптенето на витлата беше в унисон със сърцето му, бързо и яростно.

Когато хеликоптерът се завъртя, Пейнтър видя за миг една вихрушка току зад опашката на шейната. Блестеше и плюеше огън като демон, излязъл от ада.

Пейнтър изпробва контролните ръчки, разбра къде е ляво, дясно и напред.

Напред щеше да свърши работа.

Набра скорост, гмурна се твърде ниско, все едно се пързалаше по заснежен склон. Опита да вдигне носа, преди да се е забил в пясъка. Въртеше ръчката – наляво, после изправи и накрая откри начин да вдигне носа.

Сега се движеше право към една чудовищно голяма вихрушка.

Изкачи се по-високо и вдясно... и успешно съумя да се завърти на място, като все още летеше към огромния дявол. Усети как стомахът му се преобръща. Дръпна лявата ръчка, спря въртенето и се размина на косяк с вихрушката.

Но като прощален изстрел вихрушката изплю дъга статично електричество и го удари. Пейнтър усети токовия удар от пръстите на краката си до веждите.

Същото сполетя и шейната.

Захранването ѝ угасна. Уредите изключиха. Хеликоптерът се понесе, тласкан от ветровете, витлата се движеше по инерция. Пейнтър изключи всички системи, после пак ги включи. Излизаш и влизаш – при компютрите действия, току-виж подействало и тук. Отговори му тих вой, моторът се задави. После млъкна.

Платото лежеше напред. Той се насочи към него, доколкото му беше възможно... тоест към назъбените скали от едната му страна.

Изключи и включи отново. Този път моторът захапа. Въртящите се витла явно бяха заредили достатъчно акумулатора.

Дръпна и двете ръчки. Хеликоптерът се издигна.

Скалите се устремиха към него.

– Хайде, дявол да те вземе!... – измърмори той през стиснати зъби.

Зърна за миг върха на платото. Концентрира се, сякаш можеше само със силата на волята си да издигне шейната с още няколко сантиметра. Плазовете забърсаха ръба, закачиха се и наклониха шейната на една страна. Витлата се удариха в камък.

Разтрошиха се на парчета.

Кабината подскочи високо и се приземи надолу с тавана върху платото. Чиста проба късмет. Пейнтър си удари силно главата, но още беше жив.

Отвори страничния люк и падна навън. Лежеше на камъните, дишаше тежко и не можеше да повярва, че е жив. Приятна изненада.

Сафия хукна към него.

Дойде и Кара, погледна го отвисоко със скръстени ръце.

– Браво! Но да си чувал приказката „скочил от тигана, та право в огъня“?

Той седна.

– Какво става, по дяволите?

– Трябва да идем на безопасно място – каза Сафия и му помогна да се изправи.

– Къде? – попита Кара и го прихвана за другата ръка. – Бурята вилнее в пустинята, а Убар е в пламъци.

Сафия изправи гръб.

– Знам къде можем да отидем.

22. ОГНЕНА БУРЯ

4 декември, 18:45

Убар

Сафия стоеше с капитан Ал Хафи в основата на стълбите. Гледаше навън към лазурния въртоп, кипящ в купола горе. Беше ослепителен. Мълнии светлосиня енергия плющяха, разклоняваха се и пълзяха из цялата камера. Най-изнервяща беше абсолютната тишина. Тук гръмотевици нямаше.

– Какво е разстоянието до двореца? – попита Сафия.

– Четиридесет метра.

Тя вдигна поглед към стълбите отзад. От Рахим бяха останали

Четиринайсет жени, седемте деца бяха живи и здрави. От дузината мъже на капитан Ал Хафи бяха останали осем. Никой от тях не изглеждаше склонен да се върне в обхванатия от електрическа буря Убар.

Но бяха готови да последват Сафия.

Тя се обърна към пътеката, която трябваше да изминат. Една погрешна стъпка означаваше огнена смърт.

– Сигурна ли си? – попита Кара зад нея. От двете и страни стояха Лу'лу и Пейнтър.

– Доколкото е възможно – отговори Сафия.

Пейнтър беше взел назаем плащ от един от мъжете Шахра, но още беше бос. Устните му бяха стиснати в черта.

Далеч назад звук като от сриващи се камъни проехтя откъм прохода със стълбите. Подготовката се беше проточила по-дълго от очакваното. Горната част на стълбите вече се сриваше.

– Мисля, че твърде много разчиташ на онази стара царица – каза Пейнтър.

– Тя е оцеляла след катастрофата. Кръвната линия на царя е оцеляла. При онзи катаклизъм царската кръвна линия е била защитена. Царицата, потомците на царя и никой друг. Защо?

Сафия се обърна и изпразни сгънатия плащ, който държеше в ръка. Изсипа се пясък и покри стъклото пред нея. Пръсна се по пътеката.

– Пясъкът е мощен изолатор. Царският дворец на Убар е покрит с пясъчни рисунки – подовете, стените, таваните. Примесът на толкова много пясък в стъклото изглежда заземява сградата, предпазва я от статичните изливи и защитава хората вътре. – Тя потупа радиото си. – Както защитава в момента Омаха, Корал, Дани и Клей.

Пейнтър кимна. Тя долови уважението и доверието в очите му. Почерпи сила от непоколебимата му вяра в нея. Той беше скала, когато тя имаше нужда от нещо, на което да се опре. Отново.

Сафия се обърна и погледна дългата редица от хора. Всички носеха пясък. Бяха си направили торби от плащове, ризи – дори децата носеха чорапи пълни с пясък. Планът беше да посипят пътека от пясък до двореца, където щяха да бъдат защитени от бурята.

Сафия вдигна радиото си.

– Омаха?

– Тук съм, Саф.

– Тръгваме.

– Внимавайте.

Тя пристъпи на покритото с пясък стъкло. Щеше да ги води. Тръгна

напред и разтла пясъка с ботуш, но така че слоят да е достатъчно пътен. Когато стигна до края му, Пейнтър и подаде своята торба. Тя посипа с пясък следващия участък от пътеката и продължи.

Таванът на пещерата грееше, обхванат от лазурен огън.

Още беше жива. Не беше сгрешила.

Сафия се придвижваше болезнено бавно по пясъчната пътека. Зад нея се образува верига, хората подаваха напред торбите с пясък.

– Внимавайте къде стъпвате – предупреди Сафия. – Под краката ви трябва да има пясък. Не докосвайте стените. Следете децата.

Изсипа още пясък. Пътеката извиваше покрай ъгли, по стълби, по рампи.

Сафия погледна към двореца. Пълзяха със скоростта на охлюв.

Статични заряди плющяха към тях почти непрекъснато, привлечени от движението, което явно разпалваше електромагнитното поле. Но стъклото от двете страни на пясъчната пътека неизменно привличаше зарядите като гръмоотвод. Пътеката им оставаше безопасна.

Сафия изсипа пясък от поредния плащ, после чу вик зад себе си.

Няколко метра по-назад Шариф се беше подхлъзнал по едни стълби. Подпря се на съседна стена и успя да се изправи.

– Недей! – изкрещя Сафия.

Беше твърде късно.

Като вълк, дебнеш отклонило се от стадото агне, копие от светлина се стрелна към него. Твърдата стена омекна. Шариф падна с главата напред в стъклото. То се втвърди около раменете му. Тялото му се разтресе конвулсивно, но вик не се чу, защото главата му беше уловена в стъкло. Загина веднага. Краищата на плаща му запушиха.

Децата се разпищяха и скриха лица в плащовете на майките си.

Барак хукна откъм края на редицата, минаваше покрай другите, лицето му бе изопнато от болка. Сафия кимна към жените и децата.

– Успокой ги – каза тя. – Да не спират.

Взе следващата торба. Ръцете и се тресяха. Пейнтър пристъпи до нея и взе торбата.

– Дай на мен.

Сафия кимна и мина зад него. Кара беше следващата в редицата.

– Беше злополука – каза тя. – Не си виновна ти. Сафия го разбираше с главата си, но сърцето и казваше друго.

И въпреки всичко не позволи на чувството за вина да я парализира. Вървеше след Пейнтър, подаваше му следващата торба. Пълзяха напред.

Най-накрая завиха покрай стената на двора. Входът на двореца светеше отпред. Омаха стоеше под свода с фенерче в ръка.

– Оставих лампата на верандата да ви свети. – И им махна да идват.

Сафия с мъка потисна импулса си да хукне напред. Още не бяха в безопасност. Продължиха със същата постоянна скорост, заобиколиха железната сфера в центъра. Най-накрая дългата им пътека стигна до входа.

Сафия мина първа. Пристъпи вътре, хвърли се на врата на Омаха и краката ѝ се подгънаха. Той я взе на ръце и я внесе в централната зала.

Тя не възрази. Бяха на сигурно място.

19:07

Касандра бе наблюдавала процесията, без да помръдва, дишайки плитко. Знаеше, че ако мръдне, ще умре. Сафия и Пейнтър бяха минали на няколко метра от малката и стъклена ниша.

Присъствието на Пейнтър определено я изненада. Как се беше озовал тук?

Тя обаче не реагира по никакъв начин. Стараеше се да диша равномерно. Беше статуя. Годишите в специалните сили и операциите на терен я бяха научили да стои неподвижно. Сега беше впрегнала всичките си умения в тази посока.

Беше разбрала, че Сафия идва. Беше проследила движенията им, помръдвайки само очите си, беше видяла как последното червено триъгълниче на екрана угасна преди миг. Само тя беше останала. Но това още не беше краят.

Недоумяваше защо Сафия се връща в пещерата от повърхността. Бе минала толкова близо до нея!

Пясъчна пътека.

Сафия бе разпознала единственото сигурно убежище в пещерата – високата сграда петнайсетина метра по-нататък. Касандра чу щастливите гласове на враговете си, когато стигнаха до своето убежище.

Стоеше все така неподвижно.

Пясъчната пътека се извиваше само на два метра от нейната стъклена ниша. Две големи крачки. Като движеше само очите си, Касандра огледа кипящия купол. Зачака, напрегна всеки мускул, подготви се. Неподвижна като статуя.

После мълния удари на около три метра от нея.

Достатъчно близо.

Касандра изскочи през вратата, уповавайки се на старата поговорка, че мълнията никога не удря два пъти на едно и също място. Нямаше друго, на което да разчита.

Единият ѝ крак докосна стъклото, само колкото да се отблъсне, а другият стъпи върху пясък. Клекна на пътеката.

В безопасност.

Задиша дълбоко и едва не заплака от облекчение. Позволи си този миг отпускане. Щеше да ѝ е нужно, за да събере кураж за следващата стъпка. Изчака сърцето и да се успокои, треперенето да стихне.

Най-накрая тялото и се успокои. Проточи врат като събуждаща се котка.

Пое дълбоко въздух, бавно издиша. Време беше да се хваща на работа.

Изправи се и извади безжичния детонатор. Провери дали електрониката му не е пострадала от статичното електричество във въздуха. Всичко изглеждаше наред. Натисна един клавиш, после червения бутон, после още веднъж същия клавиш.

Детонаторът на мъртвеца.

Вместо да натиска бутона, за да взриви чипа във врата на Сафия, сега трябваше само да вдигне пръста си.

Готова, тя извади пистолета си от кобура.

Време беше да поздрави съседите.

19:09

Седнал на пода, Пейнтър оглеждаше препълнената зала. Корал вече му беше докладвала за всичко случило се, за теориите и тревогите си. Сега седеше до него и си проверяваше оръжието.

В другия край на залата Сафия стоеше със своята група. Усмиваха се, даже избухваха в тих смях. Ново семейство. Сафия беше открила сестра в лицето на Кара и майка в лицето на Лу'лу. Как стояха нещата с Омаха обаче? Той стоеше до нея, не я докосваше, но беше твърде близо. Пейнтър беше забелязал как Сафия често се накланяше към него и почти го докосваше.

Корал продължи да почиства пистолета си.

– Понякога просто трябва да продължиш напред.

Преди да е отговорил, сянка помръдна вдясно при входа.

Той се обърна и видя Касандра да влиза в залата. С пистолет в едната ръка, тя изглеждаше спокойна, без сянка от притеснение, сякаш

беше излязла на разходка в парка.

– Каква мила гледка само! – каза тя.

Появата и стресна всички. Хората посегнаха към оръжията си.

Касандра не реагира. Пистолетът и беше все така насочен към тавана. Вместо него тя протегна напред едно познато му устройство.

– Така ли се посреща съседка?

– Не стреляйте! – извика Пейнтър, вече скочил на крака.

– Никой да не стреля!

Дори понечи да застане пред Касандра, заслонявайки я със собственото си тяло.

– Значи позна детонатора на мъртвеца – каза тя зад него.

– Ако аз умра, бедната доктор Ал Мааз ще изгуби хубавата си глава.

Омаха чу думите ѝ. Вече беше блъснал Сафия зад себе си.

– Какви ги говори тая кучка?

– Защо не им обясниш, Кроу? Така де, все пак приемникът си го конструирал ти.

Той се обърна към нея.

– Търсачът е... не е бомба.

– Каква бомба? – попита Омаха, едновременно уплашено и гневно.

Пейнтър обясни:

– Когато е държала Сафия, Касандра е имплантирала в тялото ѝ малко проследяващо устройство. Като преди това му е добавила експлозив. И сега държи детонатора. Ако махне пръста си от спусъка, то ще се взриви.

– Защо не ни каза по-рано? – ядно попита Омаха. – Можехме да го извадим.

– Ако се опитате, пак ще гръмне – каза Касандра. – Освен ако преди това не го дезактивирам.

Пейнтър я изгледа яростно, после премести поглед към Сафия.

– Надявах се да те отведе някъде на сигурно място, после да осигури хирург и сапър, които да отстранят устройството.

Обяснението му по никакъв начин не намали ужаса в очите ѝ. А Пейнтър знаеше, че част от този ужас е предизвикан от него. Такава му беше работата.

– Та сега, когато всички сме приятели – каза Касандра, – ще ви помоля да си хвърлите оръжията, всичките, във на двора. Хайде, по-живо. Сигурна съм, че доктор Кроу ще се погрижи да не остане някой скрит пищов. Една грешка и може да се наложи да вдигна пръста си, за да

порицая някого. Не бихме искали това да се случи, нали?

Пейнтър нямаше избор. Направи каквото искаше Касандра. Пушки, пистолети, ножове и два гранатомета оформиха купчина в двора.

Корал хвърли наполовина сглобения си пистолет при другите и остана до входа. Очите ѝ обхождаха пещерата. Пейнтър проследи погледа и.

– Какво има? – попита той.

– Бурята. Стана по-силна след пристигането ви. Много по-силна. – Тя посочи към покрива. – Енергията не се отвежда достатъчно бързо. Равновесието е на път да се срине.

– Какво означава това?

– Означава, че пещерата се превръща в барутен погреб. – Тя се обърна към него. – И ще се взриви.

19:22

От терасата на втория етаж на двореца Сафия гледаше заедно с другите към въртопа вълн. Таванът на пещерата вече не се виждаше. Врящите облаци статичен заряд бяха започнали да се въртят бавно около купола. В центъра се забелязваше нещо като малка отливна тръба, която видимо се снижаваше като фуния на торнадо надолу към езерото от антиматерия.

– Новак е права – каза Касандра. Тя оглеждаше явлението през очилата си за нощно виждане. – Целият купол се запълва.

– Това е заради мегабурята – каза Корал. – Изглежда е много по-силна от древната буря, която е причинила катаклизма преди две хиляди години. Надвишава капацитета на системата да отвежда излишната енергия. Колкото и да ми е неприятно да го призная, мисля, че значително количество от езерната вода вероятно е дестабилизирано, също като съдържанието на желязната камила.

– Какво ще стане? – попита Сафия. Корал обясни:

– Виждали ли сте някога да избухва претоварен трансформатор? Може да предизвиква верижни повреди в цяла електростанция. А сега си представете трансформатор с размера на тази пещера с ядро от антиматерия. Този тук може да заличи от лицето на Земята целия Арабски полуостров.

Всички се умълчаха при тази отрезвяваща мисъл.

Сафия гледаше бълбукащия вихър от енергии. Фунията в центъра продължаваше да се снижава, бавно, неотменно. Заля я вълна на

първичен страх.

– И какво можем да направим? – Въпросът дойде от неочаквана посока. Касандра. Тя вдигна очилата си за нощно виждане. – Трябва да спрем това.

Оаха изсумтя.

– Ти да не би да си предлагаш услугите?

– Не искам да умра. Не съм луда.

– Просто зла – измърмори Оаха.

– Предпочитам думата „опортюнистка“. – Касандра насочи вниманието си обратно към Корал. – Е?

Корал поклати глава.

– Да я вземем – каза Пейнтър. – Ако този стъклен мехур действа като изолатор за енергията, значи трябва по някакъв начин да пробием мехура от долната страна и да пратим енергията в земята.

– Не е лошо като теория, командире – каза Корал. – Особено ако можем да пробием стъклото под самото езеро, така че водите с антиматерия да се отцедят в първоначалната система от земна вода, откъдето са дошли. Това не само би решило въпроса с излишната енергия, но би намалило и риска от верижна реакция на антиматерията. Обогащените води просто ще се разредят отвъд опасния праг.

Сафия почувства искра на надежда. Която не оцеля след следващите думи на Корал.

– Проблемът е в практическото приложение на този план.

Нямаме достатъчно мощна бомба, с която да взривим дъното на езерото.

През следващите няколко минути Сафия слушаше обсъждането на възможните експлозивни устройства, като в същото време остро съзнаваше какво е имплантирано в собствения ѝ врат, знаеше какво се беше случило в Тел Авив, после в Британския музей. Бомбите се бяха превърнали в повратни точки в живота ѝ. Като нищо следващата можеше да отбележи и края му. Тази мисъл би трябвало да я ужаси, но тя беше преминала някакъв праг на ужаса, отвъд който място за страх нямаше.

Затвори очи.

Едва наполовина съзнаваше различните идеи, отхвърляни една след друга – от ракетно задвижвани гранати чак до парченцето С4 в собствения ѝ врат.

– Просто не разполагаме с нищо, което да е достатъчно силно – заключи Корал.

– Напротив – каза Сафия и отвори очи. Беше си спомнила взрива в

Британския музей. Посочи към двора долу. – Не е камила, но може да свърши работа.

Другите погледнаха в същата посока.

Към огромната желязна сфера върху стъклената длан.

– Ще я потопим в езерото – каза Сафия.

– Най-големият дълбоководен заряд на света – каза Дани.

– Но откъде знаеш, че ще избухне като камилата? – попита Корал. – Може да стане като с желязната дева. Тези желязни артефакти не функционират по един и същи начин.

– Ще ви покажа – каза Сафия.

Обърна се и ги поведе надолу по стълбите. Когато се озоваха в централната зала, тя посочи всяка от пясъчните стени.

– Точно срещу входа е първият Убар, паното изобразява откриването му. На онази стена е изобразен горният Убар. Лицето му за пред света. А тази, разбира се, е истинското сърце на Убар, стъкленият град с хилядата колони. – Тя докосна картината с двореца. – Подробностите са изобразени с удивителна точност, виждат се дори статуите от пясъчник, охраняващи входа. Но на тази картина са показани и двете статуи.

– Защото едната е била използвана като съд за първия ключ – обади се Омаха.

Сафия кимна.

– Това пано очевидно е било изработено преди разрушението. Но забележете какво липсва. Желязната сфера. Няма я, както и стъклената длан. В центъра на двора от картината стои царицата на Убар. На централно и видно място. Като кръстчето, с което се отбелязва съкровището, така да се каже.

– Какво имаш предвид? – попита Касандра.

Сафия с усилие потисна пристъпа на истеричен смях. Усилията ѝ да спаси приятелите си, да спаси арабския свят, щяха да спасят и Касандра. Сафия продължи, без да я поглежда:

– В миналото симетрията е била важна. Равновесието на всички неща. Новият предмет е бил поставен на място, което съвпада с мястото на царицата върху картината. Централното място. Това не може да е случайно.

Омаха се обърна и погледна през входа към желязна сфера.

– Вижте как е разположена дланта. Ако се изправи китката, сякаш ще хвърли сферата към езерото.

Сафия се обърна с лице към всички.

– Това е последният ключ на царицата. Последният изход. Бомба,

оставена да разруши езерото, ако няма друг начин.

– Но доколко можем да бъдем сигурни? – попита Пейнтър.

– Какво пречи да опитаме? – възрази Омаха. – Или ще се получи или не.

Корал се беше приближила до входа.

– Ако ще пробваме, по-добре да побързаме. Всички се събраха при нея.

В центъра на пещерата святкащата фуния се въртеше и гърчеше.

Под нея езерото беше започнало да се вълнува в унисон с въртопа при тавана.

– С какво ще започнем? – попита Пейнтър.

– Трябва да допра ръце върху сферата – каза Сафия. – Да я активирам като другите ключове.

– И после ще търкулнем топката – каза Омаха.

19:35

Омаха стоеше на пясъчната пътека в двора. Беше им отнело минутка да разровят пътеката така, че да стига до сферата. Сафия стоеше пред широкия метър и двацет глобус от червено желязо.

Куполът горе беснееше.

Сафия се приближи още малко към сферата. Потри ръце, после поsegна между стъклените пръсти на скулптурата.

Омаха видя как рамото и потръпва от болка в раната. Идеше му да хукне към нея, да я дръпне назад, но тя прехапа долната си устна и положи и двете си длани върху сферата.

Когато кожата и докосна метала, припукваща синя мълния се изви в дъга над желязната повърхност. Сафия отскочи с вик назад.

Омаха я прихвана и и помогна да стъпи отново върху пясъка.

– Благодаря.

– Пак заповядай, маце. – Той я прегърна с ръка през раменете и я поведе назад към двореца. Тя се облегна на него. Приятно беше.

– Гранатата ще се задейства след две минути – каза Пейнтър. – Прикрийте се. – Беше сложил експлозива в основата на скулптурата, за да освободят сферата.

Гравитацията щеше да свърши останалото. Широка улица от предната страна на двореца се спускаше до самото езеро. Не случайно, беше казала Сафия. Веднъж освободена, топката трябваше сама да се изтъркаля до езерото.

Омаха помогна на Сафия да влезе в централната зала.

Ослепително ярка мълния избухна зад тях, прогаряйки сенките им върху далечната стена на залата. Омаха ахна от страх да не е избухнала гранатата.

Бутна Сафия настрани, но експлозия не последва.

– Поредната статична мълния – каза Корал, търкайки очите си. – Удари сферата.

Сафия и Омаха се обърнаха едновременно. Вън в двора желязната повърхност трептеше, обвита в синя енергия. Стъклената скулптура бавно се топеше и се накланяше. Ръката плъзна топката на земята. Тя се заклати, после се търкулна към арката на входа.

Мина под нея и продължи напред.

Корал въздъхна.

– Красота! – Омаха никога не бе чувал толкова много уважение, вложено в една дума.

Кимна.

– От онази царица можеше да излезе страхотен професионален състезател по боулинг.

– Залегнете! – Пейнтър избута всички настрани, повличайки и Омаха.

Експлозията беше оглушителна. Парчета стъкло се пръснаха в стаята откъм двора. Гранатата на Пейнтър беше избухнала в уреченото време.

Когато взривът затихна, Омаха срещна погледа му.

– Добра работа! – И потупа Пейнтър по рамото. – Добра работа!

– Още се търкаля! – извика Дани от горния етаж. Всички хукнаха по стълбите към балкона горе, където се бяха събрали останалите.

Омаха стигна пръв, теглеше Сафия след себе си.

Не беше трудно да се проследи маршрута на желязната сфера. Движението и привличаше мълнии от тавана, които я удряха една след друга. Повърхността ѝ светеше, обвита от небесносиня аура. Топката подкачаше, въртеше се и се търкаляше надолу по царския път.

Назъбени светкавици я удряха и заслепяваха публиката... но топката продължаваше надолу към езерото.

– Зарежда се – каза Корал. – Привлича енергия в себе си.

– И се превръща в дълбоководен заряд – добави Дани.

– Ами ако се взриви щом докосне водата? – попита Клей, малко поназад от другите, готов да се шумгне в двореца при първия признак за неприятности.

Корал поклати глава.

– Докато пада през водата, ще оставя само следа от аниhilация. Реакцията ще се прекрати от само себе си още докато топката се движи.

– Но когато спре на дъното... – каза Дани. Корал довърши:

– Тогава тежестта на всичката вода над нея, притискаща неподвижен обект, ще задейства локализирана верижна реакция. Достатъчна да запали всеизвестния фитил на дълбочинния заряд.

– И после „бум“ – каза Дани.

– И то какъв! – съгласи се Корал.

Всички очи следяха неотлъчно сияйната сфера.

Всички очи видяха как преполовява пътя, търкулва се по една рампата, удря се в купчина отломки, останали след бомбардировката на Касандра... и спира.

– Мамка му! – измърмори Дани.

– Мамка му и още как! – съгласи се Корал.

19:43

Сафия стоеше с другите на балкона, объркана също като тях. Хората около нея спореха ожесточено.

– Ами ако изстреляме граната? – предложи Касандра.

– Ще изстреляш граната по енергизирана бомба от антимаateria? – каза Омаха. – Как не!

– Ако не улучиш купчината отломки – каза Пейнтър, – ще събориш друга стена и съвсем ще запречиш пътя. Сега сферата просто е спряла. Ако можехме някак да я търкулнем две крачки настрани...

Касандра въздъхна. Сафия забеляза, че пръстът и още натиска предавателя. Касандра определено се владееше. При всичко, което ставаше, при цялата опасност, тя и за миг не отпускате хватката си около своя коз, явно с намерението да го използва, независимо от обстоятелствата. Беше упорит боец.

Но същото важеше и за Сафия.

Клей стоеше със скръстени на гърдите ръце.

– Трябва някой да иде там и да я бутне.

– Ами пробвай – рече Касандра с неприкрито презрение. – При първото движение ще се окъпеш в стопено стъкло.

Корал се размърда, сякаш излизаше от транс.

– Разбира се! Именно движението привлича мълниите, като търкалящата се топката.

– И моите хора – добави Касандра.

– Мълниите изглежда биват привлечани от промените в някакво електромагнитно поле, огромно поле с детектори за движение. – Корал погледна надолу. – Но какво ще стане, ако някой може да мине през полето невидим?

– Как? – попита Пейнтър.

Корал погледна към ходжата и другите жени Рахим.

– Те могат да бъдат невидими, когато пожелаят.

– Но това не става наистина – каза Пейнтър. – Те просто влияят на сетивата на наблюдателя, замъгляват ги.

– Да, но как го правят? Никой не отговори.

Корал се огледа, после изправи гръб.

– О, аз всъщност така и не ви казах!

– Ти знаеш? – възкликна Пейнтър.

Корал кимна и погледна към Сафия, после отклони поглед.

– Изследвах кръвта ѝ.

Сафия си спомни, че Корал тъкмо се бе канила да и каже нещо за това, когато хората на Касандра ги бяха нападнали. Какво можеше да бъде то?

Корал посочи към пещерата.

– Също като в езерото, водата в червените кръвни телца на Рахим, а предполагам – и във всичките им клетки и флуиди, е пълна с бакиболове.

– Имат антима́терия в себе си? – почуди се Омаха.

– Не, не, разбира се. Просто флуидите им притежават способността да поддържат вода в конфигурацията на бакибола. Мога да се хвана на бас, че тази способност се дължи на някаква мутация в митохондриалната им ДНК.

Ужас сви гръдите на Сафия.

– Какво?

Пейнтър докосна лакътя ѝ.

– Карай по-бавно. Корал въздъхна.

– Командире, спомни си за Тунгуския метеорит в Русия? Появили се мутации в местната флора и фауна. Племето на евенките развило аномални генетични промени в кръвта, особено в Rh-фактора, причинени от гама-радиацията при аниhilацията на антима́терия. – Тя махна към вилнеещата навън буря. – Същото имаме тук. В продължение на кой знае колко поколения местното население е била изложено на гама-радиация. После се случило нещо невероятно. При една жена се появила

мутация – не в собствената ѝ ДНК, а в ДНК-то на клетъчните и митохондрии.

– Митохондрии? – повтори Сафия, като се опитваше да си спомни ученото по биология.

– Това са малките образувания вътре в клетките, които плават в цитоплазмата, миниатюрни двигатели, произвеждащи клетъчна енергия. Те са батериите на клетките, грубо казано. Но си имат своя собствена ДНК, независима от генетичния код на човека. Смята се, че някога митохондриите са били вид бактерии, които са били абсорбирани от клетките на бозайниците в процеса на еволюцията. Малка част от ДНК е останала от първоначалния им самостоятелен живот. И понеже се намират единствено в цитоплазмата на клетките, митохондриите на майчината яйцеклетка се превръщат в митохондрии на детето. Именно затова тази способност се предава само по кръвната линия на царичата.

Корал махна към жените Рахим.

– И въпросните митохондрии са мутирвали заради гама-радиацията, така ли? – попита Омаха.

– Да. Незначителна мутация. Митохондриите все още произвеждат енергия за клетките, но произвеждат също и малка искра, която активно поддържа бакиболната конфигурация. Мога да се хвана на бас, че ефектът има нещо общо с енергийните полета на тази пещера. Митохондриите са настроени в унисон с нея и съответно зарядът на бакиболовете съвпада с енергията тук.

– И тези заредени бакиболове дават на жените ментални сили? – невярващо попита Пейнтър.

– Мозъкът е съставен от деветдесет процента вода – каза Корал. – Зареди тази система с бакиболове и всичко може да се случи. Вече видяхме способността им да влияят върху магнитни полета. Тази трансмисия на магнитни сили, насочвана от човешка воля и мисъл, изглежда е способна да влияе на водата в мозъците на по-низши същества и донякъде върху нас. Влияе върху волята и възприятията ни.

Очите на Корал се преместиха върху Рахим.

– А ако се фокусира навътре, магнитната сила може да спре деленето на собствените им яйцеклетки, в резултат на което се получава самоплодено яйце. Безполово размножаване.

– Партеногенеза – прошепна Сафия.

– Добре – каза Пейнтър. – Дори да приема някак всичко това, как ще ни помогне то да се измъкнем от тази каша?

– Ти не ме ли слуша досега? – попита Корал и хвърли поглед през

рамо към въртопа на бурята горе и долу, при езерото. Времето изтича-ше. Оставаха им минути. – Ако една от жените Рахим се концентрира, тя може да се настрои към тази енергия, да промени магнитната си сила така, че да съвпада с детекторното електромагнитно поле. Те би трябвало да могат да минат през града без опасност за живота си.

– И как ще го направят? – Като станат невидими по своя воля. – Кой би поел такъв риск? – попита Омаха. Ходжата пристъпи напред.

– Аз ще го направя. Долавям истината в думите ѝ. Корал пое дълбоко дъх, облиза устни и каза: – Боя се, че ти си твърде слаба. И нямам предвид физически... поне не точно. Лу'лу се намръщи.

Корал обясни:

– При такава буря силите навън са интензивни. Ще е нужно нещо повече от опит. Нужен е някой, чиято кръв е изключително богата на бакиболове.

Корал се обърна и срещна погледа на Сафия.

– Както знаеш, изследвах кръвта на няколко от жените Рахим, включително и на Лу'лу. Всички те има само една десета от количеството бакиболове, които откривах в твоите клетки.

Сафия сбърчи чело.

– Как е възможно? Аз съм само наполовина Рахим.

– Но правилната половина. Майка ти е била Рахим. Нейните митохондрии са предадени на твоите клетки. А в природата има и едно състояние, наречено „хибридна жизненост“ – кръстосването на две различни кръвни линии дава по-силно поколение от продължителното кръстосване на една и съща.

Дани кимна и застана до нея.

– Мелезите по правило са по-здрави от чистокръвните породи.

– Ти си нова кръв – заключи Корал. – И на митохондриите това им харесва.

Омаха пристъпи до Сафия.

– Искаш тя да отиде при заседналата сфера? През електрическата буря?

Корал кимна.

– Смятам, че само тя би могла да успее.

– Забрави – отсече Омаха. Сафия го стисна над лакътя.

– Ще го направя.

20:07

Омаха гледаше Сафия, застанала на пясъчната пътечка в двора. Беше отхвърлила категорично молбите му да я придружи. Сега беше сама с ходжата. А той я чакаше на прага. Пейнтър стоеше на пост с него. И той не изглеждаше доволен от решението на Сафия. Поне в това двамата бяха на едно мнение.

Но изборът си беше неин.

Аргументът ѝ беше простичък и необорим: „Или ще се получи, или и без това всички ще умрем.“ Така че мъжете чакаха.

* * *

Сафия се заслушваше.

– Не е трудно – каза ходжата. – Да станеш невидима не е въпрос на концентрация на волята. Трябва да ѝ обърнеш гръб.

Сафия се намръщи. Само че думите на ходжата съвпадаха с казаното от Корал. Митохондриите произвеждаха заредени бакиболлове, настроени в унисон с енергиите в пещерата. Трябваше просто да ги остави да преминат към естествената си настройка.

Ходжата протегна ръка.

– Първо трябва да съблечеш дрехите си. Сафия и хвърли остър поглед.

– Дрехите влияят на способността ни да ставаме невидими. Ако учената жена е права за онези мито... какви бяха, то дрехите изглежда смущават полето, което генерираме около телата си. По-добре ще е да не поемаме излишни рискове.

Сафия смъкна плаща си, изрита ботушите и съблече блузата и панталоните. Останала по бикини и сутиен, тя се обърна към Лу'лу.

– Ликра и коприна. Тях няма да сваля. Лу'лу сви рамене.

– А сега се отпусни. Отвори място за мир и покой. Сафия пое дълбоко въздух няколко пъти. След годините на панически пристъпи беше усвоила различни методи да открива собствения си център. Ала тук уменията ѝ изглеждаха жалки на фона на страхотния натиск.

– Трябва да имаш вяра – каза ходжата. – В себе си. В кръвта си.

Сафия вдиша дълбоко. Хвърли поглед назад към двореца, към Омаха и Пейнтър. В очите им прочете нуждата им да ѝ помогнат. Но тази пътека беше нейна. За да я извърви сама. Знаеше го с нещо отвъд пулса на сърцето си.

Обърна се напред, решена и уплашена. Толкова много кръв се беше проляла в миналото. В Тел Авив... в музея... по дългия път дотук. Тя беше довела тук всички тези хора. Повече не можеше да се крие.

Трябваше да извърви пътеката.

Затвори очи и остави всички съмнения да се оттекат.

Това беше нейната пътека.

Успокои дишането си, оставяйки контрола да отстъпи пред един по-естествен ритъм.

– Чудесно се справяш, дете. А сега хвани ръката ми. Сафия посегна и стисна признателно ръката на старицата, изненадана от силата, която откри там. Покоят в душата ѝ набираше сила. Ходжата стисна пръстите ѝ, сякаш да и вдъхне кураж. Докосването ѝ беше познато, допир от миналото. Ръката на майка ѝ. Топлина се разли от тази връзка. Изпълни тялото ѝ.

– Тръгвай – прошепна ходжата. – Довери ми се.

Това беше гласът на майка ѝ. Спокоен, решителен, вдъхна ѝ кураж.

Сафия се подчини. Босите ѝ стъпала пристъпиха от пясък върху стъкло. Единият крак, после другият. Излезе извън пътеката с ръка назад, стиснала ръката на майка си.

– Отвори очи.

Тя го направи, като дишаше равномерно и къташе топлината на майчината любов дълбоко в себе си. Но все някога трябваше да се пусне. Тя изплъзна пръстите си и направи още една крачка. Топлината остана с нея. Майка и я нямаше, но обичта ѝ продължаваше да живее в нея, в кръвта ѝ, в сърцето ѝ.

Продължи напред, докато бурята вилнееше в пламъци и стъкло.

Вървеше в покой.

* * *

Омаха беше паднал на колене. Дори не беше разбрал кога е станало това. Гледаше как Сафия се отдалечава, трептяща, все още се виждаше, но някак неземна, ефирна. Когато мина през сянката под арката, за миг изчезна напълно.

Той затаи дъх.

После, отвъд двора, тя отново се появи, като силует от дим, вървеше с равномерна крачка надолу, очертана от светлика на бурята.

Сълзи изпълниха очите му.

Лицето ѝ, само очертания, изглеждаше толкова успокоено. Ако му бъде даден шанс, той би прекарал остатъка от живота си с единствената цел да запази това изражение върху лицето ѝ.

Пейнтър се размърда и отстъпи назад, мълчалив като гроб.

* * *

Пейнтър се качи по стълбите към втория етаж, за да остави Омаха сам. Всички следяха напрегнато с поглед придвижването на Сафия през града долу.

Корал погледна към него, изражението и излъчваше тревога.

И с основание.

Въртопът от енергии се приближаваше опасно до повърхността на езерото. Водата в самото езеро продължаваше да се върти, а в центъра му, под светлината откъм тавана, се издигаше водна фуния като объркал посоките водовъртеж. Енергиите горе и антимаateriaта долу се протягаха да се съединят.

Докоснеха ли се, това щеше да е крайт на всичко – на самите тях, на Арабския полуостров, а може би и на целия свят.

Пейнтър съсредоточи вниманието си върху призрачната жена долу, която се движеше спокойно по осветените от бурята улици, сякаш разполагаше с цялото време на света. Попаднаше ли в сянка, изчезваше напълно. Той насочи мислите си към нея, сякаш само със силата на волята си можеше да ѝ измоли безопасност, но и да ѝ внуши да побърза. Погледът му се местеше между жената и бурята.

Омаха се появи от долния етаж, бързаше да иде при тях, след като бе изгубил Сафия от поглед. Очите му светеха, пълни с надежда, страх и – колкото и на Пейнтър да не му се искаше да признае – с любов.

Пейнтър рязко насочи вниманието си обратно към пещерата.

Сафия почти беше стигнала до сферата.

– Хайде... – изстена Омаха.

* * *

Сафия вървеше спокойно по улиците. Трябваше да внимава къде стъпва. Желязната сфера беше оставила следа зад себе си. Строшено стъкло. Остри парченца се забиваха в стъпалата ѝ.

Тя не обръщаше внимание на болката, удържаше спокойствието си, дишаше бавно.

Ето че се появи и самата сфера. Повърхността ѝ грееше с лазурна аура. Сафия я заобиколи и огледа препятствието отпред – паднал участък от стена. Трябваше да търкулне топката две крачки вляво и тя щеше да продължи сама. Плъзна поглед по остатъка от пътя напред. Прав участък чак до езерото. Нищо друго не препречваше пътя на сферата. Едно силно бутване щеше да е достатъчно.

Сафия застана отстрани на топката, стъпи стабилно, вдигна длани, пое за последно дъх и натисна.

Токовият удар от зареденото желязо я разтърси, дъги затанцуваха по тялото и към краката, главата и отскочи назад, костите ѝ сякаш пламнаха. Натискът ѝ, подсилен от конвулсията, се предаде на сферата и я освободи.

Но когато контактът се прекъсна, една последна енергийна дъга изплюща като бич и я отхвърли я силно назад. Главата ѝ се удари в стената зад нея. Светът потъмня и тя изгуби съзнание.

* * *

Сафия!

Омаха не можеше да диша. Видял беше ярката енергийна дъга, която я подхвърли като парцалена кукла. После Сафия падна тежко, съвсем видима, заземена. Не мърдаше.

В безсъзнание, поразена от токов удар или мъртва? О, Боже...

Той се обърна.

Пейнтър го стисна за лакътя.

– Къде си тръгнал, по дяволите?

– Трябва да стигна до нея. Пръстите го стиснаха още по-силно.

– Бурята ще те убие, преди да си направил и две крачки. Кара се приближи.

– Омаха... Пейнтър е прав.

Касандра стоеше до перилото и наблюдаваше всичко през проклетите си очила.

– Докато не се движи, не би трябвало да пострада от мълниите. Обаче не мисля, че мястото ще е безопасно, когато сферата стигне до езерото. Прекалено открито е.

Омаха видя, че сферата почти е стигнала до езерото. А там исполинските сили вилнееха. Пясъчен часовник стърчеше сред просторната пещера. Торнадо от електричество се спускаше за среща с издигаща се фуния вода.

И топката се търкаляше натам.

Мълнии я преследваха и я пронизваха.

– Трябва да опитам! – каза Омаха и се изскубна. Хукна надолу по стълбите.

Пейнтър го следваше по петите.

– Дявол да те вземе, Омаха! Не похабявай напрасно живота си!

Омаха прескочи последните стъпала.

– Животът си е мой.

Плъзна се към входа, загуби равновесие и падна по задник. Изхлузи трескаво ботушите си. Левият му глезен, изкълченият, възрази остро на това грубо отношение.

Пейнтър го гледаше намръщено.

– Не е в това въпросът. Сафия те обича. Ако наистина те е грижа за нея, не прави това.

Омаха свали чорапите си.

– Нямам намерение да се самоубивам. – Изпълзя на колене до входа, загребва шепи пясък от пътеката и ги изсипа в чорапите си.

– Какво правиш?

– Правя си пясъчни обувки. – Омаха се наведе назад, както беше седнал, напъха краката си в чорапите и разпредели пясъка равномерно по целите си стъпала.

Пейнтър го гледаше напрегнато.

– Защо не го... тогава нямаше да се наложи Сафия да...

– Защото чак сега се сетих. Неволята е майката на проклетата изобретателност.

– Идвам с теб.

– Няма време. – Омаха посочи към босите крака на Пейнтър. – Нямаш чорапи.

И хукна навън, като се пързеляше и залиташе по пясъчната пътека. Стигна до края и и продължи по стъклото. Не беше толкова уверен в успеха на плана си, колкото го беше представил пред Пейнтър. Мълнии се забиваха ослепително около него. Паниката прикачи криле на краката му. От пясъка в чорапите стъпалата го боляха. Глезенът го пронизваше при всяка стъпка.

Но той продължи да тича.

* * *

Касандра трябваше да признае, че тези хора си ги бива. Определено не им липсваше кураж. Гледаше лудия спринт на Омаха по улиците долу. Беше ли я обичал някой мъж така, с цялото си сърце?

Видя, че Пейнтър се връща, но не погледна към него.

Бих ли го позволила на него?

Погледна към сферата, която изпълни последните си няколко скока и се търкулна право към езерото, обвита от сини енергии. Имаше да довърши нещо тук. Обмисли всички варианти, прецени възможностите, в случай че оцелееха след следващата минута. Продължаваше да натиска

с пръст бутона.

Видя как Пейнтър напрегнато гледа Сафия и тичащия Омаха.

И тя, и Пейнтър бяха загубили.

При брега на езерото сферата подскочи за последно, литна и цопна във водата.

* * *

Омаха стигна до Сафия. Тя лежеше и не мърдаше. Мълнии валяха навсякъде около него. Но той виждаше само Сафия.

Гърдите и се надигаха и спадаха. Жива беше.

Откъм езерото се чу силен плясък.

Дълбочинният заряд беше пуснат.

Нямаше време. Трябваше да се скрият някъде.

Вдигна Сафия на ръце и се завъртя. Трябваше да внимава да не я допре до каквато и да било повърхност. Понесъл отпуснатото и тяло, главата ѝ облежната на рамото му, той пристъпи към входа на къща, останала недокосната при бомбардировката, и се мушна вътре. Къщата нямаше да го защити от смъртоносните статични мълнии, но Омаха можеше само да гадае какво ще се случи, когато сферата стигне до езерото. Покрив над главата му звучеше добре.

Движението разбуди Сафия.

– Омаха...

– Тук съм, маце... – Той клекна, гушна я на коленете си, едва запазваше равновесие върху пясъчните си чорапи. – Тук съм.

* * *

Когато Омаха и Сафия се скриха в една сграда, Пейнтър премести погледа си към водния гейзер, изригнал от езерото при удара на желязната сфера. Сякаш топката беше пусната от Емпайър Стейт Билдинг. Гейзерът се насочи главоломно към тавана, разливайки се навън, водните капки се запалваха при контакта си с ослепителната буря и падаха надолу като течен огън.

Анихилираща се антимаатерия.

Водовъртежът в езерото се разтърси. Водната фуния се загърчи.

Горе обаче въртопът от статичен заряд продължаваше смъртоносното си спускане.

Пейнтър се съсредоточи върху езерото.

Водовъртежът бавно се връщаше към първоначалния си ритъм,

обирайки приливните вълни от сблъсъка.

Нищо не се случваше.

Огън от гейзера се разпиля над езерото и подпали малки участъци, които бързо угасваха, връщайки се към равновесното си състояние. Природата обича равновесието.

– Топката сигурно още се търкаля – каза Корал, – търси най-ниската точка на дъното. Колкото по-дълбока е водата, толкова по-добре. Големото налягане ще помогне да се отключи локализираната верижна реакция и ще насочи силата ѝ надолу.

Пейнтър се обърна към нея.

– Мозъкът ти е като изчислителна машина. Тя сви рамене.

– Какво мога да направя? Дани стоеше до нея.

– И ако сферата стигне до най-ниската точка, това ще е най-доброто място да се пропука стъклото над някоя цистерна със земна вода, така че езерната вода да се отцеди.

Пейнтър поклати глава. Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака.

Касандра разкърши рамене до Кара. Петимата бяха последните, останали на балкона. Лу'лу беше завела Рахим в задните стаи на долния етаж. Капитан Ал Хафи и Барак бяха направили същото с неколцината мъже Шахра.

– Нещо става – каза Касандра.

В езерото кръпка черна вода излъчваше червеникаво сияние. Не беше отражение. Сиянието идваше от дълбините. Огън под езерото. За частта от секунда, докато насочат погледите си натам, червенията се ливна във всички посоки.

Чу се дълбок, звучен грохот.

Цялото езеро се вдигна близо метър нагоре и падна обратно.

Концентрични вълни се разляха от центъра му навън. Растящата водна фуния се срива.

– Бягайте долу! – изкрещя Пейнтър. Твърде късно.

Някаква сила, нито вятър, нито ударна вълна, изригна навън, заравни езерото, разля се във всички посоки, тикайки пред себе си стена от нагорещен въздух.

Връхлетя.

Пейнтър, наполовина скрит зад един ъгъл, бе ударен косо в рамото. Краката му се отделиха от пода и той полетя към другия край на стаята сякаш върху огнени криле. Другите бяха поразени в гръб. Удариха се вкупом в отсрещната стена. Пейнтър стискаше здраво очи. Дробовете

му горяха от единственото вдишване.

После се свърши.

Горещината изчезна.

Пейнтър се изправи на крака.

– Трябва да се скрием – изграчи той, като ръкомахаше напразно.

Последва земетресение.

Без предупреждение.

Като се изключи един оглушителен трясък, сякаш Земята се разцепваше на две. После дворецът подскочи нагоре, строполи се обратно, всички се сринаха на пода.

Трусът се засилваше. Кулата се разтнесе, наклони се на едната страна, после на другата. Издрънча стъкло. Горен етаж на кулата се срина. Колони се чупеха и падаха, някои в града, други във водите на езерото.

През цялото време Пейнтър лежеше по корем.

Силен трясък като от разцепено избухна до ухото му. Той обърна глава и видя целия балкон зад арката да се отделя и да пада навън. Нечия ръка замаха трескаво.

Касандра. Не беше блъсната през вратата като другите – вълната я беше притиснала към външната стена на двореца.

Сега падна заедно с балкона. Ръката ѝ още стискаше детонатора.

Пейнтър запълзя към нея.

Стигна до ръба и огледа земята отдолу. Касандра лежеше просната сред изпотрошени стъкла. Не беше паднала от много високо. Лежеше по гръб, стиснала детонатора на гърдите си.

– Още е у мен! – извика дрезгаво към него, но той не успя да прецени дали думите и бяха предназначени да го заплашат, или да го успокоят.

Тя с мъка стана на крака.

– Дръж се – викна Пейнтър. – Слизам. – Недей...

Мълния се заби до краката ѝ. Стъклото отдолу се стопи. Тя падна в локвата и потъна до бедрата, преди стъклото да се втвърди.

Не изпищя, макар че цялото ѝ тяло се сгърчи от болка. Плащът и се подпали. Все още стискаше детонатора в юмрук, притиснат до шията ѝ. Най-накрая простена.

– Пейнтър!...

Той забеляза крпика пясък в двора долу. Скочи и падна тежко, лошо, глезенът му се изкриви, плъзна се. Нищо работа. Стана и разрита пясъка, рехава пътека, по която да стигне до нея.

Строполи се на колене до Касандра. Усещаше мириса на горящата и плът.

– Касандра...? Господи!

Тя му подаде предавателя, лицето и се гърчеше в агония.

– Не мога да го държа повече. Стискай...

Той грабна юмука ѝ в своя.

Тя отпусна пръсти, оставяйки на него да натиска пръста и върху бутона. Отпусна се на гърдите му, панталоните и пушеха. Кръв се ливна там, където обгорената кожа се срещаше със стъклото – яркочервена кръв, артериална.

– Защо? – попита той.

Тя не отвори очи, само поклати глава, – ...ти дължа.

– Какво?

Тя отвори очи и срещна погледа му. Устните ѝ помръднаха в шепот.

– Ще ми се да можеше да ме спасиш.

Пейнтър знаеше, че не за преди няколко мига говори тя... а за времето, когато още бяха партньори. Очите и се затвориха. Главата ѝ падна на рамото му.

Той я прегърна.

После тя си отиде.

* * *

Сафия се събуди в ръцете на Омаха. Помириса потта по врата му, усети треперенето на ръцете му. Той я стискаше здраво. Клечеше на пети, гушнал я в скута си. Как се беше озовал Омаха тук? И къде беше това „тук“? Спомените се върнаха отведнъж. Сферата... езерото... Тя се помъчи да се освободи. Движението и стресна Омаха. Загуби равновесие, подпря се с ръка, после я дръпна рязко. – Саф, не мърдай, моля те.

– Какво стана?

Лицето му беше напрегнато до крайност.

– Нищо особено. Но нека видим дали си спасила арабския свят. – Той се изправи, без да я изпуска, и излезе през вратата.

Сафия позна мястото, където беше заседнала сферата. И двамата погледнаха към езерото. Повърхността му още се въртеше. Таванът горе плющеше в пламъци.

Сърцето ѝ се сви.

– Нищо не се е променило.

– Скъпа, ти току-що проспа изгаряща вихрушка и силно

земетресение.

Сякаш в потвърждение нов остатъчен трус разтърси сградите наоколо. Омаха пристъпи назад, но трусетъ утихна. Той отново погледна към езерото. – Виж бреговата линия.

Тя обърна глава. Водата се беше отдръпнала навътре с двайсетина метра.

– Нивото на водата спада. Той я притисна по-силно.

– Ти успя! Езерото явно се оттича в някоя от подземните цистерни, за които говореше Корал.

Сафия вдигна поглед към бурята при тавана. Тя също утихваше бавно, заземяваше се. Плъзна очи по тъмнеещия град. Толкова много разрушения! Но още имаше надежда.

– Няма мълнии – каза тя. – Мисля, че огнената буря свърши.

– Няма да рискувам. Хайде. – Той я повдигна малко по-високо в люлката на ръцете си и тръгна нагоре към двореца.

Тя не възрази, но скоро забеляза, че Омаха примижава при всяка стъпка. – Какво има?

– Нищо. Просто имам пясък в обувките.

* * *

Пейнтър ги видя да идват.

Омаха носеше Сафия.

Извика им, когато стигнаха двора.

– Омаха, електрическите разряди свършиха. Можеш да пуснеш Сафия.

Омаха мина покрай него.

– Само от другата страна на прага.

До който така и не стигна. Шахра и Рахим се събраха около тях в двора, поздравяваха ги и им благодаряха. Дани прегърна брат си. Изглежда му каза нещо за Касандра, защото Омаха погледна към трупа и.

Пейнтър го беше покрил с един плащ. Вече беше дезактивирал детонатора и бе изключил приемника. Нищо не заплашваше Сафия.

Той огледа събралите се хора. Като се изключат множеството нартървания, ожулвания и леки изгаряния, всички се бяха измъкнали невредими от огнената буря.

Корал се изправи. Държеше един от гранатометите – допря тока на колан към него и токата се прилепи. Видя, че я гледа.

– Намагнитизиран се е – каза тя и го хвърли настрани. – Някакъв вид магнитен импулс. Интересно.

В този миг нов вторичен трус разтърси мястото, достатъчно силен да разтроши поредната колона, отслабена от първото земетресение. Колоната се строполи с гръмотевичен трясък.

Това отрезви всички и им напомни за опасностите, които още ги дебнеха тук.

Сякаш да подчертае това, басов грохот се разнесе откъм ниското и разтърси стъклото под краката им. Придружаваше го нисък звук, като от мотриса в метро.

Никой не помръдна. Всички бяха затаили дъх.

И тогава от езерото изригна гейзер, издигна се колкото триетажна града, дебел като двестагодишен дъб.

Преди това езерото се беше отцедило до размерите на малък басейн, една четвърт от първоначалната му големина. Чудовищни пукнатини шареха дъното му, като гледано отвътре спукано яйце. Сега водата се изливаше обратно вътре.

Те всички зяпнаха.

– Вторичните трусове сигурно са пропукали изворите на земна вода – каза Дани. – Някоя от глобалните системи.

Езерото бързо се пълнеше.

– Това място ще се наводни – каза Пейнтър. – Трябва да се махнем отук.

– От огън се натресохме на вода – недоволно измърмори Омаха. – Става все по-хубаво и по-хубаво.

* * *

Сафия помогна да съберат децата. Изнесоха се възможно най-бързо от двореца. По-младите мъже Шахра помагаша на стариците Рахим.

Докато стигнат до подножието на стълбите, езерото вече беше преляло над първоначалните си брегове и наводняваше долната част на града. А гейзерът продължаваше да шурти.

Най-силните мъже минаха напред с фенерчета в ръка. Големи скални късове и купчини камъни препречваха на места прохода. Мъжете имаха грижата да отворят пътека между тях.

Останалите от групата изчакваха, придвижваха се през разчистени участъци, пропълзяваха през препятствията, по-силните помагаша на по-слабите.

После откъм върха се чу вик. Вик на радост.

– Урааа!

Вик, който Сафия чу с облекчение.

Свобода!

Групата се нижеше бързо по стълбището. Пейнтър ги чакаше горе. Помогна да я издърпат навън. Посочи и нещо с ръка, после се наведе да помогне на Кара зад нея.

Платото беше неузнаваемо. Превърнало се беше в купчина отломки. Сафия се огледа. Ветровете духаха силно, но бурята беше отминала, енергията ѝ – всмукана и потопена от огнената буря долу. Пълна луна грееше на небето, обливайки света в сребристо.

Капитан Ал Хафи и посочи с лъча на фенерчето да мине по една пътечка надолу сред натрупаните камънаци, за да направи място за другите. Хора продължаваха да излизат от прохода.

След малко групата се спусна по каменистия склон и излезе на пясъка. Пясъчният въртоп беше изкопал падина, чиито склонове се спускаха към платото на километри околоръст. Минаха покрай обгорените останки на трактора ѝ камионите. Пейзажът беше нашарен с драскулки стопен пясък, който още димеше в нощния въздух.

Пейнтър се затича към преобърнатия трактор. Покатери се в кабината, изчезна за известно време, после излезе отново с лаптоп в ръка. Компютърът изглеждаше повреден, куфарчето му беше обгорено.

Сафия вдигна вежди учудено, но той така и не ѝ обясни защо е избрал да спаси именно това.

Продължиха напред през пустинята. Зад тях от платото извираше вода и бавно пълнеше падината.

Сафия вървеше с Омаха и го държеше за ръка. Хората си говореха шепнешком. Сафия забеляза Пейнтър, който вървеше сам.

– Само за минутка – каза тя, стисна ръката на Омаха и я пусна.

Тръгна към Пейнтър и влезе в крачка с него. Той я погледна, в очите му – изненада.

– Пейнтър, аз... исках да ти благодаря.

Той се усмихна, меко и всъщност едва доловимо.

– Не ми дължиш благодарност. Това ми е работата.

Тя вървеше редом с него и знаеше, че той прикрива много по-дълбоко чувство. То прозираше в очите му, в начина, по който избягваше да срещне погледа ѝ.

Тя погледна към Омаха, после отново към Пейнтър.

– Аз... ние...

Той въздъхна.

– Сафия, ясно ми е.

– Но...

Той обърна лице към нея, сините му очи – наранени, но уверени.

– Ясно ми е. Наистина. – И кимна към Омаха. – Той е добър човек.

Искаше й се да му каже хиляда неща.

– Върви – тихо каза той с онази мека, изстрадана усмивка.

Понеже нямаше думи, които наистина да го утешат, Сафия се върна при Омаха.

– Какво беше това? – попита той, като се опита думите му да прозвучат небрежно, но не постигна дори минимален успех.

Тя го хвана отново за ръката.

– Казахме си довиждане...

Групата се изкачи до билото на пясъчната падина. Зад тях вече се беше образувало истинско езеро, останките на платото едва се виждаха в центъра му.

– Има ли причина да се притесняваме дали всичката тази вода съдържа антимаатерия? – попита Дани, когато спряха на билото.

Корал поклати глава.

– Комплексите от антимаатерия и бакиболове са по-тежки от обикновената вода. Бакиболовете би трябвало да са потънали при оттичането на езерото в големия извор долу. С времето ще се смесят с водата в обширната подземна система и бавно ще се анихилират. Без да причинят някакъв катаклизъм.

– Значи това е краят – каза Омаха.

– Краят и на нашите способности – добави Лу'лу, застанала между Кара и Сафия.

– Какво искаш да кажеш? – попита стресната Сафия.

– Благословиите вече ги няма. – Без тъга, само с простишко примирение.

– Сигурна ли си? Лу'лу кимна.

– Случвало се е и преди. На други. Както ти казах. Това е крехък дар, който лесно се поврежда. Нещо стана по време на земетресението. Усетих го. Повей на вятър през тялото ми.

Кимания от другите жени Рахим.

– Магнитният импулс – каза Корал, дочула разговора им. – Такава мощна сила би била способна да дестабилизира бакиболовете, да ги сригне. – Корал кимна към Лу'лу. – Когато някоя от вашите жени изгуби таланта си, той връща ли се някога?

Ходжата поклати глава.

– Интересно – каза Корал. – За да умножават митохондриите бакиболове в клетките, те сигурно се нуждаят от няколко бакибола като

модел, като семена, като онези в първоначалното оплодено яйце. Но ако всички бъдат унищожени митохондриите не могат самостоятелно да породят нови.

– Значи способностите наистина са изчезнали – смутено промълви Сафия. Погледна към дланите си, спомни си топлината и усещането за пълен покой. Изчезнали...

Ходжата взе ръката и в своята и я стисна. Сафия усети дългата нишка време – от уплашеното момиче, изгубило се в пустинята и търсещо убежище сред скалите, до жената, която стоеше сега до нея.

Не, може би магията не беше изчезнала напълно.

Топлината и покоят, които беше изпитала преди, нямаха нищо общо с дарове или благословии. Те идваха от човешкия контакт. Топлината на семейството, покоят на увереността в себе си. Такава благословия би била достатъчна за всеки.

Ходжата вдигна ръка и докосна рубинената сълза под лявото си око. Каза тихо:

– Ние, Рахим, наричаме това Тъгата. Носим го като символ на последната сълза, проронена от царицата, когато е напуснала Убар, проронена за мъртвите, за самата нея, за онези, които ще носят нейното бреме. – Лу'лу отпусна ръка. – Тази нощ, под тази луна, името ѝ вече е друго – просто „Фара“.

Сафия преведе.

– Радост...

Старицата кимна.

– Първата сълза, проронена от щастие заради новия ни живот. Товарът най-после е вдигнат от плещите ни. Можем да напуснем сенките и отново да тръгнем под лъчите на слънцето. Времето ни в изгнание свърши.

Следа на душевен смут изглежда се бе задържала върху лицето на Сафия.

Ходжата протегна ръка и бавно я обърна към себе си.

– Запомни, дете, че животът не е права линия. А кръг. Пустинята отнема, но и дава. – Освободи ръката си и махна към новото езеро, което се пълнеше зад тях. – Убар го няма, но Райската градина се върна.

Сафия плъзна поглед по огрените от луната води.

Представи си арабския свят от миналото, преди Убар, преди падането на метеорита, земя на просторни савани, злачни гори, лъкатушни реки, всичко това пълно с живот. Гледаше как водата залива изгорените пясъци на нейния дом, как минало и сегашно се сливат в едно.

Беше ли възможно?

Райската градина... преродена.

Омаха застана зад нея и я обгърна с ръце.

– Добре дошла къщи! – прошепна той в ухото ѝ.

ЕПИЛОГ

8 април. 14:45

Централата на АИОП Арлингтън, Вирджиния

Пейнтър Кроу стоеше пред вратата на офиса. Гледаше как служителят развива винчетата на табелата с името. Табелата беше стояла там от самото създаване на Сигма. Смесени чувства се бореха у него – гордост и задоволство със сигурност, но също гняв и малко срам. Не беше искал да получи този пост при такива ужасни обстоятелства.

Табелката падна на пода.

ДИРЕКТОР ШОН МАКНАЙТ.

Служителят я хвърли в боклука и взе новата табела в черно и сребърно от бюрото на секретарката. Нагласи я на вратата и я прикрепи с помощта на електрическата отвертка. Отстъпи назад.

– Как е? – попита той и накриви кепето си.

Пейнтър кимна, загледан в табелката.

ДИРЕКТОР ПЕЙНТЪР КРОУ.

Водачът на следващото поколение в Сигма.

След половин час трябваше да положи клетва и да поеме официално поста. Как би могъл да седне зад онова бюро?

Но такъв беше дългът му. Президентска директива. След всичко, случило се в Оман, АИОП беше разтресен от дъното до върха. Водачът на Гилдията беше член на собствената им организация. Пейнтър се беше върнал от Оман с подозренията си и с доказателството. Експертите успяха да възстановят данните от твърдия диск на лаптопа на Касандра. Там се намери следа, която доказва твърденията на Пейнтър.

Министъра беше разкрит.

Планът му да използва Сигма – осуетен.

За съжаление той лапна собствения си пистолет преди да бъде задържан. Разкриването и смъртта му със сигурност бяха нанесли тежък удар на Гилдията, но тя беше като митичната Хидра. Отрежи една от главите и и друга ще порасне след време на мястото ѝ.

Пейнтър щеше да е готов.

Шум от стъпки привлече вниманието му и Пейнтър се обърна. Усмихна се широко и протегна ръка.

– Какво правите тук долу, сър? Шон Макнайт пое ръката му.

– Старите навици умират трудно. Просто исках да съм сигурен, че си се настанил.

– Всичко е чудесно, сър.

Той кимна и го плясна по рамото.

– Оставям Сигма в добри ръце.

– Благодаря ви, сър.

Шон пристъпи напред, видя старата табелка с името си в кошчето и се наведе да я вземе. Вдигна я и я мушна под самото си.

Лицето на Пейнтър почервения от срам.

Но Шон само се усмихна и потупа самото си отпред.

– В името на доброто старо време. – Отдалечи се. – Ще се видим на церемонията по клетвата.

Този ден и двамата щяха да полагат клетва.

Пейнтър поемаше поста на Шон, а Шон щеше да заеме овакантия директорски пост, останал след вицеадмирал Тони Ректър „Тигъра“.

Министъра.

Кучият му син беше толкова суетен, че си бе избрал кодово име, близко до собствената му фамилия. Ректор. Все ръководни постове.

В Оман Пейнтър почти беше решил, че Шон е предателят. Но когато беше чул Касандра да споменава Министъра, беше осъзнал грешката си. Двама мъже го бяха изпратили на тази мисия – Шон Макнайт и адмирал Тони Ректър. Естествено, Шон е уведомявал Ректър, своя шеф, за информацията от Пейнтър, и именно от Ректър е изтичала тя към Касандра.

Данните от лаптопа потвърдиха тази връзка.

Ректър се беше опитал да узурпира Сигма за своите цели. Касандра е била първата му къртица. Още във Фоксудс ѝ било наредено да улесни изтичането на военни тайни към китайците посредством Ксин Занг. Целта е била да се zlepостави ръководството на Сигма и провалът да се използва като лост за отстраняването на Шон Макнайт от поста, така че Ректър да постави на негово място някой лоялен към Гилдията човек.

Но сега всичко беше приключило.

Той погледна към затворената врата. Тя щеше да се отвори към нова глава в живота му.

Замисли се за дългия път, който го беше довел дотук. Писмото още

беше в джоба на самото му. Той го извади. Плъзна пръст по острите му ръбове, по скъпата хартия на плика. Името му беше изписано отпред. Беше го получил миналата седмица. Ако нямаше достатъчно кураж да се изправи пред това, едва ли беше достоен да мине през вратата тук.

Счупи печата и извади съдържанието. Картичка с най-високо качество и калиграфски надпис.

Малък лист хартия изпадна от картичката. Той го хвана, преди да е паднал на пода, и го обърна.

Бъди там...

Кара Като поклати леко глава и се усмихна, Пейнтър отвори поканата и я прочете. Юнска сватба на брега на езеро Рай, новото вътрешно сладководно езеро на Оман. Доктор Омаха Дан и доктор Сафия ал Мааз.

Той въздъхна. Не го заболя чак толкова, колкото беше очаквал.

Замисли се за всички други, които го бяха довели до тази врата. Корал вече беше заминала на друга задача в Индия. Дани и Клей, вече първи приятели, участваха заедно в разкопки... в Индия. Мястото сигурно беше избрал Дани. Шахра и Рахим бяха обединили клановете си – обединение, отпразнуване от цял Оман. А в момента се строеше нов „Шаб-аб Оман“. Кара вземаше дейно участие в начинанието, като същевременно финансираше ремонта в Британския музей. Беше прочел в списание „Пийпъл“, че имала връзка с млад лекар, когото срещнала, докато се лекувала в някаква клиника за детоксикация.

Сведе поглед към бележката на Кара. „Бъди там...“ Може би щеше да отиде.

Но първо трябваше да мине през тази врата.

Пейнтър пристъпи напред, хвана дръжката, пое дълбоко дъх и натисна.

Напред към следващото голямо приключение.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Както съм правил и преди, и този път реших да споделя със своите читатели част от фактите и измислиците, вплетени в тази книга. Надявам се по този начин да заинтригувам поне неколцина от вас достатъчно, за да потърсите още информация за някои от темите, които съм за сигнал, и местата, които съм описал.

Първо, цялата концепция за антиматерията. За научна фантастика ли става въпрос? Вече не. Лабораториите ЦЕРН в Швейцария действително успяха да синтезират частици антиматерия и да ги задържат стабилни за кратки периоди от време. НАСА и Национални лаборатории „Ферми“ също са проучвали конструирането на двигатели, задействани от антиматерия, включително и конструирането на електромагнитни „капани“ за транспортиране на антиматерия.

Колкото до съдържащите антиматерия метеорити, смята се, че такива наистина съществуват в космическото пространство, макар че това не е доказано. Теорията, че тунгуската експлозия в Русия е причинена от малък метеорит антиматерия, е едно от многото обяснения, предложени от учените. Описаните ефекти обаче – необичайната природа на взрива, електромагнитният импулс, мутациите във флората и фауната – са факти.

Във връзка с водата – всички химични реакции и свойства, описани в книгата, се базират на факти, включително и странната конфигурация на водата в бакиболове. Темата за магмената или земна вода се основава върху трудовете на геолога Стивън Рейс, както и на неколцина други.

Колкото до Арабския полуостров, геологията на района наистина е уникална. Преди двайсет хиляди години пустините на Оман действително са били плодородни савани, пълни с реки, езера и потоци. Диви животни имало в изобилие и ловци от неолита бродели из земята. Превръщането на района в пустиня наистина се отдава на естествено състояние, наречено „орбитално наклоняне“ или „Ефектът Миланкович“. Най-общо казано, този ефект представлява „наклоняне“ във въртенето на Земята, което се случва на периодични интервали.

Повечето археоложки и исторически подробности са действителни, включително гробницата на Наби Имран в Салала, гробницата на Аюб (Йов) в планините и разбира се, руините на Убар в Шисур. Снимки на всички тези места могат да бъдат намерени на моята интернет страница

www.jamesrollins.com – за онези от вас, които са любопитни, но предпочитат да не стават от любимия си фотьойл. Ако искате да прочетете още нещо за откриването на Убар, горещо ви препоръчвам „Пътят към Убар“ на Никълъс Клап.

Така стигаме до някои по-незначителни и разнообразни подробности. Първо, племето Шахра наистина живее изолирано в планините Дофар и си приписва кръвна връзка с царете на Убар. Членовете му и до ден-днешен говорят на диалект, който се смята за най-стария в арабския свят. Флагманът на оманската флота „Шабаб Оман“ е действително съществуващ кораб (съжалявам, че се наложи да го взривя). А като говорим за взривове, желязната камила, която избухна в началото на романа, все още си стои някъде в Британския музей. Непокътната... поне засега.

КРАЙ

© 2004 Джеймс Ролинс
© 2005 Милена Илиева, превод от английски

James Rollins
Sandstorm, 2004

Сканиране, разпознаване и редакция: сгесге, 2008

Публикация

ИК „Бард“, 2005

Оформление на корица: „Megachrom“ – Петър Христов, 2005
ISBN 954-585-604-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7495>]